STEPHEN KING

THE SHINING

Unele din cele mai frumoase staţiuni şi hoteluri din lume sunt situate în Colorado, dar hotelul din paginile acestui roman nu a luat nuci unul dintre acestea ca model. Hotelul Overlook şi oamenii de acolo există în întregime numai în imaginaţia autorului.

Somnul raţiunii naşte monştri – Goya

Va străluci când va străluci – Proverb

Tot în acest apartament se afla... un ceas uriaş din ebonită. Pendula sa se mişca grav, stins, monoton; şi când... urma să bată ora, din plămânii de bronz ai ceasului se auzi un sunet care era limpede şi

STEPHEN KING

THE SHINING

Unele din cele mai frumoase staţiuni şi hoteluri din lume sunt situate în Colorado, dar hotelul din paginile acestui roman nu a luat nuci unul dintre acestea ca model. Hotelul Overlook şi oamenii de acolo există în întregime numai în imaginaţia autorului.

Somnul raţiunii naşte monştri – Goya

Va străluci când va străluci – Proverb

Tot în acest apartament se afla... un ceas uriaş din ebonită. Pendula sa se mişca grav, stins, monoton; şi când...

urma să bată ora, din plămânii de bronz ai ceasului se auzi un sunet care era limpede şi puternic şi adânc şi extrem de muzical, dar care avea o tonalitate atât de deosebită şi un accent atât de special, încât la fiecare oră orchestra se oprea... tocmai pentru a asculta acel sunet; şi astfel dansatorii îşi întrerupeau valsul şi întregul grup vesel trăia un moment de scurtă tulburare; şi, în timp ce orologiul încă mai suna, se putea observa că cei mai ameţiţi păleau, iar cei mai în vârstă şi mai aşezaţi îşi treceau mâinile pe frunte, ca într-o reverie stranie. Dar când ecourile s-au stins, s-a auzit un hohot uşor de râs din mulţime... şi (ei) zâmbiră, de parcă făceau haz de propria lor nervozitate... şi îşi promiteau în şoaptă, unii celorlalţi, că la următoarea bătaie a ceasului nu vor mai trăi aceleaşi emoţii; şi apoi, după ce trecură şaizeci de minute... ceasul a bătut din nou şi aceeaşi tulburare îngândurată de dinainte a pus stăpânire pe petrecăreţi.

Dar în ciuda tuturor acestor neajunsuri, a fost o sindrofie veselă, minunată...

E. A. Poe, „Masca Morţii roşii”

Partea întâi

CHESTIUNI PRELIMINARE

1. Angajarea

Jack Torrance gândi: *Puţă mică şi afectată.*

Ullman era înalt cam de 1,65 şi atunci când se mişca, o făcea cu preţiozitatea care pare a fi exclusiv domeniul bărbaţilor mici şi dolofani. Cărarea din păr îi era dreaptă, costumul închis la culoare era sobru, dar plăcut.

Sunt o persoană care vă poate înţelege problemele – părea a spune costumul clientului.

Însă angajatului îi vorbea mai dur: *Ai grijă ce scuze găseşti.* La rever avea prinsă o garoafă roşie, pusă acolo pentru ca astfel nimeni să nu-l poată confunda pe Stuart Ullman cu antreprenorul de pompe funebre.

Ascultându-l pe Ullman, Jack se gândea că probabil nu i-ar fi putut fi pe plac niciun om aşezat la acest birou – în condiţiile date.

Ullman îi pusese o întrebare pe care n-o auzise. Asta nu era bine. Ullman era genul de individ care stoca asemenea scăpări într-un dosar secret al memoriei pentru a le examina mai târziu.

— Vă rog?

— V-am întrebat dacă soţia dumneavoastră înţelege pe deplin situaţia cu care vă veţi confrunta aici. Şi mai este, bineînţeles, şi fiul dumneavoastră. Aruncă o privire la

cererea din faţă, Daniel. Soţia dumneavoastră nu este puţin neliniştită de toată povestea asta?

— Wendy este o femeie extraordinară.

— Şi fiul dumneavoastră este şi el extraordinar, nu?

Jack îşi declanşă zâmbetul de reclamă, larg, cu toţi dinţii:

— Aşa ne place să credem. Este destul de precoce pentru un copil de cinci ani.

Nu primi niciun zâmbet de răspuns din partea lui Ullman. Acesta puse cererea lui Jack înapoi în dosar. Dosarul în sertar. Biroul era complet gol, cu excepţia unei sugative, a unui telefon, şi a unei lămpi.

Ullman se ridică şi se îndreptă spre dulapul din colţ.

— Fiţi amabil şi veniţi încoace, domnule Torrance. Vreau să ne uităm la planurile hotelului.

Scoase din dulap cinci planuri mari şi le întinse pe suprafaţa netedă şi lucioasă a biroului din lemn de nuc. Jack i se aplecă peste umăr, conştient dintr-o dată de mirosul de colonie pe care-l emana Ullman. *Toţi iubiţii mei folosesc numai colonie English Leather şi nimic altceva* – suna reclama care-i veni în minte absolut fără niciun motiv şi trebui să-şi muşte limba pentru a-şi înăbuşi hohotul de râs. Până la ei pătrundeau ecourile slabe ale bucătăriei hotelului *Overlook,* unde prânzul tocmai fusese pregătit.

— Ultimul etaj, spune Ullman cu vioiciune. Podul. Nu-i absolut nimic acolo decât tot felul de vechituri. De la al doilea război mondial, hotelul şi-a schimbat de câteva ori conducerea şi se pare că fiecare nou director a depozitat în pod tot ce nu-i plăcea sau nu îi trebuia. Vreau să puneţi acolo curse de şobolani şi otravă. Cameristele de la etajul 3 mi-au spus că au auzit nişte zgomote. Nu cred. Nu cred nicio clipă, dar nu trebuie să existe nici măcar o posibilitate de unu la sută ca vreun şobolan să-şi găsească culcuş în *Overlook.*

Jack păstră o tăcere aprobatoare deşi, în sinea lui, era ferm convins că nu există hotel pe lumea asta care să nu aibă un şobolan sau doi.

— Sigur că în niciun caz nu trebuie să-i daţi voie fiului dumneavoastră să se urce în pod.

— Nu – zise Jack şi declanşă din nou zâmbetul de reclamă. Umilitoare situaţie. Chiar credea puţa asta grasă şi afectată că o să-i permită fiului său să se caţere într-un pat înţesat cu curse de şobolani, boarfe vechi şi Dumnezeu ştie ce altceva?

Ullman luă planul podului şi îl puse sub celelalte.

— Hotelul *Overlook* are o sută zece camere pentru oaspeţi, spuse pe un ton didactic. Treizeci dintre acestea, apartamentele, se află, uitaţi, aici, la etajul al treilea. Zece sunt situate în aripa vestică (inclusiv apartamentul prezidenţial), zece în mijloc, şi încă zece în aripa estică. Toate aceste apartamente se bucură de o privelişte superbă.

Ai putea renunţa măcar la limbajul de agent imobiliar?

Dar tăcu. Avea nevoie de slujba asta.

Ullman puse şi planul etajului al treilea sub celelalte, şi acum amândoi se aplecară asupra planului etajului al doilea.

— Patruzeci de camere, zise Ullman. Treizeci cu câte două paturi şi zece single. Iar la etajul întâi avem câte douăzeci de camere din fiecare. Plus câte trei dulapuri pentru lenjerie la fiecare etaj şi o cămară la extremitatea estică a hotelului, la etajul al doilea şi una la extremitatea vestică la primul etaj. Întrebări?

Jack clătină din cap. Ullman îndepărtă şi planurile etajelor întâi şi al doilea.

— Aşa. Holul. În mijloc se află recepţia. În spatele ei sunt birourile. Holul se întinde pe câte douăzeci şi cinci de metri de la recepţie în fiecare direcţie. Aici, în aripa vestică, se află sufrageria Hotelului *Overlook* şi Salonul Colorado. Sala pentru banchete şi baluri se află în aripa estică. Întrebări?

— Numai despre subsol, spuse Jack. Ăsta este cel mai important nivel pentru un îngrijitor în sezonul de iarnă. Acolo se desfăşoară acţiunea, ca să zic aşa.

— Watson vă va conduce în subsol şi vă va arăta totul. Planul se află pe un perete în sala cazanelor. Sprâncenele i se împreunaseră la baza nasului într-un mod absolut impresionant, tocmai pentru a arăta că, în calitatea sa de director, nu se cobora chiar într-atâta încât să se preocupe de aspecte atât de pământene cum ar fi cazanele şi instalaţia. N-ar fi o idee prea rea dacă aţi pune nişte curse de şobolani şi acolo. O secundă va rog…

Notă cu repeziciune ceva pe un carneţel pe care îl scosese din buzunarul interior al sacoului (pe fiecare pagină a carneţelului era tipărit în litere negre şi groase: *Din partea biroului domnului Stuart Ullman,* rupse pagina şi o puse în coşul de corespondenţă. Hârtia părea că se simte foarte stingheră în coşul gol. Carneţelul dispăru înapoi în buzunarul sacoului lui Ullman, încheind parcă, demonstraţia unui scamator. Acum îl vezi, Jacky, băiatule, acum nu-l mai vezi. Tipul ăsta e într-adevăr tare.

Îşi reluaseră locurile de la început, Ullman – în spatele biroului şi Jack în faţa lui, cel care angaja şi cel care dorea să fie angajat, cel care imploră şi patronul care se lasă greu. Ullman îşi împreună mânuţele îngrijite pe sugativa de pe birou şi se uită la Jack, un bărbat mărunţel, cu un început de chelie, îmbrăcat într-un costum cum poartă numai bancherii, iar la gât, cu o cravată discretă, cenuşie. Efectul produs de floare era contrabalansat de o insignă mică pe celălalt rever. Purta inscripţia PERSONAL, cu litere mici şi aurii.

— O să fiu absolut sincer cu dumneavoastră, domnule Torrance. Albert Shockley este un om influent care deţine un pachet masiv de acţiuni *Overlook.* Hotelul nostru a realizat beneficii în acest sezon, pentru prima dată în istoria sa. Domnul Shockley face parte din Consiliul de Administraţie, dar nu se pricepe la hoteluri şi el este primul care recunoaşte asta. Însă a reuşit să-şi impună punctul de vedere în povestea aceasta cu îngrijitorul sezonier pe timp de iarnă. Vrea să vă angajăm. Aşa vom şi face. Dar dacă mi

s-ar fi dat mână liberă în această problemă, nu v-aş fi angajat.

Jack îşi frământa mâinile transpirate: *Puţă mică şi afectată, puţă mică şi afectată, puţă…*

— Nu cred că vă pasă prea mult de părerile mele, domnule Torrance. Şi nici nu mă interesează. În mod cert sentimentele dumneavoastră faţă de mine nu au nimic de-a face cu propria mea părere, şi anume că dumneavoastră nu sunteţi omul potrivit pentru acest post. În sezon, adică de la 15 mai la 30 septembrie, Hotelul *Overlook* are o sută zece angajaţi cu normă întreagă, putem zice că avem câte un angajat pentru fiecare cameră. Sunt convins că majoritatea mă antipatizează, bănuiesc chiar că unii dintre ei mă consideră un ticălos. Au dreptate judecându-mă astfel. Trebuie să fii puţin ticălos ca să conduci un hotel ca acesta, aşa cum merită să fie condus.

Îl privi pe Jack, aşteptând un comentariu din partea lui, dar Jack declanşă din nou zâmbetul său de reclamă, larg şi cu jignitor de mulţi dinţi.

Ullman continuă:

— Hotelul *Overlook* a fost construit între anii 1907 şi 1909. Cel mai apropiat oraş se află situat la patruzeci de mile spre est. Drumurile care duc acolo sunt închise traficului cam de la sfârşitul lui octombrie până prin aprilie. A fost construit de Robert Townley Watson, bunicul mecanicului nostru. Aici au locuit membri ai familiilor Vanderbilt, Rockefeller, Astor, Du Pont. În apartamentul prezidenţial au stat patru preşedinţi: Wilson, Harding, Roosevelt şi Nixon.

— Nu m-aş făli atât cu Harding şi Nixon, murmură Jack.

Ullman se încruntă, dar hotărî să continue fără să ţină seama de intervenţie.

— Domnul Watson n-a putut face faţă acestei întreprinderi şi a vândut hotelul în 1915. A fost revândut apoi în 1922, în 1929 şi iar în 1936. Nu a fost locuit până la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, când a fost

cumpărat şi renovat complet de Horace Derwent, milionar, inventator, pilot, producător de filme şi antreprenor.

— Am auzit de el, spuse Jack.

— Da. Tot ce atingea părea să se transforme în aur… mai puţin Hotelul *Overlook.* A pompat în el peste un milion de dolari transformându-l dintr-o relicvă prăfuită într-un punct de o deosebită atracţie turistică. Derwent a construit terenul de crichet pe care am văzut că l-aţi admirat când aţi sosit.

— Crichet?

— Da, domnule Torrance, crichet. Se spune că Derwent a învăţat acest joc de la secretara sa şi s-a îndrăgostit de el. Terenul de aici se pare că este cel mai bun din America.

— Nici nu-mi trece prin gând să vă pun la îndoială spusele – spuse Jack cu gravitate.

Un teren de crichet, un gard viu ornamental cu figuri de animale şi mai ce? Era din ce în ce mai plictisit, dar observă că domnul Ullman nu terminase încă.

— Când deja pierduse trei milioane de dolari, Derwent a vândut hotelul unui grup de investitori din California. Dar nici ei nu au avut succes cu *Overlook.* Pur şi simplu nu se pricepeau. În 1970, domnul Shockley şi un grup de asociaţi de-ai lui au cumpărat hotelul şi mi-au încredinţat mie conducerea lui. Pot să spun că au fost câţiva ani când au lucrat în pierdere, dar sunt fericit că încrederea pe care mi-au arătat-o patronii nu s-a clintit. Anul trecut am ieşit fără deficit. Iar anul acesta, în registrele hotelului *Overlook* au fost trecute beneficii pentru prima oară în aproape şapte decenii.

Jack şi-a dat seama că mândria acestui omuleţ plin de ifose este perfect justificată, dar, un moment mai târziu antipatia îl copleşi din nou. Spuse:

— Nu văd nicio legătură între istoria plină de peripeţii, recunosc, a hotelului şi senzaţia dumneavoastră că nu sunt potrivit pentru acest post, domnule Ullman.

— Unul dintre motivele pentru care hotelul *Overlook* a pierdut atât de mulţi bani este deprecierea pe care o suferă hotelul în fiecare iarnă. Micşorează câştigul mult mai mult decât vă puteţi închipui, domnule Torrance. Iernile sunt neobişnuit de crude aici. Şi ca să putem face faţă tuturor problemelor care se pot ivi, am inventat postul de îngrijitor de iarnă ca să dea drumul la boiler şi ca să se încălzească diferitele aripi ale hotelului pe baza unui program zilnic. Să repare stricăciunile, dacă acestea apar. Să fie în permanenţă atent la orice se întâmplă. În prima iarnă, am angajat o familie în locul unui singur om. Şi s-a petrecut o tragedie. O tragedie oribilă.

Ullman îl cântări din ochi cu răceală pe Jack.

— Am făcut o greşeală. Recunosc. Bărbatul era un beţiv.

Jack simţi cum un rânjet, un rânjet sfios şi ruşinat, antiteza totală a zâmbetului dinţos de reclamă, i se întipărise pe faţă.

— Asta e? Mă mir că Al nu v-a spus. M-am lăsat.

— Da, domnul Shockley mi-a spus că nu mai beţi. Mi-a spus, de asemenea, de ultima dumneavoastră slujbă… să spunem, ultima dumneavoastră muncă de încredere? Predaţi limba engleză într-o şcoală din Vermont. V-aţi pierdut cumpătul, şi nu cred că trebuie să mai adaug şi alte detalii. Dar se întâmplă să cred că tocmai cazul acelui Grady are o semnificaţie şi de aceea am adus în discuţia noastră… problema trecutului dumneavoastră. În iarna 1970-1971, după ce renovasem şi remobilasem hotelul, dar înainte de primul nostru sezon turistic, l-am angajat pe acest… nenorocit, pe nume Delbert Grady. S-a mutat în apartamentul în care veţi locui împreună cu soţia şi fiul dumneavoastră. Şi el avea o soţie şi mai avea două fiice. Am avut rezerve, cele mai importante fiind asprimea iernii şi faptul că familia lui Grady va fi ruptă de lumea din afară timp de 5-6 luni.

— Dar nu este chiar aşa. Există telefoane şi probabil că există şi un emiţător radio aici. Iar garda de la Rocky

Mountain Naţional Park se află în apropiere şi cred că au un elicopter sau două.

— Nu cunosc acest aspect, spuse Ullman. Hotelul are, într-adevăr un emiţător pe care vi-l va arăta domnul Watson, care vă va da şi o listă cu frecvenţele pe care trebuie să le folosiţi dacă aveţi nevoie de ajutor. Legăturile telefonice cu Sidewinder se află deasupra solului şi cad la un moment dat în timpul iernii, şi poate dura între trei săptămâni şi o lună şi jumătate până le repară. Există şi un *snowmobil* în magazie.

— Înseamnă că nu suntem complet rupţi de restul lumii.

Domnul Ullman păru îndurerat.

— Să presupunem că soţia sau fiul dumneavoastră ar cădea şi s-ar lovi grav la cap, domnule Torrance. Atunci, aţi crede că sunteţi rupt de restul lumii?

Jack pricepu ce vrea să spună. Un *snowmobil,* chiar mergând cu viteză maximă, te-ar putea duce la Sidewinder într-o oră şi jumătate… poate. Un elicopter de la echipa de salvare a parcului naţional te-ar duce acolo în trei ore… În condiţii climaterice optime. Dacă este viscol elicopterul nici n-ar fi în stare să decoleze şi nici nu ai putea avea vreo speranţă să mergi cu snowmobilul la viteza lui maximă, presupunând că ai avea curajul să scoţi o persoană rănită la temperaturi de -15°, nu, chiar -20°C dacă adaugi şi vântul rece.

— În cazul lui Grady, spuse Ullman, am judecat cam la fel cum se pare că a făcut domnul Shockley în cazul dumneavoastră. Singurătatea poate fi ea singură periculoasă. E mai bine ca omul să-şi aibă familia alături. Şi dacă ar fi avut necazuri, m-am gândit, erau şanse mici să păţească ceva atât de grav ca un cap spart, o explozie sau o criză de epilepsie. Putea fi vorba de o gripă, de o pneumonie, o mână ruptă şi chiar o criză de apendicită. Oricare ar fi fost situaţia, era timp suficient ca să ajungă la spital. Bănuiesc că ce s-a întâmplat a fost provocat de prea mult whisky prost şi ieftin, din care Grady îşi făcuse o

rezervă impresionantă, fără ca eu să ştiu. Mai adăugaţi şi starea aceea ciudată pe care bătrânii noştri o numesc „febră de cabină”. Cunoaşteţi termenul?

Ullman catadicsi să zâmbească în mod condescendent, gata să dea explicaţii în momentul în care Jack şi-ar fi recunoscut ignoranţa. Dar Jack a răspuns iute şi pe un ton tranşant:

— Este un termen argotic care desemnează reacţia claustrofobică pe care o pot avea oamenii care sunt închişi împreună perioade îndelungate de timp. Această senzaţie de claustrare este manifestată prin antipatia pe care o resimţi faţă de oamenii cu care se întâmplă să fii închis. În cazurile extreme, aceasta poate avea ca rezultat halucinaţii şi violenţă – se comit crime din cauze total lipsite de importanţă – cum ar fi o mâncare arsă, sau spălatul vaselor.

Perplexitatea se întipări pe figura lui Ullman şi dintr-o dată Jack se simţi mult mai bine. Se hotărî să meargă puţin mai departe şi, în acelaşi timp, îi promise în gând lui Wendy că nu se va enerva.

— Bănuiesc că aţi făcut o greşeală atunci. Şi-a molestat Grady în vreun fel familia?

— I-a omorât, domnule Torrance, şi apoi s-a sinucis. Şi-a ucis fetiţele cu un topor, soţia cu o puşcă, cu care apoi s-a sinucis şi el. Avea piciorul rupt. Fără doar şi poate că a fost atât de beat încât a căzut pe scări.

Ullman îşi întinse palmele pe birou şi îl privi atotştiutor pe Jack.

— Absolvise liceul?

— Nu, spuse Ullman pe un ton înţepat. Mi-am închipuit că un individ cu mai puţină imaginaţie nu ar fi atât de afectat de asprimea condiţiilor de izolare…

— Asta a fost greşeala dumneavoastră, îl întrerupse Jack. Este mult mai probabil ca o persoană needucată să cadă victimă „febrei de cabină”, aşa cum este mult mai probabil ca o astfel de persoană să împuşte pe cineva în timpul unui joc de cărţi sau să comită un jaf nepremeditat. Se

plictiseşte. Când vine iarna, nu mai are altceva de făcut decât să se uite la TV sau să-şi dea pasienţe şi să trişeze când nu-i ies toţi aşii. Nu are altceva de făcut decât să se certe cu nevasta, să ţipe la copii şi să bea. Are insomnii. Aşa că bea până adoarme şi se trezeşte mahmur. Devine din ce în ce mai nervos. Şi poate că liniile telefonice cad şi televizorul se strică şi atunci chiar că nu mai are nimic de făcut decât să se gândească şi să trişeze la pasienţă şi să se enerveze tot mai tare. Iar în cele din urmă… poc, poc, poc.

— În timp ce o persoană mai educată, aşa, ca dumneavoastră?

— Nouă ne place să citim, şi mie şi soţiei mele. Eu lucrez la o piesă de teatru, poate Al Shockley v-a spus. Danny îşi are jocurile lui, cărţile lui de colorat. Vreau să-l învăţ să citească şi vreau să-l învăţ să patineze. Şi Wendy ar vrea să înveţe să patineze. Cred că avem ce face şi nu vom sări să ne muşcăm de beregată dacă se întâmplă să se strice televizorul. Făcu o pauză. Şi Al a spus adevărul adevărat când v-a informat că nu mai beau. Am băut şi cazul meu devenise destul de grav. Dar în ultimele paisprezece luni nu m-am atins nici măcar de un pahar cu bere. Nu am de gând să aduc băutură aici şi nici nu cred că voi putea să-mi cumpăr de undeva după ce ne vom înzăpezi.

— Aveţi dreptate – zise Ullman. Dar atâta timp cât sunteţi trei persoane aici, posibilitatea de a apărea probleme este mai mare. I-am împărtăşit această părere a mea domnului Shockley şi mi-a spus că îşi asumă întreaga responsabilitate. Acum şi dumneavoastră îmi cunoaşteţi părerea şi mi se pare că dumneavoastră doriţi să vă asumaţi responsabilitatea.

— Într-adevăr.

— Foarte bine. Accept această situaţie, deoarece nu am de ales. Dar totuşi aş fi preferat un student fără familie. Poate veţi reuşi totuşi să faceţi faţă. Acum vă voi da în grija domnului Watson, care o să vă arate subsolul. Asta în cazul în care nu mai aveţi şi alte întrebări.

— Nu. Niciuna.

Ullman se ridică.

— Sper că nu aveţi resentimente, domnule Torrance. Nu am nimic personal cu dumneavoastră. Vreau numai binele hotelului *Overlook.* Este un hotel minunat. Şi vreau să rămână aşa.

— Nu. Niciun resentiment.

Şi Jack îşi declanşă din nou zâmbetul de reclamă, bucuros însă că Ullman nu a vrut să-i strângă mâna. Pentru că existau resentimente. De toate felurile.

2. Boulder

Se uită pe fereastra bucătăriei şi îl văzu aşezat pe trotuar. Pur şi simplu stătea acolo, nu se juca cu maşinuţele, nici cu camionul şi nici măcar cu avionul din plută de care fusese atât de bucuros când Jack i-l adusese, săptămâna trecută. Şedea pur şi simplu acolo, privind în lungul străzii după rabla lor de Volkswagen, cu coatele pe genunchi, cu bărbia în palme. Un puşti de cinci ani care-şi aştepta tatăl.

Dintr-o dată Wendy se simţi rău, aproape că-i venea să plângă de rău ce se simţea.

Atârnă cârpa de vase lângă chiuvetă şi coborî, încheindu-şi cei doi nasturi de la gât ai rochiei de casă. Jack şi mândria lui. *Doamne fereşte, Al, n-am nevoie de niciun avans. Mă descurc deocamdată.* Pereţii erau zgâriaţi şi mâzgăliţi cu creioane şi vopsea. Treptele erau abrupte şi lemnul începuse să crape. Toată clădirea avea mirosul acru de vechi; şi apoi, ce fel de casă era asta pentru Danny, după căsuţa lor curată şi luminoasă din Stovington? Cei care locuiau la etajul trei, deasupra lor, nu erau căsătoriţi şi, deşi starea lor civilă n-o deranja câtuşi de puţin, o necăjeau cumplit scandalurile lor permanente şi îngrozitor de zgomotoase. O speriau. Tipul se numea Tom şi după ce barurile se închideau şi ei se întorceau acasă, scandalurile începeau cu o vigoare uimitoare – restul săptămânii fiind calm, în comparaţie cu acestea. *Scandalurile de Vineri seara* le zicea Jack, dar nu era de râs.

Femeia – o chema Elaine – începea în cele din urmă să plângă şi repeta mereu: *Nu, Tom. Te rog, nu. Te rog, nu.* Şi el urla. O dată chiar l-au trezit pe Danny. Şi Danny dormea buştean.

În dimineaţa următoare Jack l-a prins pe Tom tocmai când ieşea şi au stat de vorbă în faţa casei. Tom a început să ţipe şi atunci Jack i-a spus ceva, prea încet ca Wendy să poată auzi. Tom a scuturat supărat din cap şi a plecat. Asta

se întâmplase cu o săptămână în urmă şi câteva zile au fost linişte dar a venit weekendul şi lucrurile au reintrat în normal – scuzaţi, anormal. Nu era o atmosferă bună pentru băiat.

Durerea o copleşi din nou dar o înăbuşi. Îşi aranjă rochia şi se aşeză pe trotuar lângă el.

— Ce-i amice?

Se uită la ea şi zâmbi. Dar zâmbetul îi era formal:

— Bună, mămico.

Avionul îl ţinea între picioarele încălţate în pantofi de sport. Una din aripi se crăpase.

— Vrei să vedem dacă-l putem repara, iubitule?

Danny privea din nou în lungul străzii:

— Nu. Tata o să-l repare.

— Tata s-ar putea să nu se întoarcă până la cină, amice. E drum lung până în munţi.

— Crezi că gărgăriţa de maşină o să aibă vreo pană?

— Nu, nu cred.

Dar începuse deja să se îngrijoreze la acest gând. *Mulţumesc, Danny. Chiar aveam nevoie de asta.*

— Tata a zis că s-ar putea să aibă o pană, zise Danny pe un ton neutru, aproape plictisit. A zis că pompa e căcată.

— Nu spune asta, Danny.

— Pompă? o întrebă, sincer mirat.

Wendy oftă:

— Nu *căcată.* Nu vorbi aşa.

— De ce?

— E vulgar.

— Ce-i aia vulgar, mami?

— Vulgar e atunci când te scobeşti în nas la masă, sau faci pipi cu uşa de la baie deschisă. Sau atunci când spui *căcată. Căcat* este un cuvânt vulgar. Oamenii drăguţi nu-l folosesc.

— Tata aşa zice. Când s-a uitat la motorul gărgăriţei a zis: „Iisuse, pompa asta e toată căcată.” Tata, nu-i drăguţ?

Cum de reuşeşti să intri în încurcături din astea, Winnifred? Exersezi mult?

— E drăguţ, dar este şi om mare. Şi are mereu grijă să nu spună chestii din astea în faţa oamenilor care nu l-ar înţelege.

— Vrei să zici oameni ca nenea Al?

— Da.

— Eu o să am voie să vorbesc aşa când o să fiu mare?

— Cred că aşa o să vorbeşti, fie că-mi place, fie că nu.

— Cât de mare?

— Ce părere ai de douăzeci de ani, amice?

— Am de aşteptat cam mult timp.

— Asta cam aşa e, dar măcar o să încerci?

— Biiine.

Îşi reluă poziţia de observaţie asupra străzii. Se încordă puţin, pregătindu-se parcă să se ridice. Dar maşina care se apropia era mult mai nouă şi de un roşu strălucitor. Se relaxă din nou. Wendy se întrebă cât de tare îl afectase mutarea în Colorado. El nu vorbea niciodată despre asta, dar o deranja să-l vadă atâta timp jucându-se singur. În Vermont trei din colegii lui Jack aveau copii cam de vârsta lui Danny – şi mai era şi grădiniţa – dar aici, unde s-au mutat, nu era niciun copil cu care Danny să se poată juca. Majoritatea apartamentelor erau ocupate de studenţi şi din puţinele cupluri care locuiau pe strada Arapahoe, numai câteva aveau copii. Descoperise vreo doisprezece adolescenţi, trei bebeluşi şi cam atât.

— Mămico, de ce şi-a pierdut tata serviciul?

Wendy tresări, smulsă brusc din gânduri, şi bâjbâi după un răspuns. Analizase cu Jack modalităţile în care să facă faţă unei asemenea întrebări pusă de Danny, modalităţi care variau de la evitarea răspunsului până la adevărul gol-goluţ. Dar Danny nu pusese niciodată această întrebare. Niciodată până acum, când ea se simţea deprimată şi deloc pregătită pentru un răspuns. Se gândi că motivele şi acţiunile adulţilor trebuie să pară copiilor la fel de uriaşe şi de ameninţătoare ca animalele sălbatice ascunse în umbra pădurilor. Copiii erau smuciţi de colo-colo fără să aibă cea

mai mică idee de ceea ce se întâmplă. Gândul o aduse din nou periculos de aproape de lacrimi şi, în timp ce se străduia să le împiedice să se reverse, se aplecă, ridică avionul stricat şi îl răsuci în mâini.

— Tatăl tău avea un cerc de dezbateri literare, Danny. Îţi aduci aminte?

— Sigur, zise. Nişte certuri în glumă.

— Aşa. Răsuci avionul în mâini, privi marca (SPEEDOGLIDE) şi stelele albastre lipite pe aripi şi se pomeni că-i spune fiului ei adevărul.

— Era un băiat pe nume George Hatfield pe care tata a trebuit să-l dea afară din cerc. Asta înseamnă că nu era tot atât de bun ca ceilalţi. George a spus că tăticul tău l-a dat afară pentru că nu-l plăcea şi nu pentru că nu ar fi fost destul de bun. Apoi George a făcut un lucru rău. Cred că ştii despre ce e vorba.

— El a dezumflat roţile de la gărgăriţa noastră?

— Da, el. Se terminaseră orele şi tata l-a prins când ne găurea roţile.

Ezită acum din nou, dar nu mai putea fi vorba de a evita răspunsul; avea numai de ales dacă să spună adevărul sau să mintă.

— Tăticul tău, face uneori nişte lucruri de care îi pare rău mai târziu. Uneori nu judecă aşa cum ar trebui. Asta nu se întâmplă foarte des; numai câteodată.

— L-a bătut pe George Hatfield, ca pe mine atunci când i-am murdărit hârtiile?

Uneori –

(Danny cu braţul în ghips)

— *Face nişte lucruri de care îi pare rău mai târziu.*

Wendy clipi cu sălbăticie, împiedicând lacrimile să curgă.

— Cam aşa ceva, iubitule. Tăticul tău l-a lovit pe George, ca să-l oprească să ne taie toate cauciucurile, şi George a căzut şi s-a lovit la cap. După asta, cei care conduc şcoală au spus că George nu mai are voie să meargă acolo şi tăticul tău nu mai are voie să fie profesor acolo.

Se opri, aşteptând îngrozită potopul de întrebări.

— Aha, spuse Danny şi se uită din nou în lungul străzii.

Aparent, subiectul era închis. Dacă ar fi putut şi ea să-l închidă, la fel de uşor… Se ridică.

— Intru în casă. Vreau să beau o ceaşcă de ceai, amice. Vrei nişte prăjiturele şi un pahar cu lapte?

— Cred că rămân aici să-l aştept pe tata.

— Nu cred să vină înainte de cinci.

— Poate o să vină mai devreme.

— Poate – trebui ea să admită –, poate o să vină mai devreme.

Era la mijlocul aleii când îl auzi:

— Mămico?

— Da, Danny.

— Vrei să mergi şi să locuieşti în hotelul ăla toată iarna?

Ei şi acum, pe care din cele cinci mii de răspunsuri să-l dea? Să-i spună cum s-a simţit ieri sau azi noapte sau în dimineaţa asta? Niciun răspuns nu semăna cu celălalt şi culoarea lor varia de la trandafiriu la negru funerar.

Spuse:

— Dacă asta vrea tatăl tău, atunci asta vreau şi eu.

Făcu o pauză:

— Tu ce zici?

— Cred că şi eu vreau, zise Danny în cele din urmă. Nu prea am cu cine să mă joc pe-aici.

— Ţi-e dor de prietenii tăi, nu-i aşa?

— Câteodată mi-e dor de Scott şi de Andy. Cam atât.

Se întoarse şi îl sărută, îi ciufuli părul deschis la culoare, care încet-încet îşi pierdea calitatea aceea mătăsoasă pe care numai părul de bebeluş o are. Era un copil atât de serios şi uneori Wendy chiar se întreba cum va supravieţui având nişte părinţi ca Jack şi ca ea. Marile speranţe cu care începuseră s-au tot risipit până când au ajuns în acest apartament sordid, într-un oraş pe care nu-l cunoşteau. Pentru o clipă avu din nou în faţa ochilor imaginea lui Danny cu braţul în ghips. Cineva din Serviciul Divin de

Plasamente făcuse o greşeală, greşeală care, se temea ea uneori, nu va putea fi îndreptată niciodată şi pentru care cel mai inocent va trebui să plătească.

— Să nu te duci pe stradă, amice, spuse ea, şi-l strânse tare în braţe.

— Nici vorbă, mămico.

Urcă în apartament şi intră în bucătărie. Puse ceainicul pe foc şi scoase câteva prăjiturele pe o farfurie pentru Danny, în caz că se hotăra în cele din urmă să vină în casă în timp ce ea stătea întinsă. Aşezată la masă, cu cana din ceramică în faţă, privi din nou pe fereastră şi-l văzu cum stătea încă pe trotuar, un puşti în blugi şi un tricou verde închis, prea mare pentru el. Avionul zăcea acum pe jos, la picioarele lui. Lacrimile, care o ameninţaseră toată ziua, izbucniră acum năvalnic şi Wendy se aplecă asupra aburului parfumat al ceaiului şi plânse. Cu durere şi disperare pentru trecut, cu spaimă pentru viitor.

3. Watson

V-aţi pierdut cumpătul, îi spusese Ullman.

— OK, iată caloriferul, spuse Watson, aprinzând lumina în camera întunecată, cu miros de mucegai.

Era un individ cărnos, cu păr vâlvoi, de culoarea floricelelor de porumb, îmbrăcat în cămaşă albă şi pantaloni bufanţi, verzi. Deschise un grătar mic din burta caloriferului şi se uită înăuntru, împreună cu Jack.

— Uite, aici este flacăra de control. Un jet continuu, albăstrui, şuiera neîntrerupt cu o forţă canalizată şi distructivă, dar Jack se gândi că în acest caz, cuvântul cheie era *distructivă* şi nu *canalizată:* dacă îţi băgai mâna înăuntru, obţineai friptura în mai puţin de trei secunde.

V-aţi pierdut cumpătul.

(Danny, te simţi bine?)

Caloriferul ocupa întreaga încăpere, care era cea mai mare şi cea mai veche pe care o văzuse Jack vreodată.

— Flacăra de control e prevăzută şi cu un sistem de siguranţă, îi spuse Watson. Acolo înăuntru e un senzor mic care măsoară temperatura. Dacă temperatura scade sub un anumit punct, declanşează o sonerie în apartamentul dumneavoastră. Boilerul se află de partea cealaltă a peretelui. O să vă duc să-l vedeţi.

Trânti grătarul la loc şi îl conduse pe Jack prin spatele colosului din metal, către o altă uşă. Metalul iradia o căldură letargică şi Jack se gândi la o pisică uriaşă care moţăie. Watson îşi zdrăngăni cheile şi începu să fluiere.

V-aţi pierdut…

(Când s-a întors în birou şi l-a văzut pe Danny acolo, zâmbind satisfăcut, îmbrăcat doar în pantalonii de trening, un nor de furie mare şi stacojiu i-a întunecat mintea. Deplasarea norului în capul său i s-a părut foarte lentă lui Jack, dar totul s-a întâmplat în mai puţin de un minut. A părut lentă aşa cum mişcarea în unele vise este lentă,

uneori. În coşmaruri. Toate sertarele din birou păreau a fi fost percheziţionate în mod brutal cât timp lipsise. Dulapurile, biblioteca. Fiecare sertar al mesei de lucru fusese răsturnat. Manuscrisul său, piesa în trei acte bazată pe o nuvelă pe care o scrisese cu şapte ani în urmă, înainte de absolvire, era împrăştiat pe podea. Bea o bere şi făcea corectările la actul II când Wendy îi spusese că îl caută cineva la telefon, iar Danny, în lipsa lui, turnase berea pe manuscris. Probabil ca să vadă dacă face spumă. *Să vadă dacă face spumă, dacă face spumă...* cuvintele îi sunau mereu şi mereu în minte, aşa cum sună o coardă bolnavă a unui pian dezacordat, completând circuitul furiei sale. S-a îndreptat hotărât spre băieţelul de trei ani care îl privea cu zâmbetul acela satisfăcut, izvorât din bucuria pe care i-a dat-o munca înfăptuită atât de bine şi cu atât de mult succes în biroul tăticului; Danny a deschis gura să spună ceva şi, în acel moment l-a apucat de mână şi i-a îndoit-o ca să-i facă să dea drumul gumei şi creionului mecanic pe care le ţinea încleştate în pumn, Danny a ţipat puţin... nu... nu... spune adevărul... a urlat. Toate astea erau atât de greu de amintit prin ceaţa deasă a mâniei, zgomotul acela dezgustător, prea tare. Undeva, Wendy, întrebând ce se întâmplă. Vocea ei suna ca de departe, înăbuşită de ceaţa lăuntrică. Asta era o problemă pe care ei doi trebuiau s-o rezolve. L-a răsucit pe Danny ca să-l bată la fund, degetele sale uriaşe de adult înfipte în puţina carne de pe antebraţul băiatului, formând un pumn închis în jurul lui, şi apoi, zgomotul sec al osului care s-a frânt nu a fost puternic, nu puternic, ci a fost foarte puternic, URIAŞ, dar nu puternic. A fost un sunet care a reuşit să pătrundă ca o săgeată prin ceaţa roşie, dar în loc să lase să intre lumina soarelui, sunetul acela a adus cu sine norii negri ai ruşinii şi remuşcării, a adus teroarea, a adus convulsiile chinuitoare ale sufletului. Un sunet net, clar, purtând trecutul la un capăt al său şi tot viitorul la celălalt, un sunet de mină de creion care se rupe sau de surcică pe care o frângi pe

genunchi. Cu un moment de linişte deplină la celălalt capăt, în semn de respect, poate, pentru începutul unui viitor, pentru toată viaţa lui de atunci înainte. Văzând faţa lui Danny cum se goleşte de sânge până când devine albă ca brânza, văzându-i ochii, întotdeauna mari, mărindu-se parcă şi mai mult şi devenind sticloşi, Jack a fost sigur că băiatul va cădea leşinat în băltoaca de bere şi hârtii; propria lui voce, slabă şi beată, pronunţând cuvinte nedesluşite, încercând să repare, să găsească un drum pe lângă sunetul acela nu prea puternic de os frânt, înapoi în trecut – există vreun status quo în casă? – spunând: *Danny, ai păţit ceva?* Ţipătul de răspuns al lui Danny, apoi exclamaţia şocată a lui Wendy când s-a apropiat de ei şi a văzut unghiul ciudat pe care îl făceau antebraţul şi cotul lui Danny; nu există braţ care să atârne în felul ăsta într-o lume populată cu familii normale. Ţipătul ei când l-a ridicat pe Danny în braţe şi bâlbâiala lipsită de sens. O, Doamne Dumnezeule, Danny, o, Doamne, o, braţul tău scump; şi Jack stătea în mijlocul încăperii, buimăcit şi prostit, încercând să înţeleagă cum de s-a putut întâmpla aşa ceva. Stătea acolo şi privirea sa a întâlnit-o pe a lui Wendy şi a înţeles că soţia lui îl urăşte.

Nu a realizat atunci ce ar fi putut să însemne această ură în termeni practici; doar mai târziu şi-a dat seama că ea ar fi putut să-l părăsească chiar în seara aceea, să se fi dus la vreun motel, să angajeze un avocat pentru divorţ dimineaţa; sau ar fi putut să cheme poliţia. El a văzut numai că soţia lui îl urăşte şi asta l-a zdruncinat. S-a simţit îngrozitor. Probabil că aşa trebuie să te simţi când eşti pe moarte. Apoi ea s-a repezit la telefon şi a format numărul spitalului, ţinând strâns în braţe copilul care încă mai ţipa şi Jack nu s-a dus după ea ci a rămas în biroul său răvăşit, simţind mirosul de bere şi gândind…)

V-aţi pierdut cumpătul.

Îşi frecă buzele cu palma şi-l urmă pe Watson în sala cazanelor. Era umed acolo, însă nu doar umezeala

provocase transpiraţia lipicioasă şi greţoasă care-i acoperise fruntea, burta şi picioarele. Amintirea făcuse asta. Noaptea aceea din urmă cu doi ani părea că s-a întâmplat numai cu câteva ore înainte. Nicio întârziere. Nicio estompare. A adus înapoi ruşinea şi repulsia, sentimentul că e un nenorocit, că nu valorează nici cât o ceapă degerată, iar sentimentul acesta îl făcea întotdeauna să dorească cu disperare să bea şi această dorinţă aducea cu ea o disperare şi mai neagră – va exista vreodată o oră, fiţi atenţi, nu o săptămână sau chiar o zi, ci numai o oră când pofta de o băutură n-o să-l copleşească astfel?

— Cazanul, anunţă Watson.

Îşi scoase din buzunarul de la spate o batistă mare cu buline roşii şi albastre, îşi suflă nasul cu un zgomot zdravăn şi o îndesă înapoi, după ce aruncă o privire în ea să vadă dacă era ceva interesant acolo.

Cazanul era montat pe patru blocuri de ciment, un rezervor cilindric şi înalt din metal, îmbrăcat în cupru şi peticit în multe locuri. Era instalat sub un labirint încâlcit de ţevi şi conducte care urcau în zig-zag spre tavanul înalt, festonat cu pânze de păianjen, al subsolului. În dreapta lui Jack, două ţevi uriaşe de încălzire veneau prin perete, de la caloriferul din camera alăturată.

— Manometrul este aici, îi arătă Watson. Livre pe inci pătrat, psi. Cred că ştii ce înseamnă. L-am încălzit acum până la o sută şi camerele se cam răcesc noaptea. Unii din oaspeţi se plâng, ce dracu'. Oricum, ăştia nu-s întregi la minte să vină aici în septembrie. Şi în afară de asta, cazanul e cam bătrâior. Are mai multe petice decât o salopetă dată de pomană.

Scoase batista. Claxonul. Privirea. Înapoi.

— Am răcit, în pizda mă-sii – spuse Watson pe un ton familiar. Răcesc în fiecare septembrie. Ba stau aici şi cârpesc curva asta bătrână, ba ies afară, să tai iarba şi să aranjez terenu' ăla de crichet. Curentul şi răceala, zicea bătrâna mea mamă. Dumnezeu s-o aibă în pază, a murit

acum şase ani. Cancerul a dat-o gata. Cum te prinde cancerul, e bine să-ţi faci testamentul. – Trebuie să ţii presiunea la cel mult 59 – poate 60. Domnul Ullman zice că să încălzeşti într-o zi aripa de vest, a doua zi, centrul, iar a treia zi, aripa de est. Nu că-i nebun? Îl urăsc pe ticălosul ăla. Bla-bla-bla, toată ziulica; e exact ca un căţel, din ăia mici, care te muşcă de gleznă şi după aia fuge şi se pişă pe tot covorul. E atât de dobitoc, că mă mir că poate să-şi sufle nasul. E păcat că vezi atâtea porcării în lume când n-ai puşca la tine.

— Uite aici. Deschizi şi închizi supapele trăgând de inelele astea. Le-am marcat pentru tine. Alea cu semn albastru sunt pentru camerele din aripa de est. Roşu în mijloc. Galben, în aripa de vest. Când ajungi să încălzeşti aripa de vest, trebuie să ţii minte că este cea mai expusă la vremea de afară. Când se nasoleşte vremea, camerele de acolo sunt reci ca o femeie frigidă cu un cub de gheaţă între picioare. Poţi să urci presiunea până la 80 când încălzeşti aripa de vest. Aşa aş face eu.

— Termostatul de sus… începu Jack.

Watson clătină din cap cu vehemenţă, iar părul i se zburli şi mai tare.

— Nu sunt conectate. Sunt doar de paradă. Unii din tipii ăştia veniţi din California nu sunt mulţumiţi până când în afurisitele lor de camere nu e atât de cald încât să poată creşte palmieri în ele. Şi toată căldura vine de aici, de jos. Totuşi trebuie să urmăreşti presiunea. O vezi cum oscilează?

Bătu cu degetul în cadranul principal, al cărui indicator alunecase de la 100 la 102 în timp ce Watson monologase. Dintr-o dată Jack simţi un fior pe şira spinării şi gândi: *O gâscă tocmai mi-a umblat pe mormânt.* Apoi Watson răsuci maneta pentru presiune şi deschise supapa cazanului. Se auzi un şuierat puternic şi indicatorul coborî la 91. Watson închise supapa şi şuieratul se stinse. Cu părere de rău, parcă.

— Oscilează, zise Watson. Să-ndrăzneşti numai să-i spui asta ciocănitoarei ăleia grase de Ullman că-şi şi scoate registrele şi-ţi explică timp de trei ore că nu-şi poate permite să cumpere un cazan nou până în 1982. Fii atent la ce-ţi zic: toată hardughia asta o să se transforme într-o rachetă care o să se înalţe la ceruri şi singura mea speranţă este că ordinaru' ăsta gras o s-o piloteze. O, Doamne, aş dori să am un suflet tot atât de milos cum îl avea mama. Putea să vadă binele din orice om. Eu sunt ca un şarpe cu clopoţei. Ce dracu', n-ai ce face, dacă aşa ţi-e firea.

Trebuie să ţii minte să cobori aici de două ori pe zi şi o dată noaptea înainte de culcare. Trebuie să controlezi presiunea. Dacă uiţi, o să tot crească, o să tot crească până când tu şi familia ta o să vă treziţi într-o bună dimineaţă pe lună. Dă drumu' la presiune câte puţin şi n-o să ai probleme.

— Care e limita maximă?

— Ar trebui să fie 250, dar acum ar sări în aer cu mult înainte. Pentru nimic în lume n-aş sta lângă cazan când indicatorul arată 180.

— Nu există vreun dispozitiv automat de închidere?

— Nici vorbă. Cazanul ăsta a fost construit cu mult înainte ca să se ceară asemenea chestii. Acum guvernul federal îşi bagă nasul în toate. Păi nu? F.B.I.-ul îţi deschide scrisorile, CIA îţi ascultă telefoanele… şi uite ce a păţit amărâtu' ăla de Nixon… Dar dacă o să controlezi presiunea totul o să fie bine. Şi ţine minte să încălzeşti camerele cum vrea şefu'. Poţi însă să-ţi faci câtă căldura vrei în apartament.

— Unde e instalaţia?

— Ajungem şi acolo. Pe aici, prin arcada asta.

Intrară într-o cameră lungă, rectangulară, care părea să se întindă mile întregi. Watson trase de un cordon şi aprinse un bec de 75 waţi, care aruncă asupra lor o lumină bolnăvicioasă. Chiar în faţă se afla fundul cuştii liftului, cabluri unse din belşug care coborau pe scripeţi cu

diametrul de 6 m şi un motor uriaş îmbâcsit de atâta unsoare. Peste tot erau ziare: teancuri, legate în cutii. Pe alte cutii scria: *Registre* sau *Facturi* sau *Chitanţe – DE PĂSTRAT!* Mirosea galben, a mucegai. Unele din cutii se rupseseră, împrăştiind pe jos hârtii decolorate ce puteau fi vechi de douăzeci de ani. Jack privi fascinat în jur. Întreaga istorie a hotelului *Overlook* se afla aici, îngropată în cutiile astea care putrezeau.

— Liftul ăla ne face multe necazuri – zise Watson, arătându-i cu degetul. Ştiu sigur că Ullman i-a dat şpagă inspectorului ca să nu trimită oameni să-l repare. Uite aici centrul instalaţiei.

În faţa lor, cinci ţevi mari, fiecare din ele izolată şi strânsă cu benzi de oţel, se ridicau spre tavanul înalt.

Watson indică un raft plin cu pânze de păianjen pe care se aflau câteva cârpe năclăite de unsoare şi o broşură cu foile dezlipite.

— Asta-i schema instalaţiei, zise. Nu cred că o să ai probleme cu vreo spărtură – n-am avut cazuri din astea – numai că, uneori, ţevile îngheaţă. Singura metodă ca să eviţi chestia asta este să învârţi puţin robinetul noaptea, dar sunt mai mult de patru sute de robinete în palatul ăsta nenorocit. Pederastul ăla grăsan de sus o să urle de o să se audă până la Denver când o să vadă nota de plată. N-am dreptate?

— Aş spune că aceasta este o analiză extrem de pertinentă.

Watson îl privi cu admiraţie:

— Ia spune, pe bune că eşti un tip educat, nu? Vorbeşti ca din carte. Îmi plac tipii ăştia, atâta timp cât nu sunt poponari. Mulţi sunt. Ştii cine a provocat toate scandalurile din facultăţi, de mai acum câţiva ani? Homosexualii. Se simt frustraţi şi trebuie să se manifeste cumva. Iisuse, nu ştiu unde o să ajungem. Aşa, dacă îngheaţă, o să îngheţe aici, în puţul ăsta. Nu-i încălzit, înţelegi? Dacă se întâmplă, foloseşte asta.

Băgă mâna într-o ladă spartă, portocalie şi scoase un mic arzător cu gaz.

— Când găseşti locul unde s-a format gheaţă, desfaci izolaţia şi pui flacăra chiar acolo. Te-ai prins?

— Da, dar dacă ţevile îngheaţă în altă parte, unde nu pot ajunge?

— Asta n-o să se întâmple dacă-ţi vezi de treabă şi încălzeşti aşa cum trebuie. Oricum nu poţi ajunge la celelalte ţevi. Nu-ţi face griji. N-o să ai probleme. Al naibii loc e ăsta! Plin cu păianjeni. Pe bune că mă face să visez urât.

— Ullman mi-a spus că primul îngrijitor de iarnă şi-a omorât familia şi apoi s-a sinucis.

— Mda – tipul ăla, Grady. Era un nenorocit. Mi-am dat seama de asta în clipa când l-am văzut. Rânjea mereu ca un pechinez. Dar toată povestea asta s-a întâmplat la început, când s-a redat hotelul în funcţiune, şi dobitocul ăla gras de Ullman l-ar fi angajat şi pe Strangulatorul din Boston dacă ăla ar fi fost de acord să lucreze pentru un salariu de mizerie. I-a descoperit un pădurar de la Parcul Naţional; telefonul nu funcţiona. Toţi erau în aripa de vest, la etajul trei îngheţaţi sloi. Păcat de fetiţe. Aveau opt şi şase ani. Drăguţe foc. Da, domnule, a fost un tărăboi al dracului. În extrasezon, Ullman ăsta ţine şi un fel de speluncă în Florida şi a venit de-acolo cu avionul până la Denver, şi după aia a închiriat o sanie ca să ajungă aici de la Sidewinder, pentru că drumurile erau închise… o sanie, poţi să crezi? Aproape că i-a pleznit pipota încercând să ţină toată tărăşenia departe de ziarişti. Şi, tre’ să recunosc, a reuşit destul de bine. A fost un articol în ziarul *Post* din Denver şi, bineînţeles, ştirea din foaia aia pişăcioasă pe care o scot aici, în Estes Park, dar asta a fost tot. Binişor, dacă stai să te gândeşti la reputaţia pe care o are locul ăsta. Mă aşteptam să apară vreun reporter care să facă săpături şi să-l folosească pe Grady drept pretext ca să scoată iar la iveală toate scandalurile.

— Ce scandaluri?

Watson ridică din umeri:

— Orice hotel mare îşi are scandalurile lui. Aşa cum orice hotel mare are câte o stafie. De ce? Drace, oamenii vin şi pleacă. Uneori câte unul o mierleşte în camera de hotel, infarct sau comoţie sau cam aşa ceva. Hotelurile sunt locuri pline de superstiţii. N-au etajul 13 şi nici camera 13, nu există oglinzi pe spatele uşilor, chestii din astea. Păi uite, o cucoană a murit aici în iulie trecut. Ullman a trebuit să aibă grijă şi să aranjeze totul şi iar a făcut treabă bună. D-aia îl plătesc cu douăjdouă de mii de dolari pe sezon şi tre' să recunosc, oricât de mult nu pot să-l sufăr, îi merită. E ca şi când aici ar veni oameni numai ca să vomite şi şefii îl angajează pe unu' ca Ullman ca să şteargă mizeria. Deci, mândra asta de care-ţi zic, tre' să fi avut vreo şaizeci de anişori – cam ca mine! – şi avea părul vopsit roşu, aşa cum e felinarul de la bordel, ţâţele îi atârnau pân' la buric că nu purta ţâţar, varice, puzderie, de parcă avea hărţi rutiere desenate pe picioare, bijuteriile-i atârnau de gât, din urechi, de mâini. Şi avea un amărât de puşti cu ea, nu mai mare de şapteşpe ani, cu părul lung până la noadă şi cu pantalonii aşa de bombaţi în dreptul organului de parcă-l avea umflat cu pompa. Stătea la noi de o săptămână, poate zece zile şi în fiecare noapte, aceeaşi poveste. Jos, în Salonul Colorado, de la cinci la şapte, ea sugând *cocktailuri* Singapore cu atâta patimă de zici că mâine au de gând să le interzică, şi el sugând dintr-o sticlă de bere, amărât, tot trăgând de ea să nu se termine. Şi ea face glumiţe spirituale şi de fiecare dată tipul rânjeşte ca un maimuţoi, de zici că are colţurile gurii pe elastic. Da' după câteva zile bagi de seamă că-i e tot mai greu să rânjească şi dracu' ştie la ce se gândeşte când se screme să-şi aducă organu' în stare de funcţionare când vine clipa. După aia se duc la masă, el mergând drept şi ea de-abia ţinându-se pe picioare, beată cui, ştii, şi el ciupeşte chelneriţele şi le face

cu ochiu’ când ea nu-l observă. Omule, ajunsesem chiar să facem pariuri cât o să reziste nenorocitu’ ăla.

Ridică din umeri:

— Pe urmă, într-o seară, pe la zece, tipu’ coboară şi zice că „soţia” lui e „indispusă” – chestie care însemna că nici nu se mai putea mişca de beată ce era, ca în fiecare seară de altfel – şi că el o să-i ducă nişte medicamente pentru stomac. Aşa că îşi ia valea în Porscheul micuţ, cu care veniseră, şi pa! A doua zi dimineaţă, gagica apare şi încearcă să joace teatru, că nu s-ar fi întâmplat nimic, pricepi? Da’ se face din ce în ce mai palidă şi atunci domnul Ullman o întrebă, aşa, diplomatic, cum ştie el, dacă să nu anunţe poliţia, că poate individul o fi avut vreun accident sau cam aşa ceva. Da’ mândra se repede la el ca o pisică sălbatică. Nu, nu, nu, e şofer bun, nu-i îngrijorată, toată situaţia este sub control, el o să se întoarcă la timp pentru cină. În după-masa aia, tipa intră în Salonul Colorado cam pe la trei şi n-a mai apucat să mănânce. S-a urcat la ea în cameră cam pe la zece jumătate şi atunci am văzut-o ultima oară în viaţă.

— Ce s-a întâmplat?

— Procurorul districtual zice că a înghiţit vreo treizeci de somnifere, după toată băutura aia pe care o băgase în ea. Bărbatu-său a apărut a doua zi, soţul adevărat de data asta, un avocat barosan din New York. I-a prezentat lui Ullman patru versiuni diferite ale iadului. O să te dau în judecată pentru asta şi o să te dau în judecată pentru aia şi când o să termin cu tine, n-o să mai fii în stare nici măcar să-ţi găseşti o pereche curată de izmene, chestii din astea. Da’ Ullman e bun, al dracu’ domne. Ullman l-a potolit pe nebun. Probabil că l-a întrebat pe avocat ce părere ar avea dacă ar găsi povestea cu nevastă-sa în toate ziarele din New York: Soţia unui Celebru Avocat bla-bla-bla găsită moartă cu burta plină de somnifere. După ce s-a jucat de-a „ascunde cârnatul” cu un june suficient de tânăr ca să-i poată fi nepot. Poliţia a găsit maşina parcată în spatele unui bufet

non-stop din Lyons şi Ullman a tras nişte sfori ca avocatu' ăla să şi-o ia înapoi. Pe urmă amândoi au dat buzna peste bătrânu' Archer Houghton, procurorul districtual şi l-au făcut să schimbe verdictul în moarte accidentală. Infarct. Acum bătrânu' Archer are un Chrysler, nu-l invidiez, omu' e dator să primească ce i se oferă, mai ales când de-abia se descurcă.

Scoase batista. Claxon. Privire. La loc în buzunar.

— Ei, ce se mai întâmplă? Cam la o săptămână, pizda aia proastă de cameristă, Delores Vickery o cheamă, o apucă ţipatu' când face curat în camera unde au stat ăia doi şi pică leşinată. Când îşi revine, zice că a văzut-o pe femeia moartă în baie, zăcând goală puşcă în cadă. „Avea faţa umflată şi roşie şi rânjea la mine" – zice. Aşa că Ullman îi dă salariul pe două săptămâni şi-i zice să spele putina. Eu cred că au murit vreo patruzeci, cincizeci de oameni în hotelul ăsta de când l-a deschis bunicu' în 1910.

Privirea îi licări:

— Ştii cum o mierlesc marea majoritate? Infarct sau comoţie, în timp ce-i fac felul cucoanei cu care au venit. Cam asta întâlneşti peste tot în staţiuni: tipi cu un picior în groapă, care mai vor chestia aia pentru ultima oară în viaţă. Vin aici la munte, şi încearcă să-şi închipuie că au iar douăj' de ani. Uneori respiră câte ceva, că nu toţi directorii care au condus hotelu' au fost la fel de buni ca Ullman şi nu toţi au reuşit să împiedice publicarea istoriilor ăstora. Ei şi? *Overlook* are reputaţie. Pun pariu că reputaţie are şi hotelul Billmore din New York City, şi poţi s-o afli dacă întrebi pe cine trebuie.

— Dar nu sunt stafii?

— Domnule Torrance, am muncit aici toată viaţa. M-am jucat aici când eram cam cât puştiul tău în fotografiile alea pe care mi le-ai arătat. Şi încă n-am văzut nicio stafie. Dacă vrei să vii cu mine o să-ţi arăt magazia cu scule.

— Sigur.

Când Watson se întindea să stingă becul, Jack zise:

— O grămadă de hârtii aveţi aici.

— Nu te-nşeli. Parcă hotelul ăsta ar fi vechi de o mie de ani. Ziare şi facturi vechi şi chitanţe de încărcare şi Dumnezeu ştie mai ce. Bătrânu' meu le făcea faţă pe vremea când mai aveam cuptorul cu lemne, dar acum le-am pierdut socoteala. Odată şi odată o să angajez pe cineva să le ducă jos la Sidewinder şi să le ardă. Asta dacă Ullman o să vrea să plătească. Şi cred că o să vrea dacă reuşesc să-l conving că sunt şobolani aici.

— Deci sunt şobolani?

— Păi da, cred că sunt câţiva. Am să-ţi dau cursele şi otrava pe care Ullman vrea să le pui în pod şi aici. Ai grijă de ăla mic, dacă nu vrei să păţească ceva.

— Nu, nu vreau să păţească nimic.

Venit din partea lui Watson, sfatul nu-l mai deranjă.

Se îndreptară spre scări, unde se opriră o clipă, atât cât îi trebui lui Watson ca să-şi sufle din nou nasul:

— O să găseşti în magazie tot ce-ţi trebuie şi ce nu-ţi trebuie. Şi tot acolo găseşti şi şindrila. Ţi-a spus Ullman?

— Da, vrea să schimb şindrila de pe o parte din acoperişul aripii de vest.

— Uite, vezi, puţa aia grasă te pune să faci munca asta pe gratis, ca pe urmă, la primăvară să se vaite că n-ai făcut treabă ca lumea. I-am spus o dată în faţă. Zic…

…Cuvintele lui Watson se pierdură într-un zumzăit monoton în timp ce urcau scările. Jack Torrance privi în urmă, peste umăr, în întunericul impenetrabil, cu miros de mucegai, şi se gândi că dacă a existat vreodată vreun loc bântuit de stafii, atunci acesta era. Se gândi la Grady, înconjurat din toate părţile de zăpada moale, neîndurătoare, înnebunind treptat, în linişte, şi înfăptuind atrocităţile acelea. Au ţipat, oare? se întrebă. Bietul Grady, simţindu-se din ce în ce mai încolţit, cu fiecare zi ce trece, şi dându-şi în cele din urmă seama că pentru el primăvara nu va mai veni niciodată. N-ar fi trebuit să se afle aici. Şi n-ar fi trebuit să-şi piardă cumpătul.

Urmându-l pe Watson spre uşă, vorbele îşi trimiseră ecoul înapoi spre el ca o prevestire funestă, însoţit de un pocnet ascuţit – ca o mină de creion care se rupe. Doamne, Dumnezeule, ce bine i-ar face un pahar. Sau o mie de pahare.

4. Ţinutul umbrelor

La 4.15 lui Danny i se făcu foame. Se duse să-şi mănânce biscuiţii şi să-şi bea laptele. Mâncă privind pe fereastră apoi se duse să-şi sărute mama care se odihnea, Wendy i-a spus că ar fi mai bine să stea în casă şi să-şi urmărească emisiunea preferată la televizor – timpul trece mai repede aşa – dar el clătină din cap cu hotărâre şi se întoarse la locul său de pe trotuar.

Acum era ora cinci şi deşi nu avea ceas şi, oricum, nu prea ştia să citească orele, îşi dădea seama de trecerea timpului după felul cum se lungeau umbrele şi după tenta aurie pe care o căpătase lumina după-amiezii.

Tot învârtind avionul în mâini începu să fredoneze un cântecel pentru copii.

Îl învăţase la Grădiniţa *Jack and Jill* din Stovington. Aici nu mai mergea la grădiniţă, pentru că tăticul lui nu mai avea bani. Ştia că mămica şi tăticul îşi fac griji din cauza asta, îşi fac griji că stă prea mult timp singur (şi chiar îşi fac griji că el îi învinovăţeşte din cauza asta), dar Danny chiar că nu mai avea chef să meargă la grădiniţă. Grădiniţa era pentru bebeluşi. Nu era el băiat mare încă, dar nici bebeluş nu mai era. Băieţii mari mergeau la şcoala mare şi acolo primeau şi masa de prânz. Clasa întâi. La anul. Anul acesta era pe undeva între stadiul de bebeluş şi cel de puşti adevărat. Totul era în regulă. Îi era, într-adevăr dor de Scott şi de Andy – mai ales de Scott – dar totul era în regulă. Părea mai potrivit să aştepte singur orice urma să se întâmple.

Înţelegea acum o mulţime de lucruri despre părinţii lui şi ştia că de multe ori, lor nu le plăcea ce poate el să înţeleagă, iar de multe alte ori refuzau să-l creadă. Dar într-o bună zi vor fi obligaţi să creadă. Se mulţumea să aştepte ziua aceea.

Era totuşi un lucru rău că nu puteau avea mai multă încredere în el, mai ales în momente din acestea. Mămica stătea întinsă pe pat în apartamentul lor, plângând aproape, atât de îngrijorată era din cauza tatălui lui. Unele din lucrurile pentru care ea îşi făcea griji erau lucruri prea de oameni mari ca să le poată înţelege Danny – lucruri vagi, care aveau de-a face, desigur, cu „imaginea despre sine” a tatălui său, sentimente de vină şi mânie şi teamă de viitor –, dar cele două lucruri principale la care se gândea ea acum erau că tati a avut o pană în munţi („dar, atunci de ce nu dă telefon?”) sau că tati s-a dus să facă Lucrul Rău. Danny ştia foarte bine ce înseamnă Lucrul Rău de când i-a explicat Scotty Aaronson, care era cu şase luni mai mare. Scotty ştia, pentru că şi tăticul lui făcea Lucrul Rău. Odată, i-a povestit Scotty, tăticul lui i-a tras un pumn mamei lui chiar în ochi, de-a culcat-o la pământ. Până la urmă, tăticul şi mămica lui Scotty au DIVORŢAT din cauza Lucrului Rău, şi când l-a cunoscut Danny, Scotty stătea cu mama lui şi îşi vedea tatăl numai la sfârşit de săptămână. Cea mai mare teroare a vieţii lui Danny era DIVORŢUL, cuvânt care apărea întotdeauna în mintea lui ca o firmă pictată cu litere roşii, acoperite cu şerpi veninoşi care şuieră tot timpul. Dacă e DIVORŢ, înseamnă că părinţii tăi nu mai locuiesc împreună. Se luptă pentru tine într-o „curte” (curte de tenis? curte de badminton? Danny nu ştia care din cele două, sau dacă nu cumva era o a treia, însă mămica şi tăticul lui au jucat şi tenis şi badminton la Stovington, aşa că presupunea că putea fi oricare dintre ele) şi tu trebuia să pleci cu unul din ei şi practic nu-l mai vedeai niciodată pe celălalt; şi cel cu care stăteai avea voie să se căsătorească cu cineva necunoscut, dacă avea chef. Cel mai înspăimântător lucru despre DIVORŢ era că simţea cuvântul – sau noţiunea, sau ce era chestia asta care i se arăta atunci când înţelegea ceva – simţea cuvântul ăsta plutind în capetele propriilor săi părinţi, uneori difuz şi destul de îndepărtat, uneori tot atât de gros, întunecat şi

înfricoşător ca un nor de furtună. Aşa s-a întâmplat şi după ce tăticul l-a pedepsit pentru că îi murdărise hârtiile din birou şi doctorul a trebuit să-i pună mâna în ghips. Amintirea aceasta se estompase deja, dar amintirea gândurilor despre DIVORŢ era limpede şi înspăimântătoare. Gândurile au circulat mai mult în jurul mamei, de data aceea şi el era terorizat în permanenţă de ideea că ea o să-şi smulgă cuvântul din creier şi o să-l rostească, făcându-l să devină adevărat. DIVORŢ. Era un subînţeles statornic în gândurile lor, unul din puţinele pe care le putea recunoaşte, aşa cum recunoşti ritmul unei melodii simple. Dar, tot aşa ca un ritm, gândul central forma numai miezul unor gânduri mai complexe, gânduri pe care nici măcar nu putea să le interpreteze. Veneau către el numai sub formă de culori şi stări sufleteşti. Gândurile despre DIVORŢ ale mamei se învârteau în jurul accidentului pe care tăticul îl provocase când i-a pus braţul în ghips şi în jurul celor petrecute la Stovington când tăticul lui şi-a pierdut serviciul. Băiatul ăla. George Hatfield ăla, care s-a ofticat atât de rău pe tata încât i-a găurit picioarele gărgăriţei. Gândurile despre DIVORŢ ale tatei erau mai complexe, colorate în violet închis şi acoperite cu dungi negre înfricoşătoare. Părea că se gândeşte că lor le-ar fi mult mai bine dacă el i-ar părăsi. Că nimic nu l-ar mai durea. Tăticul lui avea dureri tot timpul, mai ales din cauza Lucrului Rău. Danny putea aproape să recunoască şi asta: dorinţa copleşitoare şi permanentă a tatei de a se duce într-un loc întunecat şi să facă Lucrul Rău, până când creierul lui o să tacă şi o să-l lase în pace.

Dar în după-amiaza asta, mama lui nu trebuia să-şi facă griji şi ar fi vrut să se ducă la ea şi să-i spună. Gărgăriţa n-a avut nicio pană. Tata nu era undeva făcând Lucrul Rău. Aproape ajunsese acasă acum; era pe autostrada dintre Lyons şi Boulder. Acum tăticul lui nici măcar nu se gândea la Lucrul Rău. Se gândea la… la…

Danny se uită pe furiş la fereastra bucătăriei. Câteodată, când se concentra foarte tare, i se întâmpla ceva. Lucrurile – lucrurile reale – dispăreau şi apoi el vedea lucruri care nu existau acolo. Odată, nu la mult timp după ce-i puseseră braţul în ghips, s-a întâmplat la cină. Părinţii lui nu prea vorbeau unul cu celălalt pe atunci. Dar se gândeau. O, da. Gândurile despre DIVORŢ atârnau asupra mesei din bucătărie ca un nor plin cu ploaie neagră, umflat gata să plesnească. Era atât de înfricoşător, că nu a putut să mănânce. Numai gândul că ar putea mânca înconjurat de DIVORŢUL ăla negru îi provoca o stare de vomă. Şi pentru că părea teribil de important, s-a concentrat cât a putut mai tare, s-a concentrat cu disperare şi atunci s-a întâmplat ceva. Când a revenit la lumea reală, zăcea întins pe pardoseală cu mazăre şi pâine de cartofi în poală şi mămica îl ţinea în braţe şi plângea şi tăticu' vorbea cu cineva la telefon. S-a speriat atunci şi a încercat să le explice că nu era nimic grav, că asta i se întâmpla uneori când se concentra încercând să înţeleagă mai multe decât în mod normal. A încercat să le explice despre Tony, pe care ei îl numeau „tovarăşul lui de joacă invizibil".

Şi tatăl lui a spus:

— Pare să nu aibă nimic, dar oricum vreau să-l vadă doctorul.

După ce doctorul a plecat, mămica l-a pus să promită că n-o să mai facă asta niciodată, că n-o să-i mai sperie aşa *niciodată* şi Danny a promis. Şi el era înspăimântat. Pentru că atunci când se concentrase tare-tare şi mintea îi zburase înspre tatăl său, doar o clipă înainte de apariţia lui Tony (în depărtare, ca întotdeauna, strigându-l) şi înainte ca lucruri ciudate să întunece bucătăria şi feliile de friptură de pe farfuria albastră, doar o secundă, propria sa conştiinţă plonjase în întunericul din mintea tatălui său spre un cuvânt de neînţeles, cu mult mai înfricoşător decât DIVORŢUL; şi acel cuvânt era SINUCIDERE. Danny nu-l întâlnise niciodată în mintea părintelui său şi sigur că nu îl căutase în

mod special. Nici nu-i păsa dacă nu afla niciodată ce voia să însemne cuvântul ăsta.

Însă îi plăcea să se concentreze, pentru că uneori aşa venea Tony. Nu întotdeauna. Câteodată lucrurile doar deveneau neclare şi păreau că înoată în faţa ochilor lui – puţin timp – apoi reveneau la normal – de cele mai multe ori. Dar alteori se întâmpla ca Tony să apară chiar la marginea viziunii lui, strigându-l de departe şi făcându-i semne…

S-a întâmplat de două ori de când se mutaseră în Boulder, şi-şi aducea şi acum aminte cât de bucuros fusese când şi-a dat seama că Tony venise după el. Deci nu-şi părăsise chiar toţi prietenii.

Prima oară era în curtea din spatele casei şi nu s-a întâmplat mare lucru. Doar Tony care îi făcea semne cu mâna şi apoi întuneric şi după câteva minute a revenit la lucrurile reale, păstrând câteva fragmente de amintire destul de vagi, ca după un vis confuz. A doua oară, cu două săptămâni în urmă, a fost mai interesant: Tony îi făcea semne şi îl striga de peste alte patru curţi: *Danny… vino… să… vezi…* Era ca şi când *s*-ar fi ridicat şi apoi ar fi căzut într-o gaură adâncă, aşa, ca Alice în Ţara Minunilor. Şi apoi s-a pomenit în subsolul blocului în care locuiau, şi Tony era lângă el, arătându-i cufărul în care tăticul lui îşi ţinea toate hârtiile importante, şi mai ales PIESA.

— Vezi? îi spusese atunci Tony cu vocea lui melodioasă, care venea parcă de la mari depărtări. Este sub scară. Chiar sub scară. Cei care v-au ajutat la mutat l-au pus chiar… sub… scară.

Danny a făcut un pas înainte ca să poată privi mai îndeaproape această minune şi atunci a simţit că se prăbuşeşte din nou, de data aceasta din leagănul în care, de fapt, stătuse tot timpul.

Trei sau patru zile mai târziu, tatăl lui tropăia prin toată casa, spunându-i mamei foarte furios că a cotrobăit prin tot subsolul ăla afurisit, şi cufărul lui nu era acolo, şi că avea de

gând să-i dea în judecată pe indivizii ăia afurisiţi care le-au transportat bagajele şi care i-au uitat cufărul atât de preţios undeva, pe drumul dintre Vermont şi Colorado. Cum se putea aştepta cineva că el o să fie în stare să termine PIESA, dacă are parte numai de ghinioane din astea?

Şi Danny i-a zis:

— Nu, tati. E sub scară. Oamenii ăia l-au pus chiar sub scară.

Tăticul i-a aruncat o privire ciudată şi după aia a coborât la subsol. Cufărul era acolo, chiar acolo unde îi arătase Tony. Tăticul lui l-a tras pe Danny deoparte, l-a luat în braţe şi l-a întrebat cine i-a dat voie în pivniţă. Tom, de sus? Pivniţa era periculoasă, a zis Tăticul. De-asta proprietarul o ţine încuiată. Dacă cineva a uitat-o descuiată, tăticul vrea să ştie. S-a bucurat că şi-a găsit hârtiile şi PIESA, dar toate astea n-ar avea nicio valoare, a zis el, dacă Danny ar fi căzut pe scări şi şi-ar fi rupt… piciorul. Danny i-a mărturisit cinstit că nu fusese în pivniţă. Uşa era întotdeauna încuiată cu lacăt. Şi Mămica a zis că aşa e. Danny nu se ducea niciodată jos pentru că acolo era umezeală şi întuneric şi puzderie de păianjeni. Şi Danny nu minţea.

— Şi atunci, de unde ai ştiut, amice? îl întrebă Tăticul.

— Tony mi-a arătat.

Părinţii au schimbat o privire pe deasupra capului său. Se mai întâmplase asta. Pentru că îi înfricoşa, alungau repede gândul. Dar el ştia că îşi făceau griji din cauza lui Tony. Mai ales mămica, şi el trebuia să fie atent ca nu care cumva să se gândească în felul acela special şi să-l cheme pe Tony când era prin preajmă. Dar acum se gândi că încă mai stătea întinsă, încă nu începuse să facă treabă prin bucătărie, aşa că începu să se concentreze tare-tare ca să vadă dacă poate să înţeleagă la ce se gândeşte tata.

Se încruntă şi strânse pumnii. Nu închise ochii – nu era nevoie – dar îi miji până când semănau cu două crăpături şi-şi imagină vocea tăticului, vocea lui Jack, vocea lui John Daniel Torrance, adâncă şi fermă, uneori subţiindu-se când

se distra, alteori, adâncindu-se şi mai tare din cauza furiei sau doar rămânând fermă pentru că se gândea. Se gândea la. Se gândea cum. Se gândea…

(se gândea)

Danny oftă uşurel şi trupul i se prăbuşi pe trotuar, de parcă i-ar fi dispărut toţi muşchii din el. Era perfect conştient; vedea strada şi fata şi băiatul care mergeau pe trotuarul celălalt, ţinându-se de mână, pentru că

(? se iubeau?)

erau bucuroşi că ziua e frumoasă şi că ei sunt împreună. Vedea frunzele de toamnă mânate de vânt de-a lungul rigolei, roţi galbene, cu forme neregulate. Vedea casa de peste drum şi observă că acoperişul e din („şindrilă. Cred că n-o să fie nicio problemă dacă mă ţine bujia da, o să fie bine. Watson ăla, dumnezeule, ce figură, mi-ar plăcea să-l bag în PIESĂ. Până la urmă o să bag în ea toată blestemata asta de specie umană dacă nu-s atent. Da. Şindrilă. Or avea ăştia şi cuie pe-acolo? Rahat, am uitat să-l întreb, oricum, sunt uşor de procurat de la fierăria din Sidewinder. Viespi. Îşi fac cuibul cam pe vremea asta. S-ar putea să vreau să-mi cumpăr un aparat din ăla de omorât insectele în caz că sunt viespi acolo când scot şindrila veche. Şindrila nouă”).

şindrilă. Deci la asta se gândeşte. A primit slujba şi se gândeşte la şindrilă. Danny nu ştia cine este Watson, dar toate celelalte păreau destul de clare. Şi poate că o să reuşească şi el să vadă cuibul ăla de viespi. De fapt era sigur. Tot atât de sigur cum numele lui era

„Danny… Dannii…”

Ridică privirea şi iată-l pe Tony, departe, pe stradă, lângă un semafor, făcându-i semn cu mâna.

Ca întotdeauna, Danny simţi un val de plăcere la vederea prietenului său, dar de data aceasta, parcă a simţit şi un ghimpe de spaimă, de parcă Tony adusese cu sine şi un strop de întuneric. Un borcan plin de viespi, care, odată eliberate, ar înţepa foarte tare.

Dar nici nu se punea problema să nu se ducă.

Se prăbuşi şi mai tare pe trotuar, mâinile relaxându-i-se şi atârnându-i acum între picioare. Bărbia i se afundă în piept. Apoi simţi o smucitură uşoară, nedureroasă când o parte din el se ridică şi fugi după Tony în bezna ca o pâlnie.

„Danniii…”

Acum întunericul era brăzdat de vârtejuri albe. Un sunet ca de tuse uscată şi umbre chinuite, îndoite, care noaptea se dizolvau în brazi, împinse fiind de urletul furtunii. Zăpada se învârtea şi dansa. Peste tot era numai zăpadă.

— Prea adânc – se auzi din întuneric vocea lui Tony şi tristeţea din vocea lui îl îngrozi pe Danny. Prea adânc ca să mai poţi ieşi.

Altă formă, neclară încă, apărând de nicăieri. Uriaşă şi dreptunghiulară. Un acoperiş înclinat. Albul nedesluşit în furtuna întunecată. Multe ferestre. O clădire înaltă acoperită cu şindrilă. Unele din plăcile de şindrilă sunt mai verzi, mai noi. Tăticul lui le-a pus. Le-a bătut în cuie cumpărate de la fierăria din Sidewinder. Acum zăpada acoperă şindrila. Acoperă totul.

O lumină verde, fermecată răsare în faţa clădirii, ezită, tremură şi se transformă într-un craniu uriaş, cu un rânjet hidos, peste două oase încrucişate.

— Otravă – pluteşte prin întuneric vocea lui Tony. Otravă.

Alte semne îi zboară prin faţa ochilor, unele scrise cu litere verzi, altele pe tăbliţe indicatoare înfipte în nămeţii de zăpadă. ÎNOTUL INTERZIS. PERICOL! CABLURI NEIZOLATE. ACEASTĂ PROPRIETATE ESTE BLESTEMATĂ. TENSIUNE ÎNALTĂ. A TREIA TRAVERSĂ. PERICOL DE MOARTE. NU VĂ APROPIAŢI. NU INTRAŢI. TRECEREA INTERZISĂ. CONTRAVENIENŢII VOR FI ÎMPUŞCAŢI. FĂRĂ AVERTISMENT. Pe niciuna nu reuşeşte s-o înţeleagă complet – nu ştie să citească! –, dar cam bănuieşte ce vor să însemne şi o senzaţie ireală de teroare pare să-i umple toată fiinţa.

Acum se află într-o cameră plină cu mobilă ciudată, o cameră în care e întuneric. Zăpada se izbeşte de ferestre cu

un sunet nisipos. Gura îi este uscată, ochii îi ard, inima îi bate ca un ciocan, gata să-i spargă pieptul. De afară se aude un zgomot cavernos, asurzitor de parcă o uşă îngrozitoare ar fi fost dată de perete. Zgomot de paşi. În cealaltă parte a camerei este o oglindă şi pe argintul ei este scris cu foc verde un singur cuvânt şi cuvântul acela este AMIRC.

Camera dispare. Altă cameră. O ştie.

(o va şti)

pe aceasta. Un scaun răsturnat. O fereastră spartă prin care intră zăpada în vârtejuri; deja a acoperit marginea covorului. Perdelele au fost rupte şi atârnă de galerie – ruptă şi ea. Un dulăpior răsturnat.

Alte sunete asurzitoare, cavernoase, sacadate, ritmice, oribile. Sticlă care se sparge. Dezastrul care se apropie. O voce răguşită, vocea unui nebun, şi mai îngrozitoare prin familiaritatea ei:

„Ieşi de-acolo! Ieşi de-acolo, căcăciosule! Ia-ţi doctoria!”

Bum. Bum. Bum. Lemn care se crapă: Un răcnet sălbatic de furie şi satisfacţie. AMIRC. Care se apropie.

Pluteşte prin cameră. Fotografii sfâşiate pe pereţi. Un patefon

(? patefonul Mamei?)

răsturnat pe podea. Discurile ei, Grieg, Händel, Beatles, Art Garfunkel, Bach, Liszt împrăştiate peste tot. Sparte, crestate ca marginile unei plăcinte negre. O rază de lumină care vine din altă cameră, din baie, lumină albă şi nemiloasă şi un cuvânt care se aprinde şi se stinge pe oglinda dulăpiorului cu medicamente, ca un ochi roşu: AMIRC. AMIRC. AMIRC…

— Nu – şopti – Nu, Tony, te rog…

Şi, atârnând peste buza albă de porţelan a căzii, o mână. Fără viaţă. O şuviţă de sânge (AMIRC) curge încet de-a lungul unuia dintre degete, mijlociul, picurând pe gresie din vârful unghiei bine îngrijite.

Nu, o nu, o nu…

(te rog, Tony, mă sperii)

AMIRC AMIRC AMIRC

(încetează, Tony, încetează)

Dispare încet.

În întuneric zgomotele asurzitoare devin tot mai puternice, cu ecou, împrejurul lui, pretutindeni.

Şi acum stă ghemuit în holul întunecat, ghemuit pe un covor albastru ţesut cu forme negre, întortocheate, ascultând cum se apropie de el, împleticindu-se, mirosind a sânge şi a sfârşit, într-o mână are un topor pe care îl roteşte (AMIRC) în cercuri fioroase, izbindu-l de pereţi, tăind tapetul de mătase şi împrăştiind nori de moloz:

„Vino şi ia-ţi doctoria! Fii bărbat şi ia-ţi doctoria!”

Forma înaintează spre el, uriaşă, emanând un iz dulce-acrişor, capul toporului despicând gerul cu un şuierat înspăimântător, şi apoi tunetul când se izbeşte de perete, împrăştiind tencuiala într-un nor uscat, care te face să strănuţi. Ochi mici şi roşii strălucesc în întuneric. Monstrul se repede asupra lui, l-a descoperit, ghemuit aici, lipit de perete. Iar chepengul din tavan este încuiat.

Întuneric. Pluteşte.

— Tony, te rog du-mă înapoi, te rog, te rog…

Şi era înapoi, aşezat pe trotuarul străzii Arapahoe, cu cămaşa lipicioasă lipită de spinare, lac de transpiraţie. În urechi încă îi mai răsunau acele sunete asurzitoare, uriaşe, polifonice, iar în nări încă mai avea mirosul propriei urine când şi-a dat drumul, în punctul maxim al spaimei. Mai vedea încă mâna aceea fără viaţă, atârnând peste marginea băii cu sângele scurgându-se pe un deget, mijlociul, şi acel cuvânt inexplicabil şi cu atât mai îngrozitor decât toate celelalte: AMIRC.

Şi acum lumina soarelui. Lucruri reale. Cu excepţia lui Tony aflat la şase străzi distanţă acum, un punct doar lângă colţ, a cărui voce subţire şi dulce de-abia se auzea:

— Ai grijă, amice…

Apoi, în clipa imediat următoare, Tony dispăruse, iar rabla roşie a tatălui tocmai dăduse colţul, zdrăngănind din toate încheieturile şi lăsând dâre de fum albastre în spate. Danny sări în picioare, făcându-i cu mâna, ţopăind, strigând:

— Tati! Hei, Tăticule! Bună! Bună!

Tăticul sau parcă Volkswagenul, opri motorul şi se deschise portiera. Danny alergă spre el dar brusc îngheţă pe loc, cu ochii dilataţi. Inima i se oprise în gât, sloi de gheaţă. Lângă tăticul lui, pe celălalt scaun, se afla un topor cu mâner mic, acoperit cu sânge închegat şi fire de păr.

Asta era. Apoi toporişca a redevenit o sacoşă din hârtie plină cu alimente.

— Danny… ţi-e rău, amice?

— Nu, mi-e bine.

Se duse spre tatăl său şi-şi îngropă faţa în jacheta lui îmblănită şi îl strânse tare în braţe, tare, tare. Jack îl îmbrăţişă şi el, uimit.

— Hei, nu trebuie să stai aşa mult la soare, amice. Eşti ud leoarcă.

— Cred că am adormit niţel. Te iubesc, tăticule. Te-am aşteptat.

— Şi eu te iubesc, Dan. Am cumpărat nişte chestii. Crezi că eşti destul de mare ca să le duci în casă?

— Sigur!

— Amicul Torrance, cel mai puternic om din lume, spuse Jack, ciufulindu-l. Al cărui hobby este să adoarmă pe trotuare.

După asta s-au îndreptat spre casă şi mămica coborâse ca să-i întâmpine şi el s-a oprit pe trepte şi i-a urmărit cum se sărută. Se bucurau să se vadă. Dragostea ţâşnea din ei aşa cum ţâşnise şi din băiatul şi fata care se plimbau mână în mână. Danny era fericit.

Sacoşa cu mâncare – care era *doar* o sacoşă cu mâncare – îi foşni în braţe. Totul era în regulă. Tăticul era acasă.

Mămica îl iubea. Nu existau lucruri rele. Şi ce-i arăta Tony nu se întâmpla întotdeauna.

Dar teama îşi făcuse culcuş lângă inima lui, adâncă şi îngrozitoare, lângă inima lui şi în jurul acelui cuvânt indescifrabil pe care-l văzuse în oglinda din viziunea sa.

5. Cabina telefonică

Jack parcă Volkswagen-ul în faţa magazinului Rexall din complexul comercial Table Mesa şi opri motorul. Se întrebă din nou dacă nu cumva ar trebui să înlocuiască pompa de benzină şi îşi spuse din nou că nu-şi puteau permite să cheltuiască atâţia bani. Dacă maşinuţa asta mai putea funcţiona până în noiembrie, putea atunci să iasă la pensie cu mari onoruri. În noiembrie zăpada de acolo o să fie mai înaltă decât amărâta asta de gărgăriţă… ba poate o să fie mai înaltă chiar şi decât trei gărgăriţe puse una peste alta.

— Vreau să stai în maşină, amice. O să-ţi aduc o acadea.

— De ce să nu vin şi eu?

— Trebuie să dau un telefon. E ceva personal.

— D-aia nu l-ai dat de acasă?

— D-aia.

Wendy insistase să-şi instaleze un telefon, în ciuda situaţiei lor financiare dezastruoase.

Îşi argumentase dorinţa spunând că nu puteau să-şi permită să nu aibă telefon, atâta timp cât au un copil mic – mai ales unul ca Danny, care leşina deseori. Aşa că Jack a plătit treizeci de dolari taxă de instalare – chestie destul de neplăcută – şi nouăzeci de dolari pentru asigurare – care l-a usturat într-adevăr. Şi până acum telefonul fusese mut, cu excepţia unor greşeli.

— Îmi iei o acadea Baby Ruth, tati?

— Da. Stai cuminte şi nu te juca cu schimbătorul de viteze, bine?

— Bine. O să mă uit pe hărţi.

— Aşa să faci.

După ce Jack coborî, Danny deschise compartimentul pentru mănuşi al gărgăriţei şi scoase cele cinci hărţi rutiere mototolite: Colorado, Nebraska, Utah, Wyoming, New Mexico. Îi plăceau hărţile rutiere, îi plăcea să urmărească cu degetul drumurile. În ceea ce îl privea, cel mai mare

avantaj pe care îl avea mutatul mai la vest îl constituiau hărţile noi.

Jack ceru o acadea, un ziar şi revista Writer’s Digest pe luna octombrie. Îi dădu fetei o bancnotă de cinci şi ceru restul în fise. Cu mărunţişul strâns în pumn se îndreptă spre cabina telefonică şi intră. De aici îl putea vedea pe Danny în gărgăriţă, prin trei rânduri de geamuri. Capul băiatului era atent aplecat asupra hărţilor şi Jack simţi un val aproape disperat de dragoste pentru puşti. Emoţia îi dădu o înfăţişare aspră, ca de chip cioplit în piatră.

Presupunea că ar fi putut da acest telefon obligatoriu de mulţumiri lui Al şi de acasă; nici nu-i trecea prin minte să spună ceva care ar fi supărat-o pe Wendy. Mândria lui însă s-a împotrivit. Zilele astea asculta aproape întotdeauna ce-i spunea mândria să facă, pentru că, în afară de soţia şi fiul său, 600 de dolari într-un cont şi un Volkswagen obosit, din 1968, numai mândria îi mai rămăsese. Singurul lucru care era numai al lui. Până şi contul la bancă era comun. În urmă cu un an predase engleză la unul din cele mai bune licee din New England. Avea prieteni – deşi nu aceiaşi dinainte de a se lăsa de băutură – se distra, erau colegi de-ai lui care-i admirau talentul de predare şi înclinarea spre literatură. Lucrurile încă mai mergeau foarte bine numai cu şase luni în urmă. Dintr-o dată s-au trezit că aveau suficienţi bani rămaşi după fiecare chenzină ca să poată începe să-i depună la bancă. Pe vremea când bea, nu-i rămânea niciodată niciun bănuţ, cu toate că Al Shockley plătea de cele mai multe ori. Începuse să vorbească cu Wendy despre posibilitatea de a găsi o casă mai mare, pe care s-o plătească în rate într-un an. O fermă la ţară pe care s-o pună pe picioare în şase-opt ani. Ce dracu’, erau tineri, aveau tot timpul din lume.

Şi apoi şi-a pierdut cumpătul.

George Hatfield.

Mirosul speranţei s-a preschimbat în miros de piele veche în biroul lui Crommert, toată povestea semănând cu o scenă

din propria lui piesă: portretele foştilor directori pe pereţi, gravuri în metal înfăţişând şcoala aşa cum arăta ea în 1879, când a fost construită, apoi în 1895, când cu banii lui Vanderbilt s-a construit vestiarul care mai exista încă şi acum, pe latura vestică a terenului de fotbal, solid, imens, îmbrăcat în iederă. Iedera de aprilie foşnea la fereastra lui Crommert şi radiatorul torcea somnoros. Îşi aminteşte că s-a gândit atunci: Asta nu este decor. Este adevărat. Este viaţa lui. Cum de a reuşit să şi-o dea peste cap în halul ăsta?

— Este o situaţie gravă, Jack. Deosebit de gravă. Consiliul m-a împuternicit să-ţi transmit hotărârea luată.

Consiliul cerea demisia lui Jack şi Jack şi-a dat-o. Dacă circumstanţele ar fi fost altele, şi-ar fi putut ţine postul până în iunie.

Discuţiei din biroul lui Crommert i-a urmat cea mai întunecată, cea mai îngrozitoare noapte din viaţa lui. Niciodată n-a vrut, n-a avut nevoie atât de mult să se îmbete. Mâinile îi tremurau. Răsturna toate lucrurile. Şi tot voia să se verse pe Wendy şi pe Danny. Supărarea lui semăna tot mai mult cu un animal sălbatic scăpat din cuşcă. Plecase de acasă speriat că ar fi putut să-i lovească. Se oprise în faţa unui bar şi singurul lucru care l-a împiedicat să intre a fost conştiinţa faptului că, dacă ar fi făcut-o, Wendy l-ar fi părăsit în cele din urmă şi l-ar fi luat şi pe Danny cu ea. Şi el ar fi murit chiar în ziua în care ei ar fi plecat.

În loc să intre în bar, unde umbre întunecate degustau apele aromate ale uitării, se dusese la Al Shockley acasă. Votul Consiliului fusese de şase la unu. Numai Al votase pentru el.

Acum formă numărul centralei iar centralista îi spuse că-l costă un dolar şi optzeci şi cinci de cenţi ca să-i facă legătura cu Al, la două mii de mile distanţă, pentru o convorbire de trei minute. Timpul este relativ, drăguţă, gândi el şi băgă banii în aparat. Auzea foarte slab

păcăniturile electrice pe care le făcea legătura sa, adulmecându-şi drumul spre est.

Tatăl lui Al fusese Arthur Longley Shockley, magnatul oţelului. Unicului său fiu, Albert, îi lăsase o avere şi o serie nesfârşită de investiţii şi posturi de director şi locuri în diferite consilii. Unul din aceste locuri era în Consiliul de Administraţie al Şcolii Pregătitoare Stovington, opera de caritate preferată a bătrânului. Atât Arthur cât şi Albert Shockley absolviseră această şcoală, iar Albert locuia în Basse, destul de aproape ca să se poată ocupa personal de problemele şcolii. Timp de câţiva ani Al fusese chiar antrenor de tenis aici.

Jack şi Al deveniseră prieteni într-un mod perfect natural şi deloc întâmplător: la numeroasele petreceri, conferinţe şi întruniri pe care le frecventau împreună şi erau întotdeauna cei mai beţi. Shockley era despărţit de soţia sa, iar căsătoria lui Jack se destrăma încet, deşi încă o mai iubea pe Wendy şi promisese sincer (şi foarte des) că o să se îndrepte, pentru binele ei şi al micuţului Danny.

De la petreceri plecau împreună prin baruri până se închideau şi astea, apoi la un magazin deschis toată noaptea de unde cumpărau o ladă cu bere, pe care o dădeau gata în maşina oprită pe un drum lăturalnic. Erau dimineţi, chiar la mijitul zorilor, când Jack se întorcea clătinându-se în casa lor închiriată şi o găsea pe Wendy dormind cu copilul pe canapeaua din hol – Danny întotdeauna spre perete, cu pumnişorul proptit sub falca ei. Îi privea şi scârba pentru sine îi venea în gât într-un val amar, mai amar şi mai puternic chiar decât gustul berii, al ţigărilor şi al paharelor cu martini – „marţieni” – cum le spunea Al. În momente ca acestea gândul i se îndrepta salvator spre pistol, frânghie sau brici.

Dacă beţia avea loc în cursul săptămânii, dormea trei ore, se scula, se îmbrăca, înghiţea patru Excedrine şi mergea, beat încă, să-şi ţină cursul de la ora nouă despre poeţii americani. Bună dimineaţa, copii, astăzi Minunea cu Ochii

Roşii o să vă povestească cum şi-a pierdut Longfellow soţia în marele incendiu.

Nu crezuse că este alcoolic, se gândi Jack în timp ce telefonul lui Al începu să-i sune în ureche. Cu toate cursurile de la care a lipsit sau la care s-a dus nebărbierit, duhnind încă a „marţienii” de cu o noapte înainte. Nu eu, eu mă pot opri oricând. Cu toate nopţile când el şi Wendy au dormit în paturi separate. „Ascultă, mă simt bine.” Cu toate accidentele pe care le-a avut când a îndoit aripile maşinii.

„Sigur că sunt în stare să conduc.” Cu toate lacrimile pe care ea le vărsa închisă în baie. Cu toate privirile prudente ale colegilor săi, la orice petrecere unde se servea alcool, chiar şi vin. Cu toată conştientizarea lentă a faptului că se vorbeşte despre el pe la colţuri. Cu toată conştiinţa că nu mai producea nimic decât ghemotoace de hârtie la coş. Fusese considerat o achiziţie bună pentru Stovington, un virtual mare scriitor american şi, cu siguranţă, un om capabil să predea acel mare mister: creaţia literară. Publicase două duzini de nuvele. Lucra la o piesă şi credea că pe undeva, într-un sertăraş al minţii, dospeşte şi un roman. Dar acum nu mai producea nimic, iar activitatea sa de profesor devenise dezordonată.

Totul s-a sfârşit într-o noapte, la mai puţin de o lună după ce Jack îi rupsese mâna lui Danny. Accidentul acela, pare-se, pusese capăt căsătoriei sale. Nu mai rămăsese decât Wendy să-şi ia inima în dinţi – şi el ştia că dacă mama ei nu ar fi fost o mare scârbă, Wendy s-ar fi urcat în primul autobuz spre New Hampshire imediat ce Danny s-ar fi simţit destul de bine ca să poată călători. Se terminase.

Era trecut de miezul nopţii. Jack şi Al se întorceau în Barre pe şoseaua 31, Al la volanul Jaguarului său, luând aiurea curbele, călcând uneori linia galbenă dublă. Amândoi erau foarte beţi; în noaptea aceea aterizaseră mulţi marţieni. Au luat ultima curbă înainte de pod cu şaptezeci de mile pe oră, şi acolo, pe drum era bicicleta aia blestemată, şi au auzit scrâşnetul dureros, ascuţit pe care l-

au scos cauciucurile Jaguarului şi Jack mai ţinea încă minte chipul lui Al, aplecat deasupra volanului ca o lună mare şi albă. Apoi sunetul de izbitură când au lovit bicicleta cu patruzeci pe oră şi aceasta s-a înălţat în aer ca o pasăre îndoită, răsucită, iar ghidonul le-a lovit parbrizul şi apoi iar s-a înălţat, lăsând geamul crăpat în faţa ochilor holbaţi ai lui Jack. O clipă mai târziu a auzit ultima lovitură, îngrozitoare, când bicicleta a aterizat în spatele lor. Roţile au trecut peste ceva, şi apoi Jaguarul se răsuci pe loc, Al încă trăgând de volan şi Jack şi-a auzit glasul, venit parcă de la mare distanţă:

— Doamne Dumnezeule, Al. L-am călcat. Am simţit!

Telefonul continua să-i sune în ureche. „Hai, Al, să terminăm cu asta”.

Al reuşise să oprească maşina într-un nor de fum, la mai puţin de un metru de unul din stâlpii podului. Două din roţile Jaguarului erau sparte. Lăsaseră urme în zig-zag de cauciuc ars pe o distanţă de patruzeci de metri. S-au privit o clipă şi apoi au alergat înapoi în întunericul îngheţat.

Bicicleta era zob. Nu mai avea una din roţi şi, privind peste umăr, Al a văzut-o în mijlocul drumului cu spiţele rupte şi împrăştiate. Al spuse atunci tremurând:

— Cred că peste roată am trecut, Jacky băiatule.

— Şi atunci unde e puştiul?

— Ai văzut vreun puşti?

Jack s-a încruntat. Totul se întâmplase cu o viteză nebună. Curba. Bicicleta întrezărindu-se în lumina aruncată de farurile Jaguarului. Al care ţipase ceva. Apoi impactul şi deraparea.

Au mutat bicicleta din drum. Al s-a întors la maşină şi a aprins faza lungă. Următoarele două ore au controlat ambele părţi ale şoselei, folosind o lanternă puternică, cu patru baterii. Nimic. Deşi era târziu, pe lângă Jaguarul oprit şi pe lângă cei doi oameni cu lanternă au mai trecut câteva maşini. Niciuna nu a oprit. Jack s-a gândit mai târziu că o providenţă divină, destul de bizară totuşi dispusă să le dea

amândurora o ultimă şansă, i-a ţinut departe pe poliţişti şi i-a împiedicat pe trecători să-i cheme.

La două şi un sfert s-au întors la maşină, treji, dar îngreţoşaţi.

— Dacă nu era nimeni, atunci ce dracu’ căuta în mijlocul drumului? a întrebat Al. Nu era parcată pe margine, era chiar în mijlocul ăla nenorocit al drumului!

Jack doar a clătinat din cap.

— Numărul solicitat nu răspunde, spuse centralista. Vreţi să mai încerc?

— Mai lăsaţi-l să sune de câteva ori, se poate?

— Sigur, domnule, spuse vocea.

„Haide, Al!”

Al traversase podul şi se dusese la o cabină telefonică de unde îl chemase pe un prieten al lui, burlac, şi îi spusese că îi va da cincizeci de dolari dacă scoate pneurile de iarnă ale Jaguarului din garaj şi le aduce la podul de pe şoseaua 31 chiar la intrarea în Barre. Prietenul s-a înfiinţat douăzeci de minute mai târziu. Purta o pereche de *jeans* şi bluza de la pijama. A examinat scena.

— Ai omorât pe cineva? a întrebat el.

Al tocmai ridica spatele maşinii iar Jack slăbea şuruburile.

— Din fericire pe nimeni, a spus Al.

— Cred că eu o să mă întorc acasă acum. Îmi dai banii mâine dimineaţă.

— Bine.

Al nu şi-a ridicat privirea.

Au reuşit să pună cauciucurile fără nicio problemă şi au mers acasă la Al Shockley. Al a băgat maşina în garaj şi a oprit motorul.

În liniştea întunecată a spus:

— Am terminat cu băutura, Jacky băiatule. S-a sfârşit. Tocmai am ucis ultimul meu marţian.

Şi acum transpirând în cabina asta telefonică, Jack îşi dădu seama că nu s-a îndoit niciodată de capacitatea lui Al de a duce toată povestea la bun sfârşit. În noaptea aceea de pomină el se întorsese acasă cu Volkswagen-ul, cu radioul deschis şi un grup disco repeta mereu şi mereu, ca un descântec la ivirea zorilor: *Fă-o oricum… Vrei s-o faci… fă-o oricum vrei…* Nu conta cât de tare cântau ei, căci îi acoperea scrâşnetul ascuţit al cauciucurilor, izbitura. Şi când închidea ochii vedea roata aia zdrobită, cu spiţele frânte şi îndreptate spre cer.

Când a intrat în casă, a găsit-o pe Wendy dormind pe canapea. Danny era în camera lui, în pătuţ, dormind adânc, cu braţul încă în ghips. În lumina filtrată a felinarului din faţa ferestrei, putea vedea liniile negre pe ipsosul alb, acolo unde doctorii şi asistentele se iscăliseră.

„A fost un accident. A căzut pe scări.”

(mincinos împuţit)

„A fost un accident. Mi-am pierdut cumpătul.”

(beţiv nenorocit ce eşti, Dumnezeu avea grijă de el şi tu)

„Stai ascultă, te rog, a fost doar un accident.”

Dar ultima rugăminte a fost înlăturată de imaginea lanternei pe care au folosit-o când căutau prin buruienile uscate de noiembrie, aşteptându-se să găsească un cadavru, care, după toate probabilităţile ar fi trebuit să se afle acolo întins, în aşteptarea poliţiei. Nu conta că Al fusese la volan! Fuseseră alte nopţi când el a condus.

L-a învelit pe Danny, s-a dus în dormitor, a scos pistolul Spanish Llama, calibrul 38 de pe raftul de sus al dulapului. Era ascuns într-o cutie de pantofi. Şi a stat aşezat pe marginea patului cu el în mână, privind-l aproape o oră fascinat de luciul său ucigător.

Se crăpase deja de ziuă când l-a pus înapoi în cutie şi a pus cutia înapoi în dulap.

În dimineaţa aceea l-a chemat la telefon pe Bruckner, şeful departamentului şi l-a rugat să-i amâne cursurile.

Avea gripă. Bruckner a consimţit, cu mai puţină bunăvoinţă decât de obicei. Jack Torrance fusese foarte sensibil la gripă în ultimul an.

Wendy i-a pregătit ouă cu jumări şi cafea. Au mâncat în tăcere. Singurele zgomote veneau din grădina din spatele casei, unde Danny se juca vesel cu camioanele sale într-o grămadă de nisip, folosindu-şi numai mâna teafără.

Wendy a spălat vasele. Cu spatele la el, i-a spus:

— Jack, m-am gândit.

— Da? Şi-a aprins o ţigară cu mâini tremurânde. Destul de ciudat, nu e mahmur în dimineaţa asta. Tremură numai. Şi când clipeşte… în întunericul de o fracţiune de secundă, bicicleta zboară, se izbeşte de parbriz şi îl crapă. Cauciucurile ţipă. Lumina lanternei pâlpâie.

— Vreau să vorbim despre… despre ce este mai bine pentru mine şi pentru Danny. Poate că şi pentru tine, nu ştiu. Cred că ar fi trebuit să vorbim mai demult.

— Eşti bună să faci ceva pentru mine? a întrebat-o, cu privirea aţintită spre vârful tremurător al ţigării aprinse. Vrei să-mi faci un serviciu?

— Care? Vocea ei părea neutră, fără culoare.

A privit-o atunci, şi i-a spus:

— Hai să vorbim ce vrei tu să vorbim de azi într-o săptămână. Dacă mai vrei încă.

Acum ea s-a întors spre el cu mâinile pline de clăbuc, cu faţa ei drăgălaşă palidă şi dezamăgită:

— Jack, promisiunile nu servesc la nimic în cazul tău. Tu tot o să…

S-a oprit, privindu-l în ochi, fascinată, dintr-o dată nesigură.

— De azi într-o săptămână. Vocea lui îşi pierduse toată fermitatea şi devenise o şoaptă. Te rog. Nu promit nimic. Dacă vei mai vrea să vorbim atunci, o să vorbim. Despre orice vrei.

S-au privit mult timp în bucătăria însorită şi când, fără să spună o vorbă, ea s-a întors să termine de spălat vasele, el a

început să tremure mai tare. Doamne, avea nevoie să bea ceva. Doar ceva care să-l învioreze şi să vadă lucrurile în perspectiva lor reală.

— Danny zicea că a visat că ai avut un accident de maşină – a spus ea brusc. Are vise ciudate uneori. Mi-a povestit chestia asta azi de dimineaţă, când îl îmbrăcam. Aşa a fost, Jack? Ai avut un accident?

— Nu.

Pe la prânz, dorinţa crâncenă de a bea un pahar îl copleşise ca o febră. S-a dus la Al acasă.

— Eşti uscat? l-a întrebat Al înainte să-l lase să intre.

Al arăta oribil.

— Uscat ca un os. Arăţi ca Lon Chaney în Fantoma de la Operă.

— Intră.

Toată după amiaza au jucat whist în doi. Nu au băut.

A trecut o săptămână. El şi Wendy nu şi-au spus prea multe. Dar el ştia că îl urmăreşte, că nu-i vine să creadă. Bea cafea neîndulcită şi cantităţi imense de Coca-Cola. Într-o seară a băut atâta Coca-Cola că a vomitat-o pe toată. Nivelul băuturii în sticlele din dulap nu scădea. După ore se ducea la Al Shockley – Wendy îl ura pe Al Shockley mai mult decât urâse pe cineva vreodată – şi când se întorcea acasă, ea putea să jure că respiraţia îi mirosea a *scotch* sau gin, dar el vorbea coerent cu ea înainte de cină, bea cafea, se juca cu Danny după cină, bea Coca-Cola cu el, îi citea o poveste la culcare şi apoi stătea şi corecta temele bând cană după cană cu cafea neîndulcită şi ea trebuia să recunoască în sinea ei că se înşelase.

Au trecut săptămâni în şir, iar cuvântul nerostit s-a retras şi mai mult de pe buzele lor. Jack a simţit această retragere, dar ştia că nu va fi niciodată completă. Lucrurile începuseră să meargă puţin mai bine. Şi atunci s-a întâmplat povestea cu George Hatfield. Şi-a pierdut cumpătul din nou, de data asta complet treaz.

— Domnule, numărul solicitat de dumneavoastră nu…

— Alo? vocea lui Al, cu răsuflarea tăiată.

— Vorbiţi – zise centralista cu asprime.

— Al, sunt Jack Torrance.

— Jack – băiatule! (plăcere reală) Ce mai faci?

— Bine. Te-am sunat ca să-ţi mulţumesc. Am primit postul. E perfect. Dacă n-o să termin piesa acolo, îngropat în zăpadă, n-o s-o mai termin niciodată.

— O s-o termini.

— Ce mai faci tu? îl întrebă Jack cu teamă.

— Uscat – răspunse Al. Şi tu?

— Ca un os.

— Îţi lipseşte mult?

— În fiecare zi.

Al râse:

— Ştiu modelul. Dar nu-mi vine să cred că n-ai băut după povestea aia urâtă cu Hatfield, Jack. Asta ar fi fost prea de tot.

— Mi-am încurcat într-adevăr viaţa, spuse el neutru.

— Pe dracu’. O să adun iar Consiliul la primăvară. Effinger deja spune că poate s-au cam pripit. Şi dacă iese ceva din piesa aia…

— Da. Auzi, Al, băieţelul meu e afară, în maşină. Pare cam neliniştit…

— Sigur. Înţeleg. Îţi doresc o iarnă bună, acolo sus, Jack. Mă bucur că ţi-am putut fi de folos.

— Mulţumesc din nou, Al.

Puse receptorul în furcă, închise ochii în cabina supraîncălzită şi văzu iar bicicleta zdrobită şi lumina tremurătoare a lanternei. A fost o notiţă despre accident în ziarul de a doua zi, dar de numele proprietarului bicicletei nu s-a pomenit nimic. Prezenţa lui acolo noaptea va rămâne un mister pentru ei şi poate că aşa şi trebuie să fie.

Se întoarse la maşină şi îi dădu lui Danny acadeaua.

— Tăticule?

— Ce-i amice?

Danny ezită, privind chipul preocupat al tatălui său.

— Când te aşteptam să te întorci de la hotelul ăla am visat urât. Ţi-aduci aminte? Când am adormit pe stradă?

— Da…

Dar nu avea niciun rost. Mintea tatălui său era în altă parte, nu era atent la el. Se gândea iar la Lucrul Rău.

(Am visat că mi-ai făcut rău, tăticule)

— Ce-ai visat, amice?

— Nimic, spuse Danny când ieşiră din parcare. Puse hărţile înapoi în compartimentul pentru mănuşi.

— Sigur?

— Da.

Jack aruncă fiului său o privire tulbure şi apoi gândurile i se întoarseră la piesă.

6. Gânduri nocturne

Făcuseră dragoste, iar acum bărbatul ei dormea alături.

„Bărbatul ei”.

Zâmbi întunericului, simţindu-i sămânţa curgând caldă încă, dintre coapsele ei uşor desfăcute, iar zâmbetul ei era mâhnit şi în acelaşi timp bucuros, pentru că vorbele „omul ei” aduceau cu sine o sută de sentimente diferite. Fiecare sentiment luat în parte îi provoca o uimire neaşteptată. Iar împreună, în întunericul acesta, când ea era pe jumătate adormită, erau ca melodia unui blues, melancolic dar plăcut, ascultat într-un club de noapte aproape gol.

Să fi fost al lui Billie Holiday? Sau al altcuiva, mai prozaic, cum ar fi Peggy Lee? Nu conta. Era un cântec trist, de dragoste şi suna dulce în liniştea din capul ei, ca dintr-o cutie muzicală veche.

Acum, detaşându-se de propria-i conştiinţă, se întrebă în câte paturi dormise cu bărbatul acesta lângă ea. Se cunoscuseră în colegiu şi făcuseră dragoste prima dată în apartamentul lui… asta se întâmplase la mai puţin de trei luni după ce mama ei o alungase de acasă şi îi spusese să nu se mai întoarcă niciodată, şi că dacă voia să se ducă undeva, atunci să se ducă la taică-su, din moment ce ea fusese cauza divorţului. Asta se întâmplase în 1970. Atât de demult? După un semestru se mutaseră împreună, găsiseră câte ceva de lucru pe timpul verii şi îşi păstraseră în continuare apartamentul, când a început ultimul an. Îşi amintea cel mai bine patul acela, un pat dublu, mare, care se lăsa în mijloc. Când făceau dragoste, arcurile ruginite ale somierei băteau ritmul. În toamna aceea a reuşit în cele din urmă să o rupă cu mama sa. Jack a ajutat-o. Vrea să te tot piseze, să te ţină sub papuc, spusese Jack. Cu cât îi telefonezi mai des, cu cât te târăşti înapoi, implorând-o să te ierte, cu atât mai mult o să te piseze din cauza tatălui tău. Asta îi face bine, Wendy, pentru că astfel ea poate

continua să creadă că a fost vina ta. Dar asta e groaznic pentru tine. Anul acela, în acel pat, au tot discutat, întorcând problema aceasta pe toate părţile.

(Jack şezând, sprijinit de perne, cu cearşaful strâns în jurul mijlocului, cu o ţigară arzându-i între degete, privind-o în ochi – pe jumătate amuzat, pe jumătate supărat – şi spunându-i: „Ţi-a zis să nu te mai întorci niciodată, corect? Să nu-i mai calci pragul niciodată, aşa-i? Atunci de ce nu închide telefonul când îşi dă seama că tu eşti? De ce-ţi spune că nu vine pe la tine atâta timp cât sunt şi eu aici? Pentru că se teme că s-ar putea să-i şifonez niţel stilul. Vrea să continue să te culpabilizeze, iubito! Şi eşti tâmpită dacă o laşi. Ţi-a zis să nu te mai întorci niciodată şi atunci de ce n-o crezi pe cuvânt? Las-o în pace.” Şi în cele din urmă a început şi ea să gândească la fel).

Fusese ideea lui Jack să se despartă un timp – să-şi dea seama ce înseamnă pentru fiecare această relaţie, zicea el. Ei îi fusese teamă că el se va îndrăgosti de altcineva. Mai târziu şi-a dat seama că temerile ei erau nejustificate. În primăvară au început să trăiască iar împreună şi el a întrebat-o dacă fusese să-şi vadă tatăl. Ea a tresărit de parcă ar fi lovit-o cu un bici.

„Cum de ai ştiut?”

„Umbra ştie’”

„M-ai spionat?”

Şi râsul său nerăbdător, care o făcea întotdeauna să se simtă atât de stângace – de parcă ar fi avut doar opt ani şi el era în stare să-i identifice motivaţiile mult mai bine decât putea ea s-o facă.

„Aveai nevoie de timp, Wendy.”

„Pentru ce?”

„Cred că… să vezi care din noi vrea să se căsătorească.”

„Ce spui, Jack?”

„Cred că te cer de soţie.”

Nunta. Tatăl ei venise. Mama ei, nu. Şi ea a descoperit că nu se moare din asta, mai ales dacă îl avea pe Jack alături.

Apoi a venit Danny, minunatul ei fiu.

A fost cel mai bun an, cel mai bun pat. După ce s-a născut Danny, Jack i-a găsit o slujbă de dactilografă pentru vreo şase profesori de engleză – teste, subiecte de examen, notiţe, liste bibliografice. Până la urmă a ajuns să bată la maşină un roman al unuia din profesori, roman care nu a fost publicat niciodată… spre bucuria foarte personală şi extrem de ireverenţioasă a lui Jack. Slujba asta i-a adus patruzeci de dolari pe săptămână şi a urcat ameţitor până la şaizeci în timpul celor două luni cât a lucrat la romanul fără succes. Şi-au cumpărat prima maşină, un Buick vechi de cinci ani, cu scăunel de copil în mijloc. Minunat, promiţător pentru nişte tineri căsătoriţi. Datorită lui Danny s-a împăcat cu mama ei, împăcare în permanenţă tensionată şi niciodată fericită, dar totuşi o împăcare.

Întotdeauna când îl ducea pe Danny în vizită mergea fără Jack. Şi nu-i spunea niciodată lui Jack că mama ei îl reînfăşa pe Danny, se încrunta văzând cum îi pusese Jack scutecele, detecta acuzator primele semne de erupţie pe funduleţul copilului. Mama ei nu spunea niciodată nimic deschis, dar în orice caz mesajul era transmis: preţul pe care începuse să-l plătească pentru împăcare (şi pe care probabil că îl va plăti întotdeauna) era sentimentul că nu este o mamă bună. Era felul în care mama sa o culpabiliza în continuare.

În timpul zilei Wendy stătea acasă şi făcea gospodărie, îl hrănea pe Danny în bucătăria scăldată în soare a apartamentului lor cu patru camere, îşi asculta discurile pe pick-up-ul vechi pe care îl avea din liceu. Jack venea acasă pe la trei (sau la două, dacă nu ţinea ultimul curs) şi, în timp ce Danny dormea, o ducea în dormitor şi acolo se ştergeau orice temeri.

Noaptea, când ea bătea la maşină, el scria sau îşi pregătea cursurile. Uneori, când ieşea din dormitor, unde era maşina de scris, îi găsea pe amândoi adormiţi pe canapeaua din birou, Jack doar în chiloţi iar Danny întins confortabil pe pieptul soţului ei, ţinându-şi degetul mare în

gură. Îl punea pe Danny în pătuţ şi apoi citea ce scrisese Jack înainte de a-l trezi ca să meargă în dormitor să se culce.

Cel mai bun pat, cel mai bun an.

„Într-o zi soarele o să strălucească şi în curtea mea…”

Pe atunci, Jack nu bea atât de mult. Sâmbăta seara obişnuiau să vină unii din colegii săi studenţi, cu care încingea discuţii pe diferite teme, cu o ladă de bere alături. Ea lua rareori parte la aceste dezbateri, pentru că specialitatea ei era sociologia, iar a lui engleza. Şi ei discutau dacă jurnalele lui Pepys erau istorie sau literatură, analizau poezia lui Charles Olson; uneori citeau ce scriseseră fiecare. Astea erau subiectele. Plus încă o sută. Nu, o mie. Nu simţea nicio dorinţă să participe; îi era suficient să stea în balansoar lângă Jack, care şedea pe jos cu picioarele încrucişate, cu o bere într-o mână, iar cu mâna cealaltă mângâindu-i gamba sau glezna.

Concurenţa de la UNH era cumplită şi asta îl copleşea pe Jack. Scria o oră în plus în fiecare seară. Aşa îşi făcuse programul. Întrunirile de sâmbăta constituiau o terapie necesară. Îl eliberau de tensiunea care, altfel, s-ar fi tot acumulat în el, până când ar fi explodat.

După ce şi-a susţinut lucrarea de diplomă a obţinut postul de la Stovington, mai mult datorită nuvelelor sale – patru dintre ele fuseseră publicate până atunci – una chiar în revista *Esquire*. Îşi amintea destul de bine ziua aceea: i-ar fi trebuit mai mult de trei ani ca s-o uite. Aproape că aruncase plicul crezând că e o ofertă publicitară. Deschizându-l însă, a aflat că în el era o scrisoare în care se spunea că revista *Esquire* ar dori să publice nuvela lui Jack: „În legătură cu găurile negre” la începutul anului următor. Urmau să plătească nouă sute de dolari, nu pe publicare, ci pe acceptarea ofertei. Banii ăştia reprezentau aproape jumătate de an de bătut la maşină şi se repezise la telefon, lăsându-l pe Danny în scăunelul lui înalt, să se holbeze după ea, cu faţa mânjită de cremă de mazăre şi piure.

Jack a venit acasă de la universitate după numai trei sferturi de oră, cu maşina încărcată cu şapte prieteni şi un butoiaş cu bere. După un toast formal (şi Wendy a băut un pahar, deşi, în mod obişnuit nu-i plăcea berea), Jack a semnat scrisoarea de acceptare, a pus-o în plic şi a ieşit s-o pună la cutie. Când s-a întors, s-a oprit în prag şi a spus pe un ton serios: „Veni, vidi, vici”. Urale şi aplauze. La 11 noaptea, când butoiaşul se golise, Jack şi doi prieteni care se mai puteau ţine pe picioare, au plecat să dea o raită prin baruri.

L-a luat deoparte în vestibulul de la parter. Ceilalţi doi se aflau deja în maşină lălăind un vechi cântec de luptă din New Hampshire. Jack stătea în genunchi, încercând să-şi lege şireturile de la mocasini.

— Jack, a spus ea, n-ar trebui. Nu poţi nici măcar să-ţi legi şireturile, darămite să conduci.

Atunci el s-a ridicat şi i-a pus calm mâinile pe umeri:

— În noaptea asta aş putea să zbor şi în lună dacă aş vrea.

— Nu. Nu, pentru toate nuvelele din lume, nu.

— Mă întorc devreme.

Dar s-a întors la 4 dimineaţa, mormăind şi împleticindu-se pe scări, trezindu-l pe Danny. A încercat să liniştească copilul şi l-a scăpat pe jos. Wendy s-a repezit în cameră, gândindu-se înainte de orice altceva ce ar fi crezut mama ei dacă ar fi văzut vânătaia – Dumnezeu să-i ajute pe amândoi – şi l-a ridicat pe Danny, s-a aşezat în balansoar cu el în braţe, mângâindu-l, liniştindu-l. Se tot gândise la mama ei toate cele cinci ore cât Jack lipsise, se gândise la ce a prezis mama ei când a spus că Jack nu e bun de nimic. *Idei măreţe* – spusese mama ei. *Sigur. Cozile de la centrele de asistenţă socială sunt formate numai din tâmpiţi cu educaţie şi idei măreţe.* Nuvela din *Esquire* îi dădea sau nu dreptate mamei ei? *Winnifred, nu ţii bine copilul. Dă-mi-l mie.* Oare nu-şi ţinea bine nici bărbatul? Din ce alt motiv şi-ar fi sărbătorit el bucuria în afara casei? Un fel de teroare disperată îşi

făcuse loc în sufletul ei, şi nu s-a gândit niciodată că el ieşise în oraş din motive care n-aveau deloc de-a face cu ea.

— Felicitări, a spus, legănându-l pe Danny care aproape adormise din nou. Poate i-ai provocat un traumatism.

— E doar o vânătaie.

Era îmbufnat acum, voia să se căiască, aşa, ca un băieţel.

Pentru o clipă a simţit că-l urăşte.

— Poate, a spus ea printre dinţi. Poate nu.

O auzise de atâtea ori pe mama ei folosind acelaşi ton cu tatăl ei, că i s-a făcut deodată frică şi greaţă.

— Cum mai seamănă fiica cu mama! a mormăit Jack.

— Du-te la culcare! a ţipat ea atunci un strigăt de teamă amestecată cu mânie. Du-te la culcare, eşti beat!

— Nu-mi spune ce să fac.

— Jack… te rog, n-ar trebui… să…

Nu mai avea cuvinte.

— Nu-mi spune ce să fac, a repetat el morocănos şi s-a dus în dormitor.

Ea a rămas singură în balansoar, cu Danny adormit în braţe. Cinci minute mai târziu, sforăitul lui Jack plutea până în sufragerie. Atunci a dormit prima oară Wendy pe canapea.

Acum se răsuci în pat, aţipită deja. Mintea ei, eliberată de orice ordine coerentă în apropierea somnului, pluti peste primul an petrecut la Stovington, peste înrăutăţirea constantă a situaţiei, care a cunoscut punctul culminant în ziua când soţul ei i-a rupt braţul lui Danny, până ajunse la acea dimineaţă foarte specială, la micul dejun.

Danny era afară, se juca în nisip cu camioanele lui, cu mâna încă în ghips.

Jack, la masă, palid şi ursuz, cu o ţigară tremurându-i între degete. Ea se hotărâse să-i spună că vrea să divorţeze. Reflectase la această chestiune de şase luni, de fapt, dinainte de incidentul cu braţul lui Danny; luase în considerare toate consecinţele posibile. Îşi tot spunea că s-ar fi hotărât mai demult, dacă nu ar fi fost copilul la mijloc,

dar nu era adevărat. Visa în nopţile lungi, când Jack nu era acasă, şi în vise îi apărea întotdeauna mama ei şi propria-i nuntă.

(„Cine o încredinţează pe femeia aceasta?” Tatăl ei, în picioare, în costumul lui cel mai bun, care nu era chiar aşa de bun – era comis voiajor pentru o fabrică de conserve care chiar atunci era în pragul falimentului – şi chipul său obosit, cât de bătrân părea, cât de palid: „Eu”).

Chiar şi după acest accident – dacă îi puteai spune accident – ea nu fusese în stare să rostească cuvântul, să recunoască în sfârşit că toată căsătoria ei nu era decât un eşec. Aşteptase, sperând în mod stupid că se va întâmpla o minune, nu doar cu el ci şi cu ea. Dar nu avusese loc o confruntare făţişă. Un pahar înainte de a pleca la Academie. Două sau trei beri în timpul prânzului de la Stovington House. Trei sau patru pahare cu martini înainte de cină. Alte cinci sau şase pahare în timp ce corecta lucrările. Sfârşitul de săptămână era şi mai rău. Nopţile petrecute în oraş cu Al Shockley erau şi mai rele. Nu-şi închipuise niciodată că putea exista atâta durere într-o viaţă de om sănătos. Îi era rău tot timpul. Cât era vina ei? Întrebarea o tot obseda. Se simţea aşa cum trebuie să se fi simţit şi mama ei. Aşa cum trebuie să se fi simţit şi tatăl ei. Uneori, când se simţea ea însăşi, se întreba cum se va simţi Danny şi se temea de ziua când el va fi îndeajuns de mare ca să-şi dea seama a cui e vina. Şi se întreba unde să se ducă. Nu se îndoia nicio clipă că mama ei o s-o primească şi nu se îndoia nicio clipă că după numai şase luni de refăcut scutecele, de pregătit şi/sau reprogramat mesele lui Danny, de descoperit hainele lui Danny schimbate, sau părul tăiat, sau cărţile care mamei ei i s-ar fi părut nepotrivite, aruncate în vreun ungher al podului… după numai şase luni de întâmplări din astea, ar fi făcut o criză de nervi în toată regula. Şi mama ei ar fi bătut-o condescendent pe mână şi i-ar fi spus pe un ton care s-ar fi voit alintător: „Deşi nu este vina ta, numai tu eşti

de vină. N-ai fost niciodată pregătită. Ţi-ai dat arama pe faţă când te-ai băgat între mine şi tatăl tău.”

„Tatăl meu, tatăl lui Danny. Al meu, al lui.”

(„Cine o încredinţează pe femeia aceasta? Eu”. Mort de inimă după şase luni).

În noaptea dinainte de dimineaţa aceea memorabilă a stat trează până când a venit el acasă, gândindu-se, ajungând la această hotărâre.

Divorţul era necesar, îşi spunea. Mama şi tatăl ei n-aveau nicio legătură cu asta. Aşa cum nicio legătură nu aveau nici sentimentele ei de vinovăţie pentru căsnicia lor ratată şi nici sentimentul de nepotrivire în propria ei căsnicie. Era necesar pentru binele fiului ei şi pentru ea însăşi, dacă ar fi fost să salveze ceva din tinereţea ei care nu se sfârşise încă. Ce scriau puştii pe ziduri era crud, dar adevărat. Soţul ei era un beţiv. Avea o fire urâtă pe care nu şi-o mai putea controla atât de bine acum, când bea atât de mult şi nici nu mai putea să scrie. Accident sau nu, i-a rupt mâna lui Danny. Urma să-şi piardă şi slujba, dacă nu anul acesta, atunci anul următor. Deja observase câteva priviri compătimitoare din partea soţiilor unor colegi de-ai lui Jack. Îşi spunea că a rezistat cât a putut acestei căsătorii nenorocite. Acum trebuie să renunţe la ea. Jack o să aibă dreptul să-i viziteze şi ea o să-i ceară sprijin material numai până când o să-şi găsească ceva de lucru şi o să stea pe propriile-i picioare – şi asta trebuie să se întâmple foarte repede, pentru că nu ştie cât timp va mai fi în stare Jack să le plătească pensia, s-o facă cu cât mai puţină amărăciune. Dar trebuie să se sfârşească.

Tot gândind aşa, Wendy a căzut într-un somn superficial, neliniştit, bântuit de chipurile părinţilor ei: „Nu ştii să faci altceva decât să strici familiile” – îi spunea mama ei. „Cine o încredinţează pe femeia aceasta?” – întreabă preotul. „Eu” – răspunse tatăl ei. Dar în soarele strălucitor al dimineţii următoare a simţit acelaşi lucru. Cu spatele la el, cu mâinile

cufundate până la încheieturi în apă călduţă, a început să vorbească:

— Vreau să-ţi vorbesc despre ce este mai bine pentru Danny şi pentru mine. Poate şi pentru tine. Cred că trebuia să stăm de vorbă mai demult.

Şi atunci el a spus ceva ciudat. Se aşteptase să-i descopere mânia, să-i provoace amărăciunea, să-l audă învinuind-o. Se aşteptase să-l vadă repezindu-se ca un nebun spre bar. Dar nu era pregătită la acest răspuns blând, aproape fără intonaţie, care nu-i semăna deloc. Era de parcă acel Jack cu care trăise vreme de şase ani nu se mai întorsese acasă cu o noapte înainte – şi fusese înlocuit de un personaj nepământean pe care ea nu-l cunoştea.

— Vrei să faci ceva pentru mine? Un serviciu?

— Care? (A trebuit să-şi controleze vocea şi să nu-i tremure).

— Să vorbim de azi într-o săptămână. Dacă o să mai vrei.

Şi ea a consimţit. Cuvântul a rămas nerostit, plutind între ei. În toată acea săptămână s-a întâlnit cu Al Shockley mai mult ca oricând, dar se întorcea devreme acasă şi nu mirosea a băutură. Ea îşi închipuia că simte mirosul, dar nu era adevărat. A urmat o altă săptămână. Şi apoi alta.

Comitetul nu a votat în favoarea divorţului. Oare ce se întâmplase? Se mai întreba încă şi nu avea nici cea mai mică idee. Subiectul era tabu. Jack era ca un om care privise după colţ şi văzuse acolo un monstru la pândă, ghemuit printre oasele uscate ale victimelor sale. Băutura a rămas în bar, nu s-a mai atins de ea. Wendy s-a gândit de mai multe ori să arunce sticlele, dar până la urmă a renunţat, de parcă acest gest ar fi destrămat o vrajă necunoscută.

Şi mai era şi Danny.

Dacă simţea că nu-şi cunoaşte soţul, atunci avea o teamă aproape respectuoasă faţă de copilul ei: un fel de frică superstiţioasă care nu putea fi definită.

În pragul somnului acum, îşi aminti clipa în care Danny s-a născut. Era întinsă pe masa de naşteri, scăldată în sudoare, părul lipit de cap, picioarele desfăcute pe suporturile mesei

(şi era puţin ameţită din cauza gazului din care tot îi dădeau să inhaleze; la un moment dat mormăise chiar că se simte ca o reclamă pentru violul în grup, iar asistenta, o femeie în vârstă, care probabil că asistase la naşterea atâtor copii cât ar fi fost suficienţi să populeze un liceu, a râs până n-a mai putut)

cu doctorul între picioarele ei, iar sora într-un colţ aranjând instrumentele şi fredonând ceva. Durerile ascuţite, ca cioburile, erau din ce în ce mai dese şi de câteva ori chiar a ţipat, cu toată ruşinea pe care o simţea.

Apoi doctorul i-a spus pe un ton sever că trebuie să ÎMPINGĂ, şi aşa a şi făcut, şi atunci a simţit că i se ia ceva. Era un sentiment clar şi distinct, un sentiment pe care nu-l va uita niciodată – ceva care „i s-a luat”. După aceea doctorul a ţinut copilul cu capul în jos şi ea i-a văzut sexul micuţ şi şi-a dat imediat seama că este băiat – şi, în timp ce doctorul bâjbâia după masca de oxigen, a văzut şi altceva, ceva atât de îngrozitor încât a găsit putere să ţipe din nou, deşi crezuse că nu mai poate.

„Nu are faţă!”

Bineînţeles că avea faţă, faţa dulce a lui Danny, iar placenta care i-o acoperise la naştere se afla acum într-un borcan. Nu credea în superstiţiile astea vechi, dar totuşi a păstrat-o. Nu credea deloc, dar băieţelul ei fusese neobişnuit de la bun început. Nu credea în premoniţii, dar…

„A avut Tati un accident? Am visat că Tati a avut un accident”.

„Ceva” îl schimbase. Şi nu-şi dădea seama că dorinţa ei de a divorţa făcuse asta. Ceva se întâmplase înainte de dimineaţa aceea. Ceva se întâmplase în timpul somnului ei agitat. Al Shockley i-a spus că nu se întâmplase nimic, absolut nimic, dar şi-a ferit privirea când i-a răspuns, şi,

dacă era să dea crezare bârfelor de la facultate, şi Al pusese băutura în cui.

„A avut Tati un accident?”

Poate a avut parte de o ciocnire întâmplătoare cu destinul, şi nimic altceva, mai concret. A citit ziarul din ziua aceea şi cel din ziua următoare mult mai atent decât de obicei, dar nu a găsit nimic care să poată avea vreo legătură cu Jack. Dumnezeu s-o ajute, dar căutase un accident cu fuga de la locul faptei sau un scandal într-un bar sau… cine ştie? Cine voia să ştie? Dar n-a venit niciun poliţist să pună întrebări sau cu un mandat în buzunar care îl împuternicea să ia mostre pentru analize din vopseaua Volkswagenului lor. Nimic. Numai schimbarea de o sută optzeci de grade a soţului său şi întrebarea somnoroasă a lui Danny:

„A avut Tati un accident? Am visat…”

A rămas cu Jack din cauza lui Danny; mult mai mult decât ar fi vrut să recunoască atunci când era trează, dar acum, aproape adormită, putea să admită faţă de ea însăşi că Danny îi aparţinea lui Jack, aproape de la început. Aşa cum şi ea fusese a tatălui ei, aproape de la început. Nu-şi amintea ca Danny să-şi fi vomitat mâncarea pe cămaşa lui Jack. Jack îl putea convinge să mănânce după ce ea renunţa, dezgustată, chiar atunci când lui Danny îi apăreau dinţii şi era clar că îl dor gingiile când mestecă. Când pe Danny îl durea stomacul trebuia să-l legene aproape o oră până când să se liniştească; Jack îl ridica numai în braţe, înconjura de vreo două ori camera cu el şi Danny adormea pe umărul lui, ţinându-şi degetul în gură.

Nu-l deranja să-i schimbe scutecele, nici măcar pe acelea pe care el le numea „livrări speciale”. Ore în şir putea să-l salte pe Danny pe genunchi, să-i facă umbre chinezeşti pe perete, să se strâmbe la el, până când pe bebeluş îl apuca sughiţul de atâtea chicoteli. Prepara diferite reţete şi i le administra fără greş, şi-l bătea apoi pe spate, până când Danny termina de râgâit.

Îl lua pe Danny în maşină, încă de când era mititel, şi mergea cu el să cumpere ziare sau o sticlă cu lapte sau cuie de la fierărie. Îl dusese pe Danny la meciul de fotbal Stovington-Keene când Danny avea numai şase luni şi Danny a stat nemişcat pe genunchii lui tot timpul meciului, înfăşurat într-o pătură, cu un fanion Stovington strâns în pumnul mic şi dolofan.

Îşi iubea mama, dar era fiul tatălui său.

Şi n-a simţit ea oare, în permanenţă, împotrivirea mută a lui Danny la toată povestea asta cu divorţul? Se gândea la toate astea în bucătărie, răsucindu-le pe toate părţile, aşa cum răsucea cartofii în mână când îi curăţa pentru cină. Şi se întorcea şi-l vedea stând pe un taburet, privind-o cu ochi care păreau şi înfricoşaţi şi acuzatori. Când se plimba cu el prin parc se oprea uneori, o apuca de mâini şi o întreba – o interoga aproape: „Mă iubeşti? Îl iubeşti pe tati?” Şi, derutată, ea dădea din cap sau spunea: „Sigur că da, dragule”. Atunci el alerga spre heleşteul cu raţe, făcându-le să măcăie speriate şi să bată din aripi, înnebunite în faţa atacului său, lăsând-o să se holbeze uimită după el.

Au fost chiar momente când i s-a părut că hotărârea ei de a discuta măcar problema cu Jack se topea, nu din cauza proprie-i slăbiciuni, ci în faţa voinţei fiului său.

„Nu cred în chestii din astea”.

Dar în somn le credea şi în timpul somnului, când sămânţa soţului ei i se usca pe coapse, simţea că ei trei fuseseră sudaţi unul de celălalt pentru totdeauna – şi că dacă treimea lor ar fi să fie distrusă, aceasta ar fi putut surveni numai din exterior.

Multe din părerile ei se hrăneau din dragostea ei pentru Jack. Nu încetase niciodată să-l iubească, decât poate numai în perioada aceea întunecată care a urmat „accidentului” lui Danny. Şi îşi iubea fiul. Mai mult decât orice îi iubea când erau împreună, când se plimbau sau se jucau sau stăteau pur şi simplu. Capul mare al lui Jack, şi cel mic al lui Danny, aplecate atent asupra revistelor cu

benzi desenate, în timp ce împart o sticlă de Coca-Cola. Era fericită când erau toţi împreună şi spera din tot sufletul ca acest post de îngrijitor de hotel de care îi făcuse Al rost lui Jack va însemna pentru ei începutul unei vieţi noi.

"Şi vântul se va înteţi, iubitule,
Şi-mi va spulbera tristeţea…”

Blând şi dulce şi melancolic, cântecul îi reveni în minte şi stărui, însoţind-o într-un somn mai adânc, unde orice gând înceta, iar chipurile întâlnite în vis nu mai erau ţinute minte.

7. În alt dormitor

Danny se trezi speriat cu bubuitul încă răsunându-i în urechi, împreună cu vocea aceea sălbatică, mânioasă, de om beat care striga răguşit: Ieşi şi ia-ţi doctoria! O să te găsesc! O să te găsesc!

Numai că acum bubuitul nu era decât ritmul nebunesc al inimii sale, iar singura voce din noapte nu era decât sunetul îndepărtat al unei sirene de poliţie.

Stătea nemişcat în pat, urmărind pe tavan umbrele frunzelor mişcate de vânt. Se împleteau, dând naştere unor forme asemănătoare cu iedera şi lianele din junglă, asemănătoare cu modelul ţesut în covoarele persane. Era îmbrăcat în pijama, dar între pijama şi piele îi apăruse o flanelă lipicioasă de transpiraţie.

— Tony? şopti. Eşti aici?

Niciun răspuns.

Se dădu jos din pat, se duse în picioarele goale, uşor, fără zgomot, la fereastră şi privi afară, spre strada care acum era tăcută şi nemişcată. Era ora două dimineaţa.

Nu era nimic acolo, decât trotuare pe care zburdau frunzele gonite de vânt, maşini parcate şi felinarul cu gâtul lung din colţ vizavi de benzinăria lui Cliff Brice. Nemişcat, cu gluga pe cap, felinarul arăta ca un monstru dintr-un spectacol cu extratereştri.

Se uită de-a lungul străzii, încordându-şi privirea ca să-l descopere pe Tony, dar nu era nimeni acolo.

Vântul oftă prin copaci, iar frunzele căzute se îngrămădiră la rigolă şi în jurul maşinilor parcate. Sunetul era slab şi trist iar băiatul se gândi că s-ar putea să fie singura fiinţă din Boulder suficient de trează ca să-l audă. Singura fiinţă omenească, cel puţin. Nu avea cum să ştie ce altceva mai putea fi acolo, în noapte, furişându-se înfometat prin umbră, stând la pândă şi adulmecând aerul.

„O să te găsesc! O să te găsesc!”

— Tony? şopti el din nou, dar fără mare speranţă.

Numai vântul îi răspunse, de data aceasta cu o rafală mai puternică, împrăştiind frunzele pe acoperişul înclinat de sub fereastra sa. Unele din ele poposeau în streaşină şi rămâneau să se odihnească acolo, ca nişte balerini obosiţi.

„Danny… Danniii…”

Tresări la sunetul vocii atât de cunoscute şi se aplecă peste fereastră, sprijinindu-se cu mâinile de pervaz. Se pare că, odată cu vocea lui Tony, într-un chip cu totul şi cu totul misterios întreaga noapte prinsese viaţă, şoptind chiar şi atunci când vântul tăcea, frunzele erau nemişcate, iar umbrele încremenite. I se păru că vede o umbră întunecată lângă staţia de autobuz, dar era greu de spus dacă era adevărată sau numai o festă pe care i-o jucau ochii.

„Nu te duce, Danny…”

Atunci vântul începu din nou să bată, făcându-l să clipească, iar când deschise ochii, umbra din staţie dispăruse… dacă fusese într-adevăr acolo. A mai stat la fereastră

(un minut? o oră?)

încă un timp, dar n-a mai văzut nimic. În cele din urmă se întoarse în pat, se ghemui sub pături şi urmări cum umbrele aruncate de felinarul extraterestru se transformă într-o junglă încâlcită de plante carnivore care nu voiau altceva decât să se strângă în jurul lui, să-i sugă viaţa şi să-l târască în întuneric, acolo unde mai sclipea un singur cuvânt stacojiu:

AMIRC

Partea a doua

ZIUA ÎNCHIDERII

8. Panorama hotelului Overlook

Mămica era îngrijorată.

Nu credea că gărgăriţa o să reuşească să facă drumul prin munţi şi se temea că vor fi forţaţi să se oprească la marginea şoselei, unde ar fi putut fi loviţi de o altă maşină. Danny era însă mai optimist: dacă tăticul lui crede că gărgăriţa o să facă acest ultim drum, atunci probabil că aşa va fi.

— Aproape am ajuns, spuse Jack.

Wendy îşi împinse spre spate părul de la tâmple:

— Slavă domnului.

Stătea pe scaunul din dreapta, cu un roman de Victoria Holt în poală, dar întors cu faţa în jos. Era îmbrăcată cu rochia albastră care lui Danny i se părea cea mai drăguţă. Avea guler marinăresc şi o făcea să pară foarte tânără, ca o adolescentă în pragul absolvirii liceului. Tăticul îşi tot punea mâna pe piciorul ei, iar ea râdea şi i-o dădea la o parte, spunând:

Şterge-o!

Pe Danny îl impresionau munţii.

Odată tăticul i-a dus să vadă munţii de lângă Boulder, numiţi Flatirons, dar aceştia erau mult mai mari, iar pe cel mai înalt dintre ei se putea vedea un strat subţire de

zăpadă despre care Tăticul le-a explicat că nu se topeşte aproape niciodată.

Şi acum erau practic în munţi, nu se mai învârteau în jurul lor. Stânci abrupte se ridicau în jur, atât de înalte că de-abia le puteai vedea vârful, când îţi scoteai capul pe fereastra maşinii. Când plecaseră din Boulder, temperatura era peste 25 de grade. Acum, la amiază, aerul de aici era tare şi rece, ca în Vermont în noiembrie, şi Tăticul dăduse drumul la radiator… nu că ar fi funcţionat cine ştie ce. Au trecut pe lângă câteva semne pe care stătea scris: CAD STÂNCI – (Mămica i le citise pe toate) şi deşi Danny aşteptase cu nerăbdare să vadă stânci căzând, n-a căzut niciuna. Nu încă.

Cu o jumătate de oră în urmă trecuseră pe lângă un alt semn despre care Tăticul a spus că era foarte important: INTRARE ÎN TRECĂTOAREA SIDEWINDER şi Tăticul a spus că numai până la semnul acesta ajungeau iarna plugurile de zăpadă. Mai încolo drumul este prea abrupt. Iarna se închidea şoseaua, de la orăşelul Sidewinder, prin care tocmai trecuseră, până în Buckland, statul Utah.

Acum treceau pe lângă alt semn.

— Ce zice, mami?

— Zice: VEHICULELE CARE MERG CU VITEZĂ REDUSĂ SĂ FOLOSEASCĂ BANDA DREAPTĂ. Adică noi.

— Gărgăriţa o să reuşească – zise Danny.

— Te rog, Doamne – spuse mămica şi-şi încrucişă degetele. Danny privi în jos la sandalele ei şi văzu că-şi încrucişase şi degetele de la picioare. Chicoti. Ea îi zâmbi, dar el ştia că încă mai era îngrijorată.

Drumul urca şerpuind în curbe sinuoase, iar Jack schimbă viteza de la a patra la a treia iar apoi la a doua. Gărgăriţa strănută şi protestă. Wendy îşi fixă privirea pe acul indicator al vitezometrului care coborî de la patruzeci la treizeci, la douăzeci, unde rămase tremurând, cu părere de rău parcă.

— Pompa… începu ea cu timiditate.

— Pompa o să mai funcţioneze vreo trei mile – se răsti Jack.

Peretele de stâncă din partea dreaptă dispăruse, dezvăluind o vale care părea a coborî până în inima pământului, tivită cu molizi şi pini de un verde închis. Pinii se contopeau cu stâncile cenuşii, care coborau abrupt sute de metri. Wendy văzu o cascadă rostogolindu-se peste stânci, soarele de amiază sclipind în apă, ca un peştişor de aur prins într-o plasă albastră. Munţii erau foarte frumoşi, dar erau şi foarte duri. Nu credea că aceşti munţi iartă prea multe greşeli. Un presentiment aducător de nenorociri îi înţepă inima, ca un junghi. Mai departe la vest, în Sierra Nevada, grupul lui Donner{1} s-a înzăpezit şi, ca să nu moară, s-au dedat la acte de canibalism. Da. Munţii nu iartă prea multe greşeli.

Cu o smucitură, Jack schimbă viteza de la a doua la întâia şi ei continuară să urce cu mare greutate, motorul gărgăriţei bătând voiniceşte.

— Ştii, spuse Wendy, nu cred că am văzut mai mult de cinci maşini de când am ieşit din Sidewinder. Şi una din ele era limuzina hotelului.

Jack dădu aprobator din cap:

— Se ducea direct la aeroportul Stapleton din Denver. Deja sunt nişte petice de gheaţă în spatele hotelului. Aşa zice Watson şi pentru mâine se prevăd ninsori aici, sus. Oricine călătoreşte acum prin munţi ar dori să rămână pe o şosea principală, ca să fie sigur că nu se înzăpezeşte. Ar fi bine ca afurisitul ăla de Ullman să mai fie la hotel. Cred că mai e.

— Eşti sigur că au aprovizionat bine cămara? întrebă ea, gândindu-se încă la grupul lui Donner.

— Aşa mi-a spus. A zis că Hallorann o să ţi-o arate. Hallorann e bucătarul.

— Aha, murmură ea, uitându-se la vitezometru. Indicatorul coborâse de la 15 la 10 mile pe oră.

— Uite, acolo e vârful. Jack arată la câteva zeci de metri în faţa lor. E o bifurcaţie şi puteţi vedea hotelul de acolo. O să trag pe dreapta ca să las şi gărgăriţa să se odihnească puţin.

Se uită peste umăr la Danny, care stătea pe un maldăr de pături:

— Ce zici, amice? S-ar putea să vedem şi nişte căprioare. Sau nişte caribu.

— Sigur, Tati.

Volkswagen-ul se chinui mai sus şi mai sus. Vitezometrul coborî până la limita de 5 mile pe oră şi motorul începuse deja să se înece, când Jack trase pe dreapta

(„Ce e semnul ăla mămico?”

„BIFURCAŢIE” – citi ea conştiincioasă).

Şi apăsă frâna de siguranţă.

— Haideţi, spuse şi coborî din maşină.

Se îndreptară spre parapet.

— Ăla e.

Pentru Wendy, a însemnat descoperirea adevărului într-un clişeu; i s-a oprit respiraţia. O clipă nu a fost în stare să respire din nou, priveliştea o lăsase cu gura căscată. Stăteau în apropierea unuia dintre piscuri. În faţa lor – cine ştie cât de departe? – un munte încă şi mai mare se înălţa la ceruri, cu vârful crestat şi de-abia întrezărit, acum aureolat de soarele care începuse să coboare spre apus. Întreaga vale se întindea sub ei, curbele ameţitor de abrupte pe care le urcaseră, chinuind biata gărgăriţă, şi şi-a dat seama că dacă o să se mai uite în jos, o să i se facă greaţă şi până la urmă o să verse. Imaginaţia se învioră în aerul clar, neluând în seamă frâiele raţiunii, şi a privi în jos însemna a te vedea, neajutorată, cum cazi şi cazi şi cazi, cerul şi pantele făcând schimb de locuri, ţipătul scăpându-ţi de pe buze ca un balon care pluteşte leneş, în timp ce părul şi rochia ţi se ridică în vânt…

Îşi smulse privirea din contemplarea abisului şi privi în direcţia în care arăta Jack. Văzu şoseaua agăţându-se de

piscul ca o turlă de catedrală, îndreptându-se spre nord-vest, dar într-o pantă mai domoală. Mai sus, părând înfipţi chiar în peretele de stâncă, pinii severi făceau loc unei pajişti întinse, şi chiar în mijlocul acesteia se afla hotelul, dominând peisajul. Hotelul *Overlook.* Privindu-l, îşi regăsi respiraţia şi vocea:

— O, Jack, este superb!

— Aşa este – Ullman crede că aceasta este cea mai frumoasă privelişte din America. Nu-mi prea pasă mie de părerile lui, dar cred că aici s-ar putea… Danny, Danny, ce s-a întâmplat?

Wendy îl căută cu privirea şi teama ei neaşteptată de a nu i se fi întâmplat ceva rău şterse orice altceva, minunat sau nu. Se repezi înspre el. Se ţinea strâns de parapet şi privea înspre hotel, cu chipul cenuşiu, desfigurat. Ochii aveau privirea aceea pierdută, premergătoare leşinului.

Îngenunche lângă el şi încercă să-l liniştească punându-i mâinile pe umeri.

— Danny, ce…?

Jack apăru lângă ea:

— Cum te simţi, amice? îl scutură puţin şi ochii lui Danny se limpeziră.

— Mi-e bine, tăticule, n-am nimic.

— Ce s-a întâmplat, Danny, întrebă ea. Te-a luat ameţeala, iubitule?

— Nu. Mă… gândeam doar. Îmi pare rău. N-am vrut să vă sperii.

Privi la părinţii săi, îngenunchiaţi în jurul lui şi le oferi un zâmbet mic, nedumerit:

— Poate că din cauza soarelui. Soarele mi-a intrat în ochi.

— O să ajungem la hotel şi o să bei un pahar cu apă – zise tatăl.

— Bine.

Înapoi în gărgăriţa, care-şi continua travaliul, pe o pantă mai blândă acum, Danny continuă să se uite printre capetele părinţilor lui la sporadicele apariţii ale hotelului

Overlook, cu ferestrele sale orientate spre apus, care reflectau soarele.

Acesta era locul pe care îl văzuse prin perdeaua de ninsoare viscolită, locul întunecat şi plin de zgomote ameninţătoare, în care o siluetă hidoasă, dar familiară, îl căuta de-a lungul coridoarelor lungi. Locul despre care îi povestise Tony. Îl avertizase. Aici era. Indiferent ce reprezenta AMIRC, aici era.

9. Plecarea

Ullman îi aştepta chiar în spatele uşilor mari, demodate. Dădu mâna cu Jack şi înclină doar capul, foarte rezervat, către Wendy, poate fiindcă observase cum oaspeţii întorceau capetele după ea când intrase cu părul ei auriu revărsându-i-se peste umerii rochiei aceleia simple, marinăreşti. Rochia se oprea, modest, la trei centimetri deasupra genunchilor, dar nu aveai nevoie să vezi mai mult ca să-ţi dai seama că sunt nişte picioare frumoase.

De fapt, Ullman se purtă frumos numai cu Danny, dar Wendy mai văzuse asta. Danny părea a fi un copil care îi atrăgea şi pe cei cărora, în mod obişnuit, nu le plăceau deloc copiii.

Se aplecă puţin din mijloc şi-i întinse mâna lui Danny. Danny dădu mâna cu el, într-un mod foarte oficial, fără să zâmbească.

— Fiul meu, Danny, zise Jack. Şi soţia mea, Winnifred.

— Mă bucur să vă cunosc. Câţi ani ai, Danny?

— Cinci, domnule.

— Aşa mic şi ştie deja să zică „domnule”. Ullman zâmbi şi se uită la Jack. E bine crescut.

— Sigur că e bine crescut, zise Jack.

— Şi doamna Torrance.

Făcu aceeaşi mică plecăciune şi, timp de o clipă de uimire absolută, Wendy a fost convinsă că are de gând să-i sărute mâna. Aproape că i-a întins-o şi el i-a luat-o, dar i-a strâns-o numai o fracţiune de secundă în mâinile sale, mici şi uscate şi netede. Şi ea a fost convinsă că şi le pudrează.

În hol era mare foială. Aproape fiecare din scaunele demodate, cu spătar înalt, era ocupat. Băieţi de serviciu intrau şi ieşeau cu valize, la recepţie era coadă.

La dreapta lor, spre o uşă dublă, se afla un şemineu demodat, în care ardeau acum buşteni de mesteacăn. Pe o sofa, trasă aproape de vatra căminului, se aflau aşezate trei

călugăriţe. Vorbeau şi zâmbeau, ţinându-şi bagajele în poală, aşteptând să se micşoreze coada de la recepţie. În timp ce Wendy le urmărea, izbucniră într-un hohot tineresc de râs. Simţi cum şi buzele ei sunt atinse de un zâmbet timid; niciuna din ele nu putea să aibă mai puţin de şaizeci de ani.

Zgomotul de fond îl alcătuiau zumzăitul constant al discuţiilor, sunetul stins al clopoţelului argintat de lângă ghişeul casieriei, când era atins de unul din cei doi recepţioneri de serviciu, strigătul uşor neliniştit: „Următorul, vă rog!”. Toate acestea îi aminteau de luna de miere petrecută cu Jack la New York, la Beekman Tower. Pentru prima oară şi-a permis să creadă că, într-adevăr, poate de asta aveau nevoie: o perioadă mai lungă petrecută împreună, rupţi de lume, un fel de lună de miere petrecută în familie. Îi zâmbi cu tandreţe lui Danny, care se holba sincer la toate cele din jurul său. Altă limuzină, gri ca o vestă de bancher, tocmai plecase din faţa hotelului

— Ultima zi a sezonului, spuse Ullman. Închiderea. E întotdeauna agitată, o adevărată nebunie. V-am aşteptat să veniţi pe la ora trei, domnule Torrance.

— Am lăsat maşina să se odihnească înainte de a se hotărî să facă o criză de nervi, zise Jack. I-a trecut până la urmă.

— Ce noroc pe capul dumneavoastră. Aş vrea să vă arăt hotelul, puţin mai târziu, şi, desigur că Dick Hallorann îi va arăta doamnei Torrance bucătăria. Dar mă tem că…

Unul din recepţioneri se apropie, atât de furios încât părea că vrea să-şi smulgă părul din cap.

— Scuzaţi-mă, domnule Ullman…

— Da, ce este?

— Doamna Brant, spuse stingherit funcţionarul. Nu vrea să-şi plătească nota decât cu cărţile ei de credit American Express. I-am explicat că nu mai acceptăm American Express de anul trecut, dar dânsa nu vrea…

Ochii funcţionarului se opriră asupra familiei Torrance, apoi înapoi la Ullman. Dădu din umeri.

— Mă ocup eu de asta.

— Mulţumesc, domnule Ullman.

Funcţionarul se întoarse la biroul său, unde un cuirasat de femeie înfofolită într-o haină lungă de blană şi având la gât un fel de şarpe boa din pene negre, protesta vehement:

— Vin la *Overlook* din 1955, îi spunea ea recepţionerului zâmbitor, care tot ridica din umeri. Am continuat să vin chiar după ce al doilea soţ al meu a murit de inimă pe terenul ăla imposibil de crichet – îi spusesem că era prea mult soare în ziua aceea – şi niciodată… repet, niciodată, nu am plătit cu altceva decât cu cărţile mele de credit American Express. Chemaţi şi poliţia dacă vreţi! Arestaţi-mă! Şi atunci chiar voi refuza să plătesc cu altceva decât cu cărţile de credit American Express. Repet.

— Scuzaţi-mă, zise domnul Ullman.

Îl priviră cum traversează holul, atinge respectuos cotul doamnei Brant, şi apoi îşi întinde mâinile şi dă din cap aprobator când ea îşi îndreptă tirul asupra lui. Ascultă înţelegător, aprobă din nou şi spuse ceva. Pe chipul doamnei Brant apăru un zâmbet triumfător, se întoarse spre nefericitul recepţioner şi spuse, suficient de tare încât s-o audă toată lumea:

— Slavă Domnului că există măcar un funcţionar în hotelul ăsta care n-a devenit un ticălos desăvârşit.

Îi îngădui lui Ullman, care abia îi venea până la umăr, s-o ia de braţ şi s-o conducă în biroul său.

— Mamă, mamă, zâmbi Wendy. Uite un filfizon care-şi merită salariul.

— Dar nu-i place de doamna aia, interveni Danny. Numai se preface că o place.

Jack surâse:

— Sunt convins că aşa e, amice. Dar cu linguşeala se ung roţile lumii.

— Ce-i aia linguşeală?

— Linguşeală, zise Wendy, este atunci când tăticul spune că-i plac noii mei pantaloni galbeni când, de fapt, lui nu-i plac, sau atunci când spune că nu-i nevoie să slăbesc vreo cinci kilograme.

— Aha, adică să minţim doar aşa, ca să ne distrăm.

— Cam aşa ceva.

O privea atent acum şi zise:

— Eşti drăguţă, mămico.

Se încruntă nedumerit când părinţii săi schimbară o privire deasupra capului său şi izbucniră în râs.

— Ce-i drept, Ullman nu a făcut risipă de linguşeală cu mine – zise Jack. Hai la fereastră. Am senzaţia că toţi se uită la noi cum stăm în mijlocul holului. Nu mi-am închipuit că o să fie atâta lume aici în ziua închiderii. M-am înşelat.

— Eşti tare frumuşel, spuse ea şi au râs din nou, Wendy acoperindu-şi gura cu o mână.

Danny nu înţelegea, dar totul era în regulă. Părinţii săi se iubeau. Danny se gândi că hotelul acesta îi aminteşte mamei sale de alt loc, unde ea fusese fericită. Ar fi dorit să-i placă şi lui la fel de mult, şi îşi tot repeta că nu toate lucrurile pe care i le arăta Tony se adevereau. O să aibă grijă. O să fie atent în caz că apare ceva care se cheamă AMIRC. Dar nu va spune nimic decât dacă va fi neapărat nevoie. Pentru că ei erau fericiţi, râdeau, şi gândurile lor nu erau rele.

— Ce privelişte! spuse Jack.

— A! Minunat! Danny, uită-te!

Dar lui Danny nu i se părea că priveliştea era minunată. Nu-i plăceau înălţimile; îl ameţeau.

În faţa terasei care acoperea întreaga lungime a hotelului, se întindea o peluză îngrijită (în partea dreaptă era o pajişte netedă) care cobora spre o piscină uriaşă. O plăcuţă pe care scria ÎNCHIS era aşezată la un capăt al piscinei; „închis” era un semn pe care-l putea citi singur, aşa cum putea citi *Stop, Ieşire, Pizza* şi alte câteva.

După piscină, o alee pietruită şerpuia printre pui de pin, molizi şi plopi de munte. Acolo era un semn pe care nu-l ştia: CRICHET. Şi sub el era o săgeată.

— Ce-i aia CR-I-CHE-T, Tati?

— Un joc. Se joacă într-o curte acoperită cu pietriş, nu cu iarbă. E un joc foarte vechi, Danny. Uneori se ţin campionate aici.

— Cu ce se joacă?

— Cu un fel de ciocan cu mânerul scurt, iar capul are două părţi. Una e din cauciuc tare, iar cealaltă e din lemn.

(„Ieşi afară, căcăciosule!”)

— O să te învăţ să joci, dacă vrei.

— O să vedem, zise Danny pe un ton ciudat, plat, care-i făcu pe părinţii săi să se privească uimiţi. S-ar putea să nu-mi placă.

— Dacă nu-ţi place, amice, nu-i nevoie să joci. În regulă?

— Da.

— Îţi plac animalele? îl întrebă Wendy. Asta e o grădină englezească.

Dincolo de aleea care ducea la terenul de crichet erau garduri vii, tunse în formă de diferite animale. Danny, care avea ochi buni, desluşi un iepure, un câine, un cal, o vacă şi un trio mai mare, ce păreau a fi nişte lei care se jucau.

— Din cauza animalelor ăstora s-a gândit unchiul Al că mi s-ar potrivi slujba, îi spuse Jack. Ştie că pe vremea când eram student am lucrat pentru o firmă de design peisagist. Adică aveau grijă de peluzele, tufele şi gardurile vii ale clienţilor. Am îngrijit grădina englezească a unei doamne.

Wendy îşi puse o mână la gură şi chicoti. Privind-o, Jack zise:

— Da, îi îngrijeam grădina englezească cel puţin o dată pe săptămână.

— Hai, şterge-o. Wendy chicoti din nou.

— Era drăguţ gardul ei viu, Tati? întrebă Danny – şi la această întrebare amândoi încercară să-şi înăbuşe hohotele

de râs. Wendy râdea cu atâta poftă, încât i-au dat lacrimile şi a trebuit să-şi scoată batista din geantă.

— Nu erau în formă de animale, Danny, răspunse Jack când se linişti. Erau cărţi de joc. Pici şi trefle, carouri şi cupe. Dar gardurile vii cresc şi…

(„Creşte” – spusese Watson… „nu, nu gardul viu, ci presiunea din cazan. Trebuie s-o urmăreşti tot timpul, dacă nu vrei să te trezeşti cu familia taman pe Lună”)

Se uitară la el nedumeriţi.

Zâmbetul îi pierise de pe buze.

— Tată?

Clipi, de parca revenea de foarte departe.

— Cresc, Danny şi îşi pierd forma. Aşa că trebuia să le tund o dată sau de două ori pe săptămână, până când se făcea frig şi nu mai creşteau.

— Uite şi un teren de joacă, zise Wendy. Ce băieţel norocos eşti.

Terenul de joacă era în spatele grădinii englezeşti. Două tobogane, un scrânciob uriaş cu vreo şase leagăne fixate la diferite înălţimi, un tunel făcut din segmente tubulare de ciment, o groapă cu nisip şi o casă de jucărie care era chiar copia în miniatură a hotelului *Overlook.*

— Îţi place, Danny? îl întrebă ea.

— Sigur că da, zise Danny, sperând să pară mai entuziasmat decât se simţea.

— E mişto.

În spatele terenului de joacă era un gard de siguranţă, după el se afla aleea pietruită care ducea la hotel, iar după acesta, mai departe, valea care se pierdea în pâcla albăstrie a înserării. Danny nu cunoştea cuvântul „izolare”, dar dacă i l-ar fi explicat cineva, ar fi înţeles că asta simte. Şi mai departe, întins în soarele care apunea, ca un şarpe lung şi negru care s-a hotărât să aţipească puţin, era şoseaua care ducea înapoi la Boulder, prin Trecătoarea Sidewinder. Drumul ăla o să fie închis toată iarna. La gândul ăsta a

simţit că se sufocă şi tresări puternic când tatăl său îi puse mâna pe umăr.

— O să-ţi aduc imediat un pahar cu apă, amice. E cam prea mare agitaţie acum pe-aici.

— Sigur, Tăticule.

Doamna Brant ieşi din birou şi întreaga ei înfăţişare părea a spune că fusese răzbunată. Câteva clipe mai târziu, doi băieţi de serviciu care se cocoşaseră literalmente sub povara celor opt valize, o urmară în drumul ei triumfător spre uşa principală. Danny văzu prin fereastră cum un bărbat în uniformă gri şi cu un fel de şapcă de căpitan îi aduse maşina argintie. Coborî din maşină, o salută şi se repezi să deschidă portbagajul.

Şi, într-una din sclipirile pe care le avea uneori, prinse un gând întreg al ei, unul care se desluşea foarte bine acum, faţă de amalgamul confuz de emoţii şi culori pe care-l recepţiona de obicei în locurile aglomerate.

(„aş vrea să ajung în pantalonii lui”)

Fruntea lui Danny se încreţi în timp ce-i urmărea pe hamali punându-i cuferele în portbagaj. Doamna îl privea cu atenţie pe bărbatul în uniformă gri, care-i supraveghea pe băieţi. De ce să vrea să ajungă în pantalonii lui? Îi era atât de frig cu haina aia lungă de blană pe ea? Şi dacă îi era frig, de ce nu-şi pusese pantalonii ei? Mămica lui purta pantaloni totdeauna iarna.

Bărbatul în uniformă gri închise portbagajul şi se întoarse s-o ajute să urce în maşină. Danny se încordă, atent să vadă dacă ea o să-i zică ceva despre pantaloni, dar doamna zâmbi numai şi-i dădu o bancnotă de 1 dolar, bacşiş. O clipă mai târziu ea şi maşina ei uriaşă şi argintie se îndepărtau.

S-a gândit să-şi întrebe mama de ce doamna Brant ar fi vrut pantalonii omului acela, dar se hotărî că e mai bine să-şi ţină gura. Uneori, întrebări de felul ăsta te pot băga în bucluc. I se mai întâmplase aşa ceva.

Se ghemui între părinţii lui pe canapea şi privi la oamenii de la recepţie. Se bucura că tăticul şi mămica lui erau fericiţi, dar nu se putea abţine să nu fie puţin îngrijorat. Pur şi simplu nu avea încotro.

10. Hallorann

Bucătarul nu se potrivea absolut deloc imaginii pe care şi-o făcuse Wendy despre şeful bucătăriei unui mare hotel. Mai întâi, un asemenea personaj era numit Bucătar-şef, nu pur şi simplu bucătar – bucătărească era ea acasă când arunca într-o cratiţă toate resturile de mâncare de cu o seară înainte şi mai adăuga tăiţei. Apoi, vrăjitorul gastronomic al unui loc cum era *Overlook,* ar fi trebuit să fie scund, plinuţ, cu faţa albă; ar fi trebuit să aibă o mustaţă neagră şi subţire ca un actor din filmele muzicale ale anilor ’40, ochi negri, accent franţuzesc şi o fire detestabilă.

Hallorann avea ochi negri şi atât. Era un negru înalt, uşor încărunţit. Vorbea cu accentul dulce din sud şi râdea mult, descoperind nişte dinţi mult prea albi şi prea regulaţi ca să nu fie o proteză din colecţia 1950 a firmei „Sears and Roebuck”.

Tatăl ei avusese o proteză din asta, „Roebuckers” o numea el, şi, din când în când, în timpul mesei o împingea cu limba şi se strâmba la ea… întotdeauna, îşi amintea Wendy acum, când mama ei era la bucătărie sau vorbea la telefon şi nu-l putea vedea.

Danny se holbase cu uimire la uriaşul acesta negru, îmbrăcat în serj albastru şi apoi zâmbise când Hallorann l-a luat în braţe şi i-a spus:

— Doar n-o să stai aici toată iarna.

— Ba da, răspunse Danny cu timiditate.

— Nu, o să vii la St. Pete cu mine şi o să înveţi să faci mâncare şi o să mergi pe plajă în fiecare seară şi o să cauţi crabi. Da?

Danny se hlizi încântat şi clătină din cap. Nu. Hallorann îl puse jos.

— Dacă ai intenţia să te răzgândeşti, spuse grav Hallorann, aplecându-se spre el, grăbeşte-te. Peste o jumătate de oră voi fi în maşină. Peste două ore şi jumătate

voi fi la Aeroportul Stapleton Internaţional, poarta 32, Concourse B, în oraşul Denver, Colorado. După trei ore, voi închiria o maşină la Aeroportul Miami şi voi fi în drum spre însoritul St. Pete, de-abia aşteptând să-mi pun slipul de baie şi să râd în sinea mea de fraierii care se înzăpezesc. Te prinzi, puştiule?

— Da, domnule, zâmbi Danny.

Hallorann se întoarse spre Jack şi Wendy:

— Aveţi un copil minunat.

— Aşa credem şi noi, zise Jack şi-i întinse mâna. Eu sunt Jack Torrance. Soţia mea Winnifred. Pe Danny l-aţi cunoscut deja.

— Şi a fost o adevărată plăcere. Doamnă, vi se spune Winnie sau Freddie?

— Wendy, surâse ea.

— OK. E chiar mai frumos. Vă rog urmaţi-mă. Pe aici. Domnul Ullman vrea să vizitaţi tot. Şi asta vom şi face. Scutură din cap şi zise printre dinţi: Şi ce fericit voi fi când voi scăpa de el.

Hallorann a început turul cu cea mai imensă bucătărie pe care Wendy o văzuse vreodată. Strălucea de curăţenie. Toate suprafeţele erau atât de frecate încât te orbeau. Era mai mult decât mare; pur şi simplu te intimida. Mergea înainte alături de Hallorann, în timp ce Jack, care nu era deloc în elementul său, rămase puţin în urmă cu Danny. Pe perete, lângă o chiuvetă uriaşă cu patru compartimente, era atârnată o placă cu instrumente de bucătărie – de la cuţite de tranşat carnea până la toporişti. Mai era o planşetă pentru frământat pâinea, la fel de mare ca masa lor din bucătăria din Boulder. Un alai uluitor de oale şi cratiţe din oţel inoxidabil atârnau din tavan până în podea, acoperind un perete întreg.

— Cred că o să fiu nevoită să-mi însemn drumul de fiecare dată ca să nu mă rătăcesc, zise Wendy.

— Nu trebuie să vă simţiţi copleşită, o linişti Hallorann. E mare, dar nu este decât o bucătărie. Nici n-o să fie nevoie

să folosiţi mare parte din chestiile astea. Ai grijă de curăţenie. E tot ce-ţi cer. Uite şi maşina de gătit pe care aş folosi-o dacă aş fi în locul tău. Sunt trei maşini aici, dar asta e cea mai mică.

„Cea mai mică”, gândi ea descurajată, privind-o. Avea douăsprezece arzătoare, două cuptoare obişnuite şi un grătar deasupra căruia era un bazin încălzit în care puteai fierbe cârnaţi sau fasole; mai avea un alt grătar şi un dispozitiv de încălzit mâncarea – plus un milion de cadrane şi termometre.

— E alimentat numai cu gaz, zise Hallorann. Ai mai gătit cu gaz, Wendy?

— Da…

— Îmi place gazul, spuse el şi aprinse unul din ochiuri. O flacără albastră prinse viaţă. O reglă cu o mişcare delicată, până când deveni doar un cerc luminos.

— Îmi place să văd flacăra la care gătesc. Vezi unde sunt butoanele pentru arzătoare?

— Da.

— Şi cadranele cuptoarelor sunt marcate. Cuptorul meu preferat este cel din mijloc, pentru că pare a se încălzi cel mai uniform, dar poţi să-l foloseşti pe oricare. Sau chiar pe toate trei.

— Parcă aş fi într-o reclamă, zise Wendy cu un râs tremurat.

Hallorann râse însă mult mai tare.

— Vino, te rog. Am lăsat lângă chiuvetă o listă cu toate alimentele. O vezi?

— Uite-o, mămico!

Danny îi aduse două foi de hârtie scrise mărunt pe ambele părţi.

— Bun băiat – zise Hallorann, ciufulindu-i părul. Eşti sigur că nu vrei să vii în Florida cu mine? Să înveţi să găteşti cei mai dulci creveţi creole din lume?

Danny îşi acoperi gura cu mâinile şi chicoti, apoi se retrase lângă tatăl său.

— Voi trei aveţi aici suficientă mâncare pentru un an, zise Hallorann. Avem o cămară, o cameră frigorifică, lăzi cu tot felul de legume şi două frigidere. Haideţi să vă arăt.

În următoarele zece minute Hallorann deschise lăzi şi uşi, descoperind alimente în cantităţi atât de mari, cum Wendy nu mai văzuse niciodată. Rezervele au uimit-o, dar nu au reuşit s-o liniştească pe cât ar fi crezut – îi tot venea în minte grupul lui Donner, fără a se mai gândi la canibalism acum (căci mâncarea era mai mult decât suficientă), ci fiind din ce în ce mai convinsă că intraseră într-o poveste foarte serioasă: când va veni iarna, nu vor mai putea pleca de-aici. Vor rămâne în hotelul acesta grandios, părăsit de toată lumea, mâncând mâncarea care le-a fost lăsată, aidoma unor personaje dintr-un basm şi ascultând vântul care se înverşunează la streşinile lor înzăpezite. În Vermont, când Danny şi-a rupt braţul

(când Jack i-a rupt braţul lui Danny)

a chemat salvarea formând numărul de telefon care era înscris pe o plăcuţă lângă aparat. Salvarea a venit în zece minute. Mai erau şi alte numere de telefon scrise pe plăcuţă. Patrula de poliţie putea ajunge în cinci minute, iar pompierii chiar mai repede, pentru că sediul lor se afla la trei străzi distanţă de casa lor. Puteai chema un electrician dacă rămâneai fără lumină, un instalator, dacă ţi se defecta duşul, un alt meşter dacă ţi se strica televizorul. Dar ce se putea întâmpla aici sus, dacă Danny ar leşina şi şi-ar înghiţi limba?

(„Dumnezeule, ce gând!”)

Sau dacă s-ar produce un incendiu? Sau dacă Jack ar cădea în puţul liftului şi şi-ar sparge capul? Sau dacă…?

(„Sau dacă o să ne simţim minunat cu toţii? – opreşte-te, Winnifred!”)

Hallorann i-a dus întâi în camera frigorifică, unde aburii respiraţiei păreau nişte balonaşe nostime. Aici parcă venise deja iarna.

Hamburgeri în saci mari de plastic, de câte zece livre fiecare, doisprezece saci, patruzeci de găini întregi agăţate de cârligele din pereţii îmbrăcaţi în lemn. Cutii mari cu şuncă conservată, aşezate ca jetoanele de poker, o duzină. Sub găini, zece bucăţi mari de friptură de vită, zece bucăţi de friptură de porc şi o pulpă uriaşă de miel.

— Îţi place mielul, amice? îl întrebă Hallorann cu un zâmbet larg.

— La nebunie, răspunse Danny prompt.

Nu mâncase miel niciodată.

— Ştiam că-ţi place. Nu-i nimic mai bun într-o noapte friguroasă decât două felii de friptură de miel acoperite cu puţin jeleu de mentă. Aveţi şi jeleu de mentă aici. Mielul uşurează stomacul. Este o carne uşoară, fără toxine.

Din spatele lor, Jack întrebă cu mare curiozitate:

— De unde ai ştiut că îi spunem „amice”?

Hallorann se întoarse spre el:

— Poftim?

— Danny. Îi zicem „amice” uneori.

— Pare un puşti prietenos, un amic, nu?

Îşi încreţi nasul către Danny şi plescăi din buze:

— Ei, cum merge treaba, amice?

Danny se hlizi şi atunci Hallorann i-a mai spus ceva

(„Eşti sigur că nu vrei să mergi în Florida, amice?”)

foarte desluşit. A auzit fiecare cuvânt. Îl privi uimit şi puţin speriat pe Hallorann. Acesta îi făcu solemn cu ochiul şi se întoarse să vorbească despre alimente.

Wendy îşi privi fiul peste umerii largi, îmbrăcaţi în serj albastru, ai bucătarului. Avea sentimentul straniu că ceva se petrecuse între ei, ceva ce ea nu putea înţelege.

— Aveţi douăsprezece pachete cu cârnaţi, douăsprezece pachete cu slănină, spunea acum Hallorann. Cam atât despre carnea de porc. În sertarul acesta aveţi douăzeci de livre de unt.

— Unt adevărat? întrebă Jack.

— Cel mai bun.

— Nu cred că am mai mâncat unt adevărat de când eram copil, în oraşul Berlin, New Hampshire.

— O să mănânci aici atâta unt, că o să ţi se facă dor de margarină – zise Hallorann şi râse. În lada asta e pâinea – treizeci de pâini albe, douăzeci negre. Încercăm să menţinem un echilibru între rase, aici la *Overlook.* Ştiu că cincizeci de pâini n-or să vă ajungă, dar aveţi tot ce vă trebuie ca să faceţi pâine şi eu zic că pâinea proaspătă e mult mai bună decât cea congelată.

— Aici, jos, e peştele. Hrană pentru creier, nu-i aşa, amice?

— Aşa e, Mami?

— Dacă spune domnul Hallorann, iubitule, Wendy zâmbi.

Danny strâmbă din nas:

— Nu-mi place peştele.

— Aici greşeşti amarnic, zise Hallorann. Pur şi simplu nu ai întâlnit niciodată niciun peşte care să te placă el pe tine. Peştele de aici o să te placă mult, cinci livre de păstrăv curcubeu, zece livre de somn, cincisprezece conserve de ton…

— Da, îmi place tonul.

— Şi cinci livre din cel mai dulce calcan care a înotat vreodată în mare. Băiete, la primăvară, o să-i mulţumeşti bătrânului… Pocni din degete de parcă ar fi uitat ceva. Cum mă cheamă? Cred că am uitat.

— Domnul Hallorann, zise Danny rânjind. Pentru prieteni, Dick.

— Aşa e! Şi pentru că tu eşti un prieten, să-mi zici Dick.

Lăsându-se conduşi într-un colţ al camerei, Jack şi Wendy se priviră nedumeriţi, amândoi încercând să-şi amintească dacă Hallorann le spusese care este prenumele său.

— Ăsta l-am pus aici special pentru voi. Sper că vă face plăcere.

— O, n-ar fi trebuit, zise Wendy emoţionată. Era un curcan de douăzeci de livre înfăşurat într-o panglică roşie, cu fundă.

— Trebuie să mâncaţi curcan de Ziua Recunoştinţei[{2}], Wendy, zise Hallorann pe un ton grav. Cred că pe undeva pe acolo este şi un clapon (cocoş castrat) pentru Crăciun. Fără îndoială că o să daţi de el. Şi acum hai să ieşim de-aici, până nu facem pneumonie. Aşa-i, amice?

— Aşa-i!

Mai erau şi alte minuni care-i aşteptau în cămară. O sută de cutii cu lapte praf (Hallorann a sfătuit-o cu seriozitate să cumpere lapte proaspăt din Sidewinder pentru copil, cât timp acest lucru mai era posibil), cinci saci de câte douăzeci livre cu zahăr, cereale, borcane cu orez, macaroane, spaghete, conserve cu fructe şi salate de fructe, un coş mare plin cu mere proaspete, care umpleau camera cu aroma toamnei, stafide, prune şi caise uscate („Trebuie să mănânci de toate dacă vrei să fii fericit” – hohotul de râs al lui Hallorann se ridică spre tavan, de unde, spânzurată de un lanţ de fier, atârna o lampă demodată); o ladă mare plină cu cartofi şi lăzi mai mici cu roşii, ceapă, napi, dovlecei şi varză.

— După părerea mea… zise Wendy când au ieşit.

Dar văzând toate alimentele acelea, după ce ea cheltuia numai treizeci dolari pe săptămână pe mâncare, a fost atât de uimită, atât de impresionată, încât nu a mai fost în stare să spună care îi era părerea.

— Sunt puţin în întârziere, zise Hallorann uitându-se la ceas – aşa că o să vă las să inspectaţi singuri dulapurile şi frigiderele mai târziu, după ce vă instalaţi. Mai sunt brânzeturi, lapte condensat îndulcit, drojdie, praf de copt, un sac cu foi de plăcintă, banane încă necoapte…

— Opreşte-te, spuse ea râzând şi ridicând o mână. N-o să ţin minte niciodată toate astea. Este extraordinar. Şi îţi promit să păstrez curăţenia.

— Asta e tot ce-ţi cer. Se întoarce spre Jack. Bănuiesc că domnul Ullman şi-a făcut numărul povestindu-ţi despre şobolanii de aici?

Jack rânji:

— A zis că se poate să fie câţiva în pod şi domnul Watson mi-a spus că poate mai sunt câţiva şi în subsol. Probabil că sunt tone de hârtii acolo, dar nu am văzut să fie roase.

— Watson acela, zise Hallorann, clătinând din cap cu un fel de tristeţe batjocoritoare. N-are gura cea mai spurcată din câţi oameni ai cunoscut?

— E o figură, în felul său, consimţi Jack.

Pentru că omul cu gura cea mai spurcată dintre câţi cunoscuse, fusese propriul său tată.

— E păcat – continuă Hallorann, conducându-i înapoi spre uşile batante care dădeau în sala de mese a hotelului. Familia lui a avut bani. Asta s-a întâmplat demult. Bunicul sau străbunicul lui Watson – nu mai ţin bine minte care a construit locul ăsta.

— Mi s-a spus.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Wendy.

— N-au reuşit. Watson v-ar spune povestea de două ori pe zi dacă i-aţi da voie. Bătrânul avea o idee fixă. Cred că a decăzut tocmai din cauza locului ăstuia. A avut doi băieţi şi unul din ei a murit într-un accident de călărie pe-aici pe undeva, când hotelul tocmai se construia. Asta trebuie să se fi întâmplat prin 1908 sau 1909. Nevasta bătrânului a făcut o gripă şi a murit şi n-au mai rămas decât bătrânul şi băiatul cel mic. Au sfârşit prin a fi îngrijitori în acelaşi hotel pe care ei îl construiseră.

— Păcat, zise Wendy.

— Ce s-a întâmplat cu el? Cu bătrânul? întrebă Jack.

— Şi-a băgat din greşeală un deget în priză şi s-a terminat cu el. Cândva, la începutul anilor ’30, înainte ca hotelul să se închidă pentru zece ani din cauza crizei.

— În orice caz, Jack, ţi-aş fi foarte recunoscător dacă v-aţi uita şi prin bucătărie după şobolani. Dacă vedeţi vreunul… puneţi curse, nu otravă.

Jack clipi:

— Sigur că da. Cui i-ar trece prin cap să pună otravă în bucătărie?

Hallorann râse batjocoritor:

— Cui? Domnului Ullman. Asta a fost ideea lui strălucită toamna trecută. Şi i-am zis: „Ce-ar fi să ne reîntâlnim, domnule Ullman, cu toţii la primăvară şi eu să pregătesc cina noastră tradiţională pentru noaptea de deschidere – care se întâmplă să fie somon cu un sos delicios – şi toată lumea se îmbolnăveşte şi doctorul vine şi vă zice: Ullman, ce dracu' ai făcut? Optzeci din cei mai bogaţi oameni din America s-au intoxicat cu otravă de şobolani!"

Jack izbucni într-un râs zgomotos:

— Şi Ullman ce-a zis?

Hallorann îşi plimbă limba prin gură, de parcă ar fi avut nişte resturi de mâncare rămase printre dinţi.

— A spus: „Pune curse, Hallorann".

Acum râseră cu toţii, chiar şi Danny, deşi nu-şi dădea prea bine seama care e poanta, decât că era vorba despre domnul Ullman, care uite că totuşi nu le ştia pe toate.

Au traversat apoi sufrageria, acum părăsită şi tăcută, cu ferestrele ei imense prin care se vedeau piscurile acoperite cu zăpadă. Feţele albe de masă fuseseră acoperite cu câte o folie din plastic dur, transparent. Covorul, rulat acum, fusese ridicat într-un colţ, unde stătea ca o santinelă de gardă.

În faţa acestei camere uriaşe se afla o pereche de uşi duble, ca nişte aripi de liliac, deasupra cărora scria cu litere aurite, demodate: *Salonul Colorado.*

Urmărindu-i privirea, Hallorann îi spuse lui Jack:

— Dacă eşti băutor, sper că ţi-ai adus propriile provizii. Locul ăla e gol ca-n palmă. Ştii, a fost petrecerea personalului azi-noapte. Şi acum fiecare cameristă şi hamal, inclusiv eu, umblăm de colo-colo cu capul cât o baniţă.

— Nu beau, zise tăios Jack.

Se întoarseră în hol.

Plecaseră foarte mulţi în jumătatea de oră pe care o petrecuseră în bucătărie. Holul începuse să capete înfăţişarea părăsită cu care Jack bănuia că se vor

familiariza destul de curând. Scaunele cu spătar înalt erau goale. Plecaseră şi călugăriţele de lângă şemineu şi chiar focul se stinsese, lăsând numai cărbunii încinşi. Wendy aruncă o privire înspre parcare şi văzu că rămăseseră numai câteva maşini.

Şi s-a pomenit că-şi doreşte să se urce în Volkswagen şi să se întoarcă la Boulder… sau oriunde altundeva.

Jack îl căută din priviri pe Ullman, dar acesta nu era în hol.

O cameristă tânără, cu părul blond-cenuşiu strâns într-un coc la ceafă, se apropie de ei.

— Dick, bagajul tău e pe terasă.

— Mulţumesc, Sally. O sărută pe frunte: Îţi doresc o iarnă bună. Am auzit că te măriţi.

Când ea se îndepărtă, mişcând obraznic din şolduri, Hallorann se întoarse spre familia Torrance:

— Trebuie să mă grăbesc dacă vreau să prind avionul. Vă doresc toate cele bune. Ştiu că o să vă simţiţi bine.

— Mulţumim, zise Jack. Ai fost foarte amabil.

— O să am mare grijă de bucătărie, promise Wendy din nou. Distracţie plăcută în Florida.

— Mă distrez întotdeauna.

Hallorann îşi puse mâinile pe genunchi şi se aplecă spre Danny:

— Ultima şansă, puştiule. Vrei să vii în Florida?

— Cred că nu, zâmbi Danny.

— Bine. Vrei să mă ajuţi să-mi duc valizele la maşină?

— Dacă îmi dă voie mămica.

— Poţi să te duci, zise Wendy, dar mai întâi trebuie să-ţi închei nasturii de la haină.

Se aplecă spre el, dar Hallorann fu mai iute, degetele sale mari şi maronii mişcându-se cu o dexteritate uimitoare.

— Îl trimit înapoi imediat.

— Bine, răspunse Wendy, şi-i conduse la uşă.

Jack încă îl mai căuta pe Ullman. Ultimul oaspete al hotelului *Overlook* se afla la recepţie.

11. Strălucirea

Erau patru valize chiar în faţa uşii. Trei uriaşe, tare vechi, acoperite cu imitaţie de crocodil. A patra era un sac cu fermoar, supradimensionat, dintr-un material decolorat, în carouri.

— Cred că poţi să-l ridici pe ăla, nu? îl întrebă Hallorann. Săltă cu o mână două valize, iar pe cealaltă şi-o puse sub braţ.

— Sigur, zise Danny. Îl apucă bine cu ambele mâini şi-l urmă pe bucătar pe treptele terasei, încercând cu bărbăţie să nu geamă şi astfel să se dea de gol cât de greu îi era.

Începuse deja să bată un vânt de toamnă, aspru şi pătrunzător; şuiera prin parcare, făcându-l pe Danny să închidă ochii în timp ce căra sacul lovindu-se cu el peste genunchi. Câteva frunze rătăcite alergau în cercuri pe asfaltul aproape pustiu acum, iar Danny se gândi pentru o clipă la noaptea aceea, cu o săptămână în urmă, când s-a trezit din coşmar şi l-a auzit – sau, măcar, i s-a părut că-l aude – pe Tony spunându-i să nu vină aici.

Hallorann îşi puse valizele lângă portbagajul unei maşini Plymouth Fury – de culoare bej.

— Nu e o maşină prea grozavă – i se confesă lui Danny. Închiriată, Bessie a mea e dincolo, unde plec eu acum. E o maşină adevărată, un Cadillac 1950. O ţin în Florida, pentru că e prea bătrână să mai urce munţii. Ai nevoie să te ajut?

— Nu, domnule, răspunse Danny. Reuşise să care sacul fără să geamă şi acum îl puse jos cu un oftat adânc de uşurare.

— Bravo, zise Hallorann. Scoase un inel cu chei din buzunarul sacoului său din serj albastru şi descuie portbagajul. În timp ce punea valizele înăuntru, Danny fu surprins să-l audă spunând:

— Străluceşti, băiete. Mai tare decât oricare altul pe care l-am întâlnit în viaţa mea. Şi împlinesc şaizeci de ani în

ianuarie.

— Hî?

— Ai un talent – Hallorann se întoarse spre el. Întotdeauna am numit talentul ăsta „strălucire”. Aşa îi spunea bunica mea. Şi ea îl avea. Când eram copil, nu mai mare ca tine, stăteam cu ea în bucătărie şi vorbeam mult fără să deschidem gura.

— Pe bune?

Hallorann zâmbi văzându-l pe Danny cu gura căscată, având întipărită pe chip o expresie de curiozitate aproape flămândă:

— Hai să stăm puţin în maşină. Vreau să-ţi spun ceva.

Trânti capacul portbagajului.

Din holul hotelului, Wendy Torrance îşi văzu fiul urcând în maşina lui Hallorann, în timp ce uriaşul bucătar negru se strecură la volan. Un junghi ascuţit de teamă o străpunse şi deschise gura să-i spună lui Jack ca Hallorann nu glumise când a spus că vrea să-l ia pe Danny în Florida – se punea la cale o răpire. Însă ei numai stăteau în maşină. De-abia putea distinge capul mic al fiului ei, întors atent spre capul mare al lui Hallorann. Chiar de la această distanţă recunoştea poziţia lui Danny – aşa stătea când la televizor era ceva care-l fascina, sau când juca Popa-prostu’ cu tatăl său. Jack, care încă îl mai căuta pe Ullman, nu observase nimic. Wendy, urmărind însă cu nervozitate maşina lui Hallorann, întrebându-se despre ce ar putea oare sta ei de vorbă, ce ar fi putut oare să-l intereseze atât de mult pe Danny.

În maşină, Hallorann spunea:

— Nu te simţi puţin singur când te gândeşti că nu mai e nimeni ca tine?

Danny, care se simţise şi înfricoşat şi singur uneori, dădu din cap:

— Numai pe mine m-ai cunoscut? îl întrebă pe Hallorann.

Hallorann râse:

— Nu, copile. Dar tu străluceşti cel mai tare.

— Sunt mulţi din ăştia ca mine?

— Nu chiar mulţi. Dar se întâmplă să dai peste ei. Sunt o grămadă de oameni care au un pic de strălucire. Habar nu au. Dar, ca prin minune cumpără flori când soţiile lor sunt indispuse, reuşesc la examene pentru care nu au învăţat, îşi dau seama cum se simt oamenii pe care-i întâlnesc. Am cunoscut vreo cincizeci, şaizeci din ăştia. Dar numai vreo zece, inclusiv bunică-mea, *ştiau* că strălucesc.

— Maamă! zise Danny şi căzu pe gânduri.

Apoi:

— O ştii pe doamna Brant?

— Pe aia? întrebă ironic Hallorann. Nu străluceşte, doar îşi trimite mâncarea înapoi de două-trei ori pe seară.

— Ştiu că nu străluceşte, recunoscu Danny cu sinceritate. Dar îl ştii şi pe omul cu uniformă gri care aduce maşinile?

— Pe Mike? Sigur, îl ştiu pe Mike. Ce-i cu el?

— Domnule Hallorann, de ce o fi vrut să intre în pantalonii lui?

— Ce spui, băiete? Despre ce vorbeşti?

— Păi, când îl privea, ea s-a gândit că ar vrea foarte mult să ajungă în pantalonii lui şi eu m-am tot întrebat de ce…

Dar nu mai continuă. Hallorann îşi dăduse capul pe spate şi din pieptul lui izbucnise un râs bogat, ale cărui hohote se rostogoleau în maşină ca o rafală de mitralieră. Maşina întreagă se zguduia de forţa lui. Danny surâse nedumerit, şi în cele din urmă, furtuna se domoli în sughiţuri. Hallorann scoase din buzunarul de la piept o batistă mare de mătase ca un steag alb de pace şi-şi şterse ochii umezi.

— Băiete, zise el, râzând încă, o să ştii tot ce e de ştiut despre specia umană înainte să împlineşti zece ani. Nu ştiu dacă să te invidiez pentru asta.

— Dar doamna Brant…

— Dă-o-ncolo, zise, şi să n-o întrebi nici pe mama ta. O să reuşeşti numai s-o superi. Pricepi ce zic?

— Da, domnule.

Pricepea foarte bine. O supărase în felul acesta pe mama lui şi altă dată.

— Doamna aia Brant e doar o bătrână murdară care are mâncărimi. Atât trebuie să ştii. Îl cântări din ochi: Cât de departe ajungi, amice?

— Hî?

— Dă-mi un exemplu. Gândeşte către mine. Vreau să ştiu dacă ai cât de mult cred eu că ai.

— Ce vrei să gândesc?

— Orice. Numai gândeşte tare.

— Bine – zise Danny. Făcu o pauză, apoi îşi adună toată puterea de concentrare şi o aruncă înspre Hallorann. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva şi în ultima clipă instinctul se ridică şi înmuie parte din forţa brută a gândului – nu voia să-i facă rău domnului Hallorann. Şi totuşi, gândul ţâşni din el ca săgeata, cu o forţă pe care nu şi-ar fi închipuit-o. S-a dus ca o minge aruncată în finala de baseball profesionist, ba chiar mai tare.

(Oh, sper să nu-l doară)

Iar gândul era: (!!! BUNĂ, DICK!!!)

Hallorann tresări şi se izbi de spătarul scaunului. Maxilarele i se loviră unul de altul cu un zgomot puternic, iar din buza de jos începu să-i curgă sânge, Mâinile i se ridicară fără voie la nivelul pieptului şi apoi căzură la loc în poală. O clipă pleoapele i se zbătură parcă fără control şi Danny se sperie.

— Domnule Hallorann? Dick? Nu ţi-e bine?

— Nu ştiu, zise Hallorann şi râse tremurat. Sincer nu ştiu. Dumnezeule, băiete, eşti ca un pistol.

— Îmi pare rău, zise Danny şi mai alarmat. Să-l aduc pe tata? Fug să-l aduc.

— Nu, mi-am revenit. E în regulă, Danny. Stai cuminte aici. Mă simt un pic zguduit, atâta tot.

— Nu m-am gândit cât de tare pot, mărturisi Danny. Mi-a fost frică în ultima clipă.

— Slavă Domnului, altfel poate că mi-ar fi ieşit creierii prin urechi. Observă panica de pe chipul lui Danny şi zâmbi: Nu s-a întâmplat nimic rău. Tu ce ai simţit?

— Parcă eram un jucător bun de baseball, foarte bun, cel mai bun, şi aruncam o minge, răspunse prompt.

— Îţi place baseball-ul, nu?

Hallorann îşi masa uşor tâmplele.

— Lui Tati şi mie ne place echipa „Angels", zise Danny. Echipa „Red Sox" în liga de est şi „Angels" în liga de vest. Am fost la un meci între „Red Sox" şi „Cincinnati" în cupa mondială. Eram mult mai mic atunci. Şi tata era… chipul lui Danny se întunecă şi se tulbură.

— Era cum, Dan?

— Am uitat, zise Danny.

Vru să-şi bage degetul în gură, ca să-l sugă, dar asta era o şmecherie de bebeluş. Îşi puse mâna la loc pe genunchi.

— Îţi dai seama ce gândesc mămica şi tăticul tău?

Hallorann îl urmărea cu atenţie.

— Aproape întotdeauna, dacă vreau. Dar de obicei nu încerc.

— De ce?

— Păi… se opri încurcat. Ar fi ca şi când aş trage cu ochiul la ei în dormitor când fac chestia aia din care ies copii. Ştii chestia?

— Am întâlnit-o de câteva ori în viaţă, răspunse Hallorann pe un ton serios.

— Nu le-ar conveni. Şi nu le-ar plăcea că trag cu ochiul la gândurile lor. Ar fi ceva murdar.

— Înţeleg.

— Dar ştiu ce simt – continuă Danny. N-am ce face. Şi ştiu şi cum te simţi şi tu acum. Te doare. Îmi pare rău.

— Mă doare doar capul puţin. Se poate şi mai rău după o beţie cruntă. Poţi să citeşti gândurile altor oameni, Danny?

— Nu ştiu încă să citesc, decât câteva cuvinte. Dar tata a zis că o să mă înveţe iarna asta. Tata îi învăţa pe copii să

scrie şi să citească într-o şcoală mare. Îi învăţa mai mult să scrie, dar el ştie şi să citească.

— Vreau să zic, poţi să-ţi dai seama ce gândeşte cineva?

Danny medită o clipă:

— Pot, dacă gândeşte tare, spuse în cele din urmă. Aşa a fost cu doamna Brant şi cu pantalonii. Sau cum a fost odată când eram cu mămica într-un magazin mare şi era acolo un băiat care se uita la aparatele de radio şi se gândea să ia unul fără să-l plătească. După aia s-a gândit: Şi dacă mă prind? Şi după aia s-a gândit: Dar chiar că-l vreau. Şi după aia s-a gândit iar că or să-l prindă. Înnebunea tot gândind aşa şi mă înnebunea şi pe mine. Mami vorbea cu omul care vinde pantofi, aşa că m-am dus la el şi i-am zis: „Băiete, nu lua radioul ăla. Pleacă”. Şi atunci s-a speriat tare. A fugit.

Hallorann se hlizea cu un rânjet larg:

— Cred şi eu. Poţi să mai faci şi altceva, Danny? Prinzi numai gândurile şi sentimentele sau mai e ceva?

Prudent:

— La tine mai e ceva?

— Câteodată, zise Hallorann. Nu prea des. Câteodată… câteodată am nişte vise. Tu visezi, Danny?

— Câteodată, zise Danny, visez când sunt treaz. După ce vine Tony.

Degetul său vru din nou să intre în gură. Nu spusese decât părinţilor săi despre Tony. Îşi retrase mâna de la gură.

— Cine e Tony?

Şi dintr-o dată Danny avu una din sclipirile acelea de înţelegere care-l speriau cel mai tare; era ca şi când ai fi întrezărit brusc o maşinărie de neînţeles care ar fi putut fi inofensivă, sau ucigătoare. Era prea mic să ştie. Era prea mic să înţeleagă.

— Ce se întâmplă? strigă el. Mă întrebi toate astea pentru că eşti îngrijorat, nu-i aşa? De ce eşti îngrijorat din cauza mea? De ce eşti îngrijorat din cauza *noastră?*

Hallorann îi apucă umerii mici între mâinile sale uriaşe şi întunecate.

— Opreşte-te. Poate că nu-i nimic. Dar dacă totuşi este ceva… atunci… ai ceva uluitor în cap, Danny. Trebuie să mai creşti mult încă până când o să reuşeşti să înţelegi. Deocamdată trebuie să fii curajos.

— Dar *nu înţeleg* lucrurile, izbucni Danny. Le *înţeleg,* dar *nu le înţeleg.* Oamenii… sunt lucruri şi le simt şi eu, dar nu ştiu ce sunt! Privi necăjit în jos: Aş vrea să ştiu să citesc. Uneori Tony îmi arată nişte semne şi nu pot să citesc aproape niciunul.

— Cine-i Tony? întrebă din nou Hallorann.

— Mămica şi tăticul îl numesc „tovarăşul meu invizibil de joacă” – spuse Danny, rostind cuvintele cu foarte mare grijă. Dar el e adevărat-adevărat. Cel puţin, eu cred că este. Câteodată, când mă forţez foarte tare să înţeleg nişte lucruri, atunci vine. Şi zice: „Danny, vreau să-ţi arăt ceva”. Şi e ca şi când aş leşina. Numai că… visez, aşa cum ai spus.

Privi spre Hallorann şi înghiţi greu.

— Erau frumoase. Dar acum… nu-mi amintesc cum se cheamă visele care te sperie şi te fac să plângi.

— Coşmaruri? întrebă Hallorann.

— Da. Aşa. Coşmaruri.

— Despre locul ăsta? Despre hotelul *Overlook?*

Danny privi din nou la mâna cu degetul pe care ar fi vrut să-l ţină în gură.

— Da, şopti.

Apoi continuă pe un ton piţigăiat:

— Dar nu pot să-i zic lu’ tati şi nici tu nu poţi! Trebuie să aibă serviciul ăsta pentru că unchiul Al nu i-a putut face rost de altul şi trebuie să-şi termine piesa sau, altfel, s-ar putea să înceapă să facă iarăşi Lucrul Rău şi ştiu ce e aia, e atunci când *te îmbeţi,* asta e, e ca atunci când el era beat tot timpul şi ăsta era un Lucru Rău! – se opri, plângând aproape.

— Sssst!

Hallorann îl trase spre el şi Danny îşi lipi obrazul de sacoul din serj aspru. Avea un iz de naftalină.

— E în regulă, fiule. Şi dacă degetului tău îi place în gură, lasă-l să se ducă acolo unde îi place.

Dar chipul uriaşului bucătar era tulburat. Spuse:

— Ce ai tu, fiule, eu numesc „strălucire”, Biblia îi spune „viziuni”, iar oamenii de ştiinţă îi spun „cunoaştere anticipată”. Am citit despre fenomenul ăsta. L-am studiat. Indiferent cum l-ai numi, înseamnă a fi în stare să vezi viitorul. Înţelegi?

Danny dădu afirmativ din cap, cu chipul încă lipit de pieptul lui Hallorann.

— Mi-amintesc cea mai puternică strălucire pe care am avut-o vreodată… Nici c-aş putea s-o uit. S-a întâmplat în 1955. Eram încă în armată, în Europa, în Germania de Vest. Mai era o oră până la cină şi stăteam lângă chiuvetă, înjurând un trupete că tăia coaja prea groasă la cartofi. I-am zis: „Stai să-ţi arăt cum tre’ să faci”. Mi-a întins cartoful şi cuţitul şi atunci a dispărut întreaga bucătărie. Bang! Pur şi simplu a dispărut. Zici că-l vezi pe tipul ăsta, Tony, înainte… înainte să începi să visezi?

Danny dădu din cap.

Hallorann îl cuprinse de umeri:

— Eu simt miros de portocale. Toată după-amiaza aia simţisem mirosul şi nu m-am gândit că ar fi ceva necurat, pentru că era în meniul din seara aia – aveam treizeci de lădiţe cu portocale. Mirosul ne intrase în nări tuturor. O clipă am crezut că leşin. Şi apoi am auzit o explozie şi am văzut flăcări. Oamenii ţipau. Se auzeau sirene. Şi am mai auzit şi un şuierat care nu putea fi decât de la abur. Apoi mi s-a părut că m-am apropiat puţin de ce se întâmpla acolo şi am văzut un vagon de tren care deraiase şi era răsturnat şi pe el scria *Căile ferate Georgia şi Carolina de Sud* şi am ştiut pe loc că fratele meu Carl fusese în trenul ăla care a deraiat şi Carl murise. Pur şi simplu. Apoi dispar toate şi în faţa mea e iar trupetele speriat şi cu o figură cretină,

întinzându-mi cartoful şi cuţitul. Zice: „Ţi-e rău don' sergent?". Şi eu zic: „Nu. Fratele meu tocmai a murit în Georgia". Când am reuşit în cele din urmă să dau de mama, mi-a spus cum se întâmplase. Numai că vezi tu, băiete, ştiam deja cum se întâmplase. Clătină uşurel capul, de parcă ar fi vrut să alunge amintirea şi-l privi pe băieţelul care se uita la el cu ochii mari.

— Dar tu trebuie să ţii minte atât: *Lucrurile astea nu se adeveresc întotdeauna.* Mi-amintesc că acum patru ani eram bucătar într-o tabără de copii lângă Long Lake, în Maine. Şi tocmai aşteptam să mă urc în avion, la Aeroportul Logan din Boston, când am început să simt miros de portocale. Prima oară în cinci ani. Aşa că-mi zic: „Doamne, Dumnezeule, ce se mai întâmplă acum?" şi m-am dus la toaletă şi am intrat într-o cabină ca să pot să fiu singur. N-am leşinat, dar am început să am sentimentul, din ce în ce mai puternic acum, că avionul meu o să se prăbuşească. După aia au dispărut şi senzaţia şi mirosul de portocale şi am ştiut că s-a terminat. M-am întors în aeroport şi mi-am schimbat biletul pentru un avion care decola cu trei ore mai târziu. Şi ştii ce s-a întâmplat?

— Ce? şopti Danny.

— *Nimic!* spuse Hallorann şi râse. Se simţi uşurat să-l vadă şi pe băieţel cum zâmbeşte. Absolut nimic. Amărâta aia de rablă a aterizat la timp fără să păţească nimic. Aşa că, vezi… câteodată senzaţiile astea nu înseamnă nimic.

— Aha!

— Sau la curse, de exemplu. Mă duc deseori la curse de cai, şi pariez, şi-mi merge destul de bine. Stau lângă bară când se pregătesc să meargă la linia de start şi uneori simt puţină „strălucire" faţă de un cal sau altul. De obicei senzaţiile astea mă ajută să-mi meargă bine. Întotdeauna îmi spun că o să vină ziua când o să câştig atât de mult dintr-o cursă că n-o să mai trebuiască să muncesc. Dar ziua aia n-a venit încă. Dar de mai multe ori m-am întors pe jos de la hipodrom acasă, şi amărât rău, decât în taxi, cu

portofelul plesnindu-mi de atâtea bancnote. Nimeni nu „străluceşte” tot timpul, decât poate numai Dumnezeu din ceruri.

— Da, domnule, spuse Danny, gândindu-se la clipa când, aproape cu un an în urmă, Tony îi arătase un frăţior mic de tot în pătuţul din casa lor din Stovington. Se bucurase foarte tare şi aşteptase răbdător, ştiind că o să dureze, numai că bebeluşul cel nou n-a apărut niciodată.

— Acum ascultă-mă cu atenţie – zise Hallorann, şi îi luă mâinile în ale sale. Am avut nişte vise urâte cât am stat aici şi am avut şi nişte senzaţii neplăcute. Am lucrat aici două sezoane şi cred că de vreo zece-cincisprezece ori am avut… am avut coşmaruri. Şi poate de vreo şase ori mi s-a părut că am văzut ceva. Nu, n-o să-ţi spun ce-am văzut. Nu sunt pentru un băieţel ca tine. Sunt lucruri reale. Odată era vorba de animalele alea afurisite din gardul viu. Altă dată, a fost o cameristă, Delores Vickery o chema, şi strălucea şi ea un pic, dar nu cred că ea ştia asta. Domnul Ullman a dat-o afară… ştii ce înseamnă asta, amice?

— Da, domnule, spuse Danny cu candoare. Tăticul meu a fost dat afară de acolo de unde era profesor şi cred că din cauza asta suntem acum în Colorado.

— Ei, Ullman a dat-o afară pentru că ea a spus că a văzut ceva într-una din camerele unde… unde se întâmplase ceva. E vorba de camera 217 şi vreau să-mi promiţi că nu o să intri acolo, Danny. Deloc. Toată iarna. Fereşte-te de camera aia.

— Bine, zise Danny. Te-a rugat doamna – camerista – te-a rugat să te duci acolo şi să te uiţi?

— Da, m-a rugat. Şi era un lucru tare rău acolo. Dar… nu cred că lucrul ăla putea *face rău* cuiva, Danny, asta încerc să-ţi spun. Oamenii care strălucesc văd uneori lucruri care se vor *întâmpla* şi *c*red că există împrejurări când văd lucruri care *s-au întâmplat.* Dar lucrurile astea sunt ca pozele dintr-o carte. Ai văzut vreodată vreo poză într-o carte care să te sperie tare?

— Da, răspunse, gândindu-se la povestea lui *Barbă-albastră* şi la poza care o înfăţişează pe noua soţie a lui *Barbă-albastră* deschizând uşa şi văzând capetele tăiate ale celorlalte soţii.

— Dar ştiai că nu-ţi poate face rău, nu-i aşa?

— Daaa… – zise Danny, destul de nehotărât.

— Ei, aşa este şi în hotelul acesta. Nu ştiu de ce, dar se pare că din toate nenorocirile care s-au întâmplat vreodată aici, mai există mici rămăşiţe pe ici pe colo, ca unghiile tăiate pe care le-ai ascuns sub covor. Nu ştiu de ce se întâmplă aşa aici, pentru că nenorociri sunt în toate hotelurile din lume şi am lucrat mult timp în alte locuri şi n-am păţit nimic. Numai aici. Dar, Danny, îţi repet, nu cred că lucrurile astea pot face rău cuiva.

Accentuă fiecare cuvânt din ultima propoziţie, scuturându-l uşor pe Danny.

— Aşa că dacă vezi ceva pe coridor, sau în vreo cameră, sau afară lângă gardul viu… uită-te în direcţie opusă şi când vei privi înapoi, lucrul rău nu va mai fi acolo. Pricepi ce-ţi spun?

— Da, zise Danny.

Se simţea mult mai bine, alinat cumva. Se ridică un pic, îl sărută pe Hallorann pe obraz şi-l strânse tare în braţe. Hallorann îl îmbrăţişă şi el. Apoi îl întrebă:

— Nu-i aşa că părinţii tăi nu strălucesc?

— Nu, nu cred.

— I-am pus la încercare, aşa cum am făcut şi cu tine – zise Hallorann. Mămica ta a tresărit un pic, foarte puţin. Cred că toate mamele strălucesc niţel, înţelegi, cel puţin când copiii lor cresc şi-şi pot purta singuri de grijă. Tatăl tău…

Hallorann făcu o pauză. Îl testase şi pe Jack Torrance şi pur şi simplu nu-şi dădea seama. Nu era dintre cei care să aibă strălucire dar nici nu putea să fie sigur că nu o are. Când a încercat să-l desluşească pe tatăl lui Danny a fost ceva… ciudat… de parcă Jack *ascundea ceva.* Şi acel *ceva*

ascuns era atât de adânc scufundat în fiinţa lui încât era imposibil de ajuns acolo.

— Nu cred că străluceşte deloc – încheie Hallorann. Aşa că nu-ţi face griji din cauza lor. Ai grijă de tine. *Nu cred că-i ceva aici care să-ţi poată face vreun rău.* Trebuie doar să-ţi păstrezi firea. OK?

— OK.

— Danny, hei, amice!

Danny privi în jur:

— Asta-i mama. Vrea să mă întorc. Trebuie să mă duc.

— Ştiu că trebuie, zise Hallorann. Distrează-te aici, Danny. Cât de bine poţi, oricum.

— O să încerc. Mulţumesc, domnule Hallorann. Mă simt mult mai bine.

Gândul zâmbitor îi pătrunse în minte:

(„Dick, pentru prietenii mei”)

(„Da, Dick, OK”)

Se priviră şi Dick Hallorann îi făcu cu ochiul.

Danny deschise uşa. În timp ce se dădea jos din maşină, Hallorann îl strigă:

— Danny?

— Poftim?

— Dacă totuşi ai necazuri… dă un ţipăt. Un ţipăt tare ca ăla de acum câteva minute. S-ar putea să te aud chiar din Florida. Şi dacă te aud, vin într-o goană.

— Bine, zise Danny. Şi zâmbi.

— Ai grijă, băiat mare ce eşti.

— O să am grijă.

Danny trânti portiera şi traversă în fugă parcarea spre terasa unde Wendy stătea înfriguratăă în bătaia vântului rece. Hallorann îi urmări cu privirea şi zâmbetul i se şterse încet de pe buze.

Nu cred că există aici ceva care să-ţi facă rău.

Nu *cred.*

Dar dacă se înşela? A ştiut că acesta este ultimul său sezon la *Overlook* de când văzuse lucrul acela în baia

camerei 217. A fost mai îngrozitor decât orice poză din oricare carte, şi de aici, din locul ăsta, băieţelul care alerga spre mama lui părea atât de mic...

Nu *cred...*

Privirea îi alunecă spre animalele din grădina englezească.

Porni brusc maşina – prea brusc – şi plecă încercând să nu privească înapoi. Dar bineînţeles că se uită şi bineînţeles că nu mai era nimeni pe terasă. Intraseră. De parcă Hotelul *Overlook* îi înghiţise.

12. Marele tur

— Ce-aţi vorbit, iubitule? îl întrebă Wendy când intrară înapoi în hotel.

— Nu mare lucru.

— Pentru aşa puţin aţi stat de vorbă destul de mult.

Dădu din umeri şi Wendy descoperi paternitatea gestului. Cu greu ar fi putut Jack însuşi să facă mai bine această mişcare. Şi-a dat seama că n-o să scoată nimic de la Danny. Simţi o puternică exasperare amestecată cu o dragoste încă şi mai puternică: dragostea era neajutorată, exasperarea venea din sentimentul că era exclusă în mod intenţionat. Câteodată, când erau toţi trei împreună, ea se simţea exclusă, ca o figurantă care a nimerit din greşeală pe scenă tocmai când are loc acţiunea principală. Ei bine, nu vor fi în stare s-o excludă şi iarna asta, bărbaţii ei exasperanţi, vor fi prea înghesuiţi aici. Şi brusc, şi-a dat seama că era geloasă pe apropierea dintre soţul şi fiul ei şi se simţi ruşinată. Sentimentul acesta era mult prea asemănător de cel pe care l-ar fi simţit propria sa mamă… mult prea asemănător ca s-o liniştească. Acum holul era gol, cu excepţia lui Ullman şi a şefului recepţiei (erau la birou, făceau casa). Mai erau două cameriste care se îmbrăcaseră în pantaloni şi jachete groase şi care stăteau la uşa principală, cu valizele în jurul lor şi mai era Watson, mecanicul. Acesta a surprins-o că-l priveşte şi i-a făcut cu ochiul… era ceva obscen în gestul lui. Wendy privi repede în altă direcţie. Jack stătea la fereastra de lângă restaurant şi admira priveliştea. Părea visător şi adâncit în gânduri.

Se pare că socoteala a fost corectă, pentru că Ullman închise calculatorul cu un pocnet autoritar, ştampilă banda şi o puse într-o casetă mică. În sinea ei Wendy îl aplaudă pe şeful recepţiei care părea extrem de uşurat. Ullman părea genul de om care ar fi scos orice bănuţ lipsă din pielea omului… fără măcar să verse o picătură de sânge. Era ca

orice şef pe care ea l-a avut înainte – bărbat sau femeie. Dulce ca zaharina cu clienţii, dar tiran meschin când se afla în culise cu angajaţii.

(Wendy nu dădea doi bani nici pe Ullman, nici pe comportamentul său aferat).

Dar acum intraseră în vacanţă iar bucuria de a fi în sfârşit liber era evidentă pe chipul recepţionerului. Da, toată lumea era în vacanţă, cu excepţia ei, a lui Jack şi a lui Danny.

Jack se îndreptă spre recepţie, făcându-le semn să-l urmeze.

Recepţionerul, care intrase în birou, acum ieşise cu pardesiul pe umeri:

— Vă doresc o iarnă bună, domnule Ullman.

— Mă îndoiesc că o să am parte de aşa ceva, spuse Ullman pe un ton neprietenos. Ne întâlnim pe 12 mai, Braddock. Nu mai devreme. Nu mai târziu.

— Da, domnule.

Braddock ocoli biroul, cu un aer sobru şi demn, în deplină concordanţă cu funcţia pe care o ocupa, însă în clipa în care se află cu spatele la Ullman, rânji ca un şcolar. Spuse ceva celor două fete care încă mai aşteptau lângă uşă şi fu însoţit de hohotul lor înăbuşit de râs.

De-abia acum Wendy deveni conştientă de tăcerea care se lăsase. Se aşternuse asupra hotelului ca o pătură groasă, înăbuşind totul, mai puţin vântul de afară. De unde stătea, putea vedea biroul, curat ca în palmă acum, cu cele două mese goale şi cele două fişete cenuşii. Putea vedea şi bucătăria imaculată a lui Hallorann, căci uşile batante fuseseră fixate cu pene de cauciuc.

— Cred că voi mai întârzia câteva minute ca să vă arăt Hotelul, spuse Ullman, şi Wendy se gândi că aproape poţi să distingi majuscula H în tonul lui Ullman. Trebuia s-o distingi. Sunt convins că soţul dumneavoastră va ajunge să cunoască destul de bine toate cotloanele acestui hotel, doamnă Torrance, dar fără îndoială că dumneavoastră şi fiul

dumneavoastră veţi rămâne mai mult la parter şi la primul etaj, unde este şi locuinţa dumneavoastră.

— Fără îndoială, murmură Wendy cu modestie afectată, iar Jack îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Este un loc minunat, spuse Ullman cu entuziasm. Îmi place extraordinar de mult să-l prezint şi altora.

„Sunt convinsă de chestia asta”, gândi Wendy.

— Haideţi să urcăm la etajul al treilea şi apoi să coborâm, zise Ullman cu vioiciune în glas.

— Dacă vă reţinem cumva… începu Jack să spună.

— Deloc. Am închis prăvălia. *Tout fini* sezonul acesta, cel puţin. Şi am de gând să rămân peste noapte la Boulder – la hotelul Boulderado, desigur. Singurul hotel decent din partea aceasta a Denverului… cu excepţia Hotelului *Overlook,* bineînţeles. Pe aici, vă rog.

Intrară împreună în ascensor. Era ornat cu arabescuri din cupru şi alamă, dar se clătină destul de mult la început, înainte ca Ullman să tragă grilajul, Danny se foi nelinişţit, iar Ullman îi aruncă un zâmbet condescendent. Danny încercă să-i zâmbească şi el, dar fără prea mult succes.

— Nu te teme omuleţule. E sigur ca o casă.

— Aşa era şi transatlanticul *Titanic,* zise Jack privind în sus la globul de sticlă din tavanul ascensorului. Wendy îşi muşcă limba ca să nu zâmbească.

Însă Ullman nu găsi amuzantă remarca lui Jack. Închise brusc grilajul cu un zgomot straşnic:

— *Titanicul* a făcut o singură călătorie, domnule Torrance. Acest ascensor a făcut mii de călătorii de când a fost instalat, în 1926.

— Asta mă linişteşte, zise Jack. Îi zburli părul lui Danny: Avionul nu o să se prăbuşească, amice.

Ullman trase de manetă, şi timp de o clipă nu simţiră nimic decât tremurul de sub picioare şi nu auziră decât scâncetul chinuit al motorului de dedesubt. Wendy îşi închipui că sunt toţi patru prinşi între etaje ca muştele într-

o sticlă şi că vor fi găsiţi la primăvară… numai bucăţi din ei… aşa cum s-a întâmplat şi cu grupul lui Donner…

(„Încetează!”)

Ascensorul începu să urce, la început vibrând şi zornăind. Apoi mult mai lin. La etajul al treilea, Ullman îl opri brusc, dădu grilajul la o parte şi deschise uşa. Cabina liftului era încă la vreo douăzeci de centimetri sub nivelul etajului. Danny se uită fix la diferenţa de înălţime între nivelul etajului al treilea şi podeaua ascensorului, de parcă tocmai şi-ar fi dat seama că lumea nu era totuşi atât de normală pe cât i se spusese. Ullman îşi drese vocea şi mai ridică puţin cabina, oprind-o din nou cu o smucitură (tot cu vreo cinci centimetri mai jos) şi toţi urcară treapta aceasta pentru a ajunge la etajul trei. Eliberată de greutatea lor, cabina săltă chiar până la nivelul etajului, fapt care nu a fost deloc de natură s-o liniştească pe Wendy. Ea era hotărâtă să folosească numai scările, ori de câte ori va avea nevoie să urce sau să coboare. Şi în niciun caz nu se vor urca toţi trei împreună în drăcia asta şubredă.

— La ce te uiţi, amice? întreba Jack cu umor. Vezi vreo pată?

— Sigur că nu – se burzului Ullman. Toate covoarele au fost spălate cu şampon acum două zile.

Wendy privi şi ea la traversa care acoperea holul. Drăguţă, dar cu siguranţă că ea nu ar alege aşa ceva pentru căminul lor, dacă vor avea vreodată unul. Din lână, de un albastru tare, ţesătura covorului părea a fi o scenă suprarealistă de junglă, plină de liane şi copaci în care se îngrămădeau multe păsări exotice. Era destul de greu să-ţi dai seama ce fel de păsări, pentru că desenul era făcut cu fire negre şi nu puteai observa decât siluete.

— Îţi place covorul? îl întrebă Wendy pe Danny.

— Da, mami, răspunse el indiferent.

Holul era destul de lat. Tapetul era din mătase, de un albastru puţin mai deschis decât covorul. Făclii electrice erau aşezate la intervale de patru metri şi la o înălţime de

aproape trei metri. Încercau să imite felinarele londoneze cu gaz, becurile fiind ascunse în globuri de sticlă mată, bej, prinse în benzi de fier.

— Îmi plac foarte mult, zise Wendy.

Ullman aprobă, satisfăcut:

— Domnul Derwent a pus să fie instalate în tot hotelul, după război – războiul al doilea, vreau să zic. De fapt aproape întreaga schemă de decorare a etajului al treilea a fost ideea lui. Acesta este numărul 300, Apartamentul Prezidenţial.

Răsuci cheia în broasca uşilor duble din mahon şi le deschise larg. Priveliştea care putea fi contemplată prin ferestrele dinspre apus ale salonului le tăie respiraţia, ceea ce probabil că şi intenţionase Ullman. Zâmbi:

— Frumos, nu?

— Într-adevăr, zise Jack.

Fereastra ocupa aproape întregul perete al salonului şi prin ea se vedea soarele între două piscuri de munte ferăstruite, aruncând o lumină aurie asupra stâncilor şi asupra vârfurilor pudrate cu zăpadă. Norii din jurul acestei imagini de carte poştală erau şi ei coloraţi în auriu, iar o rază de soare strălucea crepuscular prin brazii întunecaţi.

Jack şi Wendy erau atât de adânciţi în contemplarea priveliştii, încât nu-l observară pe Danny, care nu privea încremenit fereastra, ci tapetul de mătase cu dungi roşii şi albe de pe peretele din stânga, unde se afla şi uşa înspre dormitor. Iar exclamaţia lui, amestecată cu a părinţilor săi, nu avea nimic de-a face cu frumuseţea.

Stropi foarte mari de sânge uscat, amestecaţi cu pete mici dintr-un fel de ţesut cenuşiu, acopereau tapetul. Lui Danny i se făcu rău. Semăna cu un tablou pictat cu sânge de un artist nebun, o schiţă suprarealistă de portret al unui om îngrozit, schimonosit de durere, cu gura căscată şi cu jumătate din ţeastă pulverizată.

(„Aşa că dacă vezi ceva… uită-te în partea cealaltă şi când o să te uiţi înapoi, n-o să mai vezi nimic. Pricepi ce-ţi

spun?”)

Se uită intenţionat înspre fereastră, având grijă să-şi şteargă orice expresie de pe chip şi, atunci când mama îl luă de mână, avu grijă să nu o strângă şi nici să nu-i semnalizeze în vreun fel teroarea din suflet.

Directorul îi spunea tatălui său să aibă grijă să pună obloane la ferestre. Jack încuviinţa din cap. Cu grijă, încet, Danny privi din nou spre perete. Dispăruseră petele mari de sânge uscat. Dispăruseră şi stropii mici şi cenuşii.

După aceea, Ullman îi conduse afară din apartament. Mămica îl întrebă dacă nu credea că munţii sunt drăguţi. Danny a răspuns că da, deşi nu avea nicio părere despre munţi, fie ei drăguţi sau nu. În timp ce Ullman se pregătea să închidă uşa, Danny privi înapoi peste umăr. Pata de sânge era din nou acolo, numai că, de data aceasta sângele era proaspăt. Curgea pe perete. Ullman, privind direct acolo, povestea în continuare despre celebrităţile care locuiseră în apartament. Danny şi-a dat seama că îşi muşcase buza atât de tare încât acum sângera şi el nici măcar nu simţise. Ajuns pe coridor, rămase puţin în urma celorlalţi şi-şi şterse sângele cu dosul mâinii şi se gândi la

(sânge)

(Oare domnul Hallorann a văzut sânge sau ceva şi mai rău?)

(„Nu cred că lucrurile astea îţi pot face vreun rău”.)

Toată fiinţa lui era umplută până la refuz de un urlet îngrozitor, pe care, însă, îl înăbuşi. Mămica şi tăticul lui nu puteau vedea asemenea lucruri. Nu le-au văzut niciodată. Nu o să zică nimic. Mămica şi tăticul lui se iubeau şi asta era ceva adevărat. Celelalte chestii erau ca pozele dintr-o carte. Unele poze erau înspăimântătoare, dar nu-ţi puteau face rău. „Nu-ţi… puteau… face… rău”.

Domnul Ullman le arătă apoi nişte camere de la etajul al treilea, conducându-i prin coridoare întortocheate care formau un adevărat labirint. Nu erau decât „dulciuri” aici, zicea domnul Ullman, deşi Danny nu vedea nicio bomboană

nicăieri. Le-a arătat nişte camere unde a stat odată o doamnă pe care o chema Marilyn Monroe, pe vremea când era măritată cu un domn pe care îl chema Arthur Miller. (Danny înţelese vag că Marilyn şi Arthur au DIVORŢAT la puţin timp după ce au fost la Hotelul *Overlook).*

— Mami?

— Da, iubitule?

— Dacă erau căsătoriţi, de ce aveau nume diferite? Tu şi tati aveţi acelaşi nume.

— Da, numai că noi nu suntem celebri, Danny – zise Jack. Femeile celebre îşi păstrează primul nume chiar după ce se căsătoresc, pentru că numele lor sunt sarea şi piperul pentru ele.

— Sarea şi piperul, zise Danny, complet dezorientat.

— Tata vrea să spună că oamenilor le plăcea să meargă la cinema şi s-o vadă pe Marilyn Monroe – zise Wendy, dar s-ar fi putut să nu meargă s-o vadă pe Marilyn Miller.

— De ce? Ar fi aceeaşi doamnă. N-ar şti toţi asta?

— Da, dar…

Wendy privi spre Jack neajutorată.

— Truman Capote a stat odată în camera aceasta – îi întrerupse nerăbdător Ullman. Deschise uşa. Deja lucram aici. Un om teribil de drăguţ. Maniere europene.

Nu era nimic deosebit în nicio cameră (mai puţin absenţa dulciurilor despre care tot vorbea domnul Ullman), nimic de care Danny să se sperie. De fapt, la etajul trei nu mai era decât un singur lucru care l-a neliniştit puţin pe Danny, deşi nu ar fi putut spune de ce! Lucrul ăsta era extinctorul de pe perete, pe care l-a văzut când s-au întors la ascensorul care avea uşa deschisă şi care îi aştepta ca o gură plină cu dinţi de aur.

Era un extinctor demodat, un furtun plat împăturit de câteva ori, cu un capăt racordat la o supapă mare şi roşie, iar celălalt capăt terminându-se cu un cioc metalic. Furtunul împăturit era prins cu o bandă roşie din oţel şi agăţat într-un cui. Dacă se întâmpla să fie vreun incendiu,

puteai da banda de oţel la o parte cu o izbitură puternică şi furtunul era al tău. Atâta lucru putea şi Danny să priceapă; îşi dădea repede seama cum funcţionează tot felul de lucruri. Pe vremea când avea numai doi ani şi jumătate, descuiase grilajul pe care Jack îl instalase în capul scărilor în casa lor din Stovington. Îşi dăduse seama cum funcţionează broasca. Tăticul i-a spus că asta e ÎNDEMÂNARE. Unii oameni aveau ÎNDEMÂNARE şi alţi oameni nu aveau.

Extinctorul era ceva mai vechi decât celelalte pe care le văzuse – la creşă, de exemplu – dar nu era nimic neobişnuit în asta. Şi totuşi îl cuprinse un vag sentiment de nelinişte, când l-a văzut acolo, încolăcit pe tapetul bleu, aidoma unui şarpe adormit. Şi se bucură când dădură colţul şi nu l-a mai văzut.

— Sigur că trebuie să pui obloane la toate ferestrele, spuse domnul Ullman când se urcară din nou în lift. Din nou cabina se scufundă puţin, tremurător, sub picioarele lor.

— Dar mai ales mă preocupă ferestrele de la Apartamentul Prezidenţial. Ferestrele de acolo au costat patru sute douăzeci de dolari; şi asta s-a întâmplat acum treizeci de ani. Ar costa de opt ori mai mult astăzi dacă ar trebui să le înlocuim.

— Voi pune obloane, spuse Jack.

Coborâră la etajul al doilea, unde erau şi mai multe camere, iar coridoarele erau şi mai întortocheate. Lumina de afară începuse să scadă repede, acum când soarele coborâse în spatele munţilor. Domnul Ullman le-a arătat vreo două camere şi asta a fost tot. A trecut fără să încetinească pasul măcar pe lângă camera 217, camera despre care îi povestise Dick Hallorann şi asupra căreia îl avertizase. Danny privi plăcuţa obişnuită de pe uşă cu un soi de fascinaţie ciudată, înfiorată.

Apoi etajul întâi. Domnul Ullman nu le-a arătat nicio cameră aici până când aproape ajunseseră la scara acoperită cu un covor gros, scară care ducea în hol.

— Aici sunt camerele dumneavoastră, zise. Cred că o să vă placă.

Intrară. Danny încercă să-şi dea curaj pentru orice ar fi fost înăuntru. Înăuntru nu era nimic.

Wendy Torrance simţi un mare val de uşurare. Apartamentul Prezidenţial, cu eleganţa sa rece, depersonalizată, o făcuse să se simtă stângace şi nelalocul ei – era foarte interesant să vizitezi o clădire istorică restaurată, care să aibă o plăcuţă pe uşa dormitorului informându-te că acolo au dormit Abraham Lincoln sau Franklin D. Roosevelt, dar era cu totul altceva să te închipui pe tine şi pe bărbatul tău întinşi sub hectare de pânzeturi vechi şi poate chiar făcând dragoste acolo unde cei mai mari bărbaţi ai acestei lumi au dormit pe vremuri (nu cei mai mari, cei mai puternici, se corectă ea). Dar apartamentul acesta era mai simplu, mai cald, aproape primitor. Se gândi că va reuşi să se acomodeze în acest loc timp de un sezon, fără mari probleme.

— Este foarte plăcut, îi spuse ea lui Ullman, şi în vocea ei se simţea recunoştinţa.

Ullman o aprobă:

— Simplu, dar adecvat. În sezon, în acest apartament locuiesc bucătarul şi soţia sa, sau bucătarul şi ajutorul său.

— Domnul Hallorann a locuit aici? îl întrerupse Danny.

Domnul Ullman înclină cu condescendenţă capul spre Danny.

— Într-adevăr. El împreună cu domnul Nevers. Se întoarse din nou spre Jack şi Wendy: Aceasta este camera de zi.

Erau acolo câteva scaune ce păreau confortabile, dar ieftine, o măsuţă care fusese scumpă pe vremuri, dar acum era scrijelită pe o latură, două biblioteci (pline cu Reader’s Digest şi trilogii poliţiste din anii ’40 – remarcă amuzată Wendy), şi un televizor anonim de hotel care era mult mai puţin elegant decât consolele din lemn galben din celelalte camere.

— Desigur că aici nu aveţi bucătărie, zise Ullman, dar aveţi un lift ascuns. Apartamentul se află chiar deasupra bucătăriei.

Dădu la o parte un panou dreptunghiular şi dezvălui o tavă mare. O împinse, şi tava dispăru, trăgând o frânghie după ea.

— Un tunel secret! îi spuse emoţionat Danny mamei sale, uitând pentru moment toate temerile în faţa secretului tulburător pe care îl ascundea peretele.

— Exact ca în *Abbott şi Costello se întâlnesc cu monştrii!.*

Domnul Ullman se încruntă, dar Wendy zâmbi cu indulgenţă. Danny alergă spre liftul ascuns şi se uită în jos.

— Pe aici, vă rog.

Deschise uşa aflată în capătul celălalt al camerei de zi. Dădea într-un dormitor spaţios şi aerisit. Erau două paturi. Wendy privi spre soţul ei şi zâmbi ridicând din umeri.

— Nicio problemă, zise Jack. O să le apropiem.

Domnul Ullman privi peste umăr, încurcat:

— Poftim?

— Paturile, spuse Jack bine dispus. Le putem apropia.

— Sigur, zise Ullman neînţelegând nimic pentru o clipă. Apoi se lumină la faţă şi se împurpură. Până şi gâtul îi era roşu:

— Cum doriţi.

Îi conduse înapoi în camera de zi din care o altă uşă dădea în al doilea dormitor, mobilat cu două paturi suprapuse. Un radiator zumzăia vesel într-un colţ, iar covorul era o amestecătură hidoasă de copaci şi cactuşi. Wendy observă că Danny deja se îndrăgostise de camera aceasta mică, ai cărei pereţi erau acoperiţi cu lambriuri din lemn de pin.

— Crezi că rezişti aici, amice? îl întrebă Jack.

— Sigur. O să dorm în patul de sus. Bine?

— Bine, dacă aşa vrei.

— Îmi place şi covorul. Domnule Ullman, de ce nu sunt toate covoarele ca ăsta?

Pentru o fracţiune de secundă, domnul Ullman arătă de parcă tocmai muşcase dintr-o lămâie. Apoi zâmbi şi-l mângâie pe cap:

— Aceasta este locuinţa dumneavoastră, zise. Numai baia nu v-am arătat-o. Se intră acolo prin dormitorul principal. Nu este un apartament mare, dar aveţi întreg hotelul la dispoziţie, desigur. Şemineul din hol funcţionează bine – cel puţin aşa zice Watson, şi dacă aveţi chef, puteţi mânca în restaurant.

Tonul său exprima marea favoare pe care le-o făcea.

— În ordine, zise Jack.

— Putem coborî acum? întrebă domnul Ullman.

— Sigur, zise Wendy.

Coborâră cu ascensorul. Holul era în întregime gol acum, cu excepţia lui Watson, care se sprijinea de uşa de la intrare, îmbrăcat cu o jachetă din piele netăbăcită şi cu o scobitoare în colţul gurii.

— Credeam că ai plecat demult, zise domnul Ullman cu răceală.

— Am mai rămas niţel să-i amintesc domnului Torrance de cazan, spuse Watson, îndreptându-se de şale. Fii cu ochii-n patru, gagiule, şi n-o să ai probleme. Coboară presiunea de câteva ori pe zi. Ai văzut cum urcă, de-ţi dă fiori.

„Îţi dă fiori” – fu gândul lui Danny, şi cuvintele răsunară de-a lungul unui coridor lung şi tăcut din mintea sa, coridor străjuit de oglinzi în care oamenii se priveau rareori.

— Aşa voi face, răspunse tatăl său.

— Totul va fi bine. Watson îi strânse mâna, apoi se întoarse spre Wendy şi înclină capul:

— Doamnă.

— Mă bucur să vă cunosc, zise Wendy şi a avut senzaţia că totul sună absurd.

Dar nu era aşa. Ea venise aici din New England, unde îşi petrecuse întreaga viaţă, şi i se părea că acest individ, Watson, cu toată claia lui de păr zburlit, ilustrase sumar,

prin cele câteva propoziţii rostite, întreaga ei părere despre vest. Şi acum nu-i mai păsa că îi făcuse cu ochiul mai devreme.

— Tinere domn Torrance, zise Watson cu gravitate şi-i întinse mâna. Danny care ştia să fie politicos de aproape un an, i-o întinse uşor pe a lui şi simţi cum îi este înghiţită de mâna mecanicului:

— Ai grijă de părinţii tăi, Dan.

— Da, domnule.

Watson dădu drumul mâinii lui Danny şi se îndreptă de mijloc. Îl privi pe Ullman.

— Cred că ne-om vedea la anul, zise şi-i întinse şi lui mâna. Ullman de-abia i-o atinse. Lumina electrică din hol sclipi funest pe inelul său cu piatră trandafirie.

— 12 mai, Watson, zise. Nu mai devreme. Nici mai târziu.

— Da, domnule, zise Watson iar Jack aproape că fu în stare să citească urmarea din mintea lui Watson:… „poponar nenorocit”.

— Vă doresc o iarnă plăcută, domnule Ullman.

— O, mă îndoiesc, zise Ullman distant.

Watson deschise una din cele două uşi principale; vântul scânci mai tare, iar gulerul jachetei începu să-i fluture.

— Aveţi grijă de voi, mai spuse.

Danny fu acela care îi răspunse:

— Da domnule, o să avem grijă.

Şi Watson, al cărui străмoş, nu chiar atât de îndepărtat, stăpânise odinioară acest loc, se strecură umil pe uşă. Aceasta se închise în urma lui, înăbuşind geamătul vântului. Îl urmăriră cum coboară treptele late ale terasei, tropăind cu cizmele lui scâlciate de cowboy. Frunze de plop fragile şi îngălbenite i se învălmăşiră în jurul tocurilor în timp ce traversa parcarea spre camioneta sa. Se urcă. Porni. Fum albăstrui ţâşni prin ţeava ruginită de eşapament. Tăcură, parcă cuprinşi de o vrajă în timp ce îl urmăreau cum dă înapoi şi pleacă. Camioneta sa rablagită dispăru peste

fruntea dealului şi apoi reapăru, mai mică, pe şoseaua principală, îndreptându-se spre vest.

O clipă, Danny se simţi mai singur ca oricând în toată viaţa lui.

13. Terasa

Familia Torrance stătea pe terasa lungă a Hotelului *Overlook,* de parcă pozau pentru un portret de grup: Danny în centru, îmbrăcat în jacheta de anul trecut, care îi era prea mică acum şi începuse să se răărească la coate, Wendy în spate, cu o mână pe umărul lui, iar Jack în partea stângă, cu mâna pusă pe capul fiului său.

Domnul Ullman se afla pe o treaptă mai jos, într-o haină din mohair maro, încheiată până la ultimul nasture, care părea şi foarte scumpă. Soarele era acum în spatele munţilor, tivindu-i cu foc auriu, alungând umbrele şi dându-le o nuanţă violacee. Cele trei maşini rămase în parcare erau microbuzul hotelului, maşina lui Ullman, un Lincoln Continental, şi Volkswagenul uzat al familiei Torrance.

— Deci aveţi cheile – îi zise Ullman lui Jack – şi aţi înţeles ce trebuie făcut cu caloriferul şi cu cazanul?

Jack dădu afirmativ din cap, simţind un val de simpatie adevărată pentru Ullman. Se încheiase sezonul, ghemul fusese foarte bine înfăşurat până la data de 12 mai – nu mai devreme nici mai târziu – şi Ullman, care răspundea de toate acestea şi care se referea la hotel pe un ton vădit emfatic, nu se putea abţine să nu caute tot felul de fleacuri de care să se agaţe.

— Cred că mă voi descurca, zise Jack.

— Bine. Vom ţine legătura.

Dar încă mai întârzie câteva clipe, de parcă ar fi aşteptat ca vântul să-l împingă în maşină. Oftă:

— În regulă. Vă doresc o iarnă plăcută domnule Torrance, doamnă Torrance. Şi ţie, Danny.

— Vă mulţumesc, domnule, zise Danny. Şi dumneavoastră la fel.

— Mă îndoiesc că va fi aşa, răspunse Ullman – şi părea trist. Localul din Florida e o speluncă, dacă e vorba să spunem lucrurilor pe nume. Îmi ocupă timpul. Hotelul

Overlook este adevăratul meu loc de muncă. Aveţi grijă de el pentru mine, domnule Torrance.

— Cred că îl veţi mai găsi aici când vă veţi întoarce la primăvară, zise Jack şi un gând trecu ca o nălucă prin mintea lui Danny

(dar pe noi o să ne mai găsiţi oare?)

şi dispăru.

— Desigur. Sigur că da.

Ullman privi înspre terenul de joacă, lângă care animalele modelate din tufe se mişcau în bătaia vântului. Apoi dădu încă o dată din cap, într-un mod mai oficial.

— Atunci, la revedere.

Păşi repede şi bătos spre maşina care era ridicol de mare pentru un omuleţ aşa mic – şi se urcă în ea. Motorul prinse viaţă şi începu să toarcă, iar luminile de semnalizare din spate clipiră când ieşi din parcare. În timp ce maşina se îndepărta, Jack citi plăcuţa pe care scria: REZERVAT PENTRU DOMNUL ULLMAN, DIR.

— Aşa, zise Jack încetişor.

Priviră până când maşina dispăru definitiv, pe panta care cobora spre est. Apoi se uitară unul la altul o clipă, într-o tăcere aproape înfricoşată. Rămăseseră singuri. Frunzele de toamnă se învârteau şi făceau tumbe fără sens pe gazonul tuns şi îngrijit dar pe care nu-l mai puteau admira ochii niciunui turist. Nu mai era nimeni în afară de ei trei care să urmărească frunzele uscate cum se furişează prin iarbă. Şi asta îi dădu lui Jack un sentiment de împuţinare fizică, de parcă viaţa din el s-ar fi topit cu încetul, până n-ar mai fi rămas decât o scânteie, în timp ce hotelul şi terenul din jur şi-ar fi dublat pe neaşteptate dimensiunile şi ar fi devenit sinistre, strivindu-i cu o forţă sumbră, neînsufleţită.

Atunci Wendy zise:

— Ia uită-te, amice. Îţi curge nasul mai ceva ca un furtun de pompieri. Hai să intrăm.

Şi au intrat, închizând bine uşa după ei, în faţa scâncetului neliniştit al vântului.

Partea a treia

CUIBUL DE VIESPI

14. Sus, pe acoperiş

„Fir-ar mă-ta a dracu’ de nenorocită!”

Jack Torrance strigă aceste cuvinte cu surprindere şi cu durere, lovindu-şi cu mâna dreaptă bluza albastră de lucru cu care era îmbrăcat, gonind viespea uriaşă şi leneşă care îl înţepase.

Apoi se căţără pe acoperiş cât de repede era în stare, privind înapoi peste umăr ca să vadă dacă nu cumva fraţii şi surorile viespii se ridică la luptă din cuibul pe care îl răsturnase. Dacă ar fi fost aşa, ar fi avut necazuri mari; cuibul se afla între el şi scară, iar chepengul podului era închis pe dinăuntru. Era la o înălţime de douăzeci şi cinci de metri de aleea de ciment dintre hotel şi gazon.

Aerul limpede de deasupra cuibului era însă nemişcat.

Jack fluieră dezgustat printre dinţi, se aşeză călare pe vârful acoperişului şi începu să-şi examineze degetul arătător. Deja se umflase şi ar fi trebuit cumva să încerce să se furişeze pe lângă cuib, până la scară, ca să coboare şi să-şi pună o compresă cu gheaţă.

Era 20 octombrie. Wendy şi Danny plecaseră până la Sidewinder cu microbuzul hotelului (un Dodge bătrâior şi obosit dar mult mai de încredere decât Volkswagenul lor, care strănuta serios acum şi părea complet epuizat), ca să

cumpere trei bidoane cu lapte şi să facă alte câteva cumpărături pentru Crăciun. Era destul de devreme pentru asta, ce-i drept; însă nu puteai şti când va începe să ningă şi drumul va deveni impracticabil. Fulguise deja de câteva ori şi erau locuri pe şosea acoperite cu petice de gheaţă.

Până acum toamna fusese aproape neobişnuit de frumoasă. În cele trei săptămâni de când se instalaseră la *Overlook,* zilele aurii veneau una după alta. Dimineţile limpezi şi reci se topeau în după-amiezi calde, cu temperaturi în jur de 20°C, care erau nemaipomenite pentru înlocuitul şindrilei de pe partea vestică a acoperişului. Jack recunoscuse faţă de Wendy că ar fi putut să-şi termine treaba cu patru zile în urmă, dar că nu simţea deloc nevoia să se grăbească. De sus, de aici, priveliştea era magnifică, umbrind-o chiar şi pe cea din Apartamentul Prezidenţial. Şi, mai important încă, munca în sine îi aducea alinare. Sus, pe acoperiş a simţit că se vindecă de pe urma rănilor chinuitoare căpătate în ultimii trei ani. Pe acoperiş se simţea împăcat. Ultimii trei ani începuseră să semene tot mai mult cu un coşmar înfiorător.

Plăcile de şindrilă erau putrede, unele din ele chiar fuseseră smulse cu totul de furtunile din iarna precedentă. Le-a scos pe toate strigând: „Cad bombe!”, când le arunca jos, nevrând ca vreuna să-l lovească pe Danny, în caz că acesta s-ar fi aventurat prin zonă.

Tocmai încerca să scoată nişte nituri proaste când l-a prins viespea.

Ironia era că fusese atent de fiecare dată când se urcase pe acoperiş; pentru orice eventualitate avea şi dispozitivul de omorâre a insectelor cu el. Dar în dimineaţa aceasta liniştea era atât de deplină, încât lăsase garda jos. Se întorsese în lumea piesei sale şi crea încet, în minte, pregătindu-şi scenele la care urma să lucreze mai târziu, spre seară. Piesa mergea foarte bine şi, deşi Wendy nu-i spusese mare lucru, el ştia că e mulţumită. Se împotmolise la scena de maximă importanţă dintre Denker, sadicul

director de şcoală şi tânărul Gary Benson, eroul său. Asta se întâmplase în timpul ultimelor şase luni nefericite petrecute la Stovington când dorinţa de a bea un pahar era atât de puternică, încât de-abia dacă se mai putea concentra asupra lecţiilor din clasă, ca să nu mai vorbim de ambiţiile sale literare din afara programei şcolare.

Dar în ultimele douăsprezece seri, când a stat aşezat la biroul pe care îl împrumutase de la parter, criza de inspiraţie dispăruse ca prin minune sub degetele sale, aşa cum se topeşte vata de zahăr pe limbă. Aproape fără pic de efort a reuşit să intuiască firea lui Denker, ceea ce nu reuşise până atunci şi, prin urmare, a rescris aproape în întregime actul al doilea, făcându-l să graviteze în jurul noii scene, iar actul al treilea – la care se gândea când îl atacase viespea – devenea din ce în ce mai clar. Credea că-l poate schiţa în vreo două săptămâni şi ar fi putut avea o primă variantă a piesei ăsteia blestemate până la Anul Nou.

Avea un agent la New York, o muiere roşcată şi dură, Phyllis Sandler, care fuma ţigări Herbert Tareyton, bea whisky Jim Beam din pahare de hârtie şi credea că dramaturgia începea şi se termina cu Sean O’Casey. Tipa asta îi vânduse trei nuvele, inclusiv bucata publicată în *Esquire.* Îi scrisese despre piesă, care se numea „Şcoala cea mică”, descriindu-i conflictul dintre Denker, un student dotat, care însă a devenit directorul brutal, sadic chiar, al unei şcoli din New England, şi studentul Gary Benson, care este imaginea vie a tot ceea ce fusese el în tinereţe. Acţiunea se petrecea la începutul secolului al XX-lea. Phyllis îi răspunsese, spunându-i că piesa lui o interesează, dar sfătuindu-l să-l citească pe O’Casey înainte de a se apuca de lucru. Îi scrisese din nou, mai pe la începutul anului, întrebându-l unde dracu’ era piesa? Îi răspunsese, la rândul său, pe un ton acru, că „Şcoala cea mică” a fost întârziată în mod indefinit – şi poate infinit – în redactare „de acel extrem de interesant deşert Gobi intelectual cunoscut sub denumirea de *criza de inspiraţie a scriitorului”.* Acum se

părea că o să-şi capete piesa promisă. Dacă era bună sau dacă o să fie pusă în scenă, asta era altă poveste. Şi lui nu-i prea păsa de chestiile astea. Simţea că piesa însăşi, lucrul la ea reprezenta piatra de hotar, un simbol colosal al anilor nefericiţi petrecuţi la şcoala din Stovington, al căsătoriei pe care aproape că o distrusese, aşa cum distruge un adolescent ţicnit o rablă de maşină intrând cu ea într-un pom, al atacului monstruos împotriva fiului său, al incidentului petrecut în parcare cu George Hatfield, incident pe care acum nu-l mai putea considera drept o altă izbucnire de mânie necontrolată. Acum considera că o parte din problema sa cu băutura izvora din dorinţa neconştientizată de a scăpa din Stovington, iar aceasta îi înăbuşea orice elanuri creatoare. A încetat să mai bea, dar nevoia de a fi liber a rămas la fel de mare. Şi de aici până la povestea cu George Hatfield n-a mai fost decât un pas. Acum n-a mai rămas din acele zile decât piesa de pe birou şi în clipa când va fi gata şi va fi expediată amărâtei aceleia de agenţii a lui Phyllis din New York, se va putea ocupa, în sfârşit, de alte lucruri. Nu de un roman, însă; nu era încă pregătit să se prăvălească într-o asemenea întreprindere mlăştinoasă, care ar fi putut dura alţi trei ani. Dar cu siguranţă că va scrie nuvele. Poate chiar un întreg volum de nuvele.

Mişcându-se prudent, coborî în patru labe înapoi panta acoperişului trecând de linia de demarcaţie unde se terminau plăcile noi şi verzi de şindrilă şi începea porţiunea pe care tocmai o curăţase. Ajunse la margine, în stânga cuibului de viespi pe care îl descoperise, şi se mişcă uşurel înspre el, gata să se retragă şi să sară pe scară, dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură nefavorabilă.

Se aplecă şi privi.

Cuibul era acolo, îndesat între plăcile vechi şi stratul protector. Era al dracului de mare. I se părea că ghemul cenuşiu are diametrul de aproape un metru. Forma nu era perfectă, pentru că spaţiul dintre plăci şi bârnele de lemn

era prea îngust, dar Jack era totuşi de părere că insectele făcuseră o treabă destul de bună. Suprafaţa cuibului colcăia de viespi. Erau din acelea mari şi rele, viespi de zidărie şi nu viespi galbene, care sunt mai mici şi mai puţin agresive. Temperaturile zilelor de toamnă le amorţise, însă Jack, care încă din copilărie ştia multe lucruri despre viespi, se socoti norocos că nu fusese înţepat decât o dată. Şi, se gândi el, dacă Ullman ar fi angajat pe cineva să facă treaba asta în miezul verii, muncitorul care ar fi curăţat acea porţiune a acoperişului ar fi avut o surpriză pe care probabil că n-ar mai fi uitat-o toată viaţa. Da, domnule. Când vreo duzină de viespi aterizează pe tine, toate deodată, şi încep să-ţi înţepe faţa şi mâinile şi braţele, chiar şi picioarele, băgându-şi acele prin materialul pantalonilor, ar fi foarte posibil să uiţi că eşti la peste douăzeci de metri înălţime. Poţi foarte bine să te arunci în cap de pe acoperiş, încercând să scapi. Să scapi de chestiile astea mici cât filtrul de ţigară.

Citise el undeva – poate într-un supliment de duminică, poate într-o revistă – că şapte la sută din tragediile rutiere nu au explicaţii. Nu e vorba de vreo defecţiune tehnică, nici de viteză excesivă, şoferul nu e beat, vremea nu e rea. Pur şi simplu maşina se accidentează singură pe un drum pustiu, singurul ocupant al ei moare, şoferul, şi nu mai e în stare să explice ce i s-a întâmplat. În articol era şi un interviu cu un agent de circulaţie care expunea o teorie conform căreia multe din aceste aşa-zise „accidente ciudate” erau provocate de insectele din maşină. Viespi, o albină, poate chiar un păianjen sau o molie. Şoferul intră în panică, încearcă să o omoare sau deschide geamul s-o facă să iasă. Poate insecta îl înţeapă. Poate numai pierde controlul volanului. Oricum ar fi, e bun!… şi gata. Iar insecta, de obicei, complet nevătămată, iese bâzâind voioasă din maşina care încă mai fumegă, căutând un câmp mai verde. Jack îşi amintea că agentul de circulaţie ceruse ca patologii să caute venin de insecte în timp ce fac autopsia victimelor unor astfel de accidente.

Acum, privind în cuib, i se părea că acesta poate fi atât un simbol a ceea ce pătimise (şi al iadului prin care îşi târâse familia – cei care îi împărţeau norocul), cât şi semnul prevestitor al unui viitor mai bun. Cum altfel ai fi putut explica toate lucrurile care i se întâmplaseră? Pentru că încă mai simţea că toată gama de întâmplări nefericite petrecute la Stovington trebuia să fie privită luându-l în considerare pe Jack Torrance la diateza pasivă. El nu a făcut nimic; a fost o victimă. Cunoscuse mulţi oameni la colegiul Stovington, dintre care doi lucrau chiar în secţia de literatură engleză, care erau beţivi. Zack Tunney avea obiceiul să ia o ladă cu bere sâmbătă după-amiaza, să se îmbete criţă noaptea şi apoi, duminica, să-şi omoare aproape toată mahmureala urmărind meciuri de fotbal şi filme vechi. Cu toate acestea, în timpul săptămânii, era complet treaz – şi numai din când în când, foarte rar, bea un cocktail slab la prânz.

El şi Al Shockley fuseseră alcoolici. Se întovărăşiseră ca două deşeuri care mai erau încă destul de umanizate şi sociabile ca să prefere să se înece împreună, decât s-o facă singure. Numai că marea nu era sărată, atâta tot. Privind acum viespile, care-şi vedeau mai departe de treburile lor ghidate de instinct, înainte de venirea iernii care urma să le omoare pe toate – mai puţin pe regina lor care hibernează –, şi-a dat seama că trebuie să meargă mai departe. Încă mai era alcoolic şi va fi întotdeauna. Probabil că a fost alcoolic încă de la balul de absolvirea liceului, când a băut primul pahar. Asta n-avea nimic de-a face cu voinţa, sau cu aspectul moral, sau cu tăria de caracter. Pe undeva, înăuntrul său, se afla un comutator defect sau un circuit care nu funcţiona cum trebuie, iar el vrând-nevrând fusese împins pe tobogan la vale, mai încet la început, apoi accelerat, pe măsură ce Stovingtonul îşi mărea presiunile asupra lui. Alunecarea a fost fulgerătoare. Iar la capăt se aflase o bicicletă sfărâmată, fără stăpân, şi un fiu cu un braţ fracturat.

Jack Torrance la diateza pasivă. La fel şi temperamentul său. Toată viaţa încercase, însă fără succes, să şi-l controleze. Îşi amintea cum la şapte ani fusese bătut de o vecină pentru că se jucase cu chibriturile. Ieşise apoi din curte şi zvârlise cu o piatră într-o maşină care trecea pe stradă. Tatăl său văzuse scena şi se năpustise mânios asupra micului Jacky. Îi înroşise fundul… şi apoi îi învineţise ochiul. Şi când, în cele din urmă, tatăl său se înapoiase în casă bombănind, să vadă ce era la televizor, Jack se repezise asupra unui câine vagabond pe care l-a izbit cu piciorul, azvârlindu-l în şanţ. Se bătuse de vreo douăzeci şi cinci de ori în şcoala elementară şi de mult mai multe ori în liceu, atrăgându-şi două eliminări şi nenumărate reţineri după cursuri, în ciuda notelor sale foarte bune. Fotbalul îi oferise o supapă temporară, deşi îşi amintea şi acum, uimitor de bine, cum aproape tot timpul meciului era îngrozitor de încordat şi nervos, considerând fiecare blocaj sau placare drept un afront personal. Cu toate acestea, fusese un jucător bun şi ştia că pentru aceasta trebuie să fie recunoscător… sau să învinovăţească propriul său temperament năvalnic. Nu-i plăcuse fotbalul. Fiecare meci era un meci al ranchiunei.

Şi totuşi nu se *simţise* un ticălos. Nu simţise că ar fi fost rău. Se considerase întotdeauna a fi Jack Torrance, un tip într-adevăr cumsecade, care însă trebuia să înveţe să-şi stăpânească firea înainte ca aceasta să-l bage în bucluc. În acelaşi fel cum trebuia, la un moment dat, să înveţe să-şi stăpânească dorinţa de a bea. Dar fusese şi un alcoolic emoţional, pe lângă faptul de a fi fost unul fizic – cei doi fiind fără îndoială contopiţi pe undeva adânc înăuntrul său, undeva unde era mai bine sa nu priveşti. Nu-i păsa prea mult dacă aceste cauze fundamentale se aflau în interdependenţă sau erau separate, dacă erau de natură socială, psihologică sau fiziologică. Trebuia să se ocupe de rezultate: bătăile încasate de la bătrânul său, exmatriculările, încercările de a explica ce s-a întâmplat cu

hainele lui sfâşiate în încăierări pe maidan, iar mai târziu stările de mahmureală, adezivul căsătoriei sale dizolvându-se încet, roata de bicicletă cu spiţele frânte şi îndreptate spre cer, braţul rupt al lui Danny. Şi, desigur, George Hatfield.

Avu senzaţia că, fără voie, îşi băgase mâna în Marele Cuib de Viespi al Vieţii. Ca metaforă, era mizerabilă. Ca medalion al realităţii i se părea valabil. Îşi băgase mâna într-un foc mare şi mâna aceea şi braţul întreg fuseseră mistuite de văpaia sfântă şi dreaptă, distrugând orice urmă de gând raţional, depăşind conceptul de comportament civilizat. I se putea pretinde să se poarte ca o fiinţă înzestrată cu raţiune când mâna îi era străpunsă de ace incandescente? I se putea pretinde să-şi iubească semenii, când norul maroniu furios se ridica din gaura făcută în ţesătura lucrurilor (ţesătură care părea atât de nevinovată) şi se îndrepta ca o săgeată direct spre el? Putea fi el răspunzător pentru acţiunile sale când aleargă ca un nebun pe un acoperiş în pantă la douăzeci şi cinci de metri deasupra solului, fără să ştie încotro se îndreaptă, uitând că picioarele sale cuprinse de panică, împleticindu-se, îl puteau duce spre clipa atât de îngrozitoare când s-ar fi prăbuşit, bâjbâind să apuce burlanul de scurgere, împrăştiindu-şi creierii în cele din urmă pe cimentul aflat la douăzeci şi cinci de metri mai dedesubt? Jack nu credea că se poate. Când, fără să vrei, îţi bagi mâna într-un cuib de viespi, asta nu înseamnă că ai făcut înainte un pact cu diavolul prin care te lepezi de sinele tău civilizat, înzorzonat cu toate ornamentele de dragoste şi respect şi onoare. Pur şi simplu ţi se întâmplă. În mod pasiv, fără să ai dreptul la replică, încetezi a mai fi o creatură acţionată de creier şi devii o creatură acţionată de terminaţiile nervoase; te transformi dintr-un absolvent de colegiu într-o maimuţă smiorcăită, în numai cinci secunde.

Se gândi la George Hatfield.

Înalt şi blond, George era un băiat aproape neobrăzat de frumos. Îmbrăcat în blugii săi decoloraţi şi strâmţi, şi tricoul

Stovington cu mânecile ridicate până deasupra coatelor, dezgolindu-i braţele bronzate, îi amintea lui Jack de Robert Redford în tinereţe; şi nu se îndoia că George era imbatabil pe terenul de fotbal – aşa cum fusese diavolul acela tânăr, pe nume Jack Torrance, cu vreo zece ani în urmă. Cu toată sinceritatea, putea spune că nu era gelos pe George şi nici că-i invidia frumuseţea: de fapt, în mod aproape inconştient, începuse să şi-l închipuie pe George a fi întruparea în carne şi oase a eroului său din piesă, Gary Benson – oglinda perfectă pentru Denker, întunecat, ratat, îmbătrânit, care ajunsese să-l urască atât de mult pe Gary. Dar el, Jack Torrance, nu l-a urât niciodată pe George. Dacă s-ar fi întâmplat aşa şi-ar fi dat seama. Era sigur de asta.

George trecuse clasele foarte uşor la Stovington. Vedetă de fotbal şi de baseball, programul său şcolar nu-l solicita prea mult. Şi apoi, se mulţumea cu note mediocre, şi din când în când câte o notă mai bună la istorie şi botanică. Era fioros pe teren, dar indiferent şi zgomotos în clasă. Jack era obişnuit cu felul acesta de student, mai mult de pe vremea când el însuşi fusese elev la liceu şi apoi student, decât din experienţa sa pedagogică. George Hatfield era un escroc prefăcut. Putea face o figură calmă, lipsită de pretenţii în clasă, dar atunci când i se aplica setul corespunzător de stimuli competitivi (aşa cum se puneau electrozii la tâmplele monstrului lui Frankenstein, gândi Jack strâmbând din nas), devenea o creatură mitologică, mânată de o forţă neînduplecată.

În ianuarie, George intrase împreună cu alţi douăzeci şi patru de studenţi în cercul de dezbateri. Fusese sincer cu Jack. Tatăl său era avocatul unei mari corporaţii şi dorea ca fiul său să-i urmeze. George, care nu simţea nicio chemare arzătoare să facă altceva, a fost de acord. Nu avea cele mai bune note, dar aceasta nu era altceva decât o şcoală pregătitoare şi mai era timp. Dacă ar fi fost „neapărat nevoie”, tatăl său urma să tragă nişte sfori. Chiar talentul atletic al lui George ar fi deschis nişte uşi. Dar Brian

Hatfield credea că fiul său trebuie să intre în cercul de dezbateri. Era un exerciţiu bun şi, mai ales, era o probă obligatorie la examenul pentru facultatea de drept. Aşa că George a devenit membru al cercului în ianuarie, iar la sfârşitul lui martie Jack l-a dat afară.

Dezbaterile dintre echipe de la sfârşitul iernii au învăpăiat spiritul competitiv al lui George Hatfield. A devenit un interlocutor îndârjit, apărându-şi vehement poziţiile pro sau contra. Nu avea importanţă dacă tema dezbătută era legalizarea drogurilor, revenirea la pedeapsa cu moartea sau epuizarea resurselor de petrol. George devenise competent şi era suficient de ipocrit ca să nu-i pese de care parte a baricadei se afla – trăsătură rară şi valoroasă chiar şi pentru oratorii iscusiţi – iar Jack îşi dădea seama de aceasta. Sufletul aventurierului nu se deosebeşte prea mult de cel al unui orator adevărat. Ambii sunt pasionaţi vânători de şanse. Până aici, nimic deosebit.

Numai că George Hatfield se bâlbâia.

Acesta nu era un handicap prea vizibil în clasă, unde George îşi păstra întotdeauna sângele rece (fie că-şi făcuse temele sau nu) şi în niciun caz pe terenul de sport de la Stovington, unde darul vorbirii nu era o virtute, şi chiar puteai fi eliminat din joc dacă aveai chef de prea multă discuţie.

George începea să se bâlbâie când se înflăcăra prea tare în timpul vreunei dezbateri. Cu cât devenea mai pătimaş, cu atât se bâlbâia mai tare. Şi mai ales când simţea că şi-a încolţit interlocutorul şi că acesta nu are cum să mai scape, un soi de febră intelectuală părea a-i pune stăpânire pe traseul dintre centrii vorbirii şi gură şi înţepenea pe loc în timp ce timpul pe care-l avea la dispoziţie se epuiza. Era o imagine dureroasă.

— Aşa c-c-ă p-p-păre-re-a mmmea est-este f-f-fap-fap-tele din c-c-azul pe c-c-are îl cit-citează domnul D-D-Dursky sunt d-d-depăşite prin h-h-hotărârile re-recente…

Şi atunci se auzea soneria, iar George se întorcea şi-l privea furios pe Jack, aflat lângă cronometru. În asemenea momente chipul lui George se congestiona, iar într-o mână mototolea spasmodic paginile cu notiţe.

Jack îl mai ţinuse pe George încă mult timp după ce-i dăduse afară pe cei nedotaţi, sperând să iasă cumva la liman. Îşi amintea de o după-amiază, cam cu o săptămână înainte de momentul când, cu părere de rău, a trebuit să-l lovească acolo unde îl durea mai tare. Înfuriat, George a rămas în urma celorlalţi şi l-a înfruntat pe Jack:

— Ai d-dat cronometrul înainte.

Jack îşi ridică privirea din hârtiile pe care şi le punea înapoi în servietă.

— Ce vrei să spui, George?

— N-nu mi-ai d-dat cele cinci m-minute întregi care mi se cuveneau. L-ai dat înainte. Am urmărit pe ceasul meu.

— Ceasul şi cronometrul pot arăta ore puţin diferite, George, dar nu m-am atins deloc de cronometrul ăla afurisit. Pe cuvânt de cercetaş.

— B-ba *da!*

Modul războinic în care George se uita la el, părând să zică: „Îmi apăr drepturile”, declanşă în Jack scânteia propriului său temperament violent. Stătea pe uscat de două luni, două luni prea lungi, şi era la capătul răbdării. Făcuse atunci un ultim efort să se abţină:

— Te asigur că nu am făcut aşa ceva, George. E din cauza bâlbâitului tău. Bănuieşti cumva care-i cauza? În clasă nu te bâlbâi.

— *N-nu m-m-mă bâl-bâlbâi!*

— Nu ridica tonul.

— *V-v-vrei s-să m-mă d-d-dai af-afară! N-n-nu m-mă v-v-vrei în echipa t-t-ta n-n-nenorocită!*

— Ţi-am spus să nu ridici tonul. Hai să discutăm raţional.

— *D-d-du-t-te-n pizda mă-tii!*

— George, aş fi fericit să fii în echipa mea, dacă nu te-ai bâlbâi. Eşti foarte bine pregătit la fiecare temă şi ai şi

cunoştinţe generale, fapt care înseamnă că numai rareori poţi fi luat prin surprindere. Dar toate astea nu au valoare dacă nu-ţi poţi controla…

— N-nu m-m-am b-b-bâlbâit n-niciodată! strigă el. E d-din c-cauza t-ta! D-d-dacă echipa ar f-fi c-condusă d-de altcineva, aş p-putea…

Nervii lui Jack mai făcură un nod.

— George, n-o să ajungi niciodată avocat la vreo corporaţie sau oriunde altundeva, dacă nu-ţi poţi controla defectul ăsta. Justiţia nu este ca fotbalul. Două ore de exerciţiu pe zi nu te vindecă. Ce o să faci, o să iei cuvântul într-o şedinţă de consiliu şi o să spui: „S-şi acum d-d-domnilor în l-l-legătură c-cu această c-c-clauză?”

Brusc a simţit cum i se urcă sângele în obraji, nu de mânie ci ruşinat de propria-i cruzime. În faţa lui nu se afla un bărbat în toată firea, ci un adolescent de şaptesprezece ani, care se confrunta cu prima înfrângere importantă din viaţa sa, şi care poate că îl ruga pe Jack, aşa cum era el în stare, să-l ajute să găsească o modalitate prin care să-i poată face faţă.

George îi mai aruncă o ultimă privire furioasă, buzele schimonosindu-i-se şi tremurându-i, în timp ce cuvintele se îngrămădeau în spatele lor şi se luptau să-şi croiască drum limpede:

— Ai d-d-dat c-c-cronometrul înainte! M-m-mă urăşti p-p-pentru c-c-că ş-ştii… p-p-pentru c-că… ş-ştii…”

Cu un strigăt nearticulat se repezi afară din clasă trântind uşa atât de tare încât geamul armat zdrăngăni în ramă. Iar Jack rămase pe loc, simţind, mai degrabă decât auzind ecoul pe care-l făceau adidaşii lui George pe holul pustiu. Încă pradă propriei furii, şi a ruşinii de a-şi fi bătut joc de defectul lui George, primul său gând fusese un fel de bucurie morbidă: Pentru prima oară în viaţa lui, George Hatfield dorise ceva ce nu putea obţine. Pentru prima dată se stricase ceva, iar toţi banii Tăticului nu erau în stare să-l repare. Nu poţi să mituieşti un centru al vorbirii. Nu poţi să

oferi limbii cincizeci de dolari în plus pe săptămână şi o primă de Crăciun, ca să consimtă să nu mai salte ca un ac de patefon pe un disc zgâriat. Apoi jubilaţia i-a fost înghiţită de un val mare de ruşine, şi s-a simţit ca atunci când i-a rupt mana lui Danny.

„Doamne, Dumnezeule, nu sunt un ticălos. Te rog”.

Fericirea aceea dezgustătoare pe care a simţit-o când George a plecat, îl caracteriza mai mult pe personajul Denker din piesă şi mai puţin pe Jack Torrance, dramaturgul.

„Mă urăşti pentru că ştii…”

Pentru că ştie ce?

Ce ar fi putut să ştie despre George Hatfield ca să-l facă să-l urască într-atât? Că avea întreg viitorul în faţă? Că semăna puţin cu Robert Redford şi că fetele se opreau din conversaţie când făcea un salt dublu de la trambulina piscinei? Că jucă fotbal şi baseball cu o graţie naturală, înnăscută?

Ridicol. Absolut absurd. Nu avea niciun motiv pentru care să-l invidieze pe George Hatfield. Dacă este să spunem adevărul, atunci aflaţi că îi părea mult mai rău de bâlbâiala nefericită a lui George, decât îi părea lui George însuşi, pentru că George ar fi putut deveni un orator desăvârşit. Şi dacă Jack ar fi dat cronometrul înainte – ceea ce, bineînţeles, nu se întâmplase – ar fi fost pentru că atât el cât şi restul echipei erau stânjeniţi de lupta lui George cu el însuşi, că sufereau din cauza asta, aşa cum suferi când un actor bun uită replica. Dacă ar fi fost să dea cronometrul înainte, ar fi făcut-o numai ca să… ca să curme chinul lui George.

Dar nu dăduse cronometrul înainte. Era sigur de asta.

O săptămână mai târziu l-a dat afară din echipă, dar de data asta şi-a păstrat cumpătul. Ţipetele şi ameninţările au venit numai din partea lui George. După altă săptămână s-a dus până în parcare, în timpul dezbaterilor, să ia nişte cărţi pe care le lăsase în portbagajul Volkswagenului şi acolo l-a

găsit pe George, în genunchi, cu părul blond căzându-i în ochi, cu un cuţit de vânătoare în mână. Tocmai tăia cauciucul roţii drepte din faţă a maşinii. Roţile din spate erau deja făcute zdrenţe, iar gărgăriţa părea a fi un căţel obosit care tocmai s-a culcat.

Jack a văzut roşu în faţa ochilor iar acum îşi amintea foarte puţin din scena care a urmat. Îşi amintea un mârâit gros, care părea să iasă chiar din gâtul său:

— Bine, George. Dacă asta vrei, atunci vino încoace şi ia-ţi doctoria.

Îşi mai amintea cum George tresărise şi privise temător spre el. Spusese doar:

— Domnule Torrance… de parcă ar fi vrut să-i explice că totul era o eroare, că roţile erau deja dezumflate când venise el, că el doar curăţa noroiul de pe roata din faţă cu vârful cuţitului, pe care se întâmplase să-l aibă la el şi…

Jack a sărit atunci la el, cu pumnii ridicaţi şi având senzaţia că rânjeşte. Dar nu era prea sigur de asta.

Ultimul lucru pe care şi-l amintea era imaginea lui George ridicând cuţitul şi zicând:

— Ai face mai bine să nu te apropii…

Şi după aceea se trezi cu domnişoara Strong, profesoara de franceză, care-l apucase de mâini, care plângea şi ţipa:

— Opreşte-te, Jack! Opreşte-te! O să-l omori!

A clipit atunci şi a privit prosteşte în jurul său. Pe jos, la doi metri distanţă, pe asfaltul din parcare, sclipea aruncat cuţitul de vânătoare. Alături era şi Volkswagenul său, biata gărgăriţă ramolită, veterană a multor călătorii în nopţi de beţie, cu trei cauciucuri sparte. Avea un nou semn de lovitură, pe farul drept din faţă, vedea el acum, şi în mijlocul semnului era sau vopsea roşie sau sânge. O clipă de confuzie – s-a gândit

(Iisuse Cristoase, Al, l-am lovit)

la noaptea aceea îngrozitoare. Apoi privirea i se opri asupra lui George care zăcea ameţit pe asfalt. Grupul său de la cercul de dezbateri ieşise afară şi se înghesuiau lângă

uşă, holbându-se la George. Avea sânge pe faţă, care-i curgea dintr-o zgârietură pe frunte ce părea lipsită de însemnătate, dar îi sângera şi o ureche, ceea ce probabil că însemna un traumatism mai serios. Când George a încercat să se ridice, Jack se eliberă din mâinile domnişoarei Strong şi se îndreptă spre el. George se feri.

Jack puse mâinile pe pieptul lui George şi-l împiedică să se ridice.

— Stai liniştit, zise. Nu încerca sa te mişti.

Se întoarse spre domnişoara Strong, care-i privea îngrozită pe amândoi.

— Vă rog să chemaţi doctorul şcolii, domnişoară Strong, îi spuse.

Aceasta se răsuci pe tocuri şi o luă la fugă spre cabinet. Atunci el privi spre echipa sa de la cercul de dezbateri, îi privi drept în faţă, pentru că avea din nou control asupra situaţiei, redevenise el însuşi – şi când era el însuşi, nu exista în tot statul Vermont altă persoană mai cumsecade. Sigur că-şi dau seama de asta.

— Puteţi merge acasă acum, le spuse el pe un ton coborât. Ne întâlnim din nou mâine.

Însă, până la sfârşitul săptămânii, şase tineri abandonaseră deja cursul; dar desigur că nu conta prea mult, fiindcă deja fusese informat că trebuie să abandoneze şi el.

Şi totuşi, a reuşit cumva să se ţină departe de băutură şi, după părerea lui, asta era ceva.

Şi, în plus, nu-l urâse pe George Hatfield. Era sigur. Nu acţionase, ci acţiunea îi fusese impusă.

„Mă urăşti pentru că ştii…”

Dar nu ştiuse nimic. *Nimic.* Putea să jure în faţa lui Dumnezeu Atotputernic, aşa cum putea să jure că dăduse cronometrul înainte doar cu un minut. Şi nu din ură, ci din milă.

Două viespi ieşiseră din cuib pe acoperiş.

Le urmări cu privirea până-şi desfăcură aripile aerodinamice, fragile dar ciudat de eficace, şi îşi luară zborul în lumina blândă de octombrie, sperând să găsească pe altcineva pe care să-l înţepe. Dumnezeu a găsit de cuviinţă să le dea ace şi Jack era de părere că trebuie să le folosească pe cineva.

Cât timp oare stătuse el aici, privind la gaura din acoperiş şi la surpriza neplăcută pe care aceasta o ascundea, scormonind amintiri vechi? Privi la ceas. Aproape o jumătate de oră.

Se lăsă să alunece până la marginea acoperişului şi găsi scara. Va coborî până la magazie, unde pusese sprayul insecticid, sus, pe un raft, încât Danny să nu poată ajunge la el. O să-l ia, o să se întoarcă şi atunci ele vor fi cele mirate. Poţi fi înţepat, dar la fel de bine poţi să înţepi şi tu. Credea asta cu sinceritate. Peste două ore, cuibul nu va mai fi altceva decât materie mestecată de fălcile foştilor locatari iar Danny şi-l va putea pune în cameră dacă vrea. Jack avusese un asemenea cuib în cameră pe vremea când era copil. Mirosea vag a benzină şi fum. Îl va putea ţine chiar lângă pat. N-o să-i facă niciun rău.

— Mi-e mai bine.

Sunetul propriei sale voci, sigure în liniştea după-amiezii, îl îmbărbăta, chiar dacă nu avusese de gând să vorbească cu glas tare. Într-adevăr îi era mai bine. Era posibil să înaintezi de la pasiv la activ, să consideri că lucrul acela, care aproape că te-a înnebunit odată, prezenta interes pur teoretic şi ocazional. Şi dacă exista vreun loc unde puteai s-o faci, atunci aici era locul acela.

Coborî scara ca să aducă bomba insecticidă. Vor plăti. Vor plăti pentru că l-au înţepat.

15. În curtea din faţă

Cu două săptămâni în urmă, în spatele magaziei, Jack găsise un scaun de răchită uriaş, vopsit în alb, şi îl târâse până pe terasă, în ciuda obiecţiilor lui Wendy care spunea că este de departe cel mai urât lucru pe care îl văzuse vreodată. Acum stătea în el, distrându-se cu o carte a lui E.L. Doctorow, *Bun venit în ţinutul timpurilor grele,* când Wendy şi fiul lor apărură în microbuzul hotelului.

Wendy îl parcă la curbă, se jucă cu motorul apoi îl opri. Singura lumină de spate a microbuzului se stinse. Motorul se bâlbâi de câteva ori morocănos, apoi tăcu. Jack se ridică din scaun şi le ieşi grăbit în întâmpinare.

— Bună, Tati! strigă Danny şi urcă panta în fugă. Ţinea o cutie într-o mână: Uite ce mi-a cumpărat Mami!

Jack îşi ridică fiul în braţe, îl învârti de două ori şi-l sărută din toată inima.

— Jack Torrance, Eugen O’Neill al generaţiei sale, Shakespeare-ul american, zise Wendy surâzând. Ce întâmplare să vă întâlnim aici, la o altitudine atât de mare.

— Am început să nu mai suport gloata, stimată doamnă – spuse el şi o îmbrăţişă. Se sărutară. Cum a fost drumul?

— Foarte bun. Danny s-a tot văitat că l-am ţinut numai într-o hurducătură dar motorul n-a calat nici măcar o dată şi… o, Jack, l-ai terminat!

Se uita la acoperiş iar Danny i-a urmărit privirea. Se încruntă uşor când văzu porţiunea de şindrilă nouă pe aripa vestică a hotelului, de un verde ceva mai deschis decât restul acoperişului. Apoi se uită din nou la cutia pe care o ţinea în mâini şi chipul i se limpezi. În timpul nopţii, imaginile pe care i le arătase Tony se întorceau să-l chinuie, atât de clare încât păreau adevărate, dar la lumina zilei era mai uşor să nu le iei în seamă.

— Uite, Tati, uite!

Jack luă cutia. Era o machetă de maşinuţă faţă de care Danny îşi exprimase de atâtea ori admiraţia în trecut. Acest model era un „Volkswagen de un Violet Violent” iar în poza de pe cutie era un Volkswagen uriaş şi purpuriu, cu faruri model Cadillac Coupé de Ville ’59, luminând o pistă de pământ. Era decapotabilă şi, cu ghearele încleştate pe volan, în ea şedea un monstru uriaş şi hidos, cu ochi roşii holbaţi, un rânjet de nebun furios şi o şapcă englezească de curse întoarsă cu cozorocul la spate.

Wendy zâmbea şi Jack îi făcu cu ochiul:

— Asta îmi place la tine, amice, zise, înapoindu-i cutia. Ai gusturi domoale, serioase, introspective. Precis eşti copilul născut din seva mea.

— Mămica a zis că o să mă ajuţi s-o asamblez după ce o să fiu în stare să citesc prima pagină din cartea cu Dick şi Jane.

— Asta înseamnă cam pe la sfârşitul săptămânii. Şi ce mai aveţi în maşina aceea încântătoare, stimată doamnă?

Îl apucă de braţ şi-l trase înapoi.

— Nu, nu! Nu te las să vezi. Sunt şi nişte chestii pentru tine. Danny şi cu mine o să le ducem înăuntru. Tu poţi să cari laptele. E pus în spate, jos.

— Asta reprezint eu pentru tine! strigă Jack, ducând mâna la frunte. Un cal de povară. Un animal obişnuit. Cară aici, cară acolo, cără peste tot.

— Cară doar laptele la bucătărie, domnu’.

— E prea mult! strigă din nou şi se aruncă la pământ, în timp ce Danny i se urcă pe spate chicotind.

— Scoală-te, bivole, zise Wendy şi-l împinse cu vârful pantofului.

— Vezi? Jack i se adresă lui Danny: Mi-a zis că-s bivol. Eşti martor.

— Martor, martor! fu de acord Danny cu bucurie şi-i sări în cârcă.

Jack se aşează:

— Bine că mi-am adus aminte, prietene. Am şi eu ceva pentru tine. Pe terasă, lângă scrumieră.

— Ce este?

— Am uitat. Du-te şi te uită.

Jack se ridică în picioare şi, împreună cu Wendy, îl urmări cum aleargă pe gazon şi apoi cum urcă, două câte două, treptele terasei. Îi cuprinse mijlocul cu braţul:

— Fericită, iubito?

Ea îl privi cu seriozitate:

— Aceasta e cea mai fericită perioadă de când ne-am căsătorit.

— Adevărat?

— Jur pe Dumnezeu.

O strânse în braţe:

— Te iubesc.

Răspunse la îmbrăţişare, emoţionată. Jack Torrance nu rostea foarte des aceste cuvinte; putea să numere pe degete de câte ori l-a auzit spunându-i-le, atât înainte cât şi după ce s-au căsătorit.

— Şi eu te iubesc.

— Mami! Mami! Acum Danny se afla pe terasă, ţopăind agitat: Vino să vezi! Mamă, ce mişto e!

— Ce este? întrebă Wendy în timp ce se îndreptau spre el, mână în mână.

— Am uitat, zise Jack.

— O, o s-o iei pe coajă, îl înghionti ea. Pe bune.

— Speram că o s-o iau la noapte, observă el, şi Wendy râse. O clipă mai târziu o întrebă: Crezi că şi Danny e fericit?

— Tu eşti mai în măsură să ştii asta. Tu discuţi cu el în fiecare seară înainte de culcare.

— Vorbim de obicei despre ce vrea să se facă atunci când va fi mare şi dacă Moş Crăciun e într-adevăr adevărat. Asta îl frământă rău. Cred că prietenul lui, Scott i-a zis nişte chestii şi acum are îndoieli. Nu, nu mi-a zis nimic despre *Overlook.*

— Nici mie, spuse ea. Acum urcau treptele terasei. Dar e foarte tăcut de multe ori. Şi mi se pare că a slăbit, Jack, zău.

— Creşte.

Danny era cu spatele la ei. Examina ceva care se afla pe masă, lângă scaunul lui Jack, dar Wendy nu-şi putea da seama despre ce era vorba.

— Nici nu mănâncă bine. Mai ţii minte, anul trecut era ca un buldozer.

— Aşa se întâmplă când copiii cresc, răspunse el evaziv. Cred ca am citit asta undeva. O să mănânce iar cu două furculiţe când o să facă şapte ani.

Se opriseră pe ultima treaptă.

— Face şi eforturi foarte mari cu abecedarul, zise Wendy. Ştiu că vrea să înveţe să citească, ca să ne facă plăcere… ca să-ţi facă plăcere… adăugă ea fără tragere de inimă.

— Ca să-şi facă lui însuşi plăcere, mai întâi, spuse Jack. Nu l-am obligat eu. De fapt, doresc tare mult să nu se mai obosească atât.

— Crezi că am făcut o prostie că vreau să-i iau oră la doctor pentru un control general? E un medic în Sidewinder şi cineva de la piaţă mi-a spus că e tânăr şi…

— Eşti puţin neliniştită la gândul că vine zăpada, nu?

Ridică din umeri:

— Cam aşa ceva. Dacă tu crezi că e o prostie…

— Nu cred. Mai bine ar fi chiar să iei oră pentru toţi trei. O să aflăm că suntem sănătoşi şi o să dormim mai liniştiţi.

— O să vorbesc cu doctorul chiar acum, zise ea.

— Mamă! Uite, mami!

Veni alergând spre ea cu ceva mare şi cenuşiu în mâini, şi timp de o clipă, o clipă de groază comică, Wendy avu senzaţia că e vorba de un creier. Apoi şi-a dat seama ce era şi, instinctiv, făcu un pas înapoi.

Jack o cuprinse de umeri:

— E-n regulă. Chiriaşii care nu au zburat au fost îndepărtaţi. Am folosit bomba insecticidă.

Privi la cuibul uriaş de viespi pe care-l ţinea fiul ei, dar nu vru să-l atingă:

— Eşti sigur că nu mai e niciun pericol?

— Sigur. Am avut şi eu unul în cameră când eram mic. Mi-l dăduse tata. Vrei să ţi-l pun în cameră, Danny?

— Da, da, da! Chiar acum!

Se întoarse şi intră în goană, izbind de perete uşile duble ale hotelului. Îl auzeam alergând pe scară.

— *Au fost* viespi înăuntru – zise ea. Te-au înţepat?

— Unde e sufletul tău caritabil? o întrebă, şi-i arătă degetul.

Umflătura începuse deja să dea înapoi, dar Wendy suflă asupra ei şi o sărută uşor.

— Ai scos acul?

— Viespile nu-şi lasă acele înăuntru. Numai albinele. Au ace zimţate. Acele viespilor sunt drepte şi netede. Şi de asta sunt atât de periculoase. Pot înţepa de mai multe ori.

— Jack, eşti sigur că e în ordine dacă-i pui cuibul în cameră?

— Am făcut ce scrie în instrucţiunile sprayului. E garantat să omoare absolut toate insectele în două ore şi nu lasă nicio urmă toxică.

— Le urăsc, zise ea.

— Ce… viespile?

— Orice înţeapă, răspunse ea, şi-şi cuprinse coatele în palme, încrucişându-şi braţele peste piept.

— Şi eu, spuse Jack, şi o îmbrăţişă.

16. Danny

Wendy auzea cum maşina de scris, adusă de Jack de la parter în dormitorul lor, vociferează treizeci de secunde, tace un minut sau două, iar apoi declanşează din nou un tir scurt. Parcă asculta o rafală de mitralieră. Însă zgomotul acesta îi părea o muzică dumnezeiască. Jack nu mai arătase atâta constanţă în scris din al doilea an al căsătoriei lor, când scrisese nuvela pe care o cumpărase revista *Esquire.* Credea că piesa va fi gata spre sfârşitul anului, orice s-ar întâmpla şi că o să se apuce de ceva nou. Zicea că nu-i pasă dacă *Şcoala cea mică* va stârni vreun interes în momentul când Phyllis o va arăta impresarilor, nu-i pasă dacă se va scufunda fără urmă. Şi Wendy îl credea că este sincer. Numai faptul că scria o umplea de speranţă şi fericire, nu pentru că ar fi aşteptat mare lucru de la această piesă, ci pentru că i se părea că soţul ei închide încet uşa unei camere pline cu monştri.

Împingea uşor cu umărul de mult timp, dar de-abia acum a reuşit s-o mişte.

Fiecare tastă a maşinii pe care o apăsa, mai închidea uşa cu un milimetru.

— Priveşte, Dick, priveşte.

Danny era ghemuit asupra primului din cele cinci abecedare zdrenţuite pe care Jack le găsise răscolind fără milă prin nenumăratele anticariate din Boulder.

Abecedarele şi cărţile de citire îl vor duce pe Danny până la nivelul clasei a doua, program care lui Wendy i se părea mult prea ambiţios. Fiul lor era inteligent, şi ei ştiau asta, însă ar fi fost o greşeală să-l îmboldească să ajungă prea departe, prea repede. Jack a fost de acord. N-o să-l zorească. Dar dacă puştiul prindea repede, ei vor fi pregătiţi. Şi acum se întreba dacă nu cumva Jack avusese dreptate şi în această privinţă.

Danny, pregătit de cei trei-patru ani în care urmărise fascinat la televizor emisiunile *Sesame Street* şi *Electric Company,* învăţa cu o rapiditate aproape înspăimântătoare. Şi asta o neliniştea. Stătea aplecat peste cărticelele nevinovate (radioul cu galenă şi avionul din plută puse pe etajeră deasupra lui) atât de înverşunat de parcă ar fi fost vorba de o chestiune de viaţă şi de moarte. Chipul îi era mai tensionat şi mai palid decât ar fi fost normal în lumina intimă pe care o împrăştia lampa de birou pe care i-o puseseră în cameră. Lua totul foarte în serios, atât abecedarele, cât şi paginile cu exerciţii pe care i le făcea Jack în fiecare după-amiază. Un măr şi o piersică desenate. Cuvântul „măr” scris dedesubt în caligrafia mare şi clară a lui Jack. Înconjuraţi, vă rog, desenul corect, cel care se potriveşte cu cuvântul scris. Iar fiul lor privea cuvântul scris şi apoi, desenele, cu buzele mişcându-i-se, formând cuvântul, *transpirând* parcă atunci când îl rostea. Acum putea deja să scrie singur vreo treizeci de cuvinte cu creionul roşu uriaş, strâns în pumnul său mic şi dolofan.

Urmărea încet cu degetul cuvintele din abecedar. Deasupra lor era o poză pe care Wendy şi-o amintea din şcoala primară, cu aproape nouăsprezece ani în urmă. Un băiat cu păr negru şi creţ şi care râde. O fată cu fustă scurtă, cu bucle blonde, cu o coardă într-o mână. Un căţel care aleargă după o minge de cauciuc, mare şi roşie. Treimea din clasa întâi. Dick, Jane şi Jip.

— Uite cum fuge Jip, citi rar Danny. Fugi, Jip, fugi. Fugi, fugi, fugi. Făcu o pauză, coborând degetul pe rândul următor: Uite… se aplecă mai tare, atingând aproape acum pagina cu nasul. Uite…

— Nu atât de aproape, amice – zise Wendy încetişor. O să-ţi strici ochii. Este…

— Nu-mi spune! strigă Danny, ridicându-se brusc. Era panică în vocea lui: Nu-mi spune, mami! Pot singur!

— Bine, iubitule, zise ea. Dar nu e un capăt de ţară. Zău că nu este.

Fără să ţină cont de ea, Danny se aplecă din nou asupra cărţii. Expresia de pe faţa lui îţi amintea de studenţii aflaţi în pragul examenelor extrem de dificile. Lui Wendy, povestea aceasta începuse să-i placă din ce în ce mai puţin.

— Uite mi… ea. Ea. Ea. Uite mi-gea? Uite migea. *Mingea!*

Triumfător. Fioros.

Furia din vocea lui o sperie: *Uite mingea!*

— Corect, zise ea. Iubitule, cred că este suficient pentru seara asta.

— Încă două pagini, mami. Te rog?

— Nu, amice. Închise cu hotărâre cartea legată în coperţi roşii. E timpul să te culci.

— Te rog!

— Nu mă bate la cap, Danny. Mămica e obosită.

— Bine, dar privea cu jind la abecedar.

— Du-te, pupă-l pe tata şi apoi spală-te. Nu uita să te speli şi pe dinţi.

— Biiine.

Ieşi din cameră amărât, târşâindu-şi picioarele. Un băieţel îmbrăcat în pantaloni de pijama şi într-un tricou gros şi larg, cu o minge desenată pe piept şi cu inscripţia NEW ENGLAND PATRIOTS pe spate.

Maşina de scris a lui Jack îşi opri tirul şi Wendy auzi ţopăitul lui Danny.

— Noapte bună, Tati!

— Noapte bună, amice. Cum merge?

— Cred că bine. Mami mi-a zis să mă opresc.

— Mămica are dreptate. E trecut de opt şi jumătate. Te duci la baie?

— Mda.

— Bine faci. Văd că-ţi cresc cartofi în urechi. Şi ceapă, şi morcovi, şi arpagic, şi…

Auzi apoi chicotitul lui Danny, din ce în ce mai stins şi întrerupt de zgomotul uşii de la baie. O închise bine: Nu-i plăcea deloc să fie surprins când era în baie, în vreme ce nici ea nici Jack nu se prea jenau. Alt semn – şi semnele se

înmulţeau cu repeziciune – că mai era şi o altă fiinţa omenească în casă, nu doar o copie la indigo a vreunuia dintre ei sau o combinaţie a amândurora. O întrista un pic. Într-o zi, propriul său copil îi va deveni străin şi ea îi va fi străină... dar nu chiar atât de străină cât era mama ei pentru ea. Doamne, te rog, fă să nu fie chiar aşa. Fă-l să-şi mai iubească mama şi după ce a crescut.

Maşina de scris a lui Jack îşi reluă rafalele intermitente.

Aşezată încă pe scaunul de lângă biroul lui Danny, Wendy îşi plimbă privirea, prin camera fiului său. Aripa avionului fusese reparată. Pe birou erau împrăştiate cărţi cu poze, cărţi de colorat, cărţi vechi cu Spiderman, ale căror coperţi erau rupte, creioane, carioca şi cuburi. Volkswagenul era pus cu grijă peste ele, nedesfăcut încă din ambalajul de celofan. Îl vor asambla împreună, el şi tatăl lui, mâine sau poimâine seară, dacă Danny continua să înveţe ca şi până acum. Nu vor mai aştepta sfârşitul săptămânii. Pozele cu Pooh şi Eyore, şi Christopher Robin erau lipite frumos pe perete, urmând a fi înlocuite destul de curând cu fotografii ale unor cântăreţi de rock cu figuri drogate. Aşa credea. Inocenţa care lasă loc experienţei. Firea omenească, drăguţă.

Cu toate acestea, se simţea tristă. La anul va merge la şcoală şi ea va pierde cel puţin jumătate din el, poate mai mult, în favoarea noilor lui prieteni. Au încercat să mai aibă un copil, pe vremea când lucrurile păreau să meargă bine la Stovington, dar acum lua din nou anticoncepţionale. Prea multă nesiguranţă. Numai Dumnezeu ştie unde vor fi peste nouă luni.

Ochii i se opriră asupra cuibului de viespi.

Deţinea locul cel mai important în camera lui Danny, pe o tavă mare de plastic aşezată pe măsuţa de lângă pat. Nu-i plăcea, chiar dacă era gol. Se întreba dacă nu cumva are microbi, se gândi să-i spună lui Jack, dar îşi dădu seama că o să râdă de ea. O să-l întrebe totuşi mâine pe doctor, dacă va reuşi să-l prindă între patru ochi. Nu-i plăcea deloc ideea

ca lucrul acela, construit din saliva şi materia mestecată de fălcile atâtor creaturi ciudate, să stea la mai puţin de o jumătate de metru de capul fiului său.

Apa mai curgea încă în baie, aşa că Wendy se duse în dormitorul cel mare ca să vadă dacă totul e în ordine. Jack nici măcar nu-şi ridică ochii; era pierdut în lumea pe care o crea, privind fix la pagina din maşina de scris, cu o ţigară atârnându-i în colţul buzelor.

Bătu încetişor la uşa de la baie.

— S-a întâmplat ceva, amice? Ai adormit?

Niciun răspuns.

— Danny?

Niciun răspuns. Încercă uşa. Era încuiată.

— Danny?

Acum era îngrijorată cu adevărat. O neliniştea lipsa oricărui alt sunet în afară de apa care curgea.

— Danny? Deschide uşa, iubitule.

Niciun răspuns.

— Danny!

— Iisuse, Wendy, ai de gând să loveşti cu pumnii în uşă toată noaptea?

— Danny s-a încuiat în baie şi nu-mi răspunde!

Jack ocoli biroul şi se apropie. Părea scos din sărite. Lovi tare în uşă, o singură dată.

— Deschide, Danny. S-a terminat cu joaca.

Niciun răspuns.

Jack bătu mai tare:

— Nu mai face pe nebunu’ amice. E vremea de culcare. Te bat dacă nu deschizi.

„Îşi pierde cumpătul”, gândi Wendy şi dintr-o dată i se făcu şi mai teamă. Nu-l mai atinsese pe Danny la mânie din seara aceea, în urmă cu doi ani. Numai că acum, părea destul de supărat ca s-o facă din nou.

— Danny, iubitule, începu ea.

Niciun răspuns. Numai apa care curgea.

— Danny, dacă mă faci să sparg uşa, îţi dau cuvântul că o să dormi pe burtă la noapte, îl avertiză Jack.

Nimic.

— Sparge-o, spuse Wendy şi, brusc, i se păru tare greu să articuleze cuvintele. Repede.

Îşi ridică piciorul şi lovi clanţa cu putere. Uşa cedă imediat şi se deschise, izbindu-se tare de peretele băii.

— *Danny!* ţipă ea.

Apa curgea cu presiune mare în chiuvetă. Pe marginea ei, un tub cu pastă de dinţi fără capac. Danny şedea pe marginea căzii de baie, cu periuţa atârnându-i în mâna stângă, cu spumă în jurul gurii. Privea fix, parcă în transă, în oglinda de pe dulăpiorul de medicamente de deasupra chiuvetei. Expresia care i se întipărise pe chip era una de groază nesfârşită, iar primul ei gând a fost că avusese un fel de criză de epilepsie, că poate chiar îşi înghiţise limba.

— *Danny!*

Danny nu răspunse. Din gât îi ieşeau sunete guturale.

Apoi a fost împinsă la o parte atât de tare, încât se prăbuşi în grătarul de prosoape, iar Jack intră şi îngenunche în faţa copilului.

— Danny, zise. Danny, Danny! Pocni din degete în faţa ochilor pustii ai lui Danny.

— Ahaa, sigur, zise Danny. Turneu. Lovitură… Ăăă…

— Danny…

— Crichet! zise Danny, a cărui voce devenise brusc mai profundă, căpătase un timbru aproape bărbătesc. Crichet. Lovitură. Ciocanul de crichet… are două capete. Caa…

— Jack, Dumnezeule, *ce s-a întâmplat cu el?*

Jack îl apucă de umeri şi-l scutură tare. Capul lui Danny căzu pe spate parcă fără viaţă, şi apoi reveni ca un balon agăţat de un băţ.

— Crichet. Lovitură. Amirc.

Jack îl scutură din nou şi privirea lui Danny se limpezi. Periuţa îi căzu din mână pe pardoseala de gresie, cu un pocnet.

— Ce? întrebă el, privind în jur.

Îşi văzu tatăl aşezat în genunchi în faţa lui şi pe Wendy lipită de perete.

— Ce? întrebă Danny din nou. C-c-ce s-s-s-a…

— *Nu te bâlbâi!* ţipă la el Jack.

Danny scoase o exclamaţie speriată, încordându-se, încercând să se îndepărteze de tatăl său, apoi izbucni în lacrimi. Şocat, Jack îl luă în braţe:

— Ah, iubitule, îmi pare rău. Îmi pare rău, amice. Te rog. Nu plânge. Îmi pare rău. Totul e-n regulă.

Apa continua să curgă în chiuvetă, iar lui Wendy i se păru că trăieşte un coşmar îngrozitor, în care timpul s-a întors înapoi la momentul când soţul ei alcoolic i-a rupt braţul fiului său şi apoi a căzut în faţa lui, ruşinat, îndurerat, scâncind aproape aceleaşi cuvinte.

(„Ah, iubitule. Îmi pare rău. Îmi pare rău, amice. Te rog. Atât de rău îmi pare”.)

Se repezi la ei, îl smulse pe Danny din braţele lui Jack (văzu reproşul mânios de pe chipul acestuia, dar îl amână pentru o examinare ulterioară) şi-l ridică. Îl duse în dormitorul cel mic, simţind cum mâinile lui Danny o ţin strâns după gât. Jack venea în urma lor.

Se aşeză pe patul lui Danny şi-l legănă, alinându-l cu cuvinte fără noimă, repetate în neştire. Îşi întoarse ochii spre Jack, dar acum pe chipul lui se citea numai îngrijorare. Îşi ridică întrebător sprâncenele. Ea clătină uşor din cap.

— Danny, spuse. Danny, Danny, Danny. E-n ordine, amice. E bine.

În cele din urmă, Danny tăcu, tremurându-i numai uşor în braţe. Şi totuşi, lui Jack i se adresă primul; Jack, care acum stătea pe pat lângă el – şi ea simţi acelaşi junghi vechi

(El e primul, întotdeauna el a fost primul)

de gelozie. Jack ţipase la el, ea îl mângâiase, şi totuşi tatălui său îi vorbea Danny acum:

— Îmi pare rău dacă n-am fost cuminte.

— N-ai de ce să-ţi pară rău, amice. Jack îi zburli părul: Ce dracu’ s-a întâmplat în baie?

Danny îşi clătină uşor capul, ameţit parcă:

— Nu… nu ştiu. Tati, de ce mi-ai spus să nu mă mai bâlbâi? Eu nu mă bâlbâi.

— Sigur că nu, zise Jack cu convingere, însă Wendy simţi cum un deget de gheaţă îi atinge inima. Dintr-o dată Jack păru speriat, de parcă tocmai ar fi văzut o stafie.

— Ceva despre cronometru… mormăi Danny.

— *Ce?* Jack se aplecă spre el, iar Danny tresări.

— Jack, îl sperii! spuse ea, iar tonul era acuzator.

Îşi dădu seama că toţi trei erau speriaţi.

Speriaţi de ce anume?

— Nu ştiu, nu ştiu, îi spuse Danny lui Jack. Ce… ce am spus, tati?

— Nimic, mormăi Jack.

Îşi scoase batista şi se şterse la gură. Wendy avu din nou senzaţia dezgustătoare de întoarcere în timp. Îşi amintea bine gestul acesta al lui Jack de pe vremea când era beat mai tot timpul.

— De ce ai încuiat uşa Danny, îl întrebă ea cu prudenţă. Cine ţi-a spus să faci aşa?

— Tony, răspunse Danny. Tony mi-a zis s-o încui.

Schimbară o privire pe deasupra capului său.

— Ţi-a zis Tony şi de ce trebuia s-o încui? îl întrebă Jack cu blândeţe.

— Mă spălam pe dinţi şi mă gândeam la abecedarele mele, zise Danny. Mă gândeam tare. Şi… şi l-am văzut pe Tony, departe, în oglindă. Şi el mi-a zis ca trebuie să-mi arate iar.

— Vrei să zici că era în spatele tău? îl întrebă Wendy.

— Nu. Era *în* oglindă, accentuă Danny. Departe în oglindă. Şi atunci am intrat şi eu în oglindă. Şi îmi amintesc numai cum mă zgâlţâia tati şi m-am gândit că iar n-am fost cuminte.

Jack tresări de parcă îl lovise cineva.

— Nu, amice, zise el încet.

— Tony ţi-a spus să încui uşa? întrebă Wendy mângâindu-i părul.

— Da.

— Şi ce a vrut să-ţi arate?

Danny se încordă în braţele ei, de parcă muşchii i s-ar fi transformat în corzi de pian.

— Nu-mi aduc aminte, spuse el răvăşit. Nu-mi aduc aminte. Nu mă întreba. Nu… *Nu-mi aduc aminte nimic!*

— Ssst, spuse Wendy alarmată. Începu să-l legene din nou: Nu-i nimic dacă nu-ţi aduci aminte, iubitule. Nu-i nimic.

În cele din urmă, Danny se relaxă iar.

— Vrei să mai stau puţin? Să-ţi citesc o poveste?

— Nu. Aprinde-mi doar lampa.

Privi cu sfială spre tatăl său.

— Stai tu, Tati? Puţin?

— Sigur, amice.

Wendy oftă:

— Te aştept în camera de zi, Jack.

— Bine.

Se ridică şi-l privi pe Danny cum se bagă în pat. Părea tare mic.

— Sigur totul e în regulă, Danny?

— Sigur. Pune-l pe Snoopy în priză, mamă.

— Da, da.

Băgă în priză lampadarul, al cărui abajur îl înfăţişa pe Snoopy dormind dus pe acoperişul cuştii sale. Nu avusese niciodată nevoie de un lampadar până când se mutaseră la *Overlook.* Atunci a cerut cu vehemenţă să-i cumpere unul.

Aprinse lampa şi privi din nou la ei, la cercul mic şi alb al feţei lui Danny şi la chipul lui Jack deasupra lui. Ezită o secundă

(„şi atunci am intrat în oglindă”)

şi apoi ieşi încetişor din cameră.

— Ţi-e somn? întrebă Jack, dându-i părul la o parte de pe frunte.

— Mda…

— Vrei un pahar cu apă?

— Nu…

Cinci minute liniştea fu deplină.

Ţinea încă mâna pe Danny. Crezând că băiatul a adormit, tocmai se pregătea să se ridice şi să iasă uşor, când îl auzi pe Danny şoptind somnoros:

— Crichet.

Jack se întoarse brusc, înfiorat până în măduva oaselor.

— Danny?

— N-o să-i faci niciodată vreun rău lui mami, nu-i aşa, tată?

— Nu.

— Şi nici mie?

— Nu.

Din nou tăcere, învăluind camera.

— Tati?

— Poftim?

— Tony a venit şi mi-a zis despre crichet.

— Aşa? Ce ţi-a spus?

— Nu ţin minte multe. Decât că a zis că se joacă cu serviciu. Ca baseball-ul. Nu-i aşa că-i ciudat?

— Ba da.

Inima lui Jack i se zbătea nebuneşte în piept. Cum de era posibil ca puştiul să ştie una ca asta? Crichetul se juca cu serviciu', nu ca baseball-ul, ci ca tenisul.

— Tati…? (Era aproape adormit acum).

— Da?

— Ce-i aia „amirc"?

— „Amirc"? Sună ca un fel de plantă medicinală.

Tăcere.

— Hei, amice?

Dar Danny adormise şi respira încet şi regulat. Jack îl privi câteva clipe şi un val de dragoste îl copleşi. De ce a

ţipat la copil? Era un lucru perfect normal să se bâlbâie puţin, tocmai ce îşi revenise din ameţeală sau dintr-o stare inexplicabilă de transă şi, în condiţiile acestea, era perfect normal să se bâlbâie. Perfect normal. Şi nu zisese deloc *cronometru.* Zisese altceva, lipsit de sens, nedesluşit.

Cum de ştia că la crichet se serveşte? Îi spusese cineva? Ullman? Hallorann?

Îşi privi mâinile. Ţinea pumnii strâns încleştaţi, încordaţi,

(Dumnezeule cum aş mai bea ceva)

iar unghiile erau înfipte în palme.

Încet, îşi forţă pumnii să se deschidă.

— Te iubesc, Danny, şopti. Numai Dumnezeu ştie cât de mult te iubesc.

Ieşi. Îşi pierduse cumpătul din nou, foarte puţin, dar suficient să-l facă să se simtă speriat şi dezgustat. Un pahar ar îndepărta sentimentul ăsta. O, da, l-ar îndepărta

(Ceva în legătură cu cronometrul)

şi ar îndepărta şi orice altceva. Nu se înşelase asupra cuvintelor rostite. Nu se înşelase deloc. Fiecare cuvânt fusese clar ca sunetul unui clopoţel. Se opri în hol, privi înapoi şi, automat, îşi şterse buzele cu batista.

În lumina aruncată de lampadar, corpurile lor se distingeau numai ca două siluete întunecate. Wendy, numai în chiloţi, se duse şi-l înveli din nou; se dezvelise în timpul somnului. Jack stătea în prag, urmărind-o cum îi pune palma pe frunte.

— Are febră?

— Nu.

Îl sărută pe obraz.

— Slavă Domnului că ai luat oră la doctor, zise Jack când ea se întoarse la uşă. Crezi că tipul ştie ceva meserie?

— Mi s-a spus că e foarte bun. Asta e tot ce ştiu.

— Dacă se întâmplă ceva, am de gând să vă trimit pe amândoi să staţi la maică-ta, Wendy.

— Nu.

— Ştiu ce simţi, spuse luând-o de umeri.

— Ba nu ştii deloc ce simt faţă de ea.

— Wendy, nu există alt loc unde să vă pot trimite. Ştii asta.

— Dacă ai…

— Fără slujba asta am fi fost terminaţi, zise el simplu. Ştii asta.

Silueta ei dădu uşor din cap. Ştia.

— Când am discutat cu Ullman, m-am gândit că face pe nebunul. Acum nu mai sunt atât de sigur. Poate că n-ar fi trebuit să vă aduc şi pe voi doi. La patruzeci de mile distanţă de nicăieri.

— Te iubesc, spuse ea. Şi Danny te iubeşte încă şi mai mult, dacă se poate aşa ceva. I-ai fi frânt inima, Jack. I-ai frânge inima şi acum dacă ne-ai trimite de aici.

— Nu vorbi aşa.

— Dacă doctorul spune că e ceva în neregulă, o să-mi caut un serviciu în Sidewinder. Dacă nu găsesc, o să plec cu Danny la Boulder. Dar, Jack, nu pot să mă duc la mama. Nu în condiţiile astea. Nu-mi cere să fac aşa ceva. Pur… pur şi simplu nu pot.

— Da, ştiu. Hai, lasă. Poate nu-i nimic.

— Poate.

— Avem oră la două?

— Da.

— Să lăsăm uşa de la dormitor deschisă.

— Şi eu m-am gândit. Dar cred că doarme dus acum.

Însă nu era aşa.

„Bum… bum… bumbum BUMBUM…”

Fugea de bubuiturile acelea îngrozitoare, care răsunau de jur împrejurul său, prin coridoare întortocheate ca într-un labirint, călcând cu picioarele goale un covor gros pe care o junglă era desenată în negru şi albastru. Voia să ţipe, de fiecare dată când ciocanul de crichet se izbea de perete undeva în spatele lui. Dar nu trebuie. Nu trebuie. Dacă ţipă, se dă de gol şi apoi

(apoi AMIRC)

(„Ieşi afară şi ia-ţi doctoria, loază afurisită!”)

Oh! şi-l auzea pe posesorul acelei voci cum vine, vine după el, repezindu-se pe hol ca un tigru într-o junglă străină, neagră şi albastră. Un canibal.

(„Vino aici, ticălos mic ce eşti!”)

Dacă ar putea numai să ajungă la scări, dacă ar putea coborî de la etajul al treilea, poate că n-o să păţească nimic. Chiar şi cu liftul. Numai dacă şi-ar putea aminti ce fusese uitat. Dar era întuneric şi în teroarea care-l cuprinsese se rătăcise. Trecuse de un coridor, apoi de altul, cu inima zbătându-i-se în gât ca o bucată mare şi fierbinte de gheaţă, îngrozit la gândul că după oricare colţ se putea să-i apară în faţă tigrul cu chip omenesc.

Bubuiturile se auzeau acum chiar în spatele lui: şi zbieretele răguşite şi îngrozitoare.

Vâjâitul pe care-l făcea prin aer capul ciocanului

(„crichet… lovitură… crichet… lovitură… AMIRC”)

înainte de a se izbi de perete. Şoapta uşoară a picioarelor lui desculţe pe jungla desenată a covorului. Panica umplându-i gura cu un suc amar.

(„Îţi vei aminti ce s-a uitat”… dar o să-şi amintească oare? Ce era?)

Dădu colţul şi văzu cu o groază teribilă că acel coridor se înfundă. Uşi încuiate se încruntau la el din trei laturi. Aripa vestică. Era în aripa vestică şi auzea ţipetele furtunii de afară, părând a se îneca cu gâtlejul ei negru plin de zăpadă.

Se lipi cu spatele de perete, plângând înspăimântat, inima bătându-i ca inima unui iepuraş prins în cursă. Când spatele îi atinse peretele tapetat în albastru deschis, cu model vălurit, nu se mai putu ţine pe picioare şi se prăbuşi pe covor, cu mâinile întinse pe hăţişul de liane ţesute în covor, cu respiraţia şuierată.

Mai tare. Mai tare.

În hol era un tigru, şi acum tigrul era chiar după colţ, ţipându-şi încă ascuţit furia nebună şi nerăbdătoare, izbind

cu ciocanul de crichet, pentru că tigrul acesta avea două picioare şi era…

Se trezi cu un geamăt înăbuşit, ridicat din pat, cu ochii mari care priveau fix în întuneric, cu mâinile încrucişate în faţă.

Ceva pe o mână. Ceva care se târa.

Viespi. Trei viespi.

Şi atunci îl înţepară, parcă toate odată, şi atunci toate imaginile se descompuseră şi se prăbuşiră asupra lui ca un torent negru şi el începu să strige în întuneric, cu viespile pe mâna stângă, împungându-l mereu.

Luminile se aprinseră şi tăticul stătea lângă el, în şort, cu ochi severi. Mămica era în spatele lui, somnoroasă şi speriată.

— *Luaţi-le de pe mine!* ţipă Danny.

— O, Doamne, zise Jack.

Văzuse.

— Jack, ce s-a întâmplat cu el? *Ce s-a întâmplat?*

Nu-i răspunse. Se repezi la pat, luă perna lui Danny şi-l lovi peste mâna care se zbătea înnebunită. Din nou. Din nou. Wendy văzu ceva care semăna a insecte, cum se ridică în aer şi încep să bâzâie.

— Ia o revistă! îi strigă Jack peste umăr. Omoară-le!

— Viespi? zise Wendy, şi o clipă se strânse înăuntrul ei însăşi, detaşată parcă în această descoperire. Apoi mintea i se revoltă şi realizarea i se conectă la emoţie.

— Viespi, Dumnezeule, Jack, tu ai spus…

— Taci în mă-ta şi omoară-le! tună el. Fă ce-ţi spun!

Una din ele aterizase pe biroul lui Danny. Wendy luă o carte de colorat şi o izbi peste viespe. Lăsă o pată maronie, vâscoasă.

— Mai e una pe perdea, zise el şi ieşi din cameră cu Danny în braţe.

Duse copilul în dormitorul lor şi-l aşează în pat, pe partea lui Wendy:

— Stai întins cuminte aici, Danny. Să nu te întorci decât dacă-ţi spun. Ai înţeles?

Danny dădu din cap. Avea faţa umflată şi mânjită de lacrimi.

— Uite ce băiat curajos am.

Jack se repezi pe hol, înspre scări. Auzi în urmă cum cartea de colorat plesneşte ceva de două ori şi apoi auzi ţipătul de durere al soţiei sale. Nu-şi încetini fuga, ci coborî treptele două câte două în holul întunecat. Trecu prin biroul lui Ullman spre bucătărie, izbindu-şi şoldul de colţul mesei de stejar a lui Ullman. Abia dacă simţi ceva.

Aprinse lumina în bucătărie şi se îndreptă spre chiuvetă. Vasele spălate după cină erau aşezate de Wendy în uscător. Smulse dintre ele un lighean mai mare. O farfurie căzu şi se făcu ţăndări. Ignorând-o, se întoarse şi alergă înapoi, prin birou şi în sus pe scări.

Wendy stătea în faţa uşii lui Danny, de-abia răsuflând. Era albă la faţă. Ochii îi erau sticloşi şi lipsiţi de expresie, părul i se lipise de obraji:

— Le-am prins pe toate – spuse ea pe un ton inexpresiv. Numai că una m-a înţepat. Jack, ai spus că au murit toate.

Începu să plângă.

Trecu pe lângă ea fără să-i răspundă şi se duse cu ligheanul lângă cuib. Nicio mişcare. Nu era nimic acolo, pe dinafară, în orice caz. Trânti ligheanul peste cuib.

— Aşa. Hai.

Se întoarseră în dormitor.

— Unde te-a înţepat? o întrebă.

— La… la încheietura mâinii.

— Să văd.

Îi arătă. Chiar deasupra încheieturii dintre antebraţ şi palmă, era un semn mic şi rotund. Carnea din jur începuse să se umfle.

— Eşti alergică la înţepături? o întrebă. Gândeşte-te bine! Dacă tu eşti, atunci poate fi şi Danny. Ticăloasele alea l-au înţepat de cinci-şase ori.

— Nu, spuse ea, mai calmă. Doar… le urăsc, atâta tot. *Le urăsc.*

Danny stătea la picioarele patului, strângându-şi mâna stângă cu cea dreaptă şi uitându-se la ei. Ochii, încercănaţi din cauza şocului, îl priveau pe Jack cu reproş.

— Tati, ai zis că le-ai omorât pe toate. Mâna… mă doare rău.

— Hai s-o vedem, amice… nu, nu o ating. Asta te-ar durea mai tare. Arată-mi-o numai.

Aşa făcu şi Wendy gemu:

— O, Danny… o, mânuţa ta!

Mai târziu, doctorul urma să numere unsprezece înţepături. Acum însă, tot ce au văzut era o aglomerare de puncte, de parcă pe palmă şi pe degete i-ar fi fost presărate bucăţele mici-mici de hârtie roşie. Se umflase rău. Mâna începuse să-i semene cu o imagine din desenele animate în care Bugs Bunny sau Duffy Duck tocmai s-a izbit singur cu ciocanul.

— Wendy, adu sprayul din baie.

Se duse să-l aducă, iar Jack se aşeză lângă Danny şi-i cuprinse umerii cu braţul.

— După ce te dau cu spray, vreau să fac nişte fotografii cu mâna ta, amice. Şi după aia dormi cu noi, bine?

— Bine, zise Danny. Da’ de ce vrei să faci poze?

— În caz că vrem să-i dăm pe unii în judecată, ca să-i usture fundul.

Wendy veni cu un spray, de forma unui extinctor.

— N-o să te doară, iubitule, spuse ea scoţând capacul.

Danny întinse mâna şi ea împrăştie lichidul din tub pe ambele părţi, până ce mâna începu să lucească. Danny scoase un oftat lung, cutremurat.

— Ustură? îl întrebă ea.

— Nu. E mai bine.

— Acum ia astea. Mestecă-le.

Îi întinse cinci aspirine pentru copii, cu aromă de portocale. Danny le luă şi le băgă în gură una câte una.

— Nu-s prea multe? întrebă Jack.

— Sunt prea multe înţepături, îl repezi ea mânioasă. Du-te şi scapă de cuibul ăla, Jack Torrance. Chiar acum.

— O clipă.

Se duse la dulap şi luă aparatul de fotografiat de pe raftul de sus. Cotrobăi mai adânc şi găsi şi bliţul.

— Jack, ce faci? îl întrebă ea, în pragul isteriei.

— Îmi pozează mâna, zise cu gravitate Danny. Şi apoi o să dăm în judecată nişte oameni, de o să-i usture fundul. Aşa-i, tati?

— Aşa-i, zise Jack încruntat. Introduse bliţul în aparat. Întinde mâna, fiule. Cred că fiecare înţepătură din astea costă cam cinci mii de dolari.

— Ce tot vorbeşti? ţipă Wendy.

— Îţi spun eu ce vorbesc. Am urmat întocmai instrucţiunile dispozitivului ăluia nenorocit. O să-i dăm în judecată, chestia era defectă. Altfel nu se poate. Cum altfel îţi explici ce s-a întâmplat?

— Aha, zise ea cu o voce stinsă.

Făcu patru fotografii, cerându-i lui Wendy să cronometreze timpul dintre ele.

Danny, fascinat de gândul că mâna sa înţepată poate valora mii şi mii de dolari, începu să-şi mai piardă din spaimă şi se arătă interesat de ce se petrecea. Mâna îi zvâcnea şi îl durea puţin capul.

Când Jack lăsă aparatul jos şi puse fotografiile la uscat pe şifonier, Wendy îl întrebă:

— N-ar trebui să-l ducem la doctor în noaptea asta?

— Nu, dacă nu are dureri mari, zise Jack. Când cineva are o alergie puternică la veninul de viespe, efectele apar în treizeci de secunde.

— Efecte? Ce vrei să…

— Comă. Sau convulsii.

— O! O, Iisuse.

Păli, aproape doborâtă, şi se cuprinse strâns cu braţele.

— Cum te simţi, fiule? Crezi că poţi să dormi?

Danny clipi. Coşmarul i se topise în minte, dar era încă speriat.

— Dacă dorm cu voi.

— Sigur, spuse Wendy. Ah, iubitule, îmi pare atât de rău.

— Nu-i nimic, mămico.

Ea începu iar să plângă, iar Jack o apucă de umeri:

— Wendy, îţi jur că am urmat instrucţiunile.

— Scapi de cuib mâine dimineaţă? Te rog?

— Sigur că o să-l arunc.

Se băgară toţi trei în pat şi Jack tocmai se pregătea să stingă lumina, când se opri şi se dădu jos:

— Vreau să fac o poză şi cu cuibul.

— Şi te întorci repede.

— Bine.

Se duse la dulap, luă aparatul şi bliţul şi-i făcu semn lui Danny că totul este în ordine. Danny zâmbi şi făcu şi el semnul cu mâna sănătoasă.

„Ce copil”, gândi în timp ce se înapoia în camera lui Danny. „Prin câte a trecut şi cât de repede uită”.

Lumina de lângă pat era încă aprinsă. Jack se îndreptă într-acolo şi, când privi la măsuţa de alături, i se făcu pielea de găină. Îl trecură fiorii, iar părul parcă încerca să ia poziţia de drepţi.

Aproape că nu mai putea să vadă cuibul prin ligheanul transparent. Pereţii acestuia colcăiau de viespi. Nu putea spune câte erau. Cel puţin cincizeci. Poate o sută.

Cu inima bătându-i surd în piept, făcu fotografiile şi apoi aşteptă să se developeze automat. Îşi şterse buzele cu dosul palmei. Un singur gând i se tot răsucea în minte răsunând cu

(„Ţi-ai pierdut cumpătul. Ţi-ai pierdut cumpătul. Ţi-ai pierdut cumpătul”.)

o groază aproape superstiţioasă. Se întorseseră. Omorâse viespile, dar ele se întorseseră.

În minte, se auzi din nou ţipând la fiul său cel foarte înspăimântat: „Nu te bâlbâi!”

Îşi şterse iarăşi buzele.

Se îndreptă spre pupitrul lui Danny, cotrobăi prin sertare şi scoase un carton – jocul de jigsaw-puzzle. Îl duse la noptieră şi cu mare grijă puse cuibul şi ligheanul pe el. Viespile bâzâiră furioase în această nouă închisoare. Apoi, ţinând bine ligheanul deasupra cuibului, ca să nu alunece, ieşi în hol.

— Vii la culcare, Jack? întrebă Wendy.

— Vii la culcare, Tati?

— Cobor o clipă, spuse, încercând să-şi ascundă tremurul din voce.

„Cum s-a întâmplat? Cum, în numele lui Dumnezeu?”

Cu siguranţă că sprayul funcţionase. Văzuse jetul alb şi gros care începuse să iasă chiar în momentul când a tras de inel. Şi apoi, două ore mai târziu, când a scuturat cuibul, au căzut din el o mulţime de cadavre mici de insecte.

„Atunci cum? Regenerare spontană?”

Asta era o tâmpenie. O prostie de secol al XVII-lea. Insectele nu se regenerează. Şi chiar dacă ouăle de viespe ar putea da naştere la insecte deplin dezvoltate în douăsprezece ore, nici asta nu ar fi putut fi o explicaţie, pentru că regina nu depunea ouă în acest anotimp. Numai în aprilie sau mai. Toamna ele mureau.

Contradicţie vie în faţa ochilor săi, viespile bâzâiau furioase sub lighean.

Coborî şi traversă bucătăria. În spate era o uşă care dădea afară. Bătea un vânt rece, iar picioarele îi amorţiră aproape instantaneu pe cimentul îngheţat al platformei pe care ieşise. Pe platforma aceasta se făceau livrările de lapte în timpul când hotelul era deschis. Puse jos cu mare grijă placa şi ligheanul, iar când se ridică privi la termometrul agăţat lângă uşă. Temperatura coborâse sub zero. Frigul le va omorî până dimineaţă. Intră şi închise uşa. După o clipă de gândire o şi încuie.

Traversă din nou bucătăria şi stinse luminile. Se opri o clipă în întuneric, adâncit în gânduri, dorindu-şi o băutură.

Dintr-o dată, hotelul îi păru plin de mii de zgomote tainice: scârţâieli şi gemete şi sforăitul viclean al vântului pe sub streşini, unde poate alte cuiburi de viespi atârnau ca fructele otrăvite.

Se întorseseră.

Şi şi-a dat brusc seama că hotelul *Overlook* nu-i mai plăcea chiar atât de mult, de parcă nu viespile – care în mod miraculos rezistaseră atacului ucigător – îi înţepaseră fiul, ci hotelul însuşi.

Ultimul său gând, înainte de a urca la soţia şi copilul său,

(„de acum încolo o să-ţi păstrezi cumpătul. Indiferent Ce Se Întâmplă”)

a fost hotărât şi sigur.

Când se îndreptă spre camera lor îşi şterse buzele cu dosul palmei.

17. Cabinetul doctorului

Numai în chiloţei şi întins pe patul din cabinetul doctorului, Danny Torrance părea foarte mic. Privea în sus la doctorul („Spune-mi Bill”) Edmonds care trăsese lângă el un aparat mare şi negru. Danny încercă să vadă mai bine ce se întâmplă.

— Să nu te sperii, omuleţule, zise Bill Edmonds. Ăsta este un electroencefalograf şi nu doare.

— Electro…

— Pe scurt noi îi zicem EEG. O să-ţi agăţ o grămadă de sârme de cap – nu, n-o să le înfig, o să le lipesc cu bandă – şi vârfurile din partea asta a dispozitivului vor înregistra fluxul tău cerebral.

— Ca-n filmul *Omul de şase milioane de dolari?*

— Cam aşa. Ţi-ar plăcea să fii ca Steve Austin când o să te faci mare?

— Nici vorbă, zise Danny, în timp ce sora începuse să lipească firele. Tăticul meu spune că într-o bună zi o să facă un scurt circuit şi atunci o… o s-o ia pe râu în sus.

— Cunosc râul ăsta destul de bine, zise doctorul Edmonds cu amabilitate. L-am parcurs şi eu de câteva ori, fără vâsle. Acum, Danny, o EEG ne poate spune o mulţime de lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— De exemplu, dacă ai epilepsie. Asta este…

— Mda, ştiu ce-i aia epilepsie.

— Ştii?

— Sigur. La creşa unde am fost în Vermont, când eram mic, era un copil care avea boala asta. Şi n-avea voie să umble la tabla cu lumini.

— Ce-i asta, Dan?

Pornise aparatul. Pe hârtie apărură linii subţiri.

— O chestie cu lumini de culori diferite. Şi când o aprindeai, începeau să strălucească unele culori, dar nu

toate. Şi trebuia să numeri culorile şi dacă apăsai butonul bun, puteai să le stingi. Brent nu putea să folosească tabla asta.

— Asta din cauză că luminile strălucitoare pot provoca uneori crize de epilepsie.

— Vrei să zici dă dacă se juca la tabla de lumini, pe Brent puteau să-l apuce năbădăile?

Edmonds schimbă o privire amuzată cu sora:

— Te-ai exprimat neelegant, dar foarte exact, Danny.

— Că ce?

— Am spus că ai dreptate, numai că trebuie să spui „criză” în loc de „năbădăi”. Nu-i frumos… În regulă, stai liniştit acum.

— Bine.

— Danny, când ţi se întâmplă aceste… orice ar fi ele, îţi aminteşti cumva dacă vezi înainte nişte luminiţe care sclipesc?

— Nu.

— Auzi zgomote ciudate? Un zbârnâit? Un sunet ca de sonerie?

— Nu-nu.

— Dar un miros ciudat, de portocale sau de rumeguş? Sau un miros de putregai?

— Nu, domnule.

— Atunci e bine.

— Am epilepsie, doctore Bill?

— Nu cred, Danny. Stai cuminte. Suntem aproape gata.

Aparatul mai murmură şi mai făcu nişte linii încă cinci minute, apoi doctorul Edmonds îl închise.

— Gata, puştiule, zise Edmonds cu vioiciune. Sally o să ia electrozii de pe tine şi apoi te rog să vii în camera de alături. Vreau să stăm puţin de vorbă. OK?

— Sigur.

— Sally: înainte de asta, fă-i şi testul celălalt, te rog.

— În regulă.

Edmonds rupse fâşia lungă de hârtie care ieşise din aparat şi, cu ochii la ea, intră în camera alăturată.

— O să te înţep puţin în braţ, spuse sora după ce Danny îşi trăsese pantalonii. Asta ca să fim siguri că nu ai tuberculoză.

— M-au controlat şi la şcoală, anul trecut, zise Danny fără prea mari speranţe.

— Da, dar asta a fost demult şi între timp ai crescut, nu?

— Cred că da, oftă Danny şi-şi întinse braţul pentru sacrificiu.

După ce-şi puse cămaşa şi pantofii, intră în biroul doctorului Edmonds. Acesta stătea pe gânduri pe marginea biroului, legănându-şi picioarele.

— Salut, Danny.

— Salut.

— Ce-ţi mai face mâna? Arătă spre mâna stângă a lui Danny, care era bandajată.

— Destul de bine.

— Bravo. M-am uitat la EEG şi totul pare în regulă, dar am de gând s-o trimit unui prieten de-al meu din Denver, care s-a specializat în descifrarea chestiilor ăstora. Vreau să nu fie nicio umbră de îndoială.

— Da, domnule.

— Povesteşte-mi despre Tony, Dan.

Încurcat, Danny se mişcă de pe un picior pe celălalt:

— E un prieten invizibil, zise. Eu l-am făcut. Ca să nu fiu singur.

Edmonds râse şi-şi puse mâinile pe umerii lui Danny:

— Asta e ce ştiu mama şi tatăl tău. Dar orice-mi spui rămâne între noi. Sunt doctorul tău. Spune-mi adevărul şi îţi promit că n-o să spun la nimeni, decât dacă îmi dai tu voie.

Danny se gândi. Îl privi pe Edmonds, şi apoi, cu un mic efort de concentrare, încercă să-i prindă gândurile, sau măcar culoarea dispoziţiei sale. Şi dintr-o dată o imagine reconfortantă îi apăru în minte: dosare în dulapuri ale căror

uşi se închid una după alta, încuindu-se cu un mic pocnet. Pe etichetele de pe fiecare uşă scria: A-C, SECRET; D-G, SECRET; şi aşa mai departe. Această imagine îl linişti puţin pe Danny.

Cu prudenţă, spuse:

— Nu ştiu cine este Tony.

— E de vârsta ta?

— Nu. Are cel puţin unsprezece ani. Cred că s-ar putea să fie şi mai mare. Nu l-am văzut niciodată de aproape. S-ar putea să fie destul de mare cât să aibă voie să conducă maşina.

— Îl vezi numai la distanţă, zici?

— Da, domnule.

— Şi vine întotdeauna înainte să leşini?

— Păi nu leşin. E aşa de parcă mă ia cu el. Şi-mi arată lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— Păi… Danny reflectă puţin, apoi îi povesti lui Edmonds despre cufărul tatălui său, cu toate hârtiile în el, şi cum de fapt cei care i-au ajutat la mutat nu l-au pierdut între Vermont şi Colorado. Fusese tot timpul sub scară.

— Şi tăticul tău l-a găsit acolo unde a spus Tony?

— Da, domnule. Numai că Tony nu mi-a *spus.* Mi-a arătat.

— Înţeleg. Danny, ce ţi-a arătat Tony azi noapte? Când te-ai încuiat în baie?

— Nu-mi aduc aminte, zise Danny repede.

— Eşti sigur?

— Da, domnule.

— Acum o clipă am spus că *tu* ai încuiat uşa de la baie. Dar nu-i aşa, nu? *Tony* a încuiat uşa.

— Nu, domnule. Tony nu putea să încuie uşa, pentru că el nu e adevărat. A vrut ca eu s-o încui şi aşa am făcut. Am încuiat-o.

— Tony îţi arată întotdeauna unde sunt lucrurile pierdute?

— Nu, domnule. Câteodată îmi arată ce o să se întâmple.

— Adevărat?

— Da. Odată Tony mi-a arătat parcul de distracţii şi grădina zoologică din Great Barrington. Tony a spus că tata o să mă ducă acolo de ziua mea. Şi aşa a fost.

— Ce îţi mai arată?

Danny se încruntă:

— Semne. Întotdeauna îmi arată nişte *semne* tâmpite. Şi nici măcar nu pot să le citesc.

— De ce crezi că face Tony chestia asta?

— Nu ştiu. Danny se luminã la faţă: Dar tăticul şi mămica mă învaţă acum să citesc şi eu mă străduiesc foarte mult.

— Ca să poţi să citeşti semnele lui Tony?

— Vreau într-adevăr să învăţ. Dar şi din cauza asta, da.

— Îţi place Tony, Danny?

Danny privi în jos, la pardoseala acoperită cu gresie şi nu răspunse.

— Danny?

— E greu de spus, zise Danny. Îmi plăcea. Speram să vină în fiecare zi, pentru că îmi arăta lucruri bune, mai ales de când mămica şi tăticul nu se mai gândesc la DIVORŢ.

Privirea lui Edmonds se ascuţi, dar Danny nu observă. Se uita încruntat la podea, concentrându-se ca să se poată exprima mai bine.

— Dar acum, mereu când vine îmi arată lucruri rele. Lucruri *îngrozitoare.* Ca în baie noaptea trecută. Lucrurile pe care mi le arată mă înţeapă aşa cum m-au înţepat viespile. Numai că lucrurile lui Tony mă înţeapă aici.

Ridică un deget la tâmplă, un băieţel care parodia inconştient sinuciderea.

— Ce lucruri, Danny?

— Nu-mi aduc aminte! strigă Danny chinuit. Ţi-aş spune dacă aş putea! Parcă nu-mi aduc aminte – pentru că e atât de rău, că nu *vreau* să-mi aduc aminte. Tot ce-mi amintesc când mă trezesc e AMIRC.

— A-*mirg* sau a-*mirc?*

— *Mirc.*

— Ce-i asta, Danny?

— Nu ştiu.

— Danny?

— Da, domnule?

— Poţi să-l faci pe Tony să vină acum?

— Nu ştiu. Nu vine întotdeauna. Şi nici nu ştiu dacă mai vreau să vină vreodată.

— Încearcă, Danny. Sunt aici.

Danny se uită la Edmonds cu îndoială. Edmonds dădu din cap încurajator.

Danny oftă prelung:

— Dar nu ştiu dacă vine. N-am făcut-o niciodată când se uită cineva la mine. Şi, oricum, Tony nu vine întotdeauna.

— Dacă nu vine, nu vine, zise Edmonds. Vreau doar să încerci.

— Bine.

Îşi coborî privirea spre pantofii lui Edmonds şi-şi proiectă mintea afară, spre mămica şi tăticul lui. Erau pe aici pe undeva… de fapt, chiar după peretele acela cu tablou. În sala de aşteptare pe unde au intrat. Aşezaţi. Unul lângă celălalt. Tăcuţi. Se uită prin reviste. Sunt îngrijoraţi. Din cauza lui.

Se concentră mai tare, fruntea i se încreţi, încercând să pătrundă în gândurile mamei. Era mai greu atunci când nu erau în aceeaşi cameră. Apoi începu să le prindă. Mămica se gândea la o soră. Sora ei. Sora era moartă. Mămica lui se gândea că asta a fost cauza principală care a făcut-o pe mama ei să devină aşa o

(„ticăloasă?”)

aşa o pisăloagă bătrână. Pentru că sora ei murise. Când era mică a fost

(„lovită de o maşină, o Dumnezeule, n-aş mai putea suporta aşa ceva cum a păţit Aileen, dar dacă e bolnav, într-adevăr bolnav, cancer, meningită, leucemie, tumoare la creier, ca fiul lui John Gunther sau distrofie musculară, o, Iisuse, copiii de vârsta lui fac des leucemie, nu ne putem

permite tratamente cu radiu, chimioterapie, dar sigur nu te lasă să mori în stradă, nu-i aşa şi în orice caz nu are nimic, e bine, e bine, n-ar trebui să te gândeşti”)

(„Danny”)

(„la Aileen şi”)

(„Danniii…”)

(„maşina aia”)

(„Dannii…”)

Dar Tony nu venise. Nu se auzea decât vocea lui. Şi cu cât aceasta se îndepărtă, Danny o urmă în întuneric, căzând şi rostogolindu-se printr-o gaură fermecată între pantofii doctorului Bill, pe lângă un ciocănel puternic, mai departe, o cadă de baie naviga tăcută în întuneric cu ceva oribil atârnând din ea, pe lângă un sunet dulce ca de clopote de biserică, pe lângă un ceas sub o cupolă de sticlă.

Apoi, bezna fu străpunsă de o singură lumină slabă, acoperită cu pânze de păianjen. Se vedea o podea de piatră care părea udă şi murdară. De undeva, nu prea de departe, se auzea un sunet mecanic, un zgomot neîntrerupt, dar înfundat, nu înfricoşător. Adormitor. Acesta era lucrul care va fi uitat, gândi Danny cu surpriză.

Ochii i se obişnuiră cu întunericul şi-l văzu pe Tony chiar în faţa lui; o siluetă numai. Tony se uita la ceva, iar Danny îşi acordă privirea ca să vadă şi el despre ce e vorba.

(„Tatăl tău. Îl vezi pe tatăl tău?”)

Sigur că-l vedea. Cum să nu-l recunoască, chiar în lumina slabă din subsolul acela? Tăticul lui era aşezat în genunchi, luminând cu o lanternă nişte cutii din carton şi nişte cufere din lemn vechi. Cutiile din carton erau mucegăite şi vechi; unele din ele se rupseseră şi împrăştiaseră fragmente de hârtie pe jos. Ziare, cărţi, hârtii tipărite ce păreau a fi facturi. Tăticul lui le studia cu interes. Şi apoi, tăticul îşi ridică privirea şi îndreptă lanterna într-o altă direcţie. Raza de lumină se opri asupra altei cărţi, mare şi albă, legată cu un şiret de aur. Coperta părea a fi din piele albă. Era un album cu tăieturi din ziare. Brusc, Danny simţi nevoia să

strige, să-i spună tatălui său să nu atingă cartea aceea, să-i spună că există cărţi care nu trebuie să fie deschise. Dar tăticul său ridicase deja mâna spre ea.

Sunetul mecanic, pe care acum îl recunoştea, sunetul produs de cazanul de la *Overlook,* pe care tăticul îl controla de trei sau patru ori pe zi, devenise un zgomot ritmic, copleşitor. Începu să semene cu… cu un bubuit. Iar mirosul de mucegai şi de hârtie umedă şi putrezită se transforma în altceva – în mirosul puternic de ienupăr al Lucrului Rău. Îl învăluia pe tăticul lui ca un abur în timp ce acesta întinde mâna după carte… şi o apucă.

Tony se afla pe undeva în întuneric

(„Acest loc inuman dă naştere la monştri cu chip de om. Acest loc inuman”)

repetând mereu şi mereu aceleaşi vorbe de neînţeles.

(„dă naştere la monştri cu chip de om”.)

Acum cădea din nou prin întuneric, însoţit de tunetul greu, care nu mai era zumzetul cazanului ci zgomotul unui ciocan care loveşte şuierând prin aer în pereţii acoperiţi cu tapet de mătase, scoţând nori de var şi moloz. Se lăsă pe vine, neajutorat, pe covorul albastru şi negru cu desene reprezentând o junglă.

(„Ieşi afară”)

(„Acest loc inuman”)

(„şi ia-ţi doctoria!”)

(„dă naştere la monştri cu chip de om”)

Cu un geamăt care răsună puternic în propriul său cap, se smulse din întuneric. Cineva îl ţinea de umeri şi la început se feri, crezând că lucrul acela întunecat din hotelul *Overlook* în varianta lui Tony îl urmase în lumea reală – şi atunci dr. Edmonds spuse:

— E în ordine, Danny. E în ordine. Totul este bine.

Danny îl recunoscu pe doctor şi apoi recunoscu şi biroul. Începu să tremure neajutorat. Edmonds îl luă în braţe.

Când se mai linişti, Edmonds îl întrebă:

— Ai spus ceva despre monştri, Danny – despre ce era vorba?

— Acest loc inuman – zise el pe un ton gutural – Tony mi-a spus… acest loc inuman… dă… dă naştere…

Clătină din cap:

— Nu-mi aduc aminte.

— Încearcă!

— Nu pot.

— A venit Tony?

— Da.

— Ce ţi-a arătat?

— Întuneric. Bubuituri. Nu-mi aduc aminte.

— Unde erai?

— Lasă-mă-n pace! Nu-mi aduc aminte! Lasă-mă-n pace!

Începu să suspine neputincios, de frică şi disperare. Totul dispăruse într-o materie lipicioasă ca un maldăr ud de hârtii, amintirea fiind indescifrabilă.

Edmonds se duse la chiuvetă şi-i aduse un pahar cu apă. Danny îl bău şi Edmonds îi mai aduse unul.

— Ţi-e mai bine?

— Da.

— Danny, nu vreau să te bat la cap… să te necăjesc cu povestea asta. Dar îţi aduci aminte ce s-a întâmplat înainte să vină Tony?

— Mămica, zise Danny încet. E îngrijorată din cauza mea.

— Mamele sunt întotdeauna îngrijorate.

— Nu… a avut o soră care a murit când era mică. Aileen. Se gândea la Aileen care a fost lovită de o maşină şi asta a făcut-o să-i fie teamă pentru mine. Altceva nu-mi aduc aminte.

Edmonds îi aruncă o privire pătrunzătoare:

— Când se gândea la asta? Acum? Afară în sala de aşteptare?

— Da, domnule.

— Danny cum poţi şti asta?

— Nu ştiu, răspunse Danny cu un aer trist. Cred că e din cauza *strălucirii.*

— Din ce cauză?

Danny clătină foarte încet din cap:

— Sunt îngrozitor de obosit. Pot să merg la mama şi la tata? Nu vreau să mai răspund la nicio întrebare. Sunt obosit. Şi mă doare burta.

— Vrei să vomiţi?

— Nu, domnule. Vreau doar să merg la mama şi la tata.

— Bine, Dan. Edmonds se ridică. Du-te la ei şi trimite-i înăuntru ca să stau de vorbă şi cu dânşii. Bine?

— Da, domnule.

— Sunt cărţi afară. Poţi să te uiţi prin ele. Îţi plac cărţile, nu-i aşa?

— Da, domnule, zise Danny ascultător.

— Eşti un copil bun, Danny.

Danny zâmbi trist.

— Nu-i nimic în neregulă, le spuse Edmond soţilor Torrance. Nimic din punct de vedere fizic. Din punct de vedere mental, e isteţ şi are cam prea multă imaginaţie. Se întâmplă. Câteodată copiii cresc în închipuirile lor ca într-o pereche de pantofi prea mari. Închipuirile lui Danny sunt încă prea mari pentru el. I-aţi făcut testul de inteligenţă?

— Nu cred în testele astea, spuse Jack. Încorsetează atât aşteptările părinţilor cât şi cele ale profesorilor.

Dr. Edmonds aprobă:

— Se poate. Dar dacă i-aţi face testul, sunt convins că aţi descoperi că depăşeşte cu mult limita maximă pentru grupul de vârstă din care face parte. Capacitatea sa verbală este de-a dreptul uluitoare pentru un puşti care nu a împlinit încă şase ani.

— Îi vorbim ca unui om mare, zise Jack cu mândrie.

— Mă îndoiesc că ar fi fost vreodată nevoie să vorbiţi altfel ca să vă înţeleagă.

Edmonds se opri o clipă, jucându-se absent cu un stilou.

— A intrat într-o transă cât am fost cu el. La cererea mea. A fost exact cum aţi descris că s-a întâmplat noaptea trecută în baie. Toţi muşchii i s-au relaxat, corpul i s-a lăsat greu, ochii i s-au dat peste cap. Autohipnoză ca la carte. M-a uimit. Încă mai sunt uimit.

Soţii Torrance se aplecară spre el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Wendy încordată.

Iar Edmonds le relată cu grijă transa lui Danny, despre mormăielile din care a fost în stare să desluşească numai cuvintele „monştri”, „întuneric”, „bubuituri”. Lacrimile care au urmat, criza incipientă de isterie şi nervii la stomac.

— Din nou Tony, zise Jack.

— Ce înseamnă astea? întrebă Wendy. Aveţi vreo idee?

— Câteva. Şi s-ar putea să nu vă placă.

— Spuneţi-ne oricum, îl îndemnă Jack.

— Din ce mi-a povestit Danny „prietenul lui invizibil” i-a fost prieten adevărat până când v-aţi mutat din New England aici. De atunci Tony a devenit un personaj ameninţător. Interludiile plăcute au devenit de coşmar, chiar şi mai înspăimântătoare pentru fiul dumneavoastră, pentru că nu-şi poate aminti despre ce e vorba în coşmarurile lui. Şi asta se întâmplă destul de des. Toţi ne amintim visele frumoase mult mai limpede decât cele urâte. Trebuie că e pe undeva un tampon între conştient şi subconştient şi acolo trăieşte un ticălos de vameş. Cenzorul ăsta lasă să treacă numai o cantitate mică şi, de obicei, ce trece are numai valoare simbolică. Aceasta este teoria lui Freud, mult simplificată, dar descrie destul de bine ceea ce ştim despre interacţiunea minţii cu ea însăşi.

— Credeţi că mutatul l-a necăjit pe Danny atât de tare? întrebă Wendy.

— S-ar putea, dacă v-aţi mutat în condiţii traumatice, zise Edmonds. Aşa a fost?

Cei doi se priviră.

— Predam la o şcoală, zise Jack încet. Mi-am pierdut slujba.

— Înţeleg, zise Edmonds.

Puse jos stiloul cu care se jucase.

— Dar mă tem că sunt mai multe de spus. S-ar putea să fie dureros pentru dumneavoastră. Se pare că fiul dumneavoastră crede că v-aţi gândit serios la divorţ. A vorbit în treacăt despre acest lucru dar numai pentru că acum e de părere că v-aţi răzgândit.

Jack încremeni cu gura căscată, iar Wendy tresări de parcă ar fi primit o palmă. Se albi la faţă.

— N-am discutat niciodată despre asta! zise ea. Nici în faţa lui, nici măcar între noi! Noi…

— Cred că este mai bine să ştiţi totul, domnule doctor, zise Jack. La puţin timp după ce s-a născut Danny, am devenit alcoolic. Am avut probleme cu băutura în tot timpul colegiului, am lăsat-o mai uşor după ce am cunoscut-o pe Wendy, dar am început din nou după ce s-a născut Danny şi în clipa când scrisul, pe care eu îl consider a fi adevărata mea muncă, a început să meargă prost. Când Danny avea trei ani şi jumătate mi-a vărsat bere pe nişte hârtii… nişte ciorne şi eu… eu… o, Dumnezeule…

Vocea i se stinse, dar ochii îi rămaseră uscaţi şi hotărâţi.

— Sună atât de crud. I-am rupt braţul, răsucindu-l ca să-l bat. Trei luni mai târziu m-am lăsat de băutură. N-am mai pus picătură în gură de atunci.

— Înţeleg, spuse Edmonds pe un ton neutru. Mi-am dat seama că a avut braţul rupt. A fost pus la loc bine.

Îşi împinse puţin scaunul înapoi şi-şi încrucişă picioarele.

— Dacă-mi permiteţi să fiu sincer, este evident că de atunci n-a mai suferit alte leziuni. Altele decât înţepăturile de viespi. Nu prezintă decât vânătăile şi zgârieturile normale pe care orice copil le are din abundenţă.

— Sigur că nu, se înfierbântă Wendy. Jack nu a vrut…

— Nu, Wendy, zise Jack. Am vrut s-o fac. Cred undeva înăuntrul meu că mi-am dorit într-adevăr să-i fac asta. Sau chiar ceva şi mai rău.

Privi din nou spre Edmonds:

— Ştii ceva, doctore? Acum este prima dată când cuvântul divorţ se rosteşte între noi. Şi alcoolism. Şi copil bătut. Trei premiere în cinci minute.

— Poate că acesta este miezul problemei. Dar eu nu sunt psihiatru. Dacă vreţi ca Danny să vadă un psihiatru de copii, vă pot recomanda un doctor bun care lucrează la Centrul Medical Mission Ridge din Boulder. Însă cred că diagnosticul meu este bun. Danny este un băiat inteligent, sensibil, cu foarte multă imaginaţie. Nu cred că s-a necăjit chiar atât de tare din cauza problemelor dumneavoastră conjugale. Copiii mai mici acceptă mai uşor şi se obişnuiesc mai repede. Nu înţeleg nici ruşinea, nici nevoia de a ascunde ceva.

Jack îşi studia mâinile. Wendy luă una dintre ele şi o strânse.

— Dar a simţit că ceva nu e în regulă. În primul rând, nu braţul rupt, ci legătura frântă – sau pe punctul de a se frânge dintre dumneavoastră. Mi-a amintit de divorţ şi nu de mâna ruptă. Când asistenta mea a pomenit de faptul că i-a fost bine pusă la loc, el a dat din umeri nepăsător. Nu era ceva important. Cred că mi-a spus ceva de genul: „s-a întâmplat demult”.

— Copilul acesta, şopti Jack. Avea mâinile împreunate şi fălcile încleştate: Nu-l merităm.

— Dar totuşi îl aveţi, spuse Edmonds sec. În orice caz el se retrage din când în când într-o lume a fanteziei. Nu-i nimic neobişnuit în asta, o mulţime de copii fac aşa. După câte îmi amintesc, am avut şi eu un prieten invizibil când eram de vârsta lui Danny, un cocoş vorbitor pe care îl chema Chug-Chug. Sigur că numai eu puteam să-l văd pe Chug-Chug. Am doi fraţi mai mari, care nu se prea jucau cu mine şi atunci Chug-Chug îmi era la îndemână. Şi dumneavoastră probabil că ştiţi de ce prietenul lui Danny se numeşte Tony şi nu Mike sau Hal sau Dutch.

— Da, zise Wendy,

— I-aţi explicat vreodată?

— Nu, răspunse Jack. Trebuie?

— Nu, de ce? Lăsaţi-l să-şi dea singur seama, atunci când va veni momentul, prin propria sa logică. Vedeţi, fanteziile lui Danny sunt mult mai adânci decât cele care se formează de obicei în jurul sindromului cu prietenul imaginar, şi cu toate acestea, el simte că are şi mai mare nevoie de Tony. Tony va veni şi-i va arăta lucruri plăcute. Uneori lucruri uluitoare. Întotdeauna lucruri bune. Odată Tony i-a arătat unde era cufărul pierdut al tatălui… sub scări. Altă dată Tony i-a arătat cum mămica şi tăticul lui îl vor duce la un parc de distracţii de ziua lui…

— La Great Barrington! exclamă Wendy. Dar cum putea să ştie asemenea lucruri? Sunt stranii, toate chestiile astea cu care vine câteodată. De parcă…

— Ar avea al şaselea simţ? zâmbi Edmonds.

— S-a născut cu căiţă (bonetă de placentă), şopti Wendy.

Zâmbetul lui Edmonds se transformă într-un hohot de râs sănătos.

Jack şi Wendy schimbară o privire şi zâmbiră şi ei uimiţi amândoi cât de uşor era. Ocazionalele „ghiceli nimerite” ale lui Danny constituiau alt subiect pe care nu-l prea discutau.

— Mai rămâne să-mi spuneţi că poate să şi plutească.

Edmonds încă mai zâmbea:

— Nu, nu. Mă tem că nu-i aşa. Nu este ceva extrasenzorial ci e vorba de percepţie omenească bună, care, în cazul lui Danny este neobişnuit de ascuţită. Domnule Torrance, a ştiut atunci că cufărul dumneavoastră se află sub scară tocmai pentru că-l căutaserăţi peste tot, numai acolo nu. Procedeul de deducţie prin eliminare, nu? E atât de simplu, că Ellery Queen s-ar prăpădi de râs. Mai devreme sau mai târziu l-aţi fi căutat şi dumneavoastră acolo. În ceea ce priveşte parcul de distracţii, a cui a fost ideea la început, a dumneavoastră sau a lui?

— A lui, bineînţeles, zise. Wendy. Au făcut reclamă în programele pentru copii. Îşi dorea extraordinar de mult să

meargă. Dar necazul a fost, doctore, că nu ne dădea mâna să-l ducem. Şi a trebuit să-i spunem.

— Apoi am primit un cec de cincizeci de dolari de la o revistă care-mi cumpărase o nuvelă în 1971, zise Jack. Republicau nuvela într-o colecţie anuală, sau cam aşa ceva. Aşa că ne-am hotărât să cheltuim banii de ziua lui Danny.

Edmonds ridică din umeri:

— Îndeplinirea dorinţei, plus o coincidenţă norocoasă.

— Fir-aş al dracului, aşa e, zise Jack.

Edmonds zâmbi:

— Chiar Danny mi-a spus că deseori Tony îi arată lucruri care nu se întâmplă. Viziuni fondate pe o percepţie eronată şi atâta tot. Fără să-şi dea seama, Danny face ceea ce fac toţi aşa-zişii mistici şi cititori de gânduri în mod conştient şi chiar cinic. Îl admir. Dacă viaţa nu-l va face să-şi retragă antenele, va deveni cineva.

Wendy dădu din cap – desigur că Danny va deveni cineva – numai că explicaţia pe care le-o dădea doctorul i se părea numai în aparenţă adevărată. Avea mai mult gust de margarină decât de unt. Edmonds nu trăise cu ei. Nu fusese acolo când Danny a găsit nasturi pierduţi, când i-a spus că programul TV este sub pat, când a fost de părere că mai bine îşi pune cizmele de cauciuc, deşi afară era soare… iar mai târziu s-au întors împreună de la creşă, sub umbrelă, prin ploaia torenţială. Edmonds nu putea şti modul ciudat în care Danny le anticipa gândurile. Se hotăra să bea ceai într-o seară, deşi nu obişnuia, şi găsea cana pe masă, cu săculeţul de ceai în ea. Îşi amintea cum găsea cărţile pe care trebuia să le înapoieze la bibliotecă frumos aranjate pe măsuţa din hol, cu legitimaţia ei deasupra. Sau Jack se hotăra brusc să spele maşina şi-l găsea deja pe Danny aşezat pe trotuar ca să-l privească.

Spuse tare:

— Atunci, de ce are acum coşmaruri? De ce i-a spus Tony să încuie uşa de la baie?

— Cred că Tony şi-a depăşit într-un fel termenul de valabilitate, zise Edmonds. S-a născut – Tony, nu Danny – într-o vreme când atât dumneavoastră cât şi domnul Torrance făceaţi eforturi să vă salvaţi căsnicia. Soţul dumneavoastră bea prea mult. A fost şi incidentul cu braţul rupt. Tăcerea apăsătoare dintre dumneavoastră.

Tăcere apăsătoare, da, exprimarea era corectă. Mesele încordate, distante, când singura conversaţie era „dă-mi te rog untul”, sau „Danny, mănâncă-ţi toţi morcovii”, sau „mulţumesc pentru masă.” Nopţile când Jack nu era acasă, iar ea stătea întinsă pe canapea, dar nu mai putea să plângă, iar Danny se uita la televizor. Dimineţile când ea şi Jack îşi dădeau târcoale ca două pisici fioroase, cu un şoricel care tremura înspăimântat între ele. Era adevărat;

(Doamne, Dumnezeule, când nu te mai dor cicatricele vechi?)

îngrozitor, îngrozitor de adevărat.

Edmonds reluă:

— Dar lucrurile s-au schimbat. Nu ştiu dacă ştiţi, dar comportamentul schizoid este obişnuit la copii. Este acceptat, pentru că noi, adulţii, am convenit că cei mici sunt puţin nebuni. Au prieteni invizibili. Se pot ascunde în dulap când sunt deprimaţi, retrăgându-se din lumea reală. Conferă o importanţă talismanică unei anumite pături, unui ursuleţ de catifea sau unui tigru împăiat. Îşi sug degetul mare de la mână. Când un adult pretinde că vede lucruri care nu există, îl considerăm numai bun pentru cămaşa de forţă. Când un copil zice că a văzut un pitic în cameră sau un vampir la fereastră, zâmbim cu indulgenţă. Avem o singură explicaţie pentru întreaga gamă de astfel de fenomene pe care copiii…

— O să crească, zise Jack.

Edmonds clipi:

— Mi-aţi luat vorbele din gură. Da. Sunt totuşi de părere că Danny ar fi putut face o psihoză completă. Viaţă de familie nefericită, imaginaţie extrem de bogată, prietenul

invizibil care pentru el era atât de real încât aproape că a devenit real şi pentru dumneavoastră. În loc să-şi depăşească schizofrenia specifică de copil, s-ar fi putut dezvolta în interiorul ei.

— Şi ar fi devenit autist? întrebă Wendy.

Citise câte ceva despre autism – gândire afectivă. Chiar şi cuvântul în sine era de natură s-o înspăimânte; suna ca o tăcere albă, înfiorătoare.

— Poate, dar nu neapărat. S-ar fi putut, însă, ca într-o bună zi să plece în lumea lui Tony şi să nu mai revină niciodată la ceea ce el numeşte „lucruri reale”.

— Dumnezeule, spuse Jack.

— Dar acum datele problemei s-au schimbat în mod esenţial. Domnul Torrance nu mai bea. Locuiţi într-un loc nou, unde condiţiile speciale vă forţează să deveniţi o familie unită – în orice caz, mai unită decât a mea, în care soţia şi copiii mă văd doar două-trei ore pe zi. După părerea mea se îndreaptă spre vindecare. Şi cred că tocmai faptul că e capabil să facă deosebirea netă între lumea lui Tony şi „lucrurile reale” spune mult despre starea sănătoasă a minţit sale. Zice că nu vă mai gândiţi la divorţ. Eu cred că are dreptate, nu?

— Da, zise Wendy, iar Jack o strânse tare, aproape dureros de tare de mână. Îl strânse şi ea.

Edmonds aprobă din cap:

— Atunci nu mai are nevoie de Tony. Îl alungă din sistemul său psihic. Tony nu-i mai aduce imagini plăcute, ci coşmaruri ostile care sunt mult prea înspăimântătoare şi de aceea nu şi le aminteşte decât fragmentar. Tony a devenit o parte din el într-o situaţie dificilă – disperată – şi Tony nu pleacă uşor. Dar *pleacă* totuşi. Fiul dumneavoastră seamănă puţin cu un toxicoman care face un tratament.

Se ridică. Se ridicară şi Jack şi Wendy.

— Cum v-am mai spus, nu sunt psihiatru. Dacă vor continua coşmarurile, primăvara viitoare, când plecaţi de la

Overlook, domnule Torrance, vă sfătuiesc să-l duceţi la colegul meu din Boulder.

— Aşa voi face.

— Hai să mergem la el şi să-i spunem că puteţi pleca acasă, zise Edmonds.

— Vreau să vă mulţumesc, îi spuse Jack stingherit. Mă simt mai bine decât m-am simţit mult timp.

— Şi eu, zise Wendy.

La uşă, Edmonds se opri şi o privi pe Wendy:

— Aveţi sau aţi avut vreo soră, doamnă Torrance. Aileen?

Wendy îl privi surprinsă:

— Da, am avut. A fost omorâtă în faţa casei noastre din Somersworth, New Hampshire, când ea avea şase ani, iar eu zece. A fugit pe stradă după o minge şi a lovit-o un camion.

— Danny ştie asta?

— Nu ştiu. Nu cred.

— Spune că vă gândeaţi la ea în sala de aşteptare.

— E adevărat, zise Wendy încet. Prima oară de… nici nu mai ştiu de cât de mult timp.

— Vă spune ceva cuvântul „amirc”?

Wendy clătină din cap, dar Jack răspunse:

— A spus aşa noaptea trecută, chiar înainte de a adormi: *Amirg.*

— Nu, *mirc,* îl corectă Edmonds. Chiar a accentuat asta. Parcă ar fi o plantă medicinală.

— Aha, zise Jack.

Îşi scoase batista şi-şi şterse buzele.

— Cumva „strălucire” semnifică ceva special?

De data aceasta amândoi clătinară din cap.

— Oricum, cred că nu contează, zise Edmonds.

Deschise uşa spre sala de aşteptare:

— Există vreun băieţel pe nume Danny Torrance care vrea să meargă acasă?

— Tati! Mami!

Se ridică de pe măsuţa pe care şezuse răsfoind o revistă despre animalele sălbatice şi citind cu glas scăzut cuvintele pe care le cunoştea.

Alergă spre Jack, care-l ridică în braţe.

Wendy îi ciufuli părul.

Edmonds îi făcu cu ochiul:

— Dacă nu-i iubeşti pe mămica şi tăticul, poţi să rămâi cu bătrânul Bill.

— Nu, domnule! zise Danny cu hotărâre.

Radiind de fericire, îşi apucă părinţii de mână.

— Bine, zise Edmonds,

Şi apoi, uitându-se la Wendy:

— Sunaţi-mă dacă aveţi probleme.

— Sigur.

— Nu cred, zâmbi din nou Edmonds.

18. Albumul cu tăieturi din ziare

Jack a găsit albumul cu tăieturi din ziare la întâi noiembrie, în timp ce soţia şi fiul lui porniseră să exploreze împrejurimile. Vremea mai era încă frumoasă, şi toţi trei se bronzaseră.

Coborâse la subsol ca să controleze presiunea cazanului şi apoi, cedând unui impuls de moment, luase lanterna de pe raftul unde se aflau şi schemele instalaţiilor şi se hotărâse să se uite puţin prin arhivă. Mai voia să caute şi locuri pentru cursele de şoareci, deşi nu avea încă de gând să facă asta – poate peste o lună. Vreau să vină toţi din vacanţă, îi spusese lui Wendy.

Îndreptând raza lanternei înainte, păşi cu grijă pe lângă puţul ascensorului (pe care, la insistenţele lui Wendy, nu-l folosiseră niciodată) şi trecu pe sub arcada de piatră. Strâmbă din nas la mirosul greu de hârtie putrezită. În spatele lui, cazanul porni din nou cu un icnit puternic, care-l făcu să tresară.

Fluierând printre dinţi ceva ce încerca fără succes să semene cu o melodie, roti lanterna în jur. Erau zeci de cutii şi cufere înţesate cu hârtii, majoritatea dintre ele umede, îngălbenite şi deformate de vreme. Altele se rupseseră şi împrăştiaseră în jurul lor pe pardoseala din piatră bucăţi galbene de hârtie. Erau baloturi de ziare legate cu funii. Unele cutii păreau să conţină registre, iar altele facturi legate cu banderole elastice. Jack scoase una şi îndreptă raza lanternei asupra ei.

ROCKY MOUNTAIN EXPRESS INC.

Către: HOTELUL *OVERLOOK*

De la: Depozitul lui Sidey, Str. 16, nr. 1210, Denver, Colorado

Via: CANADIAN PACIFIC RR

Conţinut: 400 cutii cu hârtie igienică DELSEY
Semnat DEF
data 24 august 1954

Surâzând, Jack lăsă hârtia să cadă înapoi în cutie.

Îndreptă lanterna în sus şi descoperi un bec atârnând în tavan, aproape îngropat în pânze de păianjen. Nu exista însă niciun comutator.

Se ridică în vârful picioarelor şi încercă să înşurubeze becul.

Se aprinse, dar lumina era foarte slabă. Culese din nou factura pentru hârtia igienică şi încercă să înlăture cu ea o parte din stratul gros de pânze de păianjen. Intensitatea luminii nu se mări prea mult.

Folosind încă lanterna, căută urme de şobolani printre cutiile şi baloturile de ziare. Erau şobolani aici, dar nu veniseră demult… de câţiva ani, poate.

Scoase un ziar dintr-una din legături şi-şi aruncă ochii peste editorial:

JOHNSON PROMITE O TRANZIŢIE LINIŞTITĂ
„Spune că munca începută de J.F. Kennedy va continua şi în anii care vin”.

Ziarul se numea *Rocky Mountain News* şi era din 19 decembrie 1963. Îl lăsă să cadă peste celelalte ziare din grămadă.

Bănuia că era fascinat de acel sentiment obişnuit al istoriei pe care trebuie să-l simtă orice om care răsfoieşte veşti proaspete de acum zece sau douăzeci de ani. Descoperi însă şi lipsuri în grămezile de ziare şi registre; nimic din 1937 până în 1945, din 1957 până în 1960, din 1962 până în 1963. Perioadele când probabil că hotelul fusese închis.

Nici acum nu-i păreau prea plauzibile explicaţiile lui Ullman referitoare la cariera zbuciumată a hotelului. I se

părea că numai amplasamentul deosebit de pitoresc ar fi trebuit să-i garanteze succesul continuu. Întotdeauna au existat bogătaşi, iar *Overlook* era normal să fi fost unul din popasurile lor. Hotelul Waldorf în luna mai, Bar Harbor House în iunie şi iulie, *Overlook* în august şi la început de septembrie, înainte de a se duce mai departe, spre Bermude, Havana, Rio sau prin alte părţi. Găsi nişte registre vechi de recepţie şi acestea i-au confirmat presupunerile. Nelson Rockefeller în 1950. Henry Ford şi familia în 1927. Jean Harlow în 1930. Clark Gable şi Carole Lombard. În 1956 întregul etaj superior fusese rezervat timp de o săptămână de Darryl F. Zanuck şi grupul. Probabil că banii se rostogoleau pe coridoare şi în casierie cu o repeziciune şi în cantităţi uriaşe. Atunci înseamnă că administraţia hotelului trebuie să fi fost îngrozitor de proastă.

File întregi de istorie se aflau aici, desigur, şi nu doar în articolele de pe prima pagină a ziarelor. Istoria era îngropată şi între însemnările din registre şi chitanţe, numai că pe aceasta nu o prea puteai descoperi. În 1922 Warren G. Harding{3} a comandat un somon întreg la ora zece seara şi o ladă cu bere Coors. Dar cu cine a băut şi a mâncat? Era vorba de un joc de poker? De o şedinţă secretă? Ce era?

Jack îşi privi ceasul şi fu întrucâtva surprins să constate că trecuseră deja trei sferturi de oră de când coborâse la subsol. Era murdar pe faţă şi pe mâini şi probabil că mirosea urât. Se hotărî să urce şi să facă un duş înainte ca Wendy şi Danny să se întoarcă.

Îşi făcu cu greu drum prin munţii de hârtie, cu mintea trează, cântărind toate posibilităţile cu o viteză care aproape că-l ameţea. De ani de zile nu se mai simţise aşa. Îşi dădu dintr-o dată seama că acea carte pe care îşi promisese jumătate în glumă, jumătate în serios că o s-o scrie, s-ar putea să devină realitate. S-ar fi putut să se afle chiar acolo, îngropată sub aceste maldăre de ziare şi facturi

şi registre. Ar putea fi o operă de ficţiune sau un roman istoric, sau ambele – o carte uriaşă explorând din acest nucleu într-o sută de direcţii.

Se opri sub lumina filtrată prin pânzele de păianjen, îşi scoase batista din buzunarul de la spate şi, fără să se gândească, îşi frecă buzele cu ea.

Atunci a văzut albumul.

La stânga lui, cinci cutii aşezate una peste alta, semănând cu turnul din Pisa. Cutia de sus era plină până la refuz cu nenumărate alte facturi şi registre. Pe ea, aşezat într-un echilibru precar, pe care şi-l menţinea cine ştie de câţi ani, era un album gros, cu coperţi albe din piele şi filele legate cu două rânduri de şiret aurit, înnodat la cotor în funde înfoiate.

Curios, se îndreptă într-acolo şi-l luă jos. Coperta de deasupra era acoperită cu un strat gros de praf. Îl puse în dreptul buzelor, suflă praful şi-l deschise. În acel moment, un carton scăpă dintre pagini şi el îl prinse înainte de a cădea pe podeaua din piatră. Cartonul era gros, lucios, de culoarea untului, iar pe el era gravat în relief hotelul *Overlook,* cu toate ferestrele luminate. Peluza şi terenul de joacă erau decorate cu lanterne japoneze aprinse. Era atât de real încât ţi se părea că poţi intra în desen – un hotel *Overlook* care existase în urmă cu treizeci de ani.

„Horace M. Derwent
are plăcerea să vă invite
la un Bal Mascat
pentru a sărbători
Marea Inaugurare a
HOTELULUI OVERLOOK
Dineul va avea loc la 8 p.m.

Scoaterea măştilor şi dansul la miezul nopţii.
29 august 1945 RSUP”

Dineul la opt! Scoaterea măştilor la miezul nopţii!

Aproape că-i putea vedea în sufragerie, cei mai bogaţi bărbaţi din America şi femeile lor. Smochinguri şi cămăşi albe, sclipitoare, apretate; rochii de seară; orchestra care cântă; pantofi sclipitori cu tocuri înalte. Clinchetul paharelor; pocnetul jucăuş al dopurilor de la sticlele de şampanie.

Războiul se terminase, sau aproape se terminase. Aveau tot viitorul în faţă, limpede şi luminos. America era colosul lumii şi în cele din urmă a aflat şi ea vestea aceasta şi a acceptat-o.

Iar mai târziu, la miezul nopţii, Derwent însuşi, strigând: „Scoateţi măştile! Scoateţi măştile!” Măşti date jos una câte una şi…

(„Moartea Roşie ridicând coasa asupra tuturor!”)

Se încruntă. Din ce sertar al minţii a mai ieşit şi asta? Era Poe, Marele Scrib American. Şi cu siguranţa că *Overlook* – acest *Overlook* luminos, strălucitor, de pe invitaţia pe care o ţinea în mâini, se deosebea ca de la cer la pământ de E.A. Poe.

Puse invitaţia înapoi şi întoarse pagina. Un articol dintr-un ziar din Denver, decupat şi lipit în album, iar dedesubtul lui, data: 15 mai 1947

HOTEL MONTAN ELEGANT SE REDESCHIDE
GĂZDUIND OASPEŢI DE VAZĂ

Derwent spune că Hotelul Overlook va fi
„cel mai important punct de atracţie turistică din lume”

– de David Felton
reporter
– rubrica mondenă

Hotelul Overlook s-a tot deschis şi redeschis în cei treizeci şi opt de ani de când a fost construit, dar rareori

într-un asemenea stil grandios ca cel promis de Horace Derwent, misteriosul milionar californian care a devenit ultimul său proprietar.

Derwent, care nu ascunde faptul că a cheltuit mai mult de un milion de dolari pentru această nouă întreprindere a sa – există chiar voci care afirmă că suma este mai degrabă spre trei milioane – spune că: Noul Overlook va fi un punct de atracţie turistică de renume internaţional, genul de hotel care te face să-ţi aminteşti şi peste treizeci de ani că ai petrecut o noapte în el.

Când Derwent, despre care se zvoneşte că are proprietăţi importante în Las Vegas a fost întrebat dacă nu cumva achiziţionarea şi renovarea hotelului Overlook semnifică prima lovitură de tun într-o bătălie lansată pentru legalizarea jocurilor de noroc de tip cazino în statul Colorado, magnatul industriei aeronautice şi navale, al cinematografiei şi muniţiei, a negat... cu un zâmbet: Prin jocurile de noroc, Overlook s-ar devaloriza – *a declarat* – şi să nu credeţi că vreau să intru în competiţie cu Las Vegasul! Am prea multe interese acolo ca să fac asta. Nu am nici cea mai mică intenţie să fac presiuni pentru legalizarea jocurilor de noroc în Colorado. Ar fi ca şi când aş scuipa contra vântului.

Când hotelul Overlook se va deschide oficial (acum ceva vreme, când activitatea de renovare şi reamenajare s-a încheiat, a avut loc o petrecere care s-a bucurat de un succes imens), camerele proaspăt zugrăvite, tapetate şi decorate, vor fi ocupate de celebrităţi, pornind de la Corbat Stani, creatorul de modele al firmei Chic, până la...

Surâzând melancolic, Jack întoarse pagina. Acum avea în faţa ochilor o foaie întreagă cu reclame turistice din „New York Sunday Times”. Pe pagina următoare era un articol chiar despre Derwent, un bărbat cu început de chelie, ai cărui ochi păreau extrem de pătrunzători chiar într-o fotografie veche de ziar. Purta ochelari fără rame şi o

mustăcioară subţire în stilul anilor ’40, care nu reuşea să-l facă să semene cu Errol Flynn. Semăna cu un contabil. Şi numai ochii îl făceau să semene cu altcineva sau altceva.

Jack îşi aruncă în fugă ochii peste articol. Cunoştea multe din lucrurile scrise acolo dintr-un „Newsweek” din urmă cu un an. S-a născut într-o familie săracă din St. Paul, n-a apucat să-şi termine liceul, s-a înrolat în Marina Militară. A avansat rapid, apoi a părăsit armata, supărat din cauza unei altercaţii avute din pricina noului tip de propulsor pe care îl proiectase. În acest război dus între Marină şi un tânăr necunoscut, pe nume Horace Derwent, America a ieşit învingătoare, aşa cum era de aşteptat. Numai că America n-a mai primit niciun alt brevet, deşi au mai urmat numeroase invenţii.

La sfârşitul anilor ’20, începutul anilor ’30 Derwent s-a îndreptat spre aviaţie. A cumpărat o companie falimentară de avioane utilitare, a transformat-o într-un serviciu poştal şi s-a îmbogăţit. Au urmat alte invenţii: un nou proiect de aripă pentru monoplan, compartimentul-suport al bombelor folosit de Fortăreţele zburătoare care au incendiat Hamburgul şi Dresda şi Berlinul, o mitralieră care se răcea cu alcool, un prototip de scaun ejector care a fost mai târziu folosit de avioanele supersonice americane.

Şi în tot acest timp contabilul, care trăia în aceeaşi piele cu inventatorul, tot acumula investiţii. Un lanţ neînsemnat de fabrici de muniţii în New York şi New Jersey. Cinci fabrici de ţesături în New England. Fabrici de produse chimice în sudul suferind şi falimentar. La sfârşitul Crizei toată averea lui se rezuma la câteva acţiuni, cumpărate la preţuri ameţitor de mici, dar care puteau fi vândute la preţuri şi mai mici încă. La un moment dat, Derwent s-a lăudat că poate vinde totul şi poate căpăta contravaloarea unui Chevrolet vechi de trei ani.

Au existat tot felul de zvonuri, îşi aminti Jack, conform cărora unele din metodele folosite de Derwent pentru a-şi ţine capul la suprafaţă nu erau din cele mai ortodoxe.

Contrabandă cu băutură. Proxenetism în Midwest. Contrabandă din nou în zonele de coastă din sud, unde se aflau fabricile sale de îngrăşăminte. În cele din urmă, legăturile cu lumea nou născută a jocurilor de noroc din Vest.

Probabil însă că cea mai celebră investiţie a lui Derwent a fost achiziţionarea studiourilor cinematografice *Top Mark,* care nu mai avuseseră niciun succes de când vedeta lor, Micuţa Margery Morris, murise în 1934 din cauza unei supradoze de heroină. Avea paisprezece ani. Micuţa Margery, specializată în roluri de fetiţe drăgălaşe de şapte ani, care salvau căsătorii şi vieţi de căţei acuzaţi pe nedrept de omorârea puilor de găină, avusese parte de cele mai grandioase funeralii în istoria Hollywoodului, organizate de *Top Mark.* Conform variantei oficiale, Micuţa Margery contractase o „boală incurabilă” în timpul unui spectacol la un orfelinat din New York – şi au fost destui cinici care să susţină că studioul a făcut toată acea risipă de flori pentru că ştia că asistă la propria-i înmormântare.

Pentru conducerea studioului *Top Mark,* Derwent a angajat un om de afaceri iscusit, şi obsedat sexual în acelaşi timp, pe nume Henry Finkel, iar în cei doi ani dinainte de Pearl Harbor, studioul a produs şaizeci de filme, din care cincizeci şi cinci au prins la public. Celelalte cinci au fost filme realizate la cererea guvernului. Filmele artistice au rulat mult timp cu casa închisă. Într-unul din ele, un necunoscut creator de costume a creat un sutien fără bretele pe care eroina a trebuit să-l poarte în scena Marelui Bal, în care şi-a descoperit totul, în afară de aluniţa de lângă despicătura dintre fese. Derwent a fost apreciat şi pentru această inovaţie iar reputaţia lui – sau mai bine zis, notorietatea lui – a crescut.

Războiul îl îmbogăţise şi încă mai era bogat. Locuia la Chicago, era văzut rareori cu excepţia întrunirilor de consiliu la *Derwent Enterprises* (pe care le conducea cu mână de fier). Se zvonea că posedă şi *United Air Lines,* Las

Vegasul (unde se ştia că deţine majoritatea confortabilă a acţiunilor pentru patru cazinouri şi hoteluri şi acţiuni simple în alte şase), Los Angelesul şi chiar Statele Unite ale Americii. Se bucura de reputaţia de a fi prieten cu persoane de sânge regesc, cu preşedinţi şi cu mari gangsteri, iar mulţi erau de părere că era cel mai bogat om din lume.

Cu toate acestea nu reuşise să pună pe picioare hotelul *Overlook,* gândi Jack. Puse albumul jos şi scoase carneţelul şi creionul mecanic pe care le avea în permanenţă în buzunarul de la piept. Scrise prescurtat: „Caută H. Derwent în bibl. Sidwndr." Băgă carneţelul la loc şi luă din nou albumul. Chipul îi devenise preocupat, privirea îndepărtată. Se ştergea mereu la gură cu mâna în timp ce întorcea paginile.

Aruncă numai o privire asupra materialului care urma, notându-şi în minte să-l citească pe îndelete mai târziu. Informaţii culese din presă erau lipite pe multe pagini. Săptămâna viitoare la *Overlook* se aştepta să se întâmple asta şi asta. Cutare şi cutare vor da o mică recepţie în salon (pe vremea lui Derwent se numea Salonul Red-Eye). Majoritatea gazdelor erau celebrităţi din Las Vegas, iar mulţi dintre oaspeţi erau directori şi vedete de la *Top Mark.*

Apoi, o tăietură dintr-un ziar, însemnată 1 februarie 1952:

OM DE AFACERI MILIONAR URMEAZĂ SĂ VÂNDĂ INVESTIŢIA DIN COLORADO

Tranzacţie încheiată cu investitori din California pentru hotelul Overlook, alte investiţii; Derwent dezvăluie

de Rodney Conklin
– redactor la rubrica financiară

Într-un comunicat succint primit ieri de la birourile din Chicago ale monolitului pe care îl reprezintă Derwent

Enterprises, *ni se dezvăluie că milionarul (posibil miliardarul) Horace Derwent şi-a lichidat afacerea din Colorado într-un uimitor joc financiar care va fi încheiat până la 1 octombrie 1954. Investiţiile lui Derwent includ gaze naturale, cărbune, hidrocentrale şi o firmă de îmbunătăţiri funciare, numită* Colorado Sunshine Inc., *care deţine sau are drept de decizie asupra a cel puţin 500.000 acri de teren din Colorado.*

Cea mai celebră proprietate a lui Derwent din Colorado, hotelul Overlook, a fost deja vândut, a dezvăluit Derwent ieri, într-unul din rarele sale interviuri.

Cumpărătorul este un grup de investitori californieni, al cărui preşedinte este Charles Grondin, fost director la California Land Development Corporation. *Sursele ne informează că, în timp ce Derwent a refuzat să discute preţul...*

Vânduse tot, absolut tot. Nu numai hotelul Overlook. Dar totuşi... totuşi...

Îşi şterse buzele cu palma şi îşi dori să bea un pahar. I-ar fi mai bine. Mai întoarse câteva pagini.

Grupul de californieni ţinuse hotelul deschis două sezoane şi apoi îl vânduse unui grup din Colorado numit *Mountainview Resorts.* Mountainview a dat faliment în 1957, prăbuşindu-se printre acuzaţii de corupţie, evaziune fiscală şi înşelarea acţionarilor. Preşedintele companiei s-a împuşcat la două zile după ce fusese convocat să apară în faţa instanţei.

Hotelul a rămas închis până la sfârşitul deceniului. Nu s-a mai scris decât un singur articol despre el, într-un ziar de duminică, purtând titlul: FOSTUL HOTEL GRANDIOS DEVINE O RUINĂ. Fotografiile care însoţeau articolul i-au frânt inima lui Jack: vopseaua de pe terasă se jupuia, gazonul era o mizerie cheală şi plină de gunoaie, ferestrele erau sparte de pietre şi furtuni. Şi aceasta va fi o secţiune a cărţii, dacă o va scrie într-adevăr – pasărea Phoenix

devenind cenuşă pentru a renaşte. Făcu un legământ cu sine însuşi, că va avea grijă de locul acesta, foarte mare grijă. I se părea că nu înţelesese până în clipa aceea însemnătatea responsabilităţii sale faţă de *Overlook.* Era aproape ca o răspundere în faţa istoriei.

În 1961 patru scriitori, doi dintre ei câştigători ai premiului Pulitzer, închiriaseră hotelul şi-l transformaseră într-o şcoală de scriitori. A durat numai un an. Unul dintre cursanţi s-a îmbătat într-o cameră de la etajul al treilea, a căzut pe fereastră şi s-a făcut zob pe terasa de ciment. Ziarele au făcut aluzie la un gest sinucigaş.

„Toate hotelurile mari au avut parte de scandaluri", îi spusese Watson, „aşa cum orice mare hotel are câte o stafie. De ce? Drace, oamenii vin şi pleacă…"

Brusc, i se păru că poate aproape să simtă greutatea hotelului *Overlook,* apăsându-l cu cele o sută zece camere, cu magaziile, bucătăria, camera frigorifică, salonul, sala de bal, sufrageria…

(„În cameră femeile intră şi ies")

(„iar Moartea cea Roşie îşi ridică coasa asupra tuturor")

Îşi frecă buzele şi trecu la pagina următoare din album. Trecuse de jumătate acum şi se întrebă pentru prima oară a cui era cartea aceasta, pusă deasupra celui mai înalt morman de registre din pivniţă.

Un nou articol, datat 10 aprilie 1963:

GRUP DIN LAS VEGAS CUMPĂRĂ RENUMITUL HOTEL DIN COLORADO

Pitorescul Overlook va deveni Club

Robert T. Leffing, purtător de cuvânt al unui grup de investitori cunoscuţi sub numele de High Country Investments, *a anunţat astăzi la Las Vegas că* High Country *a negociat o tranzacţie pentru un Hotel Overlook, situat la mare altitudine în Munţii Stâncoşi. Leffing nu a acceptat să*

dea numele investitorilor, dar a spus că hotelul va fi transformat într-un club cu acces limitat. A mai spus că grupul pe care îl reprezintă speră că va reuşi să vândă calitatea de membru al acestui club unor reprezentanţi de primă mărime ai firmelor americane şi străine.

High Country *deţine hoteluri şi în Montana, Wyoming şi Utah.*

Hotelul Overlook a devenit cunoscut în lumea întreagă între anii 1946-1952 când s-a aflat în proprietatea misteriosului multi-milionar Horace Derwent, care…

Articolul de pe pagina următoare era complet lipsit de importanţă şi datat patru luni mai târziu. Hotelul *Overlook* fusese inaugurat sub noua conducere. Aparent, ziarul nu fusese în stare sau nu fusese interesat să afle cine erau acţionarii principali, dintre care nu era menţionat niciunul, în afară de *High Country Investments* – compania cu cel mai anonim nume pe care Jack îl auzise vreodată, cu excepţia unui lanţ de magazine de biciclete din partea vestică a statului New England şi care purta numele de *Business Inc.*

Întoarse pagina şi clipi uimit când citi titlul articolului lipit acolo:

MILIONARUL DERWENT
ÎNTORS ÎN COLORADO PE UŞA DIN DOS?

S-a dovedit că directorul companiei High Country este Charles Groudin

de Radney Conklin
– redactor la rubrica financiară

Hotelul Overlook, un pitoresc palat al plăcerilor, situat în Colorado, pe vremuri jucăria preferată a milionarului

Horace Derwent, se află în centrul unei încurcături de ordin financiar, care de-abia acum începe să iasă la lumină.

Pe 10 aprilie anul trecut, hotelul a fost achiziţionat de o firmă din Las Vegas, High Country Investments, *care dorea să-l transforme în club pentru directorii înstăriţi, atât americani cât şi străini. Acum, surse informate ne spun că* High Country *este condusă de Charles Groudin, în vârstă de cincizeci şi trei de ani, care a fost preşedinte al* California Land Development Corp., *până în 1959, când a demisionat pentru a prelua funcţia de vicepreşedinte la sediul din Chicago al firmei* Derwent Enterprises.

De unde se presupune că High Country Investments *este un grup controlat de Derwent, care s-ar putea să fi achiziţionat hotelul Overlook pentru a doua oară, de data aceasta în nişte circumstanţe extrem de ciudate.*

Groudin, care în 1960 a fost urmărit în justiţie şi apoi achitat de acuzaţia de evaziune fiscală, nu a putut fi găsit pentru a da explicaţii, iar Horace Derwent, care îşi protejează cu străşnicie solitudinea, nu a avut de făcut niciun comentariu când l-am contactat la telefon. Reprezentantul Statului, Dick Bows, a cerut investigarea…

Fragmentul purta data 27 iulie 1964. Următorul era un alt articol dintr-un ziar de duminică, luna septembrie, acelaşi an. Semnătura îi aparţinea lui Josh Brannigar, cunoscut reporter de scandal. Jack îşi aminti vag că Brannigar murise prin 1968 sau ’69.

COLORADO – SĂLAŞUL MAFIEI?

– de Josh Brannigar

S-ar părea că ultimul cuib descoperit de lorzii Organizaţiei din Statele Unite este un hotel izolat, pierdut în inima Munţilor Stâncoşi. Hotelul Overlook, un elefant alb, care a fost administrat fără noroc de aproape o duzină

de diferite grupuri şi indivizi de când şi-a deschis porţile pentru prima oară în 1910, funcţionează acum sub forma unui club cu acces foarte strict rezervat, după cum se pretinde, oamenilor de afaceri care au nevoie de relaxare. Întrebarea este: de ce afaceri se ocupă membrii clubului Overlook?

Numele celor care au fost prezenţi în săptămâna 16-23 august ne pot da o pistă. Lista de mai jos a fost obţinută de la un fost angajat al firmei High Country Investments, *companie bănuită la început a fi o firmă fictivă deţinută de Derwent Enterprises. Pare mai probabil acum că interesele lui Derwent în* High Country *(dacă aceste interese există) sunt depăşite de cele ale câtorva magnaţi ai jocurilor de noroc din Las Vegas. Aceiaşi mandarini ai tripourilor au avut, în trecut, legături cu şefi ai lumii interlope bănuiţi şi condamnaţi.*

În august, la Overlook au fost:

Charles Groudin – preşedinte al companiei High Country Investments. *Când s-a aflat, în iulie anul acesta, că el conduce vaporul High Country s-a anunţat – cu multă întârziere – că demisionase mai înainte din funcţia pe care o deţinea la Derwent Enterprises. Groudin, cel cu coamă argintie, care a refuzat să stea de vorbă cu mine pentru acest articol, a fost judecat şi achitat pentru acuzaţia de evaziune fiscală (1960).*

Charles „Baby Charlie" Battaglia – impresar în vârstă de şaizeci de ani din Las Vegas (deţine drept de control asupra localurilor Greemback şi Lucky Bones) Battaglia este prieten apropiat al lui Groudin. Cazierul lui începe din 1932, când a fost judecat şi achitat pentru asasinarea lui Jack „Dutchy" Morgan. Autorităţile federale îl suspectează de a fi implicat în traficul cu droguri, prostituţie şi crimă plătită, dar „Baby Charlie" a stat la închisoare o singură dată, pentru evaziune fiscală, între 1955-1956.

Richard Scarne – principalul acţionar al firmei Fun Time Automatic Machines. *Fun Time produce jocuri mecanice pentru Nevada şi tonomate (Melody–Coin) pentru restul*

ţării. A fost închis pentru atac armat (1940), port de armă (1948) şi încercare de evaziune fiscală (1961).

Peter Zeiss – importator cu sediul în Miami. Se apropie de şaptezeci de ani. În ultimii cinci ani, Zeiss s-a zbătut să evite deportarea, fiind considerat o persoană indezirabilă. A fost condamnat pe baza acuzaţiilor de a fi primit şi tăinuit bunuri furate (1958) şi încercare de evaziune fiscală (1954). Fermecător, distins şi curtenitor, Peter Zeiss, pe care prietenii îl numesc „Papa" a fost judecat pentru crimă şi complicitate la crimă. Deţine o cantitate mare de acţiuni în compania Fun Time *a lui Scarne. De asemenea, deţine acţiuni în patru cazinouri din Las Vegas.*

Vittorio Gienelli – cunoscut şi sub numele de „Vito Măcelarul", judecat de două ori pentru crimă în grup, unul din asasinate fiind cel din Boston, când Frank Scoffy a fost ciopârţit cu un topor. Gienelli a fost acuzat, de douăzeci şi trei de ori, judecat de paisprezece ori şi condamnat o singură dată, în 1940, pentru spargeri de magazine. Se spune că în anii din urmă, Gienelli a devenit o forţă în ramura vestică a organizaţiei, cu sediul la Las Vegas.

Carl „Jimmy – Ricks" Prashkin – investitor din San Francisco. Se pare că va deveni moştenitorul poziţiei pe care o ocupă acum Gienelli în organizaţie. Prashkin deţine acţiuni în Derwent Enterprises, High Country Investments, Fun Time Automatic Machines *şi trei cazinouri din Vegas. Nu are cazier în America, dar a fost reţinut în Mexic pentru fraudă, acuzaţii ce au fost retrase trei săptămâni mai târziu. S-a sugerat că Prashkin s-ar putea să se ocupe de spălarea banilor proveniţi din cazinourile din Las Vegas şi de canalizarea acestora în operaţiile legale ale organizaţiei. Asemenea operaţii pot include acum şi Hotelul Overlook din Colorado.*

Alţi oaspeţi din acest sezon au fost...

Articolul continua, dar Jack îl privi în grabă, ştergându-şi mereu buzele cu mâna. Un bancher cu legături în Las Vegas. Tipi din New York care se pare că se ocupau şi cu

altceva decât cu haine în Departamentul Confecţii. Indivizi care aveau reputaţia de a fi implicaţi în afaceri cu droguri, prostituţie, jafuri, crime.

Doamne, ce poveste! Şi toţi aceştia fuseseră aici, chiar deasupra lui, în camerele care acum erau goale. Destrăbălându-se cu curve de lux, la etajul al treilea. Bând butoaie cu şampanie. Încheind tranzacţii de milioane de dolari, poate în camerele unde au stat preşedinţii. Da, era o poveste teribilă. O poveste a dracului de bună. Puţin precipitat, îşi scoase iar carneţelul şi mai făcu o notă scurtă ca să nu uite să culeagă date despre toate aceste personaje de la biblioteca din Denver, atunci când îşi va termina serviciul de îngrijitor. Fiecare hotel are câte o fantomă? *Overlook* avea o întreagă generaţie. Întâi sinucidere. Apoi Mafia. Ce mai urma?

Următorul extras din ziare era o dezminţire furibundă a lui Charles Groudin în faţa acuzaţiilor aduse de Brannigar. Jack surâse neîncrezător.

Pe pagina următoare se afla un fragment de ziar atât de mare, încât fusese împăturit. Jack îl desfăcu şi i se opri respiraţia. Fotografia de acolo parcă venea spre el: tapetul fusese schimbat din iunie 1966, dar cunoştea bine fereastra aceea şi panorama pe care o oferea. Era peretele vestic al Apartamentului Prezidenţial. Urma crima. Lângă uşa care ducea spre dormitor, peretele salonului era împroşcat cu sânge şi cu încă ceva, care semăna cu bucăţi albe de creier. Un poliţist cu o expresie impasibilă stătea lângă un cadavru acoperit cu o pătură. Jack se holbă fascinat apoi privirea îi coborî asupra titlului:

ÎMPUŞCĂTURI LA HOTELUL DIN COLORADO

Celebrul prinţ al crimei împuşcat la Clubul din munţi. Alte două persoane ucise.

SIDEWINDER, COLORADO (UPI) – La şaizeci şi cinci de kilometri de acest orăşel adormit din Colorado, în inima Munţilor Stâncoşi, a avut loc o execuţie în stil specific gangsterilor. Hotelul Overlook, cumpărat în urmă cu trei ani de o firmă din Las Vegas şi transformat în club cu acces exclusiv, a fost scena unei triple crime. Două dintre victime erau fie însoţitorii, fie gărzile lui Vittorio Gienelli, supranumit şi „Măcelarul” pentru cunoscuta sa implicare într-un masacru care a avut loc la Boston cu douăzeci de ani în urmă.

Poliţia a fost chemată de Robert Norman, director al hotelului, care a spus că a auzit împuşcături şi că unii din oaspeţi i-au relatat că ar fi văzut doi oameni cu ciorapi pe faţă şi arme în mână, care au fugit pe scara de incendiu şi au dispărut într-o maşină decapotabilă, ultimul model.

Căpitanul de poliţie Benjamin Moorer a descoperit două cadavre, identificate mai târziu drept Victor T. Boorman şi Roger Macassi, ambii din Las Vegas, în faţa uşii Apartamentului Prezidenţial, unde au locuit doi preşedinţi americani. Înăuntru, Moorer a găsit trupul lui Gienelli întins pe podea. Se pare că Gienelli tocmai încerca să fugă de agresorii săi, când a fost doborât. Moorer a spus că Gienelli a fost împuşcat de aproape cu arme de calibru mare.

Charles Groudin, reprezentantul companiei care deţine în prezent hotelul Overlook, nu a mai putut fi găsit pentru…

Sub fragmentul de ziar, cineva scrisese apăsat, cu pixul: *„I-au luat şi coaiele”.* Jack privi mult timp notiţa, simţind că îl ia cu frig. Al cui era albumul?

În cele din urmă întoarse fila, înghiţind cu greu nodul care i se pusese în gât. Alt articol de Josh Brannigar, de la începutul lui 1967. Citi numai titlul:

HOTEL RENUMIT VÂNDUT ÎN URMA
ASASINĂRII UNUI PERSONAJ IMPORTANT
DIN LUMEA INTERLOPĂ

Următoarele pagini erau goale.

(„I-au luat şi coaiele”)

Dădu paginile înapoi, în căutarea unui nume sau a unei adrese. Chiar şi numărul unei camere. Pentru că era sigur că acel cineva care ţinuse acest jurnal a locuit la hotel. Dar nu găsi nimic.

Tocmai se pregătea să răsfoiască încă o dată extrasele din ziare, mai atent, de data aceasta, când auzi o voce pe scări:

— Jack? Iubitule?

Wendy.

Tresări, simţindu-se vinovat, de parcă ar fi băut pe ascuns şi ea va simţi mirosul. Ridicol. Îşi frecă buzele cu mâna şi răspunse:

— Da, iubito. Căutam şobolani.

Cobora. O auzi pe trepte, apoi traversând sala cazanelor. Repede, fără măcar să se gândească ce motive secrete îl îndemnau să o facă, îndesă albumul sub un maldăr de chitanţe şi facturi. Se ridică tocmai când ea intra pe sub arcadă.

— Ce Dumnezeu faci aici? E aproape ora trei!

Zâmbi:

— Aşa târziu? Am dat toate chestiile astea la o parte. Am vrut să aflu pe unde sunt îngropate cadavrele.

Cuvintele îi răsunară răutăcios în minte.

Ea se apropie privindu-l, iar el se retrase inconştient un pas, incapabil să se abţină. Ştia ce face Wendy. Încerca să afle dacă miroase a băutură. Poate că nici ea nu-şi dădea seama de asta, dar el ştia şi se simţea şi vinovat şi furios.

— Îţi sângerează buzele, îi spuse pe un ton ciudat, lipsit de intonaţie.

— Hî?

Îşi duse mâna la gură şi se crispă când simţi usturimea. Degetul arătător era plin de sânge. Sentimentul de vină se amplifică.

— Iar ţi-ai frecat gura, zise ea.

Jack plecă privirea şi ridică din umeri:

— Da, cred că da.

— A fost cumplit, nu?

— Nu, nu chiar atât de rău.

— Ţi-e mai uşor acum?

O privi şi se forţă să se mişte din loc. Dacă se mişca era mai uşor. Se îndreptă spre soţia sa şi o apucă de talie. Îi dădu la o parte o şuviţă de păr blond şi o sărută pe gât.

— Da, spuse. Unde-i Danny?

— Pe-aici pe undeva. S-a înnorat afară. Ţi-e foame?

Cu lascivitate prefăcută, Jack îi puse o mână pe fundul strâns în blugi:

— De lup, cucoană

— Ai grijă, puturosule. Nu-ncepe ceva ce nu eşti în stare să termini.

— Pe încercate, cucoană? o întrebă, mângâind-o în continuare. Poze porno? Poziţii neobişnuite?

Trecând împreună pe sub arcadă, aruncă o privire înapoi spre cutia unde albumul

(„al cui?”)

era ascuns. De-abia o putea distinge acum, cu lumina stinsă. Se simţi uşurat că reuşise s-o îndepărteze pe Wendy. Dorinţa lui deveni mai puţin trucată şi mai naturală, pe măsură ce se apropiau de scară.

— Poate, spunea ea, după ce-ţi dau un sandviş… ai!

Îl împinse, chicotind:

— Mă gâdili!

— Încă n-ai aflat, cucoană, cum vrea Jack Torrance să te gâdilească.

— Stai cuminte, Jack. Ce zici de şuncă şi brânză… la felul întâi?

Urcară împreună scările, iar Jack nu mai privi în urmă. Dar se gândi la vorbele lui Watson:

„Fiecare mare hotel are câte o stafie. De ce? Drace, oamenii vin şi pleacă…”

Apoi Wendy închise uşa în spatele lor, cufundând subsolul în întuneric.

19. În faţa camerei 217

Danny se gândea la vorbele altcuiva care lucrase la *Overlook* în timpul sezonului.

„A zis că a văzut ceva într-una din camerele unde… s-a întâmplat ceva rău. Asta a fost în camera 217 şi vreau să-mi promiţi că n-o să intri acolo. Danny… ţine-te deoparte…”

Era o uşă obişnuită, nu se deosebea cu nimic de oricare altă uşă de la primele două etaje ale hotelului. Era vopsită în gri şi se afla la jumătatea coridorului care făcea unghi drept cu holul principal al etajului al doilea. Numerele de pe uşă semănau cu numerele de pe blocul în care locuiseră în Boulder. Un 2, un 1 şi un 7. Mare chestie. Sub ele se afla un cerc minuscul de sticlă. Un vizor. Danny mai văzuse aşa ceva. Dacă erai înăuntru şi te uitai, căpătai o imagine mărită în formă de ochi de peşte, a coridorului. Din afară, puteai să te forţezi până ţi se încrucişau ochii şi tot nu vedeai nimic. O escrocherie ordinară.

(„De ce eşti aici?”)

După plimbare s-au întors şi mămica i-a pregătit mâncarea lui preferată: sandviş cu brânză şi supă din plic. Au mâncat în bucătăria lui Dick şi au stat de vorbă. Radioul era deschis şi transmitea muzică şi paraziţi de la staţia Estes Park. Din tot hotelul, bucătăria era locul lui preferat şi credea că şi mămica şi tăticul simt la fel, pentru că, după ce au încercat trei zile în şir să mănânce în restaurant, s-au mutat în bucătărie, printr-o înţelegere tacită, punând scaune în jurul planşetei pentru tranşat carnea, care era cam tot atât de mare ca masa lor din Stovington. Restaurantul era prea deprimant, chiar cu toate luminile aprinse şi cu casetofonul din birou deschis. Nu erai decât unul din cei trei care stăteau la o masă înconjurată de zeci de alte mese, goale toate, toate acoperite cu feţele alea transparente din plastic, ca să nu se prăfuiască. Mămica spunea că e ca şi când luai masa într-unul din romanele lui

Horace Walpole[{4}] iar tăticul a râs şi a fost de acord. Danny habar n-avea cine era domnul Horace Walpole, dar ştia că mâncarea gătită de mămica începuse să aibă un gust mai bun de cum au început s-o mănânce în bucătărie. Tot descoperea în jur fragmente din personalitatea lui Dick Hallorann, şi asta îl liniştea, cu o mângâiere caldă.

Mămica mâncase numai jumătate din sandviş. A spus că tăticul plecase probabil pe jos, din moment ce şi Volkswagenul şi microbuzul hotelului se aflau la locul lor, în parcare. A mai spus că e obosită şi că s-ar întinde pentru o oră, dacă el crede că se poate juca singur, fără să păţească nimic. Danny i-a spus cu gura plină de brânză că, după părerea lui, totul va fi în regulă.

— De ce nu te duci pe terenul de joacă? îl întrebă. Credeam că o să-ţi placă. Ai şi cutie cu nisip pentru camioane.

Înghiţi, şi mâncarea îi alunecă pe gât într-un cocoloş tare şi uscat.

— Poate că o să mă duc, spuse, întorcându-se spre radio şi făcându-şi de lucru cu el.

— Şi toate animalele alea din verdeaţă, mai spuse ea, luându-i farfuria golită. Tata trebuie să le tundă destul de curând.

— Mda…

(„Lucruri neplăcute… odată era vorba de gardul ăla nenorocit tuns în formă de animale…”)

— Dacă-l vezi pe tata înaintea mea, spune-i că m-am culcat.

— Bine, mami.

Puse vasele murdare în chiuvetă şi se întoarse la el:

— Eşti fericit aici Danny?

O privi cu sinceritate, un băieţel cu mustaţă de lapte pe buza superioară:

— Hî.

— Ai mai avut vise urâte?

— Nu.

Tony venise odată, într-o noapte când era în pat şi-l strigase de foarte departe. Danny şi-a închis ochii strâns-strâns, până când Tony a dispărut.

— Sigur?

— Da, mami.

Păru mulţumită:

— Ce-ţi mai face mâna?

O întinse:

— Mai bine.

Dădu din cap. Jack dusese cuibul plin de viespi îngheţate la crematoriul din spatele magaziei şi-l arsese. De atunci n-au mai văzut niciuna. Îi scrisese unui avocat din Boulder, punând în plic şi fotografiile cu mâna lui Danny, iar cu două zile în urmă avocatul a luat legătura cu ei – stricându-i dispoziţia lui Jack pentru tot restul zilei. Avocatul se îndoia că ar fi avut vreo şansă de izbândă dacă ar fi dat în judecată firma care fabricase „bomba” insecticidă, pentru că numai Jack însuşi putea depune mărturie că a respectat întocmai instrucţiunile tipărite pe ambalaj. Jack l-a întrebat dacă nu putea să cumpere şi altele pe care să le încerce. Da, a zis avocatul, dar şi aceste rezultate ar fi fost îndoielnice, chiar dacă toate „bombele” erau defecte. I-a povestit lui Jack despre un caz în care erau implicaţi o fabrică producătoare de scări telescopice şi un om care-şi fracturase coloana vertebrală. Wendy se arătase înţelegătoare faţă de izbucnirile lui, dar în sinea ei se bucura că Danny scăpase atât de ieftin. Şi era mai bine să laşi procesele pe mâna celor care le înţelegeau, ori familia Torrance nu făcea parte din această categorie. Şi apoi, de atunci nu mai văzuseră o viespe.

— Du-te la joacă, amice. Distracţie plăcută.

Dar nu s-a distrat. A umblat hai-hui prin hotel, vârându-şi nasul în dulapurile cameristelor, în camerele administratorului, căutând ceva interesant şi negăsind, un băieţel care tropăia de-a lungul unui covor albastru închis cu model în dungi negre, răsucite. Încerca din când în când

câte o uşă dar, bineînţeles toate erau încuiate. Şperaclul era agăţat în birou, dar tăticul îi spusese că nu are voie să-l atingă. Şi el nici nu voia să pună mâna pe el. Sau voia?

(„De ce eşti aici?”)

De fapt cutreierările lui nu erau deloc lipsite de ţel. Era atras înspre Camera 217 de o curiozitate morbidă. Îşi amintea de o poveste pe care tăticul i-o citise odată, când era beat. Asta se întâmplase demult, dar povestea era la fel de vie acum ca atunci când i-o citise tăticul. Mămica l-a certat şi l-a întrebat ce face, cum de-i citeşte unui copil de trei ani o poveste atât de îngrozitoare. Povestea se numea *Barbă-Albastră.* Şi asta îi rămăsese clar în minte, pentru că el la început a crezut că tăticul spune *Babă* Albastră – iar în poveste nu era niciun fel de babă albastră; de fapt nu era nicio babă. În poveste era vorba de soţia lui Barbă Albastră, o doamnă drăguţă care avea părul de culoarea porumbului, ca mămica. După ce Barbă Albastră a luat-o de nevastă, au locuit într-un castel mare şi misterios, care semăna cu hotelul *Overlook.* Şi în fiecare zi Barbă Albastră pleca la serviciu şi în fiecare zi îi spunea soţioarei lui drăguţe să nu se uite într-o anumită cameră, deşi cheia de la camera respectivă era agăţată într-un cui chiar lângă uşă, aşa cum şi şperaclul pentru camerele hotelului era agăţat în biroul de la parter. Soţia lui Barbă Albastră a devenit din ce în ce mai curioasă. A încercat să privească prin gaura cheii, tot aşa cum şi Danny a încercat să se uite prin vizorul de la Camera 217 cu aceleaşi rezultate nesatisfăcătoare. Era chiar şi o poză care o arăta în genunchi, încercând să se uite pe sub uşă, dar crăpătura nu era destul de mare. Uşa s-a dat de perete şi…

În cartea veche cu poveşti era un desen care înfăţişa descoperirea în detalii hidoase, minuţioase. Imaginea îi arsese mintea lui Danny; era întipărită acolo. În cameră erau capetele tăiate ale celorlalte şapte neveste ale lui Barbă Albastră, fiecare pe propriul său piedestal, cu ochii daţi peste cap, cu gurile căscate într-un ţipăt mut. Se ţineau

cumva în echilibru pe gâturile zdrenţuite de lovitura paloşului şi pe piedestaluri se prelingea sânge.

Îngrozită, s-a întors să fugă din cameră şi din castel, dar l-a descoperit pe Barbă Albastră în pragul uşii, ochii săi fioroşi scăpărându-i de furie: „Ţi-am spus să nu intri în această cameră”, a zis Barbă Albastră, scoţându-şi sabia din teacă. „Vai, însă, în curiozitatea ta te asemeni celorlalte şapte şi, deşi pe tine te-am iubit cel mai mult, sfârşitul tău va fi ca şi al lor. Pregăteşte-te să mori, femeie nenorocită!”

Vag, Danny îşi aducea parcă aminte că povestea se termina cu bine, dar finalul pălea, era nesemnificativ, faţă de cele două imagini precumpănitoare: uşa încuiată, ademenitoare, înnebunitoare, care ascundea un secret în spatele ei: şi chiar secretul acela hidos, repetat de şapte ori. Uşa încuiată, iar în spatele ei capetele, capetele tăiate!

Pe furiş, întinse mâna şi mângâie clanţa uşii. Nu avea nici cea mai mică idee de cât timp stătea aici, hipnotizat parcă în faţa acestei uşi încuiate.

(„Şi de vreo trei ori am văzut nişte lucruri… nişte lucruri urâte…”)

Dar domnul Hallorann – Dick – mai spusese ceva: nu credea că lucrurile astea îţi puteau face vreun rău. Erau numai ca pozele înspăimântătoare dintr-o carte şi nimic mai mult. Şi poate că nici n-o să vadă aşa ceva, de altfel…

Îşi băgă mâna în buzunarul stâng şi scoase şperaclul. Îl avusese acolo tot timpul, desigur.

Îl ţinu de plăcuţa pătrată din metal de la capăt pe care scria cu tuş gros: ADMINISTRAŢIE. Roti cheia pe lanţ, privind-o cum se învârte. După câteva minute se opri şi introduse şperaclul în broască. Alunecă uşor, fără nicio poticnire de parcă ar fi vrut din totdeauna să fie acolo.

(„Mi s-a părut că am văzut nişte lucruri… nişte lucruri urâte… promite-mi că n-o să mai intri acolo”)

(Promit)

Şi, desigur că o promisiune era un lucru foarte important. Şi totuşi, curiozitatea îl rodea îngrozitor de tare,

îl înnebunea. Însă era un fel de curiozitate înspăimântătoare, ca atunci când îţi pui mâinile la ochi, dar te uiţi printre degetele răsfirate la cele mai dure scene dintr-un film de groază. Însă ce se afla în spatele uşii nu era film.

(„Nu cred că lucrurile astea îţi pot face rău… ca pozele înspăimântătoare dintr-o carte…”)

Întinse brusc mâna stângă, fără să ştie dinainte ce are de gând să facă şi scoase şperaclul din broască iar apoi îl puse la loc în buzunar. Mai privi o clipă uşa, cu ochii larg deschişi, apoi se răsuci repede pe călcâie şi se întoarse spre holul principal care făcea unghi drept cu coridorul pe care se afla.

Ceva îl făcea să se oprească şi o clipă, nu-şi dădu seama ce anume. Apoi îşi aminti că exact după colţul acesta, pe drumul de întoarcere spre scări, era un extinctor demodat, încolăcit pe perete. Încolăcit acolo ca un şarpe adormit.

Nu aveau aici extinctoare moderne, tuburi pline cu un produs chimic, zicea tăticul. Tăticul mai spunea că extinctoarele astea care împrăştiau spumă sau bioxid de carbon erau mult mai bune. Chimicalele înăbuşeau focul, eliminau oxigenul de care flacăra avea nevoie ca să ardă, în timp ce apa sub presiune putea să întindă focul în jur. Tăticul mai spunea că domnul Ullman ar trebui să înlocuiască furtunele demodate, odată cu cazanul, dar, fără doar şi poate, domnul Ullman n-o să facă niciuna, nici alta, pentru că era o PUŢĂ ZGÂRCITĂ. Danny ştia că ăsta era unul din cele mai rele epitete pe care le putea adresa tatăl lui. Se aplică anumitor doctori, dentişti, depanatori şi, de asemenea, şefului departamentului de engleză de la Stovington, care nu a aprobat o comandă de cărţi făcută de Jack, pretinzând că le-ar dezechilibra bugetul. „Buget dezechilibrat, pe dracu’”, fumegase Jack când i-a povestit lui Wendy – Danny asculta din dormitor. Părinţii săi credeau că doarme. „Pur şi simplu îşi ţine ultimii cinci sute de dolari pentru el, PUŢĂ ZGÂRCITĂ.”

Danny se uită după colţ.

Extinctorul era acolo, un furtun plat înfăşurat de vreo zece ori, rezervorul cel roşu agăţat de perete. Deasupra lui se afla o toporişcă într-o cutie de sticlă, ca un exponat de muzeu, pe care scria cu litere mari şi albe pe fond roşu: ÎN CAZ DE PERICOL, SPARGEŢI STICLA. Danny putea să citească cuvântul PERICOL, care era şi numele unuia din programele sale preferate la televizor, dar nu era sigur de celelalte cuvinte. Şi nu-i plăcea legătura dintre cuvânt şi furtunul lung şi plat. PERICOL înseamnă incendiu, explozii, accidente de maşină, spitale, moarte uneori. Şi nu-i plăcea nici felul în care furtunul era atârnat pe perete, atât de inofensiv în aparenţă. Când era singur, întotdeauna trecea iute pe lângă extinctoare. Fără vreun motiv anume. Pur şi simplu se simţea mai bine dacă mergea mai repede. Se simţea mai în siguranţă.

Acum, cu inima bătându-i în piept, dădu colţul şi privi în lungul holului, pe lângă extinctor, spre scări. Mămica doarme acolo jos. Şi dacă tăticul s-a întors de la plimbare, probabil că e în bucătărie, unde mănâncă ceva şi citeşte o carte. El o să treacă pe lângă extinctorul vechi şi o să coboare.

Porni într-acolo, apropiindu-se de peretele opus, până se lipi aproape de tapetul luxos. Mai avea douăzeci de paşi până la furtun. Cincisprezece, doisprezece.

Dintr-o dată, când era numai la zece paşi distanţă, ciocul de alamă al furtunului se rostogoli de pe colacul pe care era aşezat

(pe care dormea?)

şi căzu cu un sunet înfundat pe covor. Stătea acolo, cu gura întunecată îndreptată spre Danny. Se opri imediat, cu umerii tresărindu-i de spaima aceasta neaşteptată. Sângele îi zvâcnea cu repeziciune în urechi şi tâmple. Gura i se uscase şi era amară, mâinile se strânseră în pumni. Cu toate acestea, ciocul furtunului stătea nemişcat pe jos.

A căzut, ei şi ce? Era numai un stingător de incendii, nimic altceva. Era aiurea să te gândeşti că semăna cu un şarpe otrăvitor din „Lumea sălbatică a animalelor”, şarpe care l-a auzit şi s-a trezit. Chiar dacă cusăturile din pânză groasă semănau puţin cu nişte solzi. O să păşească peste el şi o să se îndrepte spre scări, mergând poate puţin mai repede, ca să fie sigur că nu ţâşneşte după el şi nu i se încolăceşte în jurul picioarelor…

Îşi şterse buzele cu mâna stângă, imitându-şi inconştient tatăl, şi făcu un pas înainte. Furtunul nu se mişcă. Alt pas. Nimic. Vezi ce prost eşti? Ai intrat în panică tot gândindu-te la camera aia tâmpită şi la povestea aia şi mai tâmpită cu Barbă Albastră, când furtunul poate că se pregătea să cadă de vreo cinci ani. Asta e.

Danny privi fix furtunul de pe jos şi se gândi la viespi.

La opt paşi distanţă, ciocul furtunului sclipi calm către el, de parcă i-ar fi spus: „Nu te nelinişti. Sunt doar un furtun, atâta tot. Şi chiar dacă asta nu e tot, ce o să-ţi fac nu o să fie mult mai rău decât o înţepătură de albină. Sau o înţepătură de viespe. Ce pot eu să vreau să-i fac unui băieţel atât de drăguţ ca tine… decât să-l muşc… şi să-l muşc… şi să-l muşc?”

Danny mai făcu un pas, apoi altul. Respiraţia îi era uscată şi usturătoare. Panica era aproape acum. Începuse să-şi dorească să se *mişte* furtunul, şi atunci ar fi ştiut în sfârşit, ar fi fost în sfârşit sigur. Mai făcu un pas şi acum se afla aproape. Dar nu o să se *repeadă* la tine, gândi el în pragul isteriei. Cum să se *repeadă* la tine şi să te *muşte* când nu-i decât un furtun?

Poate e plin cu viespi.

Temperatura îi scăzu brusc. Aproape hipnotizat, privi la gura neagră din mijlocul ciocului. Poate că *era plin de viespi,* viespi secrete, cu trupurile maronii îmbibate cu otravă, atât de pline de otravă încât aceasta picura din ace.

Îşi dădu seama că e îngheţat de groază; dacă nu se mişca acum, picioarele i se vor lipi de covor şi va rămâne acolo,

uitându-se la gura neagră din centrul ciocului din alamă, ca o pasăre hipnotizată de un şarpe, va rămâne aici până când îl va găsi tăticul şi atunci ce se va întâmpla?

Cu un geamăt, se forţă s-o ia la fugă. Când ajunse lângă furtun, din cauza luminii reflectate în metal i se păru că ciocul se mişcă, se pregăteşte parcă să atace şi sări peste el; în panica ce îl cuprinsese avu senzaţia că picioarele îl împing în sus până în tavan şi simţi aproape cum părul, care i se zburlise de frică, atinge varul tavanului din hol – deşi târziu şi-a dat seama că aşa ceva nu se putea întâmpla.

Aterizã de partea cealaltă a furtunului şi o rupse la fugă. Pe neaşteptate auzi chiar în spate, şuieratul uscat făcut de capul din alamă al şarpelui alunecând cu repeziciune pe covor după el ca un şarpe cu clopoţei care se mişcă iute prin iarba uscată. Se pregătea să-l atace şi dintr-odată scara i s-a părut foarte departe; părea că se îndepărtează de el cu fiecare pas pe care-l făcea alergând spre ea.

„Tăticule!” – a încercat să ţipe, dar gâtul încordat nu voia să lase să iasă niciun cuvânt. Era singur. În spatele lui zgomotul creştea în intensitate, sunetul acele foşnit de alunecare făcut de şarpele care se deplasa cu iuţeală prin brazdele uscate ale covorului. Se află la călcâiele lui acum şi probabil că se ridică, cu balele otrăvite şiroindu-i din botul de alamă.

Danny ajunse la scară şi trebui să se apuce strâns de balustradă ca să nu-şi piardă echilibrul. O clipă fu sigur că o să se dea peste cap şi o să se rostogolească pe trepte până jos.

Aruncă o privire peste umăr.

Furtunul nu se mişcase. Stătea ca şi mai înainte, o buclă căzută din cârlig, ciocul de alamă pe jos, îndreptat în altă direcţie şi complet indiferent faţă de persoana lui. Vezi, tâmpitule? se ocărî el. Ţi s-a părut, iepure fricos. A fost numai în mintea ta, iepure fricos, iepure fricos.

Se agăţă de balustradă, picioarele tremurându-i cu reacţie întârziată.

(„Nu te-a urmărit deloc”)

îi spuse mintea şi el se agăţă de acest gând, reluându-l

(„nu te-a urmărit deloc, nu te-a urmărit deloc, deloc, deloc”).

N-avea de ce să se teamă. Chiar aşa, chiar putea să se întoarcă şi să pună furtunul înapoi în rama lui, dacă voia. Putea, dar nu credea că o s-o facă. Pentru că poate chiar îl urmărise, dar se întorsese la locul lui atunci când şi-a dat seama că nu poate să-l… prindă.

Furtunul zăcea mai departe pe covor, părând aproape că-l întreabă dacă nu vrea să se întoarcă şi să mai încerce o dată.

Gâfâind, Danny coborî în fugă la parter.

20. De vorbă cu domnul Ullman

Biblioteca publică din Sidewinder era o clădire mică şi retrasă, în apropierea zonei comerciale a oraşului. Modestă, îmbrăcată în iederă, cu o cărare pierdută care ducea la uşa principală şi care era acoperită cu cadavrele florilor de vară. În faţă era o statuie de bronz care înfăţişa un general din Războiul Civil de care Jack nu auzise în viaţa lui, deşi în adolescenţă fusese pasionat de istorie.

Colecţiile de ziare se aflau la parter. Nu aveau decât *Gazeta de Sidewinder* care dăduse faliment în 1963, cotidianul *Estes Park* şi *Camera* din Boulder. Nu era niciun ziar din Denver.

Oftând, Jack începu să răsfoiască colecţia *Camera.*

Când ajunse la anul 1965, ziarele fuseseră înlocuite de role de microfilme („Subvenţie federală”, îi spusese mândră bibliotecara. „Sperăm să rezolvăm şi perioada 1958-1964 când vom primi cecul următor, dar autorităţile se mişcă atât de încet, nu credeţi? O să vă purtaţi cu grijă cu ele, nu-i aşa? Ştiu că o să aveţi grijă. Chemaţi-mă dacă aveţi nevoie de mine”.)

Lentila singurului dispozitiv de citit se deformase, şi atunci când Wendy îi puse mâna pe umăr, la trei sferturi de oră după ce începuse să citească microfilmele, descoperi că are o durere de cap înfiorătoare.

— Danny e în parc, zise ea, dar nu vreau să-l las afară prea mult. Cât crezi că mai ai de stat aici?

— Vreo zece minute, zise el.

De fapt dăduse de urma ultimei părţi din istoria fascinantă a Hotelului *Overlook* – anii dintre răfuiala între gangsteri şi apariţia lui Stuart Ullman Co. Dar simţea aceeaşi rezervă faţă de Wendy ca şi mai înainte.

— De fapt, ce ai de gând? îl întrebă ea. Îi răvăşi părul, dar vocea îi era numai pe jumătate glumeaţă.

— Cercetez istoria hotelului, zise.

— Ai vreun motiv?

— Nu. Sunt doar curios.

(„şi ce dracu’ te interesează?”)

— Ai găsit ceva interesant?

— Nu cine ştie ce, zise el, forţându-se acum să-şi păstreze tonul calm şi agreabil. Îşi vâra nasul în treburile lui şi îl pisa, aşa cum făcuse întotdeauna, atunci când locuia la Stovington, iar Danny era mic. „Unde te duci, Jack? Când te întorci? Câţi bani ai la tine? Pleci cu maşina? Vine şi Al cu tine? O să va îmbătaţi amândoi?”. Mereu şi mereu. Ea era aceea care, iertaţi exprimarea, îl aruncase în braţele băuturii. Poate că nu era singurul motiv, dar, pentru numele lui Dumnezeu, haideţi să spunem adevărul acum şi să recunoaştem că a fost unul din motive. Pisălogeală şi iar pisălogeală, până când îţi venea să-i tragi o palmă doar ca s-o faci să tacă şi să opreşti acel

(„Unde? Când? Cum? O să? Câţi?”)

val neîntrerupt de întrebări. Îţi dădea o

(„durere de cap? mahmureală?”)

durere de cap straşnică. Lupa. Dispozitivul ăsta împuţit cu lentila lui deformată. Din cauza asta căpătase afurisita de migrenă.

— Jack, te simţi bine? Pari palid…

Îşi smulse capul de sub degetele ei.

— Mă simt bine!

Wendy se trase înapoi în faţa ochilor lui aprinşi şi schiţă un zâmbet, puţin cam chinuit.

— Bine… dacă aşa zici… mă duc acum şi te aştept în parc cu Danny.

Privea în gol acum, zâmbetul dizolvându-i-se într-o expresie de uimire rănită.

O strigă:

— Wendy?

Îl privi din capul scării:

— Ce e, Jack?

Se ridică şi se îndreptă spre ea:

— Iartă-mă, iubito. Cred că, într-adevăr, nu mă simt bine. Dispozitivul ăsta… lentila e deformată. Am o durere de cap cumplită. Ai o aspirină?

— Sigur.

Cotrobăi în poşetă şi scoase o cutiuţă de Anacin.

— Păstrează-le.

Luă cutiuţa:

— Nu ai Excedrine?

Văzu cum se schimbă la faţă şi înţelese. La început, aceasta fusese un fel de glumă între ei, înainte să devină mult prea beţiv ca să mai facă glume. Pretindea că Excedrinul era singurul medicament inventat vreodată şi care nu se dădea pe reţetă, care îi omora instantaneu mahmureala.

— Nu am Excedrine, spuse ea. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Sunt bune şi astea.

Dar desigur că nu erau bune şi ea ar fi trebuit să ştie. Erau momente când era cea mai tâmpită dintre tâmpite…

— Vrei puţină apă? îl întrebă ea senină.

(„Nu vreau decât SĂ PLECI ÎN PIZDA MĂ-TII DE AICI!”)

— O să beau de la ţâşnitoare când plec. Mulţumesc.

— Bine.

Începu să urce scara, picioarele mişcându-i-se cu graţie sub fusta scurtă din lână de culoarea bronzului:

— Ne găseşti în parc.

— În regulă.

Puse distrat cutia cu Anacin în buzunar, se întoarse la masă şi închise dispozitivul de citit. Când fu sigur că a plecat, urcă şi el. Dumnezeule, ce durere îngrozitoare. Dacă tot trebuia să-ţi simţi capul prins în fălcile de fier, măcar să ţi se permită plăcerea de a bea câteva pahare, ca să te mai compensezi.

Mai nervos ca niciodată, încercă să alunge gândul. Se îndreptă spre biroul bibliotecarei, jucându-se cu o cutie cu chibrituri pe care era scris un număr de telefon.

— Există vreun telefon public aici, doamnă?

— Nu domnule, dar îl puteţi folosi pe al meu dacă vorbiţi în localitate.

— Nu, vreau să vorbesc cu alt oraş.

— Atunci mai bine încercaţi la farmacie. Au o cabină telefonică.

— Mulţumesc.

Ieşi din bibliotecă şi se îndreptă pe lângă generalul anonim din Războiul Civil, spre centrul comercial, cu mâinile înfundate în buzunare, cu capul răsunând ca un clopot de plumb. Şi cerul era de plumb: era 7 noiembrie şi vremea devenise ameninţătoare încă de la începutul lunii. Fulguise de câteva ori. Mai fulguise şi în octombrie, dar zăpada de atunci se topise. Acum însă se aşternuse un strat subţire de zăpadă îngheţată care sclipea sub razele soarelui ca o pulbere de cristal. Numai că astăzi soarele nu ieşise de după norii care, tocmai când Jack se pregătea să intre în farmacie, începură din nou să scuipe zăpada.

Cabina telefonică se afla în fundul magazinului şi el se îndreptă spre într-acolo zornăindu-şi mărunţişul în buzunar, când ochii i se opriră asupra unor cutii albe cu etichete verzi. Luă una, plăti şi se întoarse la telefon. Închise uşa, îşi puse monezile şi cutia de chibrituri pe tejghea şi formă 0.

— Ce număr doriţi, vă rog?

— Fort Lauderdale, Florida.

Îi dădu numărul de acolo şi numărul telefonului de la care vorbea. Când centralista îi spuse că primele trei minute costă un dolar şi nouăzeci de cenţi, băgă în aparat opt monede strâmbându-se de durere când tonul îi răsună în ureche.

Apoi, până la formarea legăturii scoase sticla de Excedrine din cutie, deşurubă capacul şi aruncă dopul de vată pe podea.

Ţinând receptorul cu umărul ridicat, scoase trei pastile pe care le alinie pe tejghea, lângă mărunţiş. Puse la loc capacul şi băgă sticluţa în buzunar.

La celălalt capăt, receptorul fu ridicat imediat.

— Hotelul Surf-Sand, bună ziua. Ce doriţi? întrebă o voce jovială de femeie.

— As dori să vorbesc cu directorul, vă rog.

— Domnul Trent sau…

— Domnul Ullman.

— Mi se pare că domnul Ullman este ocupat, dar dacă vreţi să-l chem…

— Vreau. Spuneţi-i că la telefon este Jack Torrance din Colorado.

— O clipă, vă rog.

Îl lăsă să aştepte.

Pe Jack îl copleşi din nou antipatia faţă de Ullman. Luă un Excedrine de pe tejghea, îl privi o clipă, apoi îl băgă în gură şi începu să-l mestece încet şi cu poftă. Gustul cunoscut reveni ca o amintire veche, făcându-l să saliveze de plăcere, o plăcere ciudată, amestecată cu sentimentul acut de nefericire. Un gust sec şi amar, dar irezistibil. Înghiţi strâmbându-se. Pe vremea când bea, obişnuia să mestece aspirine; nu mai făcuse aşa ceva de atunci. Însă avea senzaţia că dacă o mestecă, efectul aspirinei este mai rapid şi de aşa ceva avea nevoie în cazul unei migrene ca cea de acum sau în cazul mahmurelii după o noapte de beţie. Citise undeva că mestecatul aspirinelor poate deveni un viciu. Unde citise asta? Îşi încruntă sprâncenele, încercând să se concentreze. Şi atunci se auzi glasul lui Ullman în receptor:

— Torrance? Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. Cazanul merge bine şi încă n-am început să mă gândesc cum să-mi omor soţia. O s-o fac după sărbători, când o să fie plictiseală mai mare.

— Nostim, ce să zic. De ce m-ai sunat? Sunt o persoană…

— O persoană ocupată, da, înţeleg. Vă sun din cauza unor lucruri pe care nu mi le-aţi spus când mi-aţi relatat trecutul măreţ şi onorabil al Hotelului *Overlook.* De exemplu, nu mi-aţi spus cum Horace Derwent a vândut hotelul unui grup din Las Vegas, care l-au purtat prin atât de multe corporaţii-fantomă, că nici serviciile secrete nu mai erau în

stare să spună cui aparţine într-adevăr. Nu mi-aţi povestit cum au aşteptat momentul ca să-l transforme într-un loc de joacă pentru grangurii Mafiei şi cum au trebuit să-l închidă în 1966, când unul din ei a fost puţin omorât, împreună cu gorilele lui care stăteau în faţa uşii Apartamentului Prezidenţial. Minunat loc, Apartamentul Prezidenţial al Hotelului *Overlook.* Wilson, Harding, Roosevelt, Nixon şi Vito Măcelarul, corect?

Urmă o clipă de tăcere consternată la celălalt capăt al firului. Apoi Ullman zise, încercând să-şi păstreze calmul:

— Nu văd în ce măsură aceste date vă pot afecta în vreun fel serviciul, domnule Torrance. Nu…

— Însă cele mai drăguţe lucruri s-au întâmplat după moartea lui Gienelli, nu credeţi? Încă vreo două mişcări rapide, hocus-pocus şi hotelul intră pe neaşteptate în proprietatea unei persoane particulare, o femeie pe nume Sylvia Hunter… care, întâmplarea face să se fi numit Sylvia Hunter Derwent din 1942 până în 1948.

— Cele trei minute s-au consumat, se auzi vocea centralistei. Apăsaţi butonul când terminaţi convorbirea.

— Dragă domnule Torrance, toate astea sunt lucruri cunoscute… şi s-au petrecut demult.

— Nu erau cunoscute şi de mine, zise Jack. Şi mă îndoiesc că mulţi oameni le-ar şti. În orice caz nu povestea întreagă. Poate că-şi amintesc cum a fost împuşcat Gienelli, dar am îndoieli ca a stat cineva să pună cap la cap toate scamatoriile care s-au făcut cu *Overlook* din 1945. Întotdeauna iese la iveală că fie Derwent, fie un asociat de-al său, are ceva de-a face cu hotelul. Ce a patronat Sylvia Hunter la *Overlook* în ’67 şi ’68 domnule Ullman? Un bordel, nu-i aşa?

— Torrance!

Şocul din vocea lui Ullman se rostogoli printre paraziţii celor două mii de mile de cablu telefonic fără să piardă nimic din caracterul său autentic.

Surâzând, Jack îşi mai băgă un Excedrine în gură şi-l mestecă.

— A lichidat afacerea după ce un senator destul de cunoscut a murit aici de un atac de cord. S-a zvonit că atunci când a fost găsit nu era îmbrăcat decât cu o pereche de ciorapi lungi negri de nylon, un portjartier şi pantofi cu toc înalt. Pantofi de lac, ca să fiu mai exact.

— Asta-i o minciună sfruntată şi ordinară! strigă Ullman.

— Oare? întrebă Jack.

Deja se simţea mai bine. Durerea de cap începuse să cedeze. Luă ultima pastilă de Excedrine şi o mestecă, desfătându-se cu gustul amar de talc, în timp ce o fărâmiţa în gură.

— A fost o întâmplare nefericită, zise Ullman. Unde vrei să ajungi, Torrance? Dacă ai de gând să scrii vreun articol murdar… dacă ai de gând să porneşti vreun şantaj prostesc…

— Nimic din toate astea, îl întrerupse Jack. V-am sunat pentru că sunt de părere că nu aţi fost corect cu mine. Şi pentru că…

— Nu am fost *corect?* exclamă Ullman. Doamne, Dumnezeule, dar chiar crezi că aveam vreo intenţie să spăl o grămadă de rufe murdare în faţa *îngrijitorului* hotelului? Cine dracu’ te crezi? Şi cum te pot afecta poveştile astea vechi? Sau crezi că sunt pe acolo stafii care se plimbă prin toată aripa de vest cu cearşafuri în cap şi strigând: „Vai ţie!”?

— Nu, nu cred că sunt stafii. Dar înainte să mă angajaţi, mi-aţi scotocit trecutul personal. M-aţi pus la pământ, şi v-aţi bătut joc de capacitatea mea de a avea grijă de hotel, aşa cum îşi bate joc profesorul de un copil care a făcut de pildă pipi în vestiar. M-aţi pus într-o situaţie mai mult decât stânjenitoare.

— Nu cred că te-ai ruşinat, impertinent ordinar ce eşti. Ullman părea că se sufocă. Mi-ar plăcea să te dau afară. Şi poate că o s-o fac.

— Cred că Al Shockley s-ar putea să aibă obiecţii. Serioase.

— Iar eu cred că ai supraapreciat sentimentele domnului Shockley faţă de tine, Torrance.

O clipă durerea de cap reveni în toată splendoarea, iar Jack închise ochii. Se auzi cum întreabă, cu o voce care parcă venea de foarte departe:

— Cine este acum proprietarul hotelului? Tot *Derwent Enterprises?* Sau eşti un peşte prea mic ca să ştii asta?

— Ajunge, domnule Torrance. Eşti doar un angajat al hotelului, ca oricare hamal sau spălător de vase la bucătărie. Nu am nici cea mai mică intenţie să…

— Bine, o să-i scriu lui Al, zise Jack. El trebuie să ştie, că doar face parte din Consiliul de Administraţie. Şi poate că pun şi un post scriptum în care…

— Nu Derwent este proprietarul.

— Poftim? Nu v-am înţeles!

— Am spus că nu Derwent este proprietarul. Toţi acţionarii sunt din est. Prietenul dumitale, domnul Shockley deţine cea mai mare parte a acţiunilor, mai mult de treizeci şi cinci la sută. Ar trebui să ştii mai bine decât mine dacă dânsul are vreo legătură cu Derwent.

— Care sunt ceilalţi?

— Nu am de gând să-ţi divulg numele celorlalţi acţionari, domnule Torrance. Şi intenţionez să supun acest incident atenţiei…

— Încă o întrebare.

— Nu am niciun fel de obligaţie faţă de dumneata.

— Am găsit cea mai mare parte din istoria hotelului *Overlook* – fie ea plăcută, sau neplăcută – într-un album cu tăieturi din ziare care zăcea în pivniţă. O carte mare cu coperţi din piele albă. Legată cu şnur aurit. Aveţi idee al cui ar putea fi albumul?

— Nici cea mai vagă idee.

— E posibil să-i fi aparţinut lui Grady? Îngrijitorul care s-a omorât?

— Domnule Torrance, zise Ullman cu o voce profund glacială. Nu sunt deloc sigur că domnul Grady ştia să citească, şi cu atât mai puţin că ar fi fost în stare să dezgroape putregaiurile cu care m-ai făcut să-mi pierd timpul.

— Mă gândesc să scriu o carte despre Hotelul *Overlook.* Şi cred că dacă o să apară, proprietarul albumului va dori să-şi vadă numele scris pe prima pagină.

— Cred că nu ar fi înţelept să scrii o carte despre *Overlook,* zise Ullman. Mai ales o carte scrisă din… Hm, punctul dumitale de vedere.

— Nu mă miră părerea dumneavoastră.

Durerea de cap îi dispăruse acum complet. Mintea îi era vioaie şi ageră, meticuloasă până la cele mai neînsemnate detalii. Se simţea ca atunci când lucrul la piesă mergea extrem de bine sau ca după trei pahare. Acesta era alt efect al Excedrinei, pe care îl uitase; nu ştia dacă şi altora li se întâmplă la fel, dar el, după ce mesteca trei tablete, se simţea pe loc mai puternic. Spuse:

— V-ar plăcea un ghid pe care să-l înmânaţi turiştilor când vin la hotel? Ceva cu multe fotografii lucioase ale munţilor, la răsăritul şi apusul soarelui, şi dedesubt un text dulceag ca o şarlotă de lămâie. Şi v-ar plăcea o listă cu oameni de vază care au locuit aici, lăsând la o parte bineînţeles figurile cu adevărat pitoreşti, cum ar fi Gienelli şi prietenii lui?

— Dacă aş şti că te pot concedia şi aş fi apoi sigur sută la sută că-mi voi păstra postul, în loc de 95 la sută, zise Ullman cu voce întretăiată, te-aş da afară în clipa asta, la telefon. Dar, având în vedere că am un procent de cinci la sută incertitudine, am de gând să-i telefonez domnului Shockley imediat ce vei pune capăt acestei conversaţii… ceea ce sper din tot sufletul că se va întâmpla curând.

Jack zise:

— Nimic din ce scrie în carte nu va fi neadevărat. Nu-i deloc nevoie să fardez realitatea.

(„De ce îl tot întărâţi? Vrei să te dea afară”)

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin dacă în capitolul cinci e vorba de Papa de la Roma care regulează umbra Fecioarei Maria, spuse Ullman pe un ton ridicat. Nu te mai vreau în hotelul meu!

— Nu este hotelul tău! zbieră Jack şi trânti puternic receptorul în furcă. Rămase aşezat, respirând sacadat, puţin speriat acum,

(puţin? drace! foarte tare)

întrebându-se de ce în numele lui Dumnezeu îi dăduse telefon lui Ullman.

(„Ţi-ai pierdut din nou cumpătul, Jack”)

Da. Da, şi-l pierduse. N-avea niciun rost să nu recunoască. Şi partea cea mai proastă era că habar n-avea câtă influenţă putea să aibă puţa aia zgârcită asupra lui Al, şi nici cât de mult credit îi va da Al, în numele unor vremuri demult apuse. Dar dacă Ullman era atât de tare pe cât pretindea şi dacă îi dădea lui Al ultimatumul „ori el ori eu”, atunci poate că Al era forţat să cedeze. Închise ochii şi-şi imagină cum avea să-i spună lui Wendy. Ştii ceva, iubito? Am pierdut încă o slujbă. De data asta a trebuit să parcurg două mii de mile de cablu telefonic inventat de domnul Bell ca să găsesc pe cineva căruia să-i dau un pumn în nas. Dar m-am descurcat.

Deschise ochii şi-şi şterse gura cu batista. Voia să bea. Drace, *avea nevoie* să bea. Era un băruleţ alături şi cu siguranţă că ar fi avut timp să bea o bere, repede, în drumul spre parc, doar una, ca să spele mizeria…

Îşi încleştă neajutorat mâinile.

Întrebarea îi reveni în minte. De ce îi dăduse telefon lui Ullman? Găsise scris numărul de telefon al hotelului Surf-Sand din Lauderdale într-o agendă mică lângă telefonul din biroul de la *Overlook.* Acolo mai erau trecuţi instalatori, tâmplari, geamgii, electricieni şi alţi meseriaşi. Jack îl copiase pe o cutie de chibrituri imediat după ce se dăduse jos din pat, ideea de a-i telefona lui Ullman fiind deja bine

înfiptă şi sclipindu-i voioasă în minte. Dar în ce scop? Pe vremuri, în timpurile sale alcoolice, Wendy îl acuzase de dorinţa de autodistrugere, spunându-i că nu posedă însă suficientă tărie de caracter pentru a face faţă unei tentative de sinucidere. Aşa că, în masochismul său, născocea tot felul de modalităţi prin care ceilalţi îl puteau lovi, lovindu-i astfel şi familia. Să fi fost adevărat? Ajunsese să se teamă la gândul că undeva, la *Overlook,* se putea afla ceea ce-i trebuia ca să-şi termine piesa şi să devină alt om? Dădea, conştient, cu piciorul la această şansă? Te rog, Doamne, fă să fie adevărat. Te rog.

Închise ochii iarăşi şi imediat, pe ecranul întunecat din spatele pleoapelor îi apăru o imagine: mâna lui încercând să smulgă şindrila putrezită a acoperişului, înţepătura neaşteptată, propriul său strigăt de durere în aerul nemişcat: „Ah! Fir-ar mă-ta a dracului de nenorocită”…

Apoi o altă imagine, veche de doi ani.

El, de-abia ţinându-se pe picioare, la ora trei dimineaţa, beat cui, prăvălindu-se peste o masă şi căzând cât e de lung pe covor, înjurând, trezind-o pe Wendy. Aceasta, ridicându-se de pe canapea, aprinzând lumina, văzându-i hainele rupte şi mânjite (îşi aducea ca prin ceaţă aminte că se împiedicase pe undeva într-o parcare, cu câteva ore înainte, chiar la intrarea în statul New Hampshire), sângele închegat de sub nas, privirea care i-o aruncase, clipind prosteşte din cauza luminii, ca o caracatiţă sub razele soarelui, şi vocea ei posomorâtă:

„Ticălosule, l-ai trezit pe Danny. Dacă nu-ţi pasă de tine, ce-ar fi să-ţi pese măcar puţin de noi? Ah, de ce-mi pierd timpul stând de vorbă cu tine?”

Ţârâitul telefonului îl făcu să tresară. Smulse receptorul, sigur, în ciuda oricărei logici, că trebuia să fie ori Ullman, ori Al Shockley.

— Ce? lătră el.

— Convorbirea dumneavoastră, domnule. Trei dolari şi cincizeci de cenţi.

— Trebuie să schimb banii, zise Jack. Aşteptaţi puţin.

Puse receptorul jos, băgă în aparat ultimele şase monede, apoi se duse la casă. Schimbă automat banii, fără să se gândească, mintea lui funcţionând într-o singură direcţie, ca o veveriţă care aleargă într-un cilindru.

De ce îl sunase pe Ullman?

Pentru că Ullman îşi bătuse joc de el? Îşi bătuseră şi alţii joc de el înainte, maeştri în domeniu – Marele Maestru fiind desigur, el însuşi. Doar ca să cârâie la el, să-i dovedească ipocrizia? Jack nu credea că are un suflet atât de meschin. Mintea încerca să i se agaţe de album, singurul care putea fi considerat un motiv viabil, dar nici explicaţia asta nu ţinea. Nu erau şanse mai mult de două la mie ca Ullman să ştie cui aparţinuse albumul. În timpul discuţiei care a precedat angajarea se purtase de parcă pivniţa era o altă ţară – ba chiar una murdară şi subdezvoltată. Dacă ar fi vrut într-adevăr să afle, ar fi trebuit să-i dea un telefon lui Watson, al cărui număr era şi el trecut în agendă. Nici Watson nu era o sursă prea sigură, dar, în orice caz, mai sigură decât Ullman.

Altă tâmpenie a fost că i-a vorbit despre carte. Nu s-a pomenit tâmpenie mai mare. În afară de faptul că şi-a periclitat slujba, exista posibilitatea să fi închis canale importante de informaţii, odată ce Ullman ar fi început să împrăştie vestea că nişte persoane din New England pun întrebări ciudate despre Hotelul *Overlook.* Şi-ar fi putut face cercetările cu discreţie, expediind scrisori politicoase, aranjând chiar nişte întrevederi pentru primăvară… pentru ca apoi să-şi poată râde în pumni de furia lui Ullman, când cartea va fi apărut, iar el va fi fost departe – Autorul Misterios Loveşte din Nou. Şi în schimb el a dat telefonul ăla tâmpit şi lipsit de sens, şi-a pierdut cumpătul, a intrat în conflict cu Ullman şi a scos la iveală toate tendinţele directorului de hotel de a se comporta ca un micuţ Iulius Cezar. De ce? Dacă toate astea nu reprezintă un efort

personal pentru a fi dat afară din locul bun pe care Al se străduise să i-l obţină, atunci ce erau?

Puse restul banilor în aparat şi receptorul în furcă. Era genul de absurditate pe care ar fi făcut-o dacă ar fi fost beat. Dar fusese treaz; complet treaz.

La ieşirea din farmacie mai mestecă un Excedrine, strâmbându-se şi totuşi savurând gustul amar.

Afară îi întâlni pe Wendy şi pe Danny.

— Tocmai veneam să te căutăm, îi spuse Wendy. Ninge, în caz că nu ţi-ai dat seama.

Jack privi în sus:

— Aşa e.

Ningea tare. Zăpada deja se aşternuse pe strada principală din Sidewinder, acoperind marcajele. Danny stătea cu capul dat pe spate, gura deschisă şi limba scoasă, ca să prindă fulgii mari care curgeau din văzduh.

— Crezi că a început? întrebă Wendy.

Jack ridică din umeri:

— Nu ştiu. Speram să se mai îndure de noi o săptămână sau două. Poate că aşa o să fie.

Îndurare, despre asta era vorba.

(„Îmi pare rău, Al. Îndură-te, ai milă. Ai milă de mine. Mai dă-mi o şansă. Îmi pare rău din tot sufletul…”)

De câte ori, de-a lungul câtor ani, nu a cerut – un om în toată firea – milostenia acordării unei alte şanse? Brusc, i se făcu atât de silă de el însuşi, fu atât de revoltat de faptele lui, că îi veni să geamă.

— Ce-ţi mai face durerea de cap? îl întrebă Wendy observându-l cu atenţie.

O luă de umeri şi o strânse drăgăstos lângă el:

— Mai bine. Hai să mergem acasă, cât mai putem.

Se întoarseră la locul unde era parcat microbuzul hotelului, Jack în mijloc, mâna stângă după umerii lui Wendy, mâna dreaptă strânsă în mânuţa lui Danny. Spusese pentru prima oară „acasă” referindu-se la hotel. Şi aşa va fi, la bine şi la greu.

Aşezându-se la volan, îşi dădu seama că, deşi era fascinat de *Overlook,* nu-i prea plăcea. Nu era sigur că era un loc bun pentru soţia sau fiul său, sau chiar pentru el însuşi. Poate că aceasta era cauza pentru care-i telefonase lui Ullman.

Ca să fie concediat cât încă mai era timp.

Ieşi din parcare şi se îndreptă spre marginea oraşului şi apoi spre locul acela izolat din munţi.

21. Gânduri nocturne

Ora zece. Se prefăceau că dorm.

Jack stătea întins pe o parte, cu faţa la perete, cu ochii deschişi, ascultând respiraţia calmă a lui Wendy. Mai simţea încă gustul aspirinelor dizolvate iar limba îi era aspră, şi parcă uşor amorţită. La şase şi un sfert Al Shockley sunase. Era opt şi un sfert în est. Wendy era jos cu Danny, citeau în faţa şemineului din hol.

— Convorbire personală, a spus centralista. Pentru Jack Torrance.

— La telefon.

Mutase telefonul în mâna dreaptă, în timp ce cu stânga îşi scoase batista din buzunar şi îşi şterse buzele, care acum deveniseră foarte sensibile, după care îşi aprinse o ţigară.

Apoi vocea lui Al, răsunându-i puternic în ureche:

— Jacky, băiatule, ce dracu’ ai de gând?

— Bună, Al.

Stinse ţigara şi bâjbâi după flaconul cu Excedrine.

— Ce se întâmplă Jack? Am primit un telefon *foarte ciudat* după-amiaza asta de la Stuart Ullman. Şi atunci când Stu Ullman dă un telefon interurban pe care-l plăteşte el însuşi, poţi fi sigur că e vorba de o chestie împuţită rău.

— Ullman nu are de ce să-şi facă probleme, Al. Şi nici tu.

— Dar mai exact, despre ce nu trebuie să ne facem probleme? Din ce mi-a spus Stu se înţelegea că e vorba de o combinaţie între şantaj şi un articol despre *Overlook* în cel mai obscen ziar de scandal. Spune-mi, băiete, ce e?

— Am vrut să-l necăjesc puţin, zise Jack. Când am stat prima dată de vorbă cu el mi-a dezgropat tot trecutul şi mi l-a fluturat prin faţa ochilor ca pe o pereche de chiloţi murdari. Băutura. Slujba pierdută pentru că am bătut un student. Mă întreb dacă sunteţi omul potrivit pentru slujba aceasta. Etc. M-am tot gândit că face ce face pentru că

iubeşte prea mult hotelul ăsta blestemat. Frumosul, minunatul *Overlook.* Tradiţionalul *Overlook.* Sacrul *Overlook* împuţit. Ei, şi am găsit în subsol un album cu tăieturi din ziare. Cineva adunase aspectele mai puţin plăcute din istoria catedralei lui Ullman. Şi mi s-a părut că s-au petrecut aici multe lucruri tenebroase.

— Sper că asta e o metaforă, Jack. Vocea lui Al suna înfricoşată.

— Este, dar am aflat…

— Cunosc istoria hotelului.

Jack îşi duse mâna prin păr:

— Aşa că i-am dat telefon şi l-am necăjit. Recunosc că nu a fost o idee prea strălucită şi n-o s-o repet. Punct.

— Stu zice că ai de gând să fluturi şi tu nişte chiloţi murdari.

— Stu e un cretin, lătră Jack în receptor. I-am spus că m-am gândit să scriu despre *Overlook,* da. Vreau să scriu. Cred că locul acesta este o ilustrare perfectă, totală, a istoriei şi caracterului american postbelic. Pare cam pretenţios ce zic!… ştiu… dar toate datele sunt aici, Al! Dumnezeule, poate ieşi o carte *mare.* Dar e numai un proiect pentru viitorul îndepărtat, te asigur. Am mai multe belele pe cap acum decât pot să duc şi…

— Jack, nu este suficient.

Se holbă la receptorul negru, incapabil să creadă că auzise bine:

— Ce? Al, ai spus…

— Am spus exact ce am spus. Ce înseamnă viitorul îndepărtat, Jack? Pentru tine poate fi vorba de doi ani, poate cinci. Pentru mine înseamnă treizeci sau patruzeci, pentru că-mi doresc să fiu asociat cu hotelul *Overlook* mult timp. Mă dezgustă ideea că ai de gând să scrii porcării despre hotelul meu, ca apoi să le înfăţişezi drept un giuvaer al literaturii americane.

Jack rămase fără grai.

— Am încercat să te ajut, Jacky, băiatule. Am fost în război împreună şi am fost de părere că-ţi datorez o mână de ajutor. Îţi aminteşti războiul?

— Mi-l amintesc, mormăi el, dar cărbunii indignării începuseră deja să-i mocnească în piept.

Mai întâi Ullman, apoi Wendy, acum Al. Ce-i asta? Săptămâna Naţională Hai Să-l Dezmembrăm pe Jack Torrance? Încleştă şi mai tare fălcile, se întinse după ţigări dar răsturnă pachetul pe jos. I-a fost vreodată simpatic nenorocitul ăsta, puţa asta, care-i vorbeşte din biroul său luxos din Vermont? I-a fost simpatic într-adevăr?

— Înainte să-l loveşti pe puştiul ăla, Hatfield, spunea Al, convinsesem Consiliul de conducere să nu te dea afară, ba chiar să rămâi definitiv pe post. Ai dat cu bâta-n baltă. Ţi-am găsit chestia asta cu hotelul, un loc frumos şi liniştit în care să te aduni, să-ţi termini piesa şi să aştepţi până când eu şi cu Harry Effinger îi convingem pe cei de la şcoală că au făcut o mare greşeală. Acum mi se pare că ai de gând să-mi ronţăi şi braţul cu care te-am ajutat. Aşa obişnuieşti să spui mulţumesc prietenilor?

— Nu, şopti Jack.

Nu îndrăzni să spună mai mult. Capul îi zvâcnea din cauza cuvintelor fierbinţi, gravate în *aqua forte* pe creier care doreau cu disperare să fie rostite. Încercă să se gândească la Danny şi Wendy, de a căror soartă era răspunzător, Danny şi Wendy care stăteau cuminţi la parter în faţa focului, lucrând cu primele abecedare pentru clasa întâi şi crezând că totul este O.K. Dacă-şi pierde slujba, ce se întâmpla atunci? Plecau în California în Volkswagenul lor sleit? Îşi spunea că trebuie să cadă în genunchi şi să-l implore pe Al să nu-l dea afară, dar cuvintele rele tot se mai îmbulzeau, iar mâna care încerca să ţină strâns hăţurile mâniei lui părea alunecoasă.

— Poftim? îl întrebă aspru Al.

— Nu, zise. Nu mă port aşa cu prietenii. Şi tu ştii asta.

— Cum pot să ştiu? În cel mai rău caz te pregăteşti să-mi mânjeşti hotelul, dezgropând cadavre care au fost decent îngropate cu mulţi ani în urmă. În cel mai bun caz, dai telefon directorului meu, care este o persoană plină de temperament, dar extrem de competentă, şi-l aduci în pragul nebuniei… pretinzând că e numai un joc stupid.

— A fost mai mult decât un joc, Al. Pentru tine e mai uşor. Nu stai la mila niciunui prieten bogat. Nu ai nevoie de niciun prieten înăuntru, pentru că tu eşti înăuntru. Nici măcar nu s-a pomenit vreodată cât de aproape ai fost de marginea prăpastiei, nu?

— Aşa e, zise Al. Vocea îi scăzuse puţin în intensitate şi părea plictisit şi obosit de întreaga poveste: Dar Jack, Jack… N-am ce-i face. Nu pot schimba nimic.

— Ştiu, spuse Jack fără nuanţe. Sunt concediat? Cred că ar fi mai bine să-mi comunici asta acum.

— Nu, dacă faci două chestii pentru mine.

— În regulă.

— N-ar fi mai bine să auzi întâi condiţiile înainte de a le accepta?

— Nu. Spune-mi care-i târgul şi sunt de acord. Trebuie să mă gândesc la Wendy şi la Danny. Dacă vrei să mă castrezi, o să-ţi trimit coaiele prin poştă.

— Eşti sigur că poţi să-ţi permiţi luxul de a-ţi plânge singur de milă, Jack?

Închise ochii şi-şi strecură un Excedrine printre buzele uscate.

— În momentul acesta simt că este singurul lux pe care mi-l pot permite. Trage… iartă-mă, n-am avut intenţia să fac vreo glumă.

Al tăcu o clipă. Apoi spuse:

— În primul rând, nu-l mai suna pe Ullman. Nici măcar dacă luaţi foc. Dacă se întâmplă aşa ceva, chemaţi mecanicul, tipul ăla care înjură tot timpul, ştii cine…

— Watson.

— Da.

— Bine. S-a făcut.

— În al doilea rând promite-mi, Jack, pe cuvânt de onoare, că nu vei scrie nicio carte despre istoria vreunui renumit hotel alpin din Colorado.

Câtva timp furia i-a fost atât de mare, că nu a putut să articuleze nicio vorbă. Sângele îi zvâcnea cu putere în urechi. Era de parcă primise un telefon de la un Medici al Secolului XX… te rog, fără portrete de-ale familiei mele în care să li se vadă negii, sau te arunc înapoi în noroi. Subvenţionez numai tablourile frumoase, când o pictezi pe fiica bunului meu prieten şi asociat, te rog fii drăguţ şi omite aluniţa, sau te arunc înapoi în noroi. Sigur că suntem prieteni… amândoi suntem persoane civilizate, nu? Am împărţit casa şi masa şi băutura. Vom fi mereu prieteni, iar zgarda pe care ţi-am pus-o va fi ignorată, de comun acord, iar eu voi avea grijă de tine; voi fi bun şi binevoitor. Tot ce-ţi cer în schimb este sufletul tău. Un fleac. Putem chiar să ignorăm faptul că mi l-ai dat, aşa cum ignorăm zgarda. Ţine minte, talentat prieten, sunt sute de Michelangelo care cerşesc pe străzile Romei…

— Jack? Mai eşti la telefon?

Scoase un sunet sugrumat care trebuia să însemne „da”.

Vocea lui Al era foarte hotărâtă şi sigură:

— Nu cred că-ţi cer prea mult, Jack. Vor fi alte cărţi. Nu te poţi aştepta să te subvenţionez, în timp ce tu…

— Bine. Sunt de acord.

— Şi nici nu vreau să crezi că încerc să-ţi controlez viaţa artistică, Jack. Mă cunoşti prea bine. Numai că…

— Al?

— Poftim?

— Derwent mai are vreo legătură cu *Overlook?*

— Nu văd cum acest lucru te-ar putea interesa, Jack.

— Nu, zise Jack cu răceală în glas. Cred că nu mă interesează. Al, mi se pare că o aud pe Wendy strigându-mă. Te sun eu.

— Sigur, Jacky, băiatule. Şi o să stăm de vorbă pe îndelete. Cum merge? Stai pe uscat?

(ŢI-AI LUAT PORŢIA DE SÂNGE PROASPĂT ŞI NICI ACUM NU POŢI SĂ-MI DAI PACE?)

— Parcă aş fi în deşert.

— Şi eu. Chiar începe să-mi placă să fiu treaz. Dacă…

— Te sun eu, Al. Wendy…

— Sigur. Bine.

Închisese. Şi atunci începură crampele, lovindu-l năprasnic, făcându-l să se încovoaie în faţa telefonului, ca un penitent, cu mâinile pe pântece, capul pulsându-i puternic, ca o vezică urinară uriaşă.

„Viespea, după ce a înţepat, se mişcă…”

Îi mai trecuseră puţin durerile când Wendy a urcat şi l-a întrebat cine fusese la telefon.

— Al, spuse el. A sunat să vadă cum merge. I-am zis că totul e în ordine.

— Jack, arăţi îngrozitor. Ţi-e rău?

— Durerea de cap a revenit. Mă culc devreme. N-are niciun rost să încerc să scriu.

— Să-ţi aduc nişte lapte cald?

Zâmbi fără vlagă:

— Ar fi bine.

Şi acum stătea întins lângă ea, simţindu-i coapsele calde lipite în somn de ale lui. Gândul la discuţia avută cu Al, la umilinţa îndurată, încă îi mai dădea frisoane. Într-o bună zi o să se facă socoteală. Într-o bună zi o să existe o carte şi nu prostioara la care se gândise la început, ci o adevărată bijuterie a literaturii, bazată pe cercetări aprofundate, cu fotografii; carte în care va dezvălui întreaga istorie adevărată a hotelului *Overlook,* murdară, cu tranzacţiile ei incestuoase. O va dezvălui în faţa cititorului ca pe un peşte disecat. Şi dacă Al Shockley avea legături cu imperiul lui Derwent, atunci Dumnezeu să-l aibă în pază.

Încordat ca strunele unui pian, privea mai departe în întuneric, ştiind că vor mai trece ore bune până când va

reuşi, în sfârşit, să adoarmă.

Wendy Torrance stătea culcată pe spate, cu ochii închişi, ascultând sunetele pe care soţul ei le făcea în somn – inspiraţia lungă, pauza scurtă, expiraţia uşor guturală. Oare unde pleca el atunci când dormea, se întrebă. În vreun parc de distracţii, un Great Barrington al viselor, în care toţi călăreţii erau liberi şi nu exista acolo nicio nevastă-mamă care să le spună că au mâncat destui cârnaţi şi că trebuie să plece dacă vor să ajungă acasă înainte de lăsarea serii? Sau era cumva vorba de vreo speluncă de subsol, unde băutura curgea din abundenţă, uşile erau întotdeauna deschise, iar toţi tovarăşii de băutură se adunau, cu paharele în mână, în jurul jocului electronic de hochei, Al Shockley evidenţiindu-se dintre aceştia, cu nodul de la cravată desfăcut şi cămaşa deschisă la gât? Un loc din care şi ea şi Danny erau excluşi, iar muzica şi dansul nu încetau niciodată?

Wendy era îngrijorată din cauza lui, aceeaşi grijă veche şi neputincioasă pe care sperase că o abandonase în Vermont pentru totdeauna, ca şi cum grija nu ar fi avut permis să treacă frontiera dintre state. Nu-i plăcea influenţa pe care hotelul *Overlook* părea să o aibă asupra lui Jack şi Danny.

Dar cel mai înfricoşător lucru, vag şi nerostit, de nerostit poate vreodată, era faptul că reveniseră unul câte unul, toate gesturile lui Jack din vremurile când se îmbăta mereu… reveniseră toate simptomele, mai puţin băutura. Gestul des repetat de a-şi şterge buzele cu mâna sau batista, de parcă ar fi vrut să scape de umezeala în exces.

Pauzele lungi în faţa maşinii de scris, mult mai multe ghemotoace de hârtie în coş. În seara asta găsise un flacon de Excedrine pe măsuţa unde era telefonul, imediat după ce sunase Al, dar nu era acolo niciun pahar cu apă. Mesteca din nou pastilele. Se enerva din lucruri neînsemnate.

Va începe, inconştient, să pocnească din degete, într-un ritm nervos, când va fi prea multă linişte în jur. Va vorbi din ce în ce mai urât.

Începuse să-şi facă griji şi din cauza nervilor lui. Ar fi fost o uşurare dacă şi-ar fi putut da şi el drumul la aburi, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă şi în fiecare noapte cu cazanul. S-ar fi simţit chiar bine dacă l-ar auzi înjurând şi lovind un scaun cu piciorul sau trântind o uşă.

Dar gesturile acestea, care constituiseră în permanenţă o parte a firii sale, încetaseră aproape cu totul. Şi totuşi avea senzaţia că Jack era din ce în ce mai des supărat pe ea sau pe Danny, însă refuza să se descarce. Cazanul avea o supapă: veche, crăpată, dar încă funcţiona. Jack nu avea niciuna. Niciodată nu putuse să-l descifreze prea bine. Danny putea, dar Danny nu vorbea despre asta.

Şi telefonul de la Al. Aproape în acelaşi timp, Danny îşi pierduse orice interes pentru povestea pe care o citeau. Plecase de lângă ea şi se duse la biroul pe care Jack construise o autostradă pentru maşinuţele şi camionetele făcute din cutii de chibrituri. Volkswagenul de un Violet Violent era acolo şi Danny începuse să-l împingă repede, încolo şi-ncoace. Prefăcându-se că citeşte dar, de fapt, urmărindu-l pe Danny pe deasupra cărţii, observase un amalgam de gesturi prin care ea şi Jack exprimau neliniştea. Ştergerea buzelor. Trecerea nervoasă a ambelor mâini prin păr, aşa cum făcea ea în timp ce-l aştepta pe Jack să se întoarcă acasă din turneul său prin baruri. Nu putea să creadă că Al sunase numai ca să „întrebe cum merg treburile”. Dacă voiai să ieşi din belea, îl sunai pe Al. Dacă Al te suna, însă, era vorba de ceva şi mai serios.

Mai târziu, când coborâse din nou, îl găsise pe Danny ghemuit în faţa focului, citind absorbit, din cărţile de clasa a doua, aventurile lui Joe şi Rachel la circ, împreună cu tatăl lor. Neliniştea dispăruse cu totul. Privindu-l, avusese din nou certitudinea stranie că Danny ştia mai multe şi înţelegea şi mai multe decât putea să întrevadă filosofia doctorului („Spune-mi Bill”) Edmonds.

— Hei, e timpul să mergi la culcare, amice, spuse ea.

— Da, bine.

Îşi însemnă pagina şi se ridică.

— Spală-te şi spală-te şi pe dinţi.

— Bine.

— Nu uita să tragi apa.

— Nu uit.

Au stat un timp unul lângă celălalt, privind jocul flăcărilor. În hol era frig şi era curent, dar în jurul şemineului era cald, o căldură magică ce te îmbia să mai rămâi.

— Unchiul Al era la telefon, spuse ea ca din întâmplare.

— Da? (deloc uimit)

— Mă întreb dacă unchiul Al era supărat pe tata, mai zise ea, tot pe un ton neutru.

— Sigur că da, zise Danny, privind încă focul. Nu vrea ca tati să scrie cartea.

— Ce carte, Danny?

— Despre hotel.

Întrebarea care i se născu pe buze era aceeaşi pe care i-o puseseră şi ea şi Jack de mii de ori: „Cum de ştii asta?”. Dar nu-i dădu drumul. Nu voia să-l necăjească înainte de a merge la culcare, sau să-l facă să-şi dea seama că discutau într-un mod pur şi simplu întâmplător desigur, despre faptul că el cunoştea anumite lucruri pe care nu avea cum să le cunoască. Şi le *cunoştea,* era convinsă de asta. Bălmăjeala doctorului Edmonds cu privire la judecata inductivă şi logica subconştientă era doar atât: bălmăjeală. Sora ei… cum de ştiuse Danny că ea se gândea la Aileen în sala de aşteptare în ziua aceea? Şi

(„Am visat că tati a avut un accident”).

Scutură capul, de parcă ar fi vrut să-şi limpezească gândurile.

— Du-te şi te spală, amice.

— Bine.

Fugi pe scări, spre camerele lor. Încruntată, Wendy intră în bucătărie să încălzească laptele pentru Jack.

Şi acum, întinsă în pat şi ascultând ritmul respiraţiei soţului său şi vântul de afară (ca prin minune, doar fulguise în după-amiaza aceea; nu se înzăpeziseră încă), îşi lăsă gândurile să se îndrepte asupra frumosului său fiu care îi provoca atâta nelinişte, asupra fiului său care se născuse cu căiţă pe faţă, o bucată de membrană pe care doctorii o întâlneau, probabil, o dată la şapte sute de naşteri, membrană despre care superstiţioşii spuneau că e semnul celui de al şaselea simţ.

Hotărî că venise timpul să vorbească cu Danny despre *Overlook…* să-l facă pe Danny să stea de vorbă cu ea. Mâine. Sigur. Ei doi se vor duce la Biblioteca Publică din Sidewinder, să vadă dacă pot împrumuta nişte manuale de clasa a doua pentru toată iarna, şi o să stea de vorbă cu el. Deschis. Gândind aşa, începu să se simtă mai bine şi somnul o fură în cele din urmă.

Danny stătea întins în pat, treaz, cu ochii larg deschişi, ţinându-l pe bătrânul şi ramolitul Pooh în braţe (lui Pooh îi lipsea un ochi şi pe la cusături începuse să se iţească materialul cu care fusese umplut), ascultând cum dormeau părinţii în dormitorul lor.

Avea senzaţia că le păzeşte somnul. Nopţile îi era cel mai greu. Ura nopţile şi urletul necontenit al vântului pe lângă aripa de vest a hotelului.

Avionul său se legăna deasupra patului atârnat de o sfoară. Pe birou, lucea stins Volkswagenul de jucărie, adus de pe autostrada construită la parter. Cărţile de citit erau pe raft, cărţile de colorat erau pe masă. „Un loc pentru fiecare lucru şi fiecare lucru la locul său”, a zis mămica. „Şi atunci ştii de unde să-l iei când ai nevoie de el”. Numai că acum lucrurile nu se mai aflau la locurile lor. Unele lipseau. Mai rău, încă, *apăruseră* alte lucruri, lucruri pe care nu le puteai vedea de la bun început, ca cele din desenele sub care scrie: VEZI UNDE SUNT INDIENII? Şi dacă te forţai, şi te concentrai şi te uitai cruciş, puteai să-i vezi: chestia

care la început ţi s-a părut a fi un cactus era de fapt un viteaz cu un cuţit în dinţi, iar alţii se ascundeau după stânci şi le puteai vedea chiar feţele rele, nemiloase arătându-se printre spiţele de la roţile unei căruţe cu coviltir. Dar nu-i puteai descoperi pe toţi, şi asta te neliniştea. Pentru că unul din cei pe care nu-i vedeai se va strecura în spatele tău, cu o toporişcă într-o mână şi un cuţit pentru scalpat în cealaltă…

Se foi în pat, căutând cu privirea lumina liniştitoare a lampadarului. Lucrurile erau încă şi mai rele aici. Era sigur de asta. La început nu a fost atât de rău, dar încet-încet… tăticul a început să se gândească mult mai mult la băutură. Câteodată se înfuria pe mămica şi nici el nu ştia de ce. Îşi tot ştergea buzele cu batista iar ochii îi erau străini şi înneguraţi. Mămica era îngrijorată din cauza lui şi din cauza lui Danny. Nu avea nevoie să strălucească în ea ca să-şi dea seama de asta; se observase din felul în care îl interogase în ziua când furtunul se transformase în şarpe. Domnul Halloran a spus că, după părerea lui, toate mămicile strălucesc un pic şi ea ştiuse că ceva se întâmplase în ziua aceea. Dar nu şi ce anume.

Aproape că i-a povestit totul, dar ceva l-a reţinut. Ştia că doctorul din Sidewinder îl considerase pe Tony şi lucrurile pe care Tony i le arăta ca fiind perfect

(aproape)

normale. Mama ar fi putut să nu-l creadă dacă i-ar fi spus despre furtun. Mai rău încă, ar fi putut să-l înţeleagă greşit, să creadă că ÎI LIPSEA O DOAGĂ. Înţelegea puţin ce înseamnă când ÎŢI LIPSEŞTE O DOAGĂ, nu tot atât cât înţelegea despre A AVEA UN COPIL, chestie pe care mămica i-o explicase cu un an în urmă, dar suficient.

Odată, la creşă, prietenul său, Scott, îi arătase un băiat pe care-l chema Robin Stenger, care stătea abătut lângă leagăne, cu o faţă atât de lungă, de puteai să calci pe ea. Tatăl lui Robin preda aritmetica la şcoala unde era profesor şi tăticul lui Danny, iar tatăl lui Scott preda istoria tot acolo.

Majoritatea copiilor de la creşă aveau părinţi care lucrau fie la şcoală, fie la făbricuţa firmei IBM situată în afara oraşului. Copiii cu părinţi la şcoală formau un grup, iar copiii cu părinţi la IBM, altul. Erau prietenii şi între membrii din grupuri diferite, dar era normal ca cei ai căror taţi se cunoşteau să dorească, mai mult sau mai puţin, să fie împreună. Când avea loc o ceartă între adulţii dintr-un grup, aceasta se propaga aproape întotdeauna, filtrată, către copii, dar rareori dădea naştere la mutări dintr-un grup în celălalt.

El şi Scotty stăteau pe terenul de joacă, în nava spaţială, când Scotty îl arătă cu degetul pe Robin şi zise:

— Îl ştii pe ăla?

— Da, răspunse Danny.

Scott se aplecă spre el:

— Tăticului lui I-A LIPSIT O DOAGĂ azi-noapte. L-au luat.

— Da? Doar pentru că i-a lipsit o doagă?

Scott păru dezgustat.

— A înnebunit. Ştii cum.

Scott închise ochii, îşi scoase limba şi-şi flutură degetele în jurul urechilor.

— L-au dus la CASA DE NEBUNI.

— Mamă, mamă, zise Danny. Când o să-l lase să vină acasă?

— Niciodată – niciodată – niciodată – spuse Scotty sumbru.

În ziua aceea şi în ziua următoare Danny a auzit că:

a. domnul Stenger încercase să-şi omoare familia, inclusiv pe Robin, cu pistolul său, amintire din al doilea război mondial;

b. domnul Stenger demolase întreaga casă;

c. domnul Stenger fusese descoperit în timp ce mânca dintr-un castron plin cu gândaci morţi şi iarbă, de parcă ar fi fost lapte cu fulgi de ovăz şi între timp plângea;

d. domnul Stenger încercase să-şi sugrume soţia cu un ciorap când echipa *Red Sox* a pierdut un meci important.

În cele din urmă, prea frământat ca să mai tacă, îl întrebase pe tatăl său despre domnul Stenger. Tăticul l-a luat în braţe şi i-a explicat că domnul Stenger avusese multe probleme în ultimul timp, unele în legătură cu familia sa, altele în legătură cu slujba şi altele în legătură cu anumite lucruri pe care numai doctorii le puteau înţelege.

Avusese crize de plâns şi cu trei nopţi în urmă începuse să plângă şi nu se putuse opri şi spărsese toate lucrurile din casă. Asta nu însemna că ÎI LIPSEŞTE O DOAGĂ, a spus tăticul, ci înseamnă că ARE O CRIZĂ DE NERVI, iar domnul Stenger nu era într-o CASĂ DE NEBUNI, ci într-un SANATORIU. Dar, în ciuda explicaţiilor amănunţite ale tatălui său, Danny era înfricoşat. Nu părea a fi nicio diferenţă între A-ŢI LIPSI O DOAGĂ şi A AVEA O CRIZĂ DE NERVI, şi indiferent că-i ziceai CASĂ DE NEBUNI sau SANATORIU, ferestrele tot aveau gratii şi tot nu-ţi dădeau voie să pleci când doreai. Şi într-un mod total nevinovat, tatăl său confirmase o expresie de-a lui Scotty, expresia care-l umpluse pe Danny cu o groază vagă şi fără formă încă. În acel loc unde stătea acum domnul Stenger, erau OAMENI CU HAINE ALBE. Veneau să te ridice cu o maşină fără geamuri, maşină vopsită într-un cenuşiu de piatră funerară. Oprea în faţa casei şi OAMENI CU HAINE ALBE se dădeau jos şi te luau de la familia ta şi te puneau să locuieşti într-o cameră cu pereţi moi. Şi dacă voiai să scrii acasă, trebuia să scrii numai cu creioane carioca.

— Când o să-i dea voie să se întoarcă? l-a întrebat atunci Danny pe tatăl său.

— Când se va face bine, amice.

— Şi când o să fie asta? insistase Danny.

— Dan, spuse Jack, NIMENI NU ŞTIE.

Şi asta era cel mai rău. Era un alt fel de a spune *niciodată* – niciodată – niciodată. O lună mai târziu, mama lui Robin l-a luat de la grădiniţă şi s-au mutat la Stovington, fără domnul Stenger.

Toate acestea se petrecuseră cu mai bine de un an în urmă, după ce tăticul încetase să mai ia Lucrul Rău, dar înainte de a-şi pierde serviciul. Danny încă se mai gândea deseori la domnul Stenger. Uneori, când cădea sau se lovea la cap, sau îl durea burta, începea să plângă şi amintirea îl năpădea, însoţită de teama că nu se va putea opri din plâns, că o să tot plângă şi o să ţipe şi o să suspine, până când tăticul se va duce la telefon, va forma un număr şi va spune: „Alo, mă numesc Jack Torrance şi locuiesc pe Mapleline Way, la numărul 149. Fiul meu nu se poate opri din plâns. Vă rog să trimiteţi OAMENII ÎN HAINE ALBE să-l ducă la SANATORIU. Aşa e, ÎI LIPSEŞTE O DOAGĂ. Mulţumesc.” Şi maşina cenuşie fără geamuri se va opri la uşa *lui,* îl vor încărca în maşină, în timp ce el încă va mai plânge isteric, şi-l vor duce departe. Când îşi va mai vedea mămica şi tăticul? NIMENI NU ŞTIE.

Frica îl făcea să tacă. Mai mare cu un an, era sigur acum că părinţii lui nu-l vor lăsa să fie luat de acasă pentru simplul motiv că a crezut că un furtun era un şarpe, mintea lui *raţională* era sigură de asta, şi totuşi, când se gândea să le spună, amintirea veche se redeştepta şi devenea o piatră, umplându-i gura şi împiedicându-l să rostească cuvintele. Nu era ca în cazul lui Tony. Tony păruse întotdeauna ceva perfect normal (până la apariţia coşmarurilor, bineînţeles) şi părinţii săi se învăţaseră să-l accepte pe Tony ca pe un fenomen mai mult sau mai puţin natural. Chestia cu Tony o explicau prin faptul că Danny era INTELIGENT, aşa cum credeau amândoi (în acelaşi fel în care credeau despre ei înşişi că sunt INTELIGENŢI), dar un furtun preschimbat în şarpe, sau sângele şi bucăţile de creier pe care le-a văzut pe pereţii din Apartamentul Prezidenţial, când nimeni altcineva nu putea vedea aşa ceva, asemenea lucruri nu erau normale. Şi atunci nu era logic să presupună că urmau să vină OAMENII ÎN HAINE ALBE?

Şi totuşi le-ar fi putut spune, dacă n-ar fi fost sigur că mai devreme sau mai târziu ar fi plecat toţi din hotel. Şi el voia

cu disperare să plece de la *Overlook.* Dar mai ştia, de asemenea, că aceasta era ultima şansă a tăticului său, că el se afla aici, la *Overlook,* nu doar ca să aibă grijă de hotel. Era aici şi ca să lucreze. Să-i treacă suferinţa pentru că-şi pierduse celălalt serviciu. S-o iubească pe mămica/Wendy. Şi, până foarte de curând, se părea că toate lucrurile astea se întâmplă. Doar în ultima vreme tăticul a început să aibă probleme. De când a găsit hârtiile alea.

(„Acest loc inuman dă naştere monştrilor cu chip omenesc").

Ce însemna asta? Se rugase, dar Dumnezeu nu-i spusese. Şi ce va face tăticul dacă nu va mai putea să lucreze aici? Încercase să afle citindu-i gândurile şi devenise, tot mai convins că nici tăticul nu ştia. Cea mai bună dovadă o primise mai devreme, în timpul serii, când unchiul Al îl sunase pe tăticul la telefon şi-i spusese lucruri urâte şi tăticul nu îndrăznise să-i răspundă pentru că unchiul Al putea să-l dea afară din serviciul ăsta, tot aşa cum domnul Crommert, directorul de la Stovington şi Consiliul de Administraţie îl dăduseră afară din postul lui de profesor la şcoală. Şi tăticul era speriat de moarte din cauza asta, pentru el însuşi, pentru mămica şi pentru Danny.

Aşa că nu avusese curaj să spună nimic. Nu putea decât să urmărească neputincios evenimentele şi să spere că nu există niciun indian, sau dacă există, că acesta se mulţumeşte să aştepte un vânat mai gras şi că lasă trenuleţul lor cu trei vagoane să treacă nevătămat.

Dar, indiferent cât de tare ar fi încercat, nu putea să creadă asta.

Lucrurile erau şi mai rele acum la *Overlook.*

Se apropia vremea ninsorilor, şi când va veni zăpada, orice biete alternative pe care le-ar fi avut, ar fi fost revocate. Şi după zăpadă ce va mai urma? Ce va fi atunci când vor fi izolaţi, lăsaţi la voia celui care poate că doar se juca cu ei până atunci?

(„Ieşi şi ia-ţi doctoria!")

Şi apoi? AMIRC.

Începu să tremure şi se întoarse pe partea cealaltă. Putea să citească mai mult acum. Mâine poate că va încerca să-l cheme pe Tony, va încerca să-l facă pe Tony să-i arate exact ce era AMIRC şi dacă exista vreun mod în care el putea împiedica asta. Va risca să aibă coşmaruri. Trebuia *să ştie.*

Danny era încă treaz, mult timp după ce somnul prefăcut al părinţilor săi devenise adevărat. Se răsucea în pat, mototolind cearşafurile, luptându-se cu o problemă mult prea mare şi complicată pentru el, lipsit de somn în toiul nopţii, ca o santinelă solitară. Şi când adormi şi el, mult după miezul nopţii, numai vântul mai rămase treaz, cercetând hotelul şi hohotindu-şi rafalele pe sub strălucirea îngheţată a stelelor.

22. În microbuz

Cineva montase un radio foarte vechi de Buick sub bordul microbuzului şi acum, îndepărtat şi sugrumat de paraziţi, din difuzorul lui se revărsa sunetul inconfundabil al lui John Fogerty şi al grupului său, „Creedence Clearwater Revival”. Wendy şi Danny erau pe drumul spre Sidewinder. Ziua era frumoasă şi senină. Danny răsucea în mâini pe toate părţile legitimaţia portocalie de la bibliotecă a lui Jack şi părea destul de vesel, dar Wendy avea sentimentul că e tras la faţă şi obosit, de parcă nu ar fi dormit suficient şi era alimentat acum numai de energia nervoasă.

Cântecul se sfârşi şi auziră vocea disc jockey-ului: „Mda, acesta a fost Creedence. Şi vorbind de luna posomorâtă, se pare că aceasta va răsări şi deasupra zonei de emisie nu peste mult timp, oricât de greu ne poate veni să credem aşa ceva, având în vedere ultimele trei zile minunate, primăvăratice, de care ne-am bucurat. Staţia meteo ne anunţă însă că maximul barometric va scădea până la ora unu după-amiază, făcând loc unei mari zone depresionare, care se va opri chiar deasupra noastră, la altitudine, unde aerul este rarefiat. Temperaturile vor scădea brusc iar precipitaţiile vor începe odată cu lăsarea serii. În zonele mai înalte, inclusiv regiunea Denver, aşteptăm lapoviţă şi ninsoare, poate îngheţ pe unele drumuri, iar la altitudini mai mari, doar ninsoare. Grosimea stratului de zăpadă va fi de 4 cm sub 2500 metri altitudine şi sunt posibile acumulări de zăpadă de 10-15 cm în Central Colorado. Serviciul de circulaţie vă atrage atenţia că dacă aveţi de gând să faceţi un tur prin munţi cu maşina în această după-amiază sau la noapte, trebuie să aveţi lanţurile la dumneavoastră. Şi nu plecaţi nicăieri decât dacă este absolut necesar. Ţineţi minte – adăugă glumeţ – aşa au intrat cei din grupul lui Donner în bucluc. Nu au fost deloc atât de aproape de avioane pe cât şi-au închipuit.”

Urmă o reclamă, iar Wendy se întinse şi închise radioul:

— Te superi?

— Nu, nu, e-n regulă.

Privi spre cerul care acum era albastru şi strălucitor:

— Cred că tati a ales ziua cea mai bună ca să tundă animalele din gardul viu, nu?

— Aşa cred şi eu, aprobă Wendy.

— Şi nici nu pare că o să ningă, adăugă Danny cu speranţă în glas.

— Ţi-e frig la picioare? întrebă Wendy.

Încă se mai gândea la gluma pe care disc jockey-ul o făcuse despre grupul lui Donner.

— Nu, nu mi-e frig.

Ei bine, gândi ea, acum e momentul. Dacă ai intenţia să deschizi discuţia, fă-o acum, sau taci din gură pentru totdeauna.

— Danny, zise ea, încercând să pară cât mai nepăsătoare, ai fi mai fericit dacă am pleca de la *Overlook?* Dacă nu am rămâne peste iarnă aici?

Danny îşi privi mâinile:

— Cred că da, zise. Da. Dar e vorba de serviciul lui tati.

— Câteodată, spuse ea cu prudenţă, mi se pare că şi tata ar fi mai fericit departe de *Overlook.*

Trecură pe lângă un semn pe care scria; *SIDEW1NDER, 18 mile,* luă curba cu grijă şi schimbă viteza într-a doua. Nu se aventura pe pantele astea; o speriau îngrozitor.

— Aşa crezi? o întrebă Danny. Se uită atent la ea apoi scutură din cap: Eu nu cred.

— De ce nu?

— Pentru că e îngrijorat din cauza noastră, zise Danny, alegându-şi cu grijă cuvintele.

Era greu să-i explice, atâta vreme cât şi el înţelegea foarte puţin din ce se întâmplă. Se gândi din nou la incidentul despre care îi povestise şi domnului Hallorann, cu băiatul din magazin, care voia să fure un radio. A fost ceva deprimant, dar cel puţin era clar ce se întâmplă, chiar

şi pentru Danny, care era foarte mic pe vremea aceea. Dar oamenii mari se zbuciumau întotdeauna, fiecare acţiune posibilă era mânjită de gândul la consecinţe, de îndoieli, de *imaginea despre sine,* de sentimentele de dragoste şi responsabilitate. Fiecare alegere posibilă părea a avea dezavantajele ei şi uneori el nu înţelegea de ce dezavantajele erau dezavantaje. Era foarte greu.

— Crede… începu Danny din nou şi apoi îi aruncă o privire scurtă. Ea se uita la drumul din faţă, nu la el, şi simţi că poate să continue. Crede că poate o să ne simţim singuri. Şi apoi se gândeşte că îi place aici şi că este un loc bun pentru noi. Ne iubeşte şi nu vrea să fim singuri… sau trişti… dar crede că chiar dacă suntem, o să fie bine *până la urmă.* Înţelegi?

Wendy dădu din cap:

— Da, dragă, înţeleg.

— Îi este teamă că dacă plecăm, nu mai găseşte altă slujbă. Că o să trebuiască să cerşim, sau cam aşa ceva.

— Atâta tot?

— Nu, dar restul e foarte neclar. Pentru că el s-a schimbat acum.

— Da, zise ea, oftând.

Panta nu mai era atât de abruptă şi schimbă în viteza a treia.

— Nu spun minciuni, mami. Jur.

— Ştiu, iubitule, zâmbi ea. Tony ţi-a spus?

— Nu, zise el. Pur şi simplu ştiu. Doctorul ăla n-a crezut în Tony, nu-i aşa?

— Dă-l încolo pe doctor, zise Wendy. Eu cred în Tony. Nu ştiu ce este sau cine este, dacă el este o parte mai deosebită din tine sau dacă vine… de altundeva, dar cred în el, Danny. Şi dacă tu… el… voi credeţi că trebuie să plecăm, aşa vom face. Vom pleca noi doi şi tata va veni la primăvară.

O privi strălucind de speranţă:

— Unde? La un motel?

— Iubitule, nu ne putem permite, O să stăm la mama mea.

Speranţa de pe chipul lui Danny se stinse:

— Ştiu… spuse şi se opri.

— Ce?

— Nimic, mormăi el.

Schimbă iarăşi vitezele, căci panta devenise din nou abruptă.

— Nu vorbi aşa, amice. Cred că ar fi trebuit să avem discuţia asta încă de acum câteva săptămâni. Aşa că te rog. Ce ştii? N-o să mă supăr. Nu pot să mă supăr, pentru că este prea important. Spune drept.

— Ştiu ce simţi faţă de ea, zise Danny şi oftă.

— Ce simt?

— Rău, spuse Danny, apoi continuă pe un ton ritmat, cântat, înfricoşând-o: Rău. Tristă. Supărată. E ca şi când nu ar fi mămica ta. Ca şi când ar vrea să te mănânce. O privi speriat: Şi nici mie nu-mi place acolo. Se gândeşte mereu cum ea ar fi o mamă mai bună pentru mine decât eşti tu. Şi cum să mă ia de la tine. Mami, nu vreau să merg acolo. Mai bine rămân la *Overlook* decât să merg acolo.

Wendy era zguduită. Lucrurile mergeau chiar atât de rău între ea şi mama ei? Dumnezeule, prin ce iad trecuse copilul acesta, dacă aşa era; şi da, le putea citi într-adevăr gândurile. Se simţi brusc mai dezbrăcată decât dacă ar fi fost complet goală, se simţi mai jenată decât dacă ar fi fost surprinsă în timpul unui act obscen.

— E în regulă, zise ea. În regulă, Danny.

— Eşti supărată pe mine? întrebă el cu o voce mică, în pragul plânsului.

— Nu, nu sunt. Zău că nu. Sunt doar puţin şocată.

Treceau acum pe lângă semnul *SIDEWINDER 15 mile* şi Wendy se relaxă. De aici încolo drumul era mai bun.

— Vreau să-ţi mai pun o întrebare şi vreau să-mi răspunzi la ea cât de sincer eşti în stare. Vrei?

— Da, mami.

Răspunsul era aproape şoptit.

— Tăticul tău a început din nou să bea?

— Nu, zise.

Atât. Nu rosti celelalte cuvinte care i se formară pe buze după negaţia aceasta simplă: Nu încă.

Wendy se relaxă şi mai mult. Puse o mână pe piciorul lui Danny şi-l strânse uşor.

— Tăticul tău a încercat foarte tare, spuse încet. Pentru că ne iubeşte. Şi noi îl iubim, nu?

El dădu din cap cu gravitate.

Vorbind parcă singură, continuă:

— Nu e un om perfect, dar a încercat… Danny, a încercat tare de tot! Când s-a… oprit… a fost un iad pentru el. Încă mai trăieşte în iadul acela. Cred că dacă nu eram noi, nu s-ar fi oprit. Vreau să fac numai ce e bine. Şi nu ştiu. Să plecăm? Să rămânem? Oricum am face suntem între ciocan şi nicovală.

— Ştiu.

— Îmi faci un serviciu, amice?

— Care?

— Încearcă să-l chemi pe Tony. Acum. Întreabă-l dacă suntem în siguranţă la *Overlook.*

— Am încercat deja, zise Danny încet. În dimineaţa asta.

— Şi ce s-a întâmplat? îl întrebă Wendy. Ce-a spus?

— N-a venit, spuse Danny. Tony n-a venit.

Şi, pe neaşteptate, izbucni în plâns.

— Danny, exclamă alarmată. Iubitule, nu face asta. Te rog…

Microbuzul derapă, traversând linia dublă şi ea îl redresă, speriată.

— Nu mă duce la bunica, zise Danny printre lacrimi. Te rog, mămico, nu vreau să mă duc acolo, vreau să stau cu tata…

— Bine, spuse Wendy încet. Bine, aşa vom face.

Scoase o batistă de hârtie din buzunarul bluzei şi i-o puse în mână.

— Rămânem. Şi totul va fi bine. Va fi foarte bine.

23. Terenul de joacă

Când ieşi pe terasă, Jack îşi trase fermoarul hainei până sub bărbie, clipind des în aerul curat şi rece. În mâna stângă ducea o pereche de foarfece de grădină, acţionate electric de o baterie. Cu mâna dreaptă, scoase o batistă curată, îşi şterse buzele cu ea şi o îndesă în buzunar. Au zis la radio că o să ningă. Greu de crezut, chiar dacă vedea cum norii se adună departe la orizont.

Porni pe alee înspre grădina englezească, mutând foarfeca de grădină în cealaltă mână. N-o să dureze mult, îşi zise; este suficient un mic retuş. Frigul din timpul nopţii le-a oprit cu siguranţă din creştere. Urechile iepurelui erau puţin cam stufoase, iar din două labe ale câinelui crescuseră nişte cioate verzi, însă leii şi bizonul arătau bine. O mică tunsoare şi o să fie totul în regulă. Apoi poate să vină şi zăpada.

Aleea pavată se sfârşea brusc, ca o trambulină. Ajuns la capătul ei trecu pe lângă bazinul secat acum până la poteca pietruită care şerpuia printre sculpturile din verdeaţă şi ajungea până la terenul de joacă. Se îndreptă spre iepure şi apăsă butonul de pe mânerul foarfecei. Maşinuţa prinse viaţă şi începu să zumzăie în surdină.

— Salut, Frate Iepure, zise Jack. Ce mai faci, cum o mai duci? Îmi permiţi să-ţi scurtez părul până la urechi? Minunat. Ia spune, ai auzit bancul ăla cu un comis voiajor şi o doamnă cu un pudel?

Chiar şi în urechile lui vocea îi suna prefăcută şi prostească şi se opri. Îşi dădu seama că nu-i pasă prea mult de animalele astea croite din tufe. Întotdeauna i se păruse ceva pervers să supui la chinuri un tufiş bătrân şi urât ca să-l transformi în altceva. Pe marginea unei şosele din Vermont, pe o colină, se afla un panou publicitar tăiat dintr-un tufiş, făcând reclamă unui anumit sortiment de

îngheţată. Era urât să faci natura să comercializeze îngheţată. Era de-a dreptul grotesc.

(„N-ai fost angajat aici ca să filosofezi, Torrance”)

O, da, era adevărat. Foarte adevărat. Potrivi urechile iepurelui, împrăştiind pe iarbă câteva crenguţe şi rămurele. Foarfeca scotea zumzăitul acela grav şi metalic, dezgustător aproape, care părea a fi vocea tuturor dispozitivelor electrice acţionate de baterii. Soarele strălucea, dar cu raze reci şi acum nu mai era chiar atât de plauzibil că urma să ningă.

Muncind repede, ştiind că a te opri pe gânduri când făceai o asemenea treabă era de obicei o greşeală, Jack retuşă şi „faţa” iepurelui (deşi de aproape nu prea părea a fi o faţă, dar ştia că la distanţă de vreo douăzeci de paşi, jocul de lumini şi umbre îţi sugera aşa ceva, jocul de lumini şi umbre, împreună cu imaginaţia privitorului) şi apoi îi netezi pântecul.

Isprăvind, închise foarfeca, se îndepărtă înspre terenul de joacă şi apoi se întoarse brusc, ca să aibă o imagine de ansamblu a iepurelui. Da, arăta bine. Aşa, acum o să se ocupe de câine.

„Dar dacă ar fi hotelul meu, îşi spuse, v-aş tăia pe toţi din rădăcini.” Aşa ar face. I-ar tăia din rădăcini, apoi ar pune iarbă pe locul unde au fost, şi după aceea ar instala câteva măsuţe metalice cu umbrele colorate în culori vesele. Oaspeţii puteau savura cocktailuri pe peluza de la *Overlook,* sub soarele verii. Tot felul de cocktailuri, care mai de care mai frumos colorate şi cu nume exotice. Poate un gin tonic. Jack scoase batista şi îşi şterse buzele cu ea.

— Haide, haide, îşi şopti.

Nu era ceva la care merita să se gândească.

Era tocmai pe punctul de a se întoarce când, cedând unui impuls de moment, se răzgândi şi se îndreptă spre terenul de joacă. Ciudat cum nu ajungi niciodată să-ţi cunoşti propriul copil, gândi el. Şi el şi Wendy se aşteptaseră ca lui Danny să-i placă la nebunie locul acesta; avea tot ce-şi

putea dori un băieţel de vârsta lui. Dar Jack ştia că Danny nu călcase nici măcar de vreo cinci ori pe aici, cel mult. Poate că dacă ar mai fi fost vreun puşti cu care să se joace, lucrurile ar fi stat altfel.

Poarta scârţâi încet când o deschise ca să intre pe teren, şi apoi se auzi pietrişul scrâşnindu-i sub picioare. Se duse mai întâi spre căsuţa pitică, o copie perfectă în miniatură a hotelului însuşi. Îi ajungea până la jumătatea coapsei, exact înălţimea lui Danny. Jack se lăsă pe vine şi privi prin ferestrele de la etajul al treilea.

— Uriaşul a venit să vă smulgă din paturi şi să vă mănânce, zise el cavernos.

Dar nici asta nu era nostim. Puteai desface casa din balamale foarte uşor. Înăuntru te aştepta deziluzia. Pereţii erau pictaţi, dar locul era aproape gol. Dar bineînţeles că aşa şi trebuia să fie, îşi spuse, cum altfel să intre copiii înăuntru? Mobila de jucărie, câtă va fi fost ea în timpul verii, probabil că era împachetată şi pusă bine la păstrare în magazie.

Se îndreptă spre tobogan, puse foarfecele jos şi după ce aruncă o privire peste umăr ca să se asigure că Wendy şi Danny nu se întorseseră, se urcă pe el şi se aşeză în vârf. Era un tobogan pentru copii mai mari, dar tot era prea mic pentru el. De cât timp nu se mai dăduse pe un tobogan? De douăzeci de ani? Era imposibil să fi fost atât de demult, nu *părea* să fi fost atât de demult, dar aşa era, douăzeci de ani, sau poate chiar mai mult. Îşi amintea cum tatăl lui îl ducea în parcul de distracţii din Berlin, New Hampshire, pe vremea când avea vârsta lui Danny şi se dădea în toate drăciile: tobogan, leagăne, balansoare. Mâncau cârnaţi, apoi cumpărau alune de la vânzătorul ambulant. Stăteau pe o bancă şi le mâncau, în timp ce nori crepusculari de porumbei se adunau în jurul lor.

„Păsări afurisite care se hrănesc cu putreziciuni,” obişnuia să spună tatăl său. „Să nu le dai de mâncare, Jacky.”

Dar până la urmă, hrăneau amândoi porumbeii, făcând haz de felul lacom în care aceştia alergau după alune. Jack credea că era singurul dintre copii pe care tatăl îl ducea în parc. El era favoritul, dar chiar aşa, o lua pe coajă de multe ori când bătrânul era beat, chestie care se întâmpla foarte des. Dar Jack îl iubise cât de mult fusese în stare, mult timp după ce restul familiei ajunsese să simtă numai ură şi teamă.

Se împinse cu mâinile şi alunecă, dar nu fu mulţumit. Nefolosit, toboganul avea prea multe asperităţi şi nu puteai lua viteză. Iar fundul lui era pur şi simplu prea mare. Picioarele lui adulte se proptiră în moviliţa în care mii de picioare de copii aterizaseră înaintea lui. Se ridică, îşi scutură pantalonii şi se uită la foarfeca de grădină. Însă în loc să se întoarcă la treabă, se îndreptă spre leagăne, care şi ele îl dezamăgiră. Lanţurile ruginiseră de la încheierea sezonului şi scheunau mai tare ca un câine lovit de maşină. Jack îşi promise că o să le ungă la primăvară.

„Ar trebui să încetezi”, se avertiză. „Nu mai eşti copil şi nu ai nevoie de locul ăsta ca să ţi-o dovedeşti.”

Dar se îndreptă spre segmentele tubulare de ciment – erau prea mici pentru el şi trecu pe deasupra lor – şi apoi spre gardul de siguranţă care marca marginea terenului. Se apucă cu mâinile de verigile lanţului şi se uită printre ele, lumina soarelui desenându-i dungi pe chip, de parcă s-ar fi aflat în spatele unor gratii. Îşi dădu seama de asta şi scutură veriga lanţului, prefăcându-se cuprins de chinuri şi şopti:

— Daţi-mi drumul! Daţi-mi drumul!

Dar, pentru a treia oară, nu era deloc nostim. Era timpul să se întoarcă la treabă.

Atunci auzi sunetul în spatele lui.

Se întoarse brusc, încruntat, jenat, întrebându-se dacă nu cumva îl văzuse cineva cum se prostea aici, pe teritoriul puştilor. Ochii i se mişcară în toate părţile, de la scrânciob până la balansoarul în care numai vântul se legăna. Apoi,

mai departe, către poartă şi gărduţul care separa terenul de joacă de gazon şi grădina englezească, cu leii strânşi la un loc, parcă protejând poteca, cu iepurele aplecat, parcă gata să pască iarba, cu bizonul pregătit de atac, cu câinele aşezat pe picioarele din spate. Şi în spatele lor, pajiştea netedă şi hotelul. De unde stătea, putea vedea chiar o parte din terenul de crichet din partea de vest a hotelului *Overlook.*

Totul era ca şi înainte. Atunci, de ce i s-a făcut pielea de găină pe faţă şi pe mâini, şi de ce părul de la ceafă i s-a zburlit de parcă muşchii gâtului i s-au încordat pe neaşteptate?

Privi din nou către hotel, dar răspunsul nu venea dintr-acolo. *Overlook* stătea la locul lui, cu ferestrele întunecate, cu un fir subţire de fum care se ondula din coşul de pe acoperiş, urcând de la focul care ardea mocnit în şemineul din hol.

(Băieţică, mai bine apucă-te de treabă, dacă nu vrei, când se vor întoarce, să te întrebe ce ai făcut toată ziua).

Sigur, să se apuce de treabă. Pentru că venea zăpada şi el trebuia să tundă tufele astea nenorocite. Era parte din înţelegere. În afară de asta, nu vor îndrăzni…

(Cine? Ce? Să îndrăznească să ce?)

Se îndreptă spre foarfeca de grădină, aflată pe jos, lângă piciorul toboganului, iar sunetul pe care-l făcea pietrişul strivit sub tălpi i se păru anormal de puternic. Acum şi pielea de pe testicule i se făcuse de găină, iar fesele i se încordaseră, şi le simţea tari şi grele ca pietrele de moară.

(„Iisuse, ce e asta?”)

Se opri lângă foarfecă, dar nu făcu nicio mişcare să o ridice. Da, ceva nu era în regulă în gardul viu cu chipuri de animale. Şi era atât de simplu, atât de uşor de observat, că nu-şi dăduse seama de prima dată. Haide, se răţoi, tocmai ai tuns blestematul ăla de iepure, ce mare…

(asta e)

I se opri respiraţia.

Iepurele era aşezat pe patru labe şi păştea iarbă. Era cu burta aşezată pe pământ. Dar cu nici zece minute în urmă, fusese aşezat pe picioarele dinapoi, sigur că aşa fusese, doar îi tunsese urechile… şi burta.

Privi repede câinele. Când coborâse pe potecă, câinele stătea în două labe, într-o poziţie care sugera că cere ceva dulce, o bucăţică de zahăr, poate. Acum era ghemuit, cu capul ridicat, botul părând că mârâie în surdină. Iar leii…

(nu, nu drăguţă, ah, nu, nu… nu se poate)

leii se apropiaseră de potecă. Cei doi din dreapta îşi schimbaseră poziţia, se apropiaseră mai mult unul de celălalt. Acum, coada celui din stânga aproape că ajungea la potecă. Când trecuse pe lângă ei mai înainte, leul acela avea coada încolăcită în jurul picioarelor. Era sigur de asta.

Nu mai străjuiau poteca; o blocau.

Cu o mişcare bruscă, Jack îşi puse mâinile la ochi şi apoi le îndepărtă. Scena nu se schimbase. Lăsă să-i scape un oftat uşor, prea uşor ca să fie confundat cu un geamăt. Pe vremea când obişnuia să bea, se temea întotdeauna că aşa ceva era posibil să se întâmple. Dar dacă erai un băutor înrăit, numeai fantasmele astea *delirium tremens* – şi vedeai gândaci care ieşeau prin pereţi.

Dar cum le numeai dacă erai complet treaz?

Întrebarea se voise retorică, dar mintea lui răspunse

(le numeai nebunie)

totuşi.

Holbându-se la tufele în formă de animale, îşi dădu seama că ceva se *schimbase* în timpul cât avusese ochii acoperiţi. Câinele se apropiase. Nu mai stătea ghemuit acum, ci părea că e în poziţie de fugă, cu picioarele dinapoi puţin flexate, o labă din faţă pusă înainte, cealaltă mai retrasă. Gura tăiată în tufă era mai larg căscată, crenguţele uscate păreau ascuţite şi malefice. Şi acum avea senzaţia că poate zări şi urme vagi de ochi în verdeaţă. Ochi care-l priveau.

Isteric, gândi: „De ce trebuie să fie retuşate? Sunt perfecte.”

Alt sunet abia auzit. Făcu involuntar un pas în spate atunci când privi spre lei. Unul din cei doi lei din dreapta părea să-l fi depăşit cu foarte puţin pe tovarăşul său. Ţinea capul aplecat. O labă se furişase până aproape de gărduleţ. Doamne, Dumnezeule, ce mai urmează?

(„urmează că o să sară peste gard şi o să te sfâşie ca într-o poveste pentru copiii neascultători")

Era ca în jocul pe care-l jucase în copilărie, un, doi, trei, la perete. Un copil se întorcea cu spatele şi număra până la zece, timp în care ceilalţi se furişau înspre el. Când ajungea la zece, se întorcea brusc, şi dacă prindea pe cineva mişcând, acel cineva era eliminat din joc. Ceilalţi copii rămâneau în poziţie de statui, până când se întorcea din nou şi pornea iar să numere. Şi se apropiau din ce în ce mai mult, până când, în cele din urmă, pe undeva după cinci dar înainte de zece, simţeai o mână pe spate…

Pietrişul se rostogoli cu zgomot pe potecă.

Tresărind puternic, întoarse capul şi se uită la câine. Era acum la jumătatea drumului spre potecă, exact în spatele leilor, cu gura mare larg deschisă. Mai înainte nu fusese decât un tufiş tăiat în aşa fel încât să aducă cu o formă de câine, ceva care nu mai semăna cu nimic, dacă îl priveai mai de aproape. Însă Jack observă de-abia acum că fusese astfel tăiat încă să semene cu un câine lup, iar câinii lup erau răi. Puteai să-i dresezi, să-i înveţi să ucidă.

Foşni ceva.

Leul din stânga ajunsese acum până la gard; botul atingea şipcile. Părea că rânjeşte la el. Jack mai făcu doi paşi înapoi. Capul îi zvâcnea nebuneşte şi simţea scrâşnetul uscat al respiraţiei în gât. Se mişcase şi bizonul, îl înconjurase dinspre dreapta, prin spatele iepurelui. Ţinea capul aplecat, cu coarnele de verdeaţă îndreptate către el. Chestia era că nu-i puteai supraveghea pe toţi. Nu în acelaşi timp.

Începu să scâncească, fără să-şi dea seama în concentrarea sa cumplită că scotea vreun sunet. Ochii îi

fugeau de la una din creaturile tăiate în tufe la cealaltă, încercând *să vadă* când se mişcă. Vântul oftă adânc, scoţând un sunet lugubru prin crengile dese. Dar ce fel de zgomot s-ar auzi dacă l-ar prinde? Desigur că ştia. Un zgomot ca de ceva frânt, sfâşiat, rupt. Ar fi…

(nu, nu, NU, NU, NU VREAU SĂ CRED AŞA CEVA ÎN NICIUN CAZ!)

Îşi acoperi ochii, prinzându-şi în mâini părul, fruntea, tâmplele. Şi a stat aşa timp îndelungat, teroarea crescând în el, până n-a mai rezistat şi şi-a dat mâinile la o parte cu un strigăt.

Lângă pajişte, câinele stătea aşezat pe picioarele dinapoi, de parcă cerşea o coajă de pâine. Bizonul privea neinteresat înapoi spre terenul de crichet, aşa cum îl găsise Jack când venise cu foarfeca. Iepurele stătea ridicat în două labe, cu urechile ciulite ca să prindă şi cel mai slab zgomot, expunându-şi pântecul proaspăt tuns. Leii, cu rădăcinile bine înfipte în pământ, stăteau lângă potecă.

Rămase mult timp îngheţat, încremenit, respiraţia aspră domolindu-i-se în cele din urmă. Îşi scoase pachetul de ţigări, dar scăpă patru ţigări pe jos. Se aplecă şi bâjbâi după ele, fără să-şi ia ochii de la grădina englezească, de teamă ca nu cumva animalele să înceapă iarăşi să se mişte. Le ridică, îndesă neglijent trei dintre ele înapoi în pachet şi o aprinse pe a patra. După ce trase de două ori însetat din ea, o aruncă şi o strivi cu piciorul. Se întoarse şi ridică foarfeca.

— Sunt foarte obosit, spuse. Acum i se părea normal să vorbească cu glas tare. Nu mai părea un gest de om nebun.

— Am trăit într-o stare de încordare maximă. Viespile… piesa… Al vorbindu-mi cum mi-a vorbit. Dar acum totul este în regulă.

Porni spre hotel, cu paşi grei. O parte a minţii sale îi făcea semne, neliniştită, încerca să-l facă să ocolească animalele verzi, dar el o ţinu înainte pe poteca pietruită, chiar printre ele. O adiere uşoară trecu printre tufe şi atâta tot. Îşi

imaginase întreaga poveste. S-a speriat rău, dar se terminase totul.

Se opri în bucătăria de la *Overlook* şi înghiţi două pastile de Excedrine, apoi coborî şi se uită prin hârtii, până auzi sunetul înfundat al microbuzului. Se duse să-i întâmpine. Se simţea bine. Nu găsea de cuviinţă că trebuie să-şi povestească halucinaţia. S-a speriat rău, dar acum totul trecuse.

24. Zăpada

Se însera.

Stăteau pe terasă, învăluiţi în lumina care pălea, Jack în centru, ţinându-l pe Danny de umeri cu mâna stângă, şi pe Wendy de mijloc cu mâna dreaptă. Urmăreau toţi trei împreună cum altcineva hotărăşte în locul lor.

Pe la două şi jumătate cerul se înnorase complet şi, o oră mai târziu, începuse să ningă, numai că de data aceasta nu era nevoie de un meteorolog care să-ţi spună că era vorba de ceva serios, că nu era o fulguială care se va topi sau se va împrăştia când va începe să bată vântul de seară. La început, ninsoarea căzuse în linii perfect drepte, formând un strat care acoperise totul uniform, dar acum, o oră după ce se pornise, vântul începuse să sufle din nord-vest şi zăpada se adunase pe terasă şi în parcarea *Overlook.* Mai departe, după terenurile hotelului, şoseaua dispăruse sub o pătură albă şi netedă. Dispăruseră şi animalele-tufiş, dar când Wendy şi Danny veniseră acasă, ea îl lăudase pentru treaba bună făcută. Crezi? întrebase el şi nu mai adăugase nimic altceva. Acum tufele erau îngropate sub mantii albe şi amorfe.

În mod curios, deşi aveau gânduri diferite, toţi simţeau aceeaşi emoţie: uşurarea. Podul fusese trecut.

— Oare va fi vreodată şi primăvară? murmură Wendy.

Jack o strânse mai tare.

— Înainte chiar să-ţi dai seama. Ce-ar fi să intrăm şi să mâncăm ceva? E frig aici.

Ea surâse. Toată după-amiaza Jack păruse distant şi… ciudat. Acum parcă era iar el însuşi.

— De acord. Tu ce zici, Danny?

— Sigur.

Intrară împreună, lăsând afară numai vântul să-şi ajusteze glasul până va ajunge la ţipătul acela grav pe care îl vor auzi toată noaptea – sunet pe care vor ajunge să-l

cunoască bine. Fulgi de zăpadă dansau şi zburdau de-a lungul terasei. Hotelul *Overlook* privea ninsoarea aşa cum făcuse întotdeauna de-a lungul celor aproape şaptezeci şi cinci de ani, cu bărbi false de zăpadă la ferestrele întunecate, nepăsător că acum era izolat de restul lumii. Sau, poate că îi convenea o asemenea perspectivă. În găoacea sa, cei trei îşi văzură mai departe de rutina lor de seară, întocmai ca microbii prinşi în intestinele unui monstru.

25. În camera 217

O săptămână şi jumătate mai târziu, terenurile hotelului *Overlook* erau acoperite cu un strat alb şi vălurit de zăpadă, mai gros de jumătate de metru. Menajeria sculptată în tufe fusese îngropată pe jumătate; iepurele, îngheţat pe picioarele dinapoi părea că se ridică dintr-un bazin alb. Unii nămeţi aveau peste doi metri înălţime. Dar vântul modifica în permanenţă dimensiunile, dându-le forme sinuoase de dune. De două ori, mişcându-se cu stângăcie pe schiuri, Jack s-a dus la magazie după lopată ca să cureţe terasa; a treia oară însă a ridicat doar din umeri şi a făcut numai o cărare prin troienele care le blocau uşa şi-l lăsa pe Danny să se distreze dându-se cu sania. Nămeţii cu adevărat impresionanţi se aflau pe latura vestică a hotelului; unii aveau aproape şapte metri, iar în spatele lor pământul era curăţat de zăpadă până la iarbă, de rafalele neîncetate de vânt. Ferestrele de la etajul întâi erau complet acoperite, iar priveliştea pe care o admirase Jack din restaurant în ziua închiderii nu era acum mai interesantă decât un ecran alb de cinematograf. Telefonul încetase să funcţioneze în urmă cu opt zile, iar emiţătorul din biroul lui Ullman rămăsese singurul lor mijloc de comunicare cu lumea exterioară.

Ningea în fiecare zi, câteodată numai fulguia, pudrând crusta sclipitoare de zăpadă, alteori ningea de-adevăratelea, şuieratul baritonal al vântului transformându-se într-un ţipăt strident de femeie care făcea până şi bătrânul hotel să se cutremure şi să geamă într-un mod îngrijorător, chiar în leagănul său confortabil de zăpadă. Temperaturile din timpul nopţii nu depăşeau minus zece grade şi deşi termometrul de lângă intrarea de serviciu în bucătărie ajungea să indice uneori şi zero grade în miezul zilei, cuţitul ascuţit al vântului nu-ţi permitea să ieşi fără masca de schi pe faţă. Şi totuşi ieşeau în zilele când soarele

strălucea, îmbrăcaţi cu două rânduri de haine şi cu câte două perechi de mănuşi. Erau aproape obligaţi să iasă; hotelul era înconjurat acum de o pistă dublă pentru săniuţa lui Danny. Variantele erau aproape inepuizabile: Danny în săniuţă, în timp ce părinţii îl trăgeau; tăticul în săniuţă, râzând cu gura până la urechi în timp ce Wendy şi Danny încercau să-l tragă (era destul de uşor să-l tragă pe crusta de gheaţă şi practic imposibil atunci când aceasta era acoperită cu un strat superficial de zăpadă); Danny şi mămica în săniuţă; Wendy singură în timp ce bărbaţii ei trăgeau sania şi scoteau aburi albi pe gură, de parcă ar fi fost cai de povară, prefăcându-se că e mai grea decât în realitate. Râdeau mult în excursiile acestea făcute cu sania în jurul casei, dar vocea spasmodică şi impersonală a vântului, care le vorbea cu o sinceritate atât de mare şi atât de găunoasă, făcea ca râsul lor să pară mărunţel şi forţat.

Văzuseră şi urme de *caribu* în zăpadă şi o dată au văzut chiar animalele, un grup de cinci, stând nemişcate în spatele gardului. Se uitaseră pe rând cu binoclul lui Jack, ca să le vadă mai bine şi, privindu-le, Wendy avusese o senzaţie ciudată, ireală: stăteau până mai sus de genunchi în zăpada care acoperea autostrada şi îşi dădu seama că, de acum şi până la dezgheţul de primăvară, drumul aparţinea mai mult acestor animale decât le aparţinea lor. Acum lucrurile pe care oamenii le construiseră aici erau neutralizate. Credea că şi animalele înţeleg asta. Pusese binoclul jos şi spusese ceva în legătură cu masa pe care trebuia s-o pregătească, iar în bucătărie plânsese puţin, încercând să scape de sentimentul acela îngrozitor care creştea în ea şi care uneori o copleşea ca o mână mare care îi apăsa inima. S-a gândit la caribu. S-a gândit la viespile pe care Jack le pusese pe platforma de la intrarea de serviciu sub un lighean, ca să îngheţe.

Erau o mulţime de tălpici atârnate în magazie şi Jack a găsit câte o pereche potrivită pentru fiecare dintre ei, deşi perechea lui Danny era puţin cam mare. Jack reuşi să se

descurce. Deşi nu mai folosise asemenea tălpici pentru zăpadă din copilăria petrecută în Berlin, New Hampshire, reînvăţă repede. În schimb, Wendy nu era prea entuziasmată – fiecare cincisprezece minute de tropăială pe plasele acestea mari, îi dădeau dureri cumplite de picioare şi gleznele i se umflau –, dar Danny era interesat şi curios şi se străduia din toate puterile să prindă şmecheria. Încă mai cădea, destul de des chiar, dar Jack era încântat de progresele pe care le făcea. Spunea că până în februarie Danny va zburda.

Ziua era posomorâtă şi până la prânz cerul începuse deja să verse zăpadă. Radioul promitea alt strat de zece-cincisprezece centimetri şi înălţa osanale marelui zeu al schiorilor din Colorado, Zeul Precipitaţiilor. În dormitor, unde tricota un fular, Wendy se gândi că ştia exact ce puteau face schiorii cu toată zăpada aia. Ştia exact unde şi-o puteau băga.

Jack era în pivniţă. Coborâse ca să controleze caloriferul şi cazanul – controalele acestea deveniseră un fel de ritual de când se înzăpeziseră – şi după ce constată satisfăcut că totul era în ordine, trecu pe sub arcadă, înşurubă becul şi se aşeză pe un scaun murdar de campanie pe care îl găsise acolo. Răsfoia prin registrele şi hârtiile vechi, ştergându-se mereu cu batista la gură în tot acest timp. Statul în casă îi decolorase bronzul de toamnă şi, aşa cum stătea aplecat peste hârtiile îngălbenite şi foşnitoare, cu părul blond roşcat căzându-i dezordonat pe frunte, arăta puţin nebun. Găsise nişte lucruri ciudate ascunse printre facturi, chitanţe şi deconturi. Lucruri care-l nelinişteau. O fâşie însângerată dintr-un cearşaf. Un ursuleţ de pluş rupt, care părea a fi fost sfâşiat cu un obiect tăios. O foaie mototolită de hârtie violet, din aceea pe care doamnele obişnuiau să-şi scrie corespondenţa, păstrând încă o urmă slabă de parfum de mosc, alterat de vreme, o scrisoare începută şi neterminată, scrisă cu cerneală albastră pe care vremea o decolorase:

„Iubitul meu Tommy, nu mă pot gândi atât de bine pe cât speram, la noi bineînţeles, la cine altcineva? Ha. Ha. Mă împiedică tot felul de lucruri. Am avut vise ciudate, cu strigăte şi împuşcături în noapte, poţi să-ţi închipui aşa ceva şi”. Atâta tot. Scrisoarea era datată 27 iunie 1934. A mai găsit şi o marionetă, care putea fi la fel de bine şi o vrăjitoare şi un vraci… În orice caz, ceva cu dinţi lungi şi pălărie ţuguiată. Fusese îndesată între un maldăr de chitanţe de gaz şi un alt vraf de chitanţe, pentru apă minerală. Şi a mai găsit ceva care părea a fi o poezie, mâzgălită cu creion negru pe spatele unui meniu:

„Medoc / eşti aici? / Am umblat din nou în somn, dragul meu. / Plantele se mişcă sub covor”. Nu era nicio dată pe meniu şi niciun nume sub poezie dacă era, într-adevăr, o poezie. Scăpa înţelesului, dar era fascinant. I se părea că toate aceste lucruri erau ca piesele unui puzzle, lucruri care se vor potrivi în cele din urmă, dacă va fi în stare să găsească piesele de legătură. Şi astfel continuă să caute, tresărind şi ştergându-şi buzele de fiecare dată când caloriferul gemea în spatele său.

Danny se afla din nou în faţa Camerei 217.

Şperaclul era în buzunar. Privea uşa cu un fel de lăcomie drogată, iar partea de sus a corpului părea că se frământă, cuprinsă de convulsii sub cămaşa de flanel. Fredona ceva încet şi fals.

Nu mai voise să se întoarcă aici, mai ales după incidentul cu furtunul. Îi era frică să vină aici. Îi era frică şi pentru că luase iarăşi şperaclul, neascultându-şi tatăl.

Voise să vină aici. Curiozitatea

(a omorât pisica; satisfacerea curiozităţii a înviat-o)

era ca un cârlig de undiţă în mintea lui, un fel de cântec insistent de sirenă care nu putea fi potolit nicicum. Şi, oare, nu-i spusese domnul Hallorann: „Nu cred că e aici ceva care să-ţi poată face vreun rău”?

(Ai promis)

(„Promisiunile sunt făcute ca să fie încălcate”).

Tresări. Era ca şi când gândul acesta ar fi venit dinafara lui, ca o insectă, bâzâind, ademenindu-l.

(„Promisiunile sunt făcute ca să fie încălcate dragul meu amirc, ca să fie încălcate, călcate în picioare, despicate, zdrobite cu ciocanul. Aşa că, PĂZEA!”)

Fredonatul nervos deveni un cântec gutural, aproape fără urmă de melodie: „Lou, Lou fugi la Lou a mea, fugi la Lou a mea, iubita meeea…”

Şi n-avusese domnul Hallorann dreptate? Şi nu fusese oare acela motivul pentru care nu spusese nimic şi lăsase zăpada să-i izoleze de restul lumii?

„Închide ochii şi totul va dispărea”.

Dispăruse lucrul acela îngrozitor pe care îl văzuse în Apartamentul Prezidenţial. Iar şarpele nu fusese nimic altceva decât un furtun care căzuse pe covor. Da, până şi sângele din Apartamentul Prezidenţial era inofensiv, era ceva vechi, ceva ce se petrecuse cu mult înainte ca el să se nască sau chiar înainte ca părinţii lui să se gândească la posibilitatea de a-l avea, ceva ce trecuse, se terminase. Ca un film pe care numai el îl putea vedea. Nu era nimic, absolut nimic, absolut nimic în hotelul ăsta care să-i facă vreun rău, şi dacă singurul mod pentru a-şi dovedi aceasta era să intre aici, de ce oare n-ar face-o?

„Lou, Lou, fugi la Lou a mea…”

(„Curiozitatea a omorât pisica dragul meu amirc, amirc dragul meu, satisfacerea curiozităţii a înviat-o, a adus-o înapoi întreagă şi nevătămată, din cap până-n picioare; din picioare până-n cap era întreagă şi nevătămată. Ştia că lucrurile astea”)

(„sunt ca pozele urâte, nu-ţi pot face rău, dar dumnezeul meu”)

(„ce dinţi mari ai bunicuţo şi ăsta e un lup în costumul lui Barbă Albastră sau o Barbă Albastră într-un costum de lup şi sunt atât de”)

(„bucuros că ai întrebat deoarece curiozitatea a omorât pisica şi SPERANŢA satisfacerii curiozităţii a adus-o”)

pe hol, păşind fără zgomot pe covorul cu o junglă neagră şi albastră. Se oprise lângă extinctor, pusese ciocul din alamă înapoi pe cadru şi apoi l-a împuns de câteva ori cu degetul, şoptind, cu inima strânsă: „Hai şi fă-mi ceva. Hai şi fă-mi ceva, puţă zgârcită. Nu poţi, eh? Eh? Nu eşti decât un furtun nenorocit. Nu ştii să faci altceva decât să stai aici. Haide, haide!” Era aproape nebun de curajul care-l cuprinsese. Şi nu se întâmplase absolut nimic. Nu era decât un furtun, numai pânză tare şi alamă, puteai să-l tai în bucăţi şi nu s-ar fi văitat, nu s-ar fi zvârcolit şi n-ar fi sângerat mucozităţi verzi pe covorul albastru, pentru că nu era decât un furtun, nu un tun şi nu un cătun, nu era un nasture de sticlă şi nicio fundă de satin, nu era un şarpe adormit… şi se grăbise mai departe, se grăbise mai departe pentru că era

(„târziu, am întârziat”, spuse iepurele alb)

iepurele alb. Da. Acum mai era un iepure alb lângă terenul de joacă, odată fusese verde dar acum era alb, de parcă cineva l-ar fi speriat de mai multe ori în nopţile vântoase cu zăpadă şi l-ar fi îmbătrânit…

Danny scoase şperaclul din buzunar şi-l introduse în broască.

„Lou, Lou…”

(„iepurele alb se dusese la o partidă de crichet, la partida de crichet a Reginei Roşii, cu berze în loc de ciocane şi arici în loc de mingi”).

Atinse şperaclul, îşi plimbă degetele pe el. Îşi simţea capul bolnav şi golit de gânduri. Răsuci şperaclul şi mecanismul broaştei se deschise fără împotrivire.

(TĂIAŢI-I CAPUL! TĂIAŢI-I CAPUL! TĂIAŢI-I CAPUL!)

(„jocul acesta nu este crichet deşi ciocanele sunt prea mici acest joc este”)

(POC-BUUM! „Direct prin poartă”).

(TĂIAŢI-I CAAAAPUUUL…)

Danny deschise uşa. Se deschise lin, fără niciun scârţâit. Camera care i se înfăţişa era o combinaţie de salon cu dormitor şi, deşi zăpada nu ajunsese atât de sus – cele mai înalte troiene se aflau la vreo jumătate de metru sub ferestrele etajului al doilea –, în cameră era întuneric, pentru că tăticul pusese obloane la toate ferestrele din aripa vestică cu două săptămâni în urmă.

Încă în pragul uşii, bâjbâi pe peretele din dreapta şi găsi comutatorul. Se aprinseră două becuri într-o plafonieră din sticlă şlefuită. Danny intră şi privi în jur. Covorul era gros şi moale, colorat într-un trandafiriu blând. Liniştitor. Un pat dublu, acoperit cu o cuvertură albă. O măsuţă de scris

(„Rogu-te spune-mi: De ce seamănă corbul cu o masă de scris?”)

lângă fereastra mare, oblonită. În timpul sezonului, Scriitorul

(„distrându-se de minune, dorind să-ţi bage spaima-n oase”)

avea o panoramă frumoasă a munţilor pe care apoi o descria celor de acasă.

Mai făcu un pas în încăpere. Nu era nimic aici, absolut nimic. Doar o cameră goală şi rece, pentru că tăticul încălzea astăzi aripa estică. Un birou. Un dulap cu uşa întredeschisă prin care se vedeau câteva umeraşe. Umeraşe de hotel, din care nu se fură. O Biblie pe una din noptiere. La stânga era uşa de la baie, cu o oglindă mare pe ea care îi reflecta chipul alb ca varul. Uşa era puţin crăpată şi…

Urmări în oglindă cum dublura lui dădea din cap.

Da, acolo era, orice ar fi fost. Acolo înăuntru. În baie. Dublura lui înaintă, de parcă ar fi vrut să iasă din oglindă. Apăsă uşor cu mâna peste mâna dublurii. Apoi o lăsă să cadă când uşa de la baie se deschise. Privi înăuntru.

O cameră lungă, demodată, ca un vagon de tren. Podeaua, pardosită cu bucăţi hexagonale de gresie, mici şi albe. La capătul celălalt, o toaletă cu capacul ridicat. La

dreapta, o chiuvetă cu o altă oglindă deasupra ei, oglindă care de obicei ascunde un dulăpior pentru medicamente. La stânga, o cadă mare şi albă pe picioare cu gheare, cu paravanul tras. Danny intră în baie şi se îndreptă ca în vis spre cadă, de parcă ar fi fost pus în mişcare de undeva, din afara lui şi de parcă toată povestea aceasta n-ar fi fost decât unul din visele pe care i le aducea Tony, că fără doar şi poate urma să vadă ceva drăguţ când va da la o parte perdeaua, ceva ce uitase tăticul sau pierduse mămica, ceva care o să-i bucure pe amândoi…

Aşa că trase perdeaua la o parte.

Femeia din cadă era moartă de mult timp. Era umflată şi vânătă, pântecul ei plin de gaze ridicându-se din apa rece, cu ace de gheaţă, ca o insulă cărnoasă. Îl fixa pe Danny cu ochi mari şi lipsiţi de viaţă, ca nişte bile de sticlă. Rânjea, cu buzele vineţii întinse într-o grimasă. Sânii atârnau. Părul pubian plutea. Mâinile îi încremeniseră pe marginea de porţelan a băii, încleştate precum ghearele unui crab.

Danny urlă. Dar niciun sunet nu-i ieşi de pe buze, întorcându-se înăuntru, tot mai înăuntru, urletul căzu în întunericul din el ca un bolovan într-o fântână. Făcu doar un pas şovăielnic înapoi, auzind zgomotul pantofilor pe gresia albă şi, în acelaşi timp, vezica i se deschise, îmbibându-l cu propria-i urină.

Femeia se ridica.

Rânjind încă, cu ochii ei mari ca două bile de sticlă fixaţi asupra lui, femeia se ridica. Palmele ei moarte scrâşneau pe porţelan. Sânii i se legănau ca doi saci de box vechi şi crăpaţi. Se auzi şi sunetul firav al pojghiţei de gheaţă care se sparge. Femeia nu respira. Era un cadavru şi era moartă de mulţi ani.

Danny se răsuci şi o luă la fugă. Se repezi prin uşa deschisă a băii, cu ochii ieşindu-i din orbite, cu părul ridicat ca ţepii unui arici pe cale de a fi transformat într-o

(jertfă)

minge

(de crichet?)

cu gura deschisă, prin care niciun sunet nu avea putere să iasă. Fugi drept la uşa Camerei 217, uşă care era închisă acum. Începu să bată cu pumnii în ea, departe de a-şi da seama că nu era încuiată că trebuia numai să răsucească clanţa ca să iasă. Prin gură îi ieşeau sunete asurzitoare, în afara frecvenţei acustice omeneşti. Nu putea decât să izbească în uşă şi să audă cum femeia moartă vine după el, cu burta umflată, părul uscat, mâinile întinse – un corp care zăcuse înjunghiat în cadă, poate ani de zile, îmbălsămat acolo parcă printr-un miracol.

Uşa nu voia să se deschidă, nu voia, nu voia.

Şi atunci auzi vocea lui Dick Hallorann, atât de brusc şi neaşteptat, atât de calmă, încât coardele sale vocale se deblocară şi începu să plângă încet, nu de frică, ci cu o uşurare binecuvântată.

(„Nu cred că-ţi pot face vreun rău… sunt ca pozele dintr-o carte… închide ochii şi o să dispară”.)

Coborî brusc pleoapele. Mâinile i se încleştară. Umerii i se încovoiară sub efortul concentrării.

(„Nu-i nimic acolo nimic acolo absolut nimic acolo” NU-I NIMIC ACOLO NU ESTE NIMIC!)

Timpul trecea. Şi tocmai începuse să se relaxeze, tocmai începuse să-şi dea seama că uşa trebuia să fie descuiată şi că poate ieşi, când mâinile igrasioase, umflate, cu miros de peşte, se strânseră uşor în jurul gâtului său şi fu răsucit fără milă pentru a se găsi faţă în faţă cu chipul acela mort şi vânăt.

Partea a patra

ÎNZĂPEZIŢII

26. Tărâmul viselor

Tot tricotând, o cuprinse somnul. Până şi Bartók ar fi adormit-o astăzi şi nu pe Bartók îl asculta la micuţul fonograf, ci pe Bach. Mâinile i se mişcau tot mai încet şi, cam în acelaşi timp când fiul său făcea cunoştinţă cu vechiul locatar al Camerei 217, Wendy aţipea cu lucrul în poală. Lâna şi andrelele se ridicau odată cu ritmul lent al respiraţiei sale. Somnul era profund şi fără vise.

Şi Jack Torrance adormise, dar somnul său era superficial şi neliniştit, populat cu vise care păreau mult prea reale ca să fie simple vise – şi în orice caz erau mult mai reale decât oricare alte vise pe care le avusese înainte.

Ochii începuseră să i se îngreuneze în timp ce răsfoia prin vrafurile cu chitanţe pentru livrările de lapte, câte o sută de chitanţe într-un pachet, părând a fi zeci de mii în total. Şi totuşi, îşi aruncă ochii asupra fiecăreia, de teamă ca nu cumva, dacă nu era atent, să piardă exact bucăţica aceea din *Overlook* de care avea atâta nevoie ca să facă acea legătură mistică, despre care era convins că există pe undeva. Parcă era un om cu un cordon electric într-o mână, bâjbâind printr-o cameră întunecată şi necunoscută în

căutarea unei prize. Dacă ar fi reuşit s-o găsească, recompensa ar fi fost extraordinară.

Se împăcase cu telefonul lui Al Shockley şi cu cererea acestuia; experienţa stranie de pe terenul de joacă îl ajutase. Fusese mult prea aproape de o criză de nervi şi era convins că mintea sa se revoltase împotriva cererii blestemate a lui Al de a renunţa la proiectul său literar. Poate că nu fusese decât un semnal care-l avertiza că demnitatea sa nu poate fi călcată mai mult în picioare fără a se dezintegra în întregime. Va scrie cartea. Chiar dacă aceasta va însemna sfârşitul legăturii sale cu Al Shockley. Va scrie biografia hotelului, o va scrie direct, fără ocolişuri, iar capitolul introductiv se va referi la halucinaţia în care animalele-tufiş păreau să se mişte. Titlul nu va fi unul inspirat, dar îl mai putea prelucra: „Punct de atracţie turistică, povestea hotelului *Overlook”.* Direct, fără ocolişuri, da, da, însă nu va fi scrisă cu intenţie de răzbunare. De altfel, nu avea deloc intenţia să plătească poliţe, nici lui Al, nici lui Stuart Ullman, nici lui George Hatfield, nici tatălui său (beţivan nenorocit şi fanfaron). Nimănui. O să scrie cartea pentru că hotelul *Overlook* îl vrăjise: putea exista vreo altă explicaţie atât de simplă, atât de adevărată? O să o scrie din motivul pentru care simţea că e scrisă întreaga literatură de valoare – ficţiune sau nu: adevărul iese la iveală, în cele din urmă iese întotdeauna la iveală. Va scrie cartea pentru că avea sentimentul că trebuie să o facă.

„Cinci sute galoane lapte. O sută galoane smântână. Achitat. Trei sute kilograme suc de portocale. Achitat”.

Se aşează mai bine pe scaun, ţinând încă în mână un teanc de chitanţe. Ochii săi însă nu mai priveau la ce era scris pe ele. Priveau în gol. Pleoapele îi deveniseră grele. Gândul îi fugi de la *Overlook* la tatăl său, care fusese infirmier la Spitalul Comunal din Berlin, New Hampshire. Un om masiv. Gras. Înalt de peste un metru nouăzeci. Ar fi fost chiar mai înalt şi decât Jack. „Ruşinea trupei” obişnuia să-i spună, iar

apoi îl înghiontea drăgăstos şi râdea. Jack mai avea încă doi fraţi, amândoi mai înalţi decât tatăl lor, şi o soră, Becky, mai scundă doar cu patru centimetri decât Jack, dar care îl întrecuse în înălţime în timpul copilăriei.

Relaţia dintre el şi tatăl său semănase cu deschiderea unei flori bănuite de a ascunde un imens potenţial de frumuseţe şi parfum, dar care, în clipa când este complet înfloritã se dovedeşte a fi putredă pe dinăuntru. Până la şapte ani îl iubise din toate puterile şi cu o lipsă totală de reproş pe acel bărbat înalt şi gras, în ciuda bătăilor şi uneori chiar în ciuda ochilor învineţiţi.

Îşi amintea nopţile catifelate de vară, când în casă era linişte. Fratele mai mare, Brett, avea întâlnire cu iubita lui, fratele mijlociu, Mike, învăţa, Beck şi mama lor erau în camera de zi, urmărind ceva la televizorul vechi şi ramolit; iar el stătea în hol, îmbrăcat în pijama, jucându-se în mod ostentativ cu maşinuţele, dar de fapt, aşteptând momentul când liniştea va fi întreruptă de zgomotul uşii care se izbeşte de perete şi de răcnetul de salut al tatălui său când vedea că Jacky îl aşteaptă; iar apoi propriul său scheunat fericit de răspuns, când uriaşul traversa holul, ţeasta-i rozalie lucind sub părul tuns perie. În lumina din hol, arăta întotdeauna ca o fantomă supradimensionată şi şleampătă, îmbrăcat în uniforma albă de spital, cu cămaşa în permanenţă ieşită din pantaloni (şi uneori plină de sânge), cu manşetele pantalonilor răsfrânte peste pantofii negri.

Atunci tatăl său îl lua în braţe, iar Jack era ridicat cu o viteză ameţitoare, atât de rapidă era mişcarea că i se părea că simte presiunea aerului punându-i o pălărie de plumb pe cap, sus şi iar sus, amândoi zbierând cât îi ţineau gurile. „Liftul! Liftul!”; şi mai erau şi acele nopţi când, beat fiind, tatăl nu oprea la timp mişcarea braţelor sale musculoase, iar Jack era aruncat peste capul turtit al tatălui său, ca un proiectil omenesc, prăbuşindu-se pe pardoseala holului. Dar mai erau şi alte nopţi când tatăl doar îl legăna, iar el, cuprins de extaz şi chicotind de bucurie, sălta în porţiunea

aceea de aer unde mirosul de bere persista în jurul tatălui său, ca o ceaţă deasă, pentru ca, în cele din urmă, să fie pus jos, sughiţând de atâta râs.

Chitanţele îi scăpară din mână şi planară prin aer, aterizând uşor pe jos; pleoapele care i se închiseseră, chipul tatălui său tatuat în interior, ca fotografiile sepia, se deschiseră puţin şi apoi se închiseră la loc. Tresări. Conştiinţa, ca şi chitanţele, ca frunzele îngălbenite de plop, pluti leneşă în adâncuri.

Aceea fusese prima etapă a relaţiei dintre ei şi, spre sfârşit, începuse să-şi dea seama că Becky şi fraţii lui, toţi mai mari decât el, îşi urau tatăl şi că mama lor, o femeie ştearsă, care vorbea rareori, îi îndura apropierea, numai pentru faptul că educaţia ei catolică o învăţase că aşa trebuie. Pe atunci, lui Jack nu i se părea deloc ciudat că tatăl ieşea învingător din toate discuţiile cu copiii săi, prin folosirea pumnilor ca argument hotărâtor, şi nu i se părea ciudat că dragostea lui pentru el mergea mână în mână cu frica; frica de jocul de-a liftul, care oricând se putea sfârşi cu un cap spart, sau mai rău; frica de faptul că buna dispoziţie de urs a tatălui se putea transforma cât ai bate din palme într-o furie bestială, de porc mistreţ; frica de ghiontul amical dat „cu mâna bună”; şi uneori, îşi amintea acum, îi fusese chiar frică de umbra tatălui său care-l putea surprinde la joacă. Aproape spre sfârşitul acestei etape a început să observe că Brett nu-şi aducea niciodată iubitele acasă şi nici Mike şi Becky prietenii.

Dragostea a început să-i îngheţe la nouă ani, când tatăl său a bătut-o pe mama sa atât de rău cu bastonul că au trebuit să o interneze în spital. Folosea bastonul de un an, când rămăsese şchiop în urma unui accident de maşină. De atunci nu mai pleca niciodată fără el, lung şi negru şi gros şi cu măciulie aurită. Moţăind acum, trupul lui Jack tresări spasmodic la amintirea sunetului pe care îl făcea bastonul tăind aerul, un şuierat asasin, şi apoi lovitura grea în perete… sau în carne de om. O bătuse fără niciun motiv, pe

neaşteptate şi fără s-o avertizeze. Erau la masă. Bastonul stătea sprijinit de scaun. Era într-o seară de duminică, la sfârşitul unui week-end de trei zile, week-end în care a fost în permanenţă beat, în stilul său inimitabil. Friptură de pui. Mazăre. Piure de cartofi. Tatăl în capul mesei, cu farfuria plină, moţăind sau aproape moţăind. Mama împărţind farfuriile cu mâncare. Şi dintr-o dată tatăl s-a trezit, cu ochii mici adânciţi în orbite înecate în grăsime, lucind cu un fel de arţag nefast şi cretinoid. Se uită, pe rând, la fiecare membru al familiei, iar vena din mijlocul frunţii i se umflase, vestind primejdia, ca întotdeauna. Una din mâinile sale uriaşe, presărată cu pete, mângâia măciulia bastonului. A spus ceva despre cafea: până în ziua de azi Jack era convins, că tatăl său rostise cuvântul „cafea”. Mama a deschis gura să răspundă şi atunci bastonul şuieră prin aer lovind-o în faţă. Din nas i-a ţâşnit sânge. Becky a ţipat. Ochelarii mamei au căzut în sosul de friptură. Bastonul care se retrăsese, a lovit-o din nou, de data aceasta în moalele capului, despicându-i ţeasta. Mama s-a prăbuşit. El s-a ridicat din scaun şi s-a repezit spre locul unde zăcea ameţită, rotind bastonul deasupra capului ca pe o sabie, mişcându-se cu viteza şi agilitatea grotescă a oamenilor graşi, cu ochii strălucind, cu fălcile tremurând în timp ce-i vorbea aşa cum vorbea de obicei copiilor în timpul unor asemenea scene: „Hai. Hai. Cred că acum o să-ţi iei doctoria. Căţel blestemat. Pui ticălos. Vino şi ia-ţi doctoria”. Bastonul s-a ridicat şi a coborât asupra ei încă de şapte ori înainte ca Brett şi Mike să reuşească să-l imobilizeze, să-l tragă de acolo şi să-i smulgă bastonul din mână. Jack

(micuţul Jacky era el acum micuţul Jacky care moţăia şi bolborosea aşezat pe un scaun de campanie plin cu pânze de păianjen în timp ce caloriferul trezit la viaţă gemea cavernos în spatele lui)

ştia exact câte lovituri au fost pentru că fiecare lovitură în corpul mamei lui fusese gravată în memorie, ca o zgârietură involuntară de daltă în piatră. Şapte lovituri,

exact şapte. El şi Becky plângând, nevenindu-le să creadă, privind ochelarii căzuţi în piureul de cartofi, o lentilă spartă mânjită cu sos. Brett ţipând la tatăl său în hol, spunându-i că îl omoară dacă face vreo mişcare. Şi tatăl repetând iar şi iar: „Căţel blestemat. Pui nenorocit. Dă-mi bastonul, pui afurisit. Dă-mi-l”. Brett agitând isteric bastonul şi zicând da, da, o să ţi-l dau, mişcă-te numai puţin şi o să-ţi dau tot ce vrei şi încă două porţii suplimentare. O să-ţi dau *din plin.* Mama ridicându-se încet de jos, ameţită, cu faţa deja umflată şi deformată ca un cauciuc vechi prea umflat, sângerând în patru sau cinci locuri, şi atunci ea a spus un lucru îngrozitor, poate singurul lucru pe care l-a spus vreodată şi pe care Jacky şi-l putea aminti cuvânt cu cuvânt: „Cine a luat ziarul? Tatăl vostru vrea să citească pagina de divertisment. Plouă deja?” Şi apoi s-a prăbuşit din nou în genunchi, cu părul atârnându-i peste faţa umflată şi însângerată. Mike chemând doctorul, bâlbâind cuvinte fără şir în receptor. Poate să vină imediat? E vorba de mama lor. Nu, nu poate să spună ce s-a întâmplat, nu la telefon ca să-i audă cuplajul. *Să vină* şi atât. Doctorul a venit şi a luat-o pe mama la spitalul unde tatăl lor muncise toată viaţa lui de adult. Tata, treaz cât de cât (sau poate apelând numai la viclenia stupidă a animalului încolţit) a spus doctorului că soţia sa a căzut pe scări. Da, era sânge pe faţa de masă, pentru că a încercat să-i şteargă obrajii dragi cu ea. „Dar oare i-au zburat ochelarii prin camera de zi în sufragerie, ca să aterizeze în farfuria cu piure de cartofi şi sos?” a întrebat doctorul cu un soi de sarcasm hidos şi batjocoritor. „Aşa s-a întâmplat, Mark? Am auzit de oameni care prind posturi de radio în plombele de măsele şi am văzut un om care a primit un glonţ între ochi şi a scăpat cu viaţă, dar ce-mi spui tu e ceva nou pentru mine.” Tata doar a clătinat din cap şi a spus că nu ştie; probabil că ochelarii i-au căzut când a dus-o în sufragerie. Cei patru copii fuseseră reduşi la tăcere de calma monstruozitate a minciunii. Patru zile mai târziu, Brett şi-a părăsit slujba de la fabrică şi s-a

înrolat în armată. Jack a crezut întotdeauna că motivul nu a fost numai criza de violenţă neaşteptată şi iraţională din timpul mesei, ci şi faptul că, la spital, mama lor a confirmat povestea spusă de tatăl lor, ţinând în tot acest timp mâna preotului în mâinile sale. Revoltat, Brett a plecat în lume. A fost ucis în provincia Dong Ho în 1965, an în care Jack Torrance, student, intrase în mişcarea pacifistă din colegiu pentru a pune capăt războiului. A fluturat cămaşa însângerată a fratelui său la mitinguri care aveau ecouri din ce în ce mai mari, dar nu chipul lui Brett îi apărea în faţa ochilor când vorbea de la tribună, ci chipul buimac, perplex al mamei sale, mama sa spunând: „Cine a luat ziarul?”

Mike a scăpat trei ani mai târziu, când Jack avea doisprezece ani: a plecat la universitate cu o bursă de merit. Un an după aceea, tatăl lor a murit în urma unei comoţii cerebrale subite, care s-a petrecut în timp ce pregătea un pacient pentru operaţie. Se prăbuşise în uniforma lui de spital albă şi largă, cu cămaşa scoasă din pantaloni. Probabil că murise înainte să se întindă pe pardoseala din gresie neagră şi roşie a spitalului şi peste trei zile, omul care dominase viaţa lui Jacky, zeul-fantomă, alb şi iraţional, se afla în pământ.

Pe piatra funerară stătea scris: „Mark Anthony Torrance, Tată iubitor”. La aceasta, Jack ar mai fi adăugat un rând: „Ştia să se joace de-a liftul”.

Au primit mulţi bani de la compania de asigurări. Există oameni care colecţionează asigurări cu aceeaşi pasiune cu care alţii colecţionează timbre sau monede, iar Mark Torrance fusese unul dintre aceştia. Au primit banii de asigurare şi în acelaşi timp notele de plată pentru băuturi au încetat să mai vină. Timp de cinci ani au fost bogaţi. Aproape bogaţi…

În somnul său superficial şi agitat îşi văzu propriul chip ca prin geam, chipul lui şi totuşi altul, ochii larg deschişi şi gura încremenită într-un surâs nevinovat erau al unui băieţel care stătea în hol cu maşinuţele sale de jucărie,

aşteptându-şi tatăl, aşteptând alba fantomă-zeu, aşteptând ca liftul să urce cu viteză ameţitoare, exuberantă prin ceaţa cu miros de sare şi rumeguş a crâşmelor, aşteptând poate ca liftul să se prăbuşească, făcând să-i ţâşnească arcuri vechi de ceas prin urechi, în timp ce tatăl său hohoteşte de râs şi el

(se transformă în chipul lui Danny, atât de asemănător cu al lui în copilărie, ochii lui de un albastru deschis, în timp ce ai lui Danny erau cenuşii, dar buzele aveau aceeaşi arcuire, şi tenul alb; Danny în biroul lui, în pantaloni de trening, toate hârtiile lui ude leoarcă, o ceaţă fină cu miros de bere ridicându-se din ele… o bătaie cumplită fermentând acolo, ridicându-se pe aripi de drojdie, respiraţia crâşmelor… pocnetul osului… propria sa voce bâiguind „Danny, ai păţit ceva, amice?… Ah, Doamne, ah, Doamne, bietul tău braţ”… şi acel chip transformându-se în)

(Chipul ameţit al mamei care se ridică de sub masă, lovit şi însângerat şi mama spunea)

(„… din partea tatălui tău. Repet, un anunţ extrem de important din partea tatălui tău. Te rog rămâi pe frecvenţa aceasta sau treci imediat pe frecvenţa Jack cel Fericit. Repet treci imediat pe frecvenţa Ora Fericită. Repet…”)

O dizolvare lentă a sunetelor. Voci fără chip răsunând până la el ca printr-un coridor nesfârşit şi întunecat.

(„Mă împiedică tot felul, de lucruri, dragă Tommy…”)

(„Medoc, eşti aici? Iar am dat în somnambulism, dragul meu. De monştrii inumani mi-e teamă…”)

(„Scuzaţi-mă, domnule Ullman, dar acesta nu este…”)

…biroul, cu dulapurile pline cu dosare, masa mare de lucru a lui Ullman, un registru alb al rezervărilor de anul viitor pus deja la locul lui – nu-i scapă nimic din vedere lui Ullman ăsta – toate cheile atârnând ordonat în cârligele lor

(mai puţin una, care, care cheie, şperaclul-şperaclul, şperaclul, cine a luat şperaclul? dacă am merge sus poate că am vedea)

şi radioul cel mare, cu două benzi, pe raft.

Îl deschise. Emisiunile se auzeau cu întreruperi scurte, încărcate cu paraziţi. Schimbă banda şi roti butonul, trecând peste fragmente de melodii, ştiri, discursul bombastic al unui preot, buletine meteo. Şi peste o altă voce, la care se întoarse. Era vocea tatălui său.

„… omoară-l. Trebuie să-l omori, Jacky, şi pe ea la fel. Pentru că un artist adevărat trebuie să sufere. Pentru că fiecare om ucide lucrul pe care îl iubeşte. Pentru că ei vor conspira întotdeauna împotriva ta, încercând să te împiedice, să te tragă la fund. Chiar în clipa asta băiatul ăla al tău se află unde nu ar trebui să se afle. Calcă pe un teritoriu interzis. Asta face. E un căţel blestemat. Ciomăgeşte-l, Jacky, ciomăgeşte-l până scoţi şi ultima suflare din el. Bea ceva, Jack, băiatule şi o să ne jucăm de-a liftul. Apoi o să vin cu tine când o să-i dai doctoria. Ştiu că poţi s-o faci, sigur că poţi. Trebuie să-l omori. Trebuie să-l omori, Jacky, şi pe ea la fel. Pentru că un artist adevărat trebuie să sufere. Pentru că fiecare om…”

Vocea tatălui său devenind din ce în ce mai ascuţită, devenind ceva dementţial, deloc omenesc, ceva guiţat de nervos, vocea Fantomei-Zeu, vocea Porcului-Zeu, care vine din mormânt spre el prin radio şi

— Nu! strigă. Eşti *mort,* eşti în *mormânt,* nu eşti în mine!

Pentru că îşi dăduse tatăl afară din el şi nu era drept să se întoarcă, furişându-se în hotelul acesta, la două mii de mile de oraşul unde tatăl său trăise şi murise.

Ridică radioul deasupra capului şi-l izbi de podea. Aparatul se sparse, împrăştiind arcuri vechi şi tuburi ca într-un joc nebunesc de-a liftul care s-a stricat, făcând să dispară vocea tatălui său şi rămânând numai propria sa voce, vocea lui Jack, vocea lui Jack, repetând în realitatea rece a biroului:

— … mort, eşti mort, eşti mort!

Şi zgomotul neaşteptat ai paşilor lui Wendy deasupra sa, la etaj, şi vocea lui Wendy, speriată, îngrozită:

— Jack? *Jack?*

Se opri, privind uimit în jos la aparatul sfărâmat. Acum singura lor legătură cu lumea de afară era snowmobilul din magazie.

Îşi cuprinse tâmplele în palme. Începea să-l doară capul.

27. Catatonic

Numai în ciorapi, Wendy traversă holul în fugă şi coborî scara sărind câte două trepte odată. Nu privi în sus spre şirul de trepte care ducea la etajul al doilea, dar dacă ar fi făcut-o l-ar fi văzut pe Danny stând în capătul lor, nemişcat şi tăcut, privind în gol, cu degetul în gură, cu gulerul şi umerii cămăşii uzi. Avea vânătăi pe gât şi sub bărbie.

Strigătele lui Jack încetaseră, dar aceasta nu i-a potolit câtuşi de puţin spaima. Smulsă din somn de glasul lui, care căpătase acea tonalitate agresiv-stridentă pe care şi-o amintea atât de bine, credea că visează încă, dar o altă parte a fiinţei ei ştia că este trează şi asta o îngrozea şi mai mult. Se aştepta să năvălească în birou şi să-l găsească aplecat peste trupul prăbuşit al lui Danny, beat şi năuc.

Împinse uşa şi-l văzu pe Jack singur, frecându-şi tâmplele cu degetele. Chipul îi era alb ca varul. Aparatul de radio zăcea sfărâmat la picioarele sale.

— Wendy? întrebă nesigur. Wendy?…

Nedumerirea păru să-i crească şi pentru o fracţiune de secundă îi văzu adevăratul chip, cel pe care-l ascundea atât de bine în mod obişnuit. Şi pe el se citea o nefericire disperată, era chipul unui animal prins într-o capcană pe care nu fusese în stare s-o observe şi s-o neutralizeze. Apoi muşchii începură să lucreze, începură să se frământe sub piele, gura începu să-i tremure neputincioasă, mărul lui Adam începu să se ridice şi să coboare.

Propria ei consternare şi surpriză au fost depăşite de şoc: începea să plângă. Îl văzuse plângând şi mai înainte, dar niciodată de când se lăsase de băutură… şi chiar în zilele acelea nu plângea decât dacă era foarte beat şi cuprins de remuşcări patetice. Era un om tare, puternic, şi o înspăimânta şi mai rău faptul că-l vedea cum îşi pierde controlul.

Se îndreptă spre ea, lacrimile adunându-i-se acum pe gene, capul tremurându-i involuntar ca într-un efort neizbutit de a zăgăzui această furtună emoţională, iar pieptul contractat într-o respiraţie convulsivă, care se transformă într-un suspin uriaş şi cutremurător. Picioarele, încălţate în papuci, i se împleticiră în epava aparatului de radio şi îi căzu în braţe, făcând-o să-şi piardă aproape echilibrul din cauza greutăţii lui. Îi simţi respiraţia în faţă şi nu mirosea a băutură. Sigur că nu; nu era niciun strop de băutură în hotel.

— Ce s-a întâmplat? Îl sprijinea cum putea mai bine. Jack, ce este?

Dar el suspină doar, agăţat de ea, tăindu-i aproape respiraţia, cu capul răsucindu-i-se pe umărul ei, în gestul acela neajutorat de prevenire. Suspinele erau puternice şi nestăpânite. Se cutremura tot, muşchii mişcându-i-se spasmodic sub cămaşa în carouri.

— Jack? Ce e? Spune-mi ce s-a întâmplat?

În cele din urmă, suspinele începură să se transforme în cuvinte, majoritatea incoerente la început, dar apoi devenind tot mai clare, în timp ce lacrimile îi secau.

— … vis, cred că a fost un vis, dar a fost atât de adevărat, că eu… era mama care îmi spunea că tata va vorbi la radio şi eu… el… el îmi spunea să… nu ştiu, *ţipa* la mine… şi am spart radioul… ca să-l fac să tacă. Era mort. Nici măcar nu vreau să-l visez. E mort. Dumnezeule, Wendy, Dumnezeule. Niciodată n-am avut un coşmar atât de îngrozitor. Şi niciodată nu vreau să mai am vreunul. Iisuse! A fost cumplit.

— Ai adormit în birou?

— Nu… nu aici. Jos.

Se îndreptă puţin, luându-şi greutatea trupului de pe ea, iar capul îşi încetini mişcările. Apoi se opri.

— Mă uitam prin hârţoagele alea vechi. Stăteam pe un scaun pe care mi l-am pus acolo. Chitanţe de lapte. Chestii tâmpite. Şi cred că am început să moţăi. Atunci am început

să visez. Probabil că am umblat în somn, de am ajuns până aici.

Încercă un hohot de râs, anemic şi forţat.

— Există un început pentru toate.

— Jack, unde e Danny?

— Nu ştiu. Nu e cu tine?

— N-a fost… la subsol cu tine?

O privi şi chipul i se înăspri când îi văzu expresia:

— Nu mă laşi să uit niciodată ce s-a întâmplat Wendy, nu-i aşa?

— Jack…

— Când o să fiu pe patul de moarte, o să te apleci deasupra mea şi o să spui: „Aşa îţi trebuie, ţi-aduci aminte când i-ai rupt mâna lui Danny?”

— Jack!

— Vrei să spui că nu-i aşa? o întrebă cu înverşunare şi sări în picioare. Negi că asta gândeşti? Că îi fac rău? Că l-am schilodit cândva, şi că pot să-l schilodesc din nou?

— Vreau doar să ştiu unde este, atâta tot.

— Dă-i înainte, ţipă până nu mai poţi, asta o să rezolve totul, nu?

Wendy se întoarse şi ieşi.

O privi cum pleacă, împietrit, ţinând în mână o bucată de sugativă acoperită cu cioburi mici de sticlă. O aruncă la coş şi fugi după Wendy, ajungând-o lângă recepţie. O prinse de umeri şi o răsuci cu faţa la el. Expresia de pe chipul ei era hotărâtă şi neînduplecată.

— Wendy, îmi pare rău. Din cauza visului. Sunt întors pe dos. Mă ierţi?

— Desigur, zise ea, fără ca expresia să i se schimbe.

Umerii ei ţepeni îi alunecară de sub mâini. Se îndreptă spre mijlocul holului şi strigă:

— Hei, amice! Unde eşti?

Doar tăcerea îi răspunse. Se duse la uşile duble, le deschise şi ieşi pe cărarea făcută de Jack. Nu era atât o cărare, cât părea a fi mai degrabă un tranşeu; nămeţii de

zăpadă de pe margini îi ajungeau până la umeri. Îl strigă iar, respiraţia formând un abur alb. Când se întoarse, părea speriată.

Stăpânindu-şi iritaţia, spuse calm:

— Eşti *sigură* că nu doarme în camera lui?

— Ţi-am spus că se juca pe undeva în timp ce tricotam. Îl auzeam de jos.

— Ai adormit.

— Ce legătură are? Da. Danny!?

— Ai intrat în camera lui înainte să cobori acum?

— Eu… se opri.

El dădu din cap.

— Nici nu mă aşteptam.

Începu să urce scările fără să o aştepte. Ea îl urmă, aproape alergând, dar el urca câte trei trepte o dată. Aproape că se izbise de el când Jack se opri brusc pe palierul de la etajul întâi. Împietrise acolo, privind în sus cu ochii mari.

— Ce… începu ea şi îi urmări privirea.

Danny stătea tot acolo, cu ochi pustii, sugându-şi degetul. Semnele de pe gât se vedeau cu o claritate înfiorătoare în lumina electrică din hol.

— *Danny!* urlă ea.

Aceasta rupse paralizia care-l cuprinsese pe Jack şi amândoi se repeziră în sus pe scări, către copil. Wendy căzu în genunchi lângă el şi îl luă în braţe. Danny se lăsă destul de moale, dar nu o cuprinse cu mâinile după gât. Era ca şi când ai ţine în braţe un pachet cu vată. În gură i se revărsă gustul dulce amar al groazei. Danny îşi sugea degetul mai departe şi privea fix, cu indiferenţă la scara de la spatele lor.

— Danny, ce s-a întâmplat? întrebă Jack.

Întinse mâna să-i atingă partea umflată a gâtului.

— Cine ţi-a făcut a…

— *Nu pune mâna pe el!* şuieră Wendy.

Îl strânse mai tare pe Danny în braţe, îl ridică şi se retrase la jumătatea holului, mai înainte ca Jack să se ridice, nedumerit.

— Ce? Wendy, ce dracu’ sp…

— Să nu îndrăzneşti să-l atingi. Te omor dacă pui mâna pe el!

— Wendy…

— Ticălosule!

Se întoarse şi coborî în fugă scara la primul etaj. Capul lui Danny se clătina încet în ritmul paşilor ei. Degetul i se afla în siguranţă în gură. Ochii lui erau ca două ferestre pline cu săpun. La capătul scării, Wendy o luă la dreapta şi Jack auzi uşa la dormitorul lor trântindu-se. Zăvorându-se. Încuindu-se. O tăcere scurtă. Apoi cuvinte blânde, murmurate de mângâiere.

Nu şi-a dat seama cât timp a stat acolo, paralizat literalmente de toate câte se întâmplaseră într-un interval atât de scurt. Visul îl mai obseda încă, colorând totul în tonuri de ireal. Era ca şi când ar fi luat o doză mică de cocaină. Se putea să-l fi lovit pe Danny, aşa cum crede Wendy? Să fi încercat să-şi sugrume fiul la cererea tatălui său mort? Nu. Nu i-ar face niciodată vreun rău lui Danny.

(„A căzut pe scări, domnule doctor”)

Nu i-ar face niciun rău lui Danny *acum.*

(„De unde să fi ştiut că bomba insecticidă era defectă?”)

Niciodată în viaţa lui nu fusese crud în mod voit atunci când era treaz.

(„Mai puţin atunci când aproape că l-ai omorât pe George Hatfield”)

— Nu! strigă el în întuneric.

Îşi lovi picioarele cu pumnii, o dată şi apoi iar şi iar.

Wendy stătea în fotoliul de lângă fereastră cu Danny în braţe, strângându-l tare, îngânând cuvine vechi şi lipsite de înţeles, cuvinte pe care nu ţi le mai aminteai după aceea, indiferent de întorsătura pe care o luau evenimentele.

Copilul îi stătea aşezat în poală, fără să protesteze, fără să se bucure, ca o figurină de hârtie decupată în formă de Danny, iar ochii nici măcar nu priviră spre uşă când Jack strigă: *Nu!* de undeva din hol.

Mintea ei nedumerită se mai liniştise puţin, numai că acum descoperi ceva şi mai rău în spatele stării de confuzie. Panica.

Jack făcuse asta, nu avea nicio urmă de îndoială. Dezminţirile lui nu aveau nicio valoare pentru ea. I se părea perfect posibil ca Jack să fi încercat să-l sugrume pe Danny în somn, aşa cum spărsese aparatul de radio în somn. Trecea printr-un fel de criză de nervi. Dar ce trebuia ea să facă? Nu putea să stea veşnic încuiată aici. Trebuia să şi mănânce la un moment dat. Exista o singură întrebare, pusă în gând cu o voce extrem de rece şi de pragmatică, vocea sentimentului său matern, o voce îngheţată şi lipsită de patimă în clipa în care se îndrepta în afara cercului alcătuit din mamă şi copil, spre Jack. Era o voce care vorbea despre autoapărare, trecând pe primul plan apărarea fiului său, iar întrebarea pusă era:

(„Cât de periculos este, exact?”)

A negat că ar fi făcut ceva. Fusese şi el îngrozit la vederea vânătăilor, la deconectarea implacabilă a lui Danny de la lumea reală. Dacă el ar fi făcut-o, atunci o parte separată din el ar fi fost răspunzătoare. Faptul că făcuse ceea ce făcuse în timpul somnului era încurajator – într-un mod teribil de pervers. Puteau oare să aibă încredere în el, să-i scoată de aici? Să-i coboare munţii şi să-i ducă departe. Şi după aceea…

Dar nu putea vedea mai departe de sosirea ei şi a lui Danny în perfectă siguranţă la cabinetul doctorului Edmonds din Sidewinder. Şi nici nu simţea nevoia să vadă mai departe. Criza prin care treceau era mai mult decât suficientă ca să-i ocupe gândurile.

Îngână mai departe cuvinte fără şir, legănându-l pe Danny la piept. Ţinându-l de umeri, degetele sale îşi dădură

seama că bluza cu care era îmbrăcat era udă, dar nu se obosiră să trimită informaţia mai departe, spre creier, decât într-un mod cu totul superficial. Dacă ar fi raportat aceasta cum se cuvine, poate că ea şi-ar fi amintit că mâinile lui Jack erau uscate, atunci când, în birou, a luat-o în braţe şi a plâns pe umărul ei. Poate ar fi făcut-o să reflecteze. Însă mintea ei era preocupată de alte lucruri. Trebuia să ia o hotărâre: să vorbească cu Jack sau nu?

De fapt, nu era chiar o hotărâre. Nu putea face nimic singură, nici măcar să-l ducă pe Danny în braţe până la parter şi să ceară ajutor prin radio. Suferise un şoc puternic. Trebuia să fie dus la doctor până nu păţeşte şi altceva. Ireparabil. Refuza să creadă că ireparabilul s-ar fi putut deja produce.

Şi totuşi se mai frământa, căutând o altă soluţie. Nu voia să-l lase din nou pe Danny în apropierea lui Jack. Îşi dădea seama acum că greşise când se împotrivise propriilor sale presentimente (şi presentimentelor lui Danny) şi rămaseră ca să fie înzăpeziţi… pentru binele lui Jack. Mai greşise şi când renunţase la ideea divorţului. Acum era aproape paralizată la gândul că poate face o altă greşeală, o greşeală pe care s-o regrete tot restul vieţii.

În clădire nu era nicio armă. Numai cuţitele care atârnau în bucătărie pe perete, dar Jack se afla între ea şi ele.

În efortul său de a lua hotărârea corectă, să găsească soluţia, nu-şi dădu seama de ironia amară a gândurilor sale; cu o oră în urmă numai, dormea, ferm convinsă că lucrurile mergeau bine şi că nu peste mult timp vor merge încă şi mai bine. Acum cântărea posibilitatea de a-şi ataca soţul cu un cuţit de măcelărie, dacă acesta încerca să se apropie de ea şi fiul ei.

În cele din urmă se ridică cu Danny în braţe, de-abia ţinându-se pe picioare. Va trebui să presupună că Jack treaz însemna Jack în toate minţile şi că o va ajuta să ajungă în Sidewinder la doctorul Edmonds. Şi dacă Jack va încerca să facă *altcumva,* atunci Dumnezeu să-l apere.

Se duse la uşă şi o descuie. Mutându-l pe Danny pe umăr, o deschise şi ieşi pe hol.

— Jack? strigă ea pe un ton încordat, dar nu primi niciun răspuns.

Cu îngrijorare crescândă, se îndreptă spre scară. Dar Jack nu mai era acolo. Şi cum stătea pe palier, întrebându-se ce să facă în continuare, auzi cântecul care venea spre ea de la parter, profund, mânios, satiric, amar:

„Rostogoleşte-mă
În pajiştea cu trifoi
Rostogoleşte-mă, culcă-mă şi fă-o din nou”.

Vocea lui o înfricoşă şi mai mult decât tăcerea lui, dar nu exista o altă soluţie. Începu să coboare scările.

28. „Ea era!”

Jack rămăsese pe trepte, ascultând sunetele cântate, mângâietoare care veneau spre el înăbuşite de uşa încuiată şi, încet, perplexitatea lui se topi, lăsând loc furiei. De fapt lucrurile nu se schimbaseră deloc pentru Wendy. Putea să nu se atingă de băutură douăzeci de ani de acum înainte şi seara, când va veni acasă şi ea îl va îmbrăţişa în pragul uşii, el îi va vedea/simţi acea mică tresărire a nărilor când ea va încerca să detecteze aburi de scotch sau gin plutind în respiraţia lui. Întotdeauna ea va presupune tot ce e mai rău; dacă el şi Danny ar fi avut un accident de maşină cu un beţiv care tocmai avusese o comoţie, chiar înaintea coliziunii, ea îl va învinovăţi pe el de rănile lui Danny şi-i va întoarce spatele.

Îi reveni imaginea chipului ei atunci când i-l smulsese pe Danny din mâini, şi dintr-o dată simţi nevoia să şteargă cu pumnii mânia care se întipărise pe el.

N-avea niciun drept, afurisita!

Da, poate doar la început. Fusese beţiv, făcuse lucruri groaznice. Când i-a rupt mâna lui Danny a făcut un lucru groaznic. Dar dacă un om se îndreaptă, nu merită oare să i se acorde credit pentru aceasta, mai devreme sau mai târziu? Şi dacă nu primeşte acest credit, ce să facă? Dacă un tată îşi acuză în permanenţă fiica neîntinată că se culcă cu toţi băieţii din liceu, oare nu se satură ea la un moment dat de a fi învinovăţită pe nedrept şi începe să se poarte în aşa fel încât să-şi merite acuzaţiile? Şi dacă o soţie continuă să creadă în secret – sau poate nu chiar în secret – că soţul său abstinent este un beţiv…

Se ridică şi coborî încet până pe palierul de la etajul întâi unde se opri o clipă. Îşi scoase batista din buzunarul de la spate, se şterse la gură şi se gândi să meargă şi să bată cu pumnii în uşa de la dormitor, cerând cu insistenţă să fie

lăsat înăuntru să-şi vadă fiul. N-avea niciun drept să se poarte astfel, ticăloasa.

Ei bine, mai devreme sau mai târziu va trebui să iasă, numai dacă nu cumva avea de gând să ţină un regim foarte strict. Gândind aşa, buzele i se strâmbară într-un rânjet urât. Las-o să vină la el. O va face la un moment dat.

Coborî la parter, se opri o clipă lângă recepţie, fără să ştie încotro să se îndrepte, apoi o luă la dreapta. Se opri în uşa restaurantului. Mesele goale, cu feţele de masă albe, curate şi bine apretate, sub foliile de plastic transparent, sclipeau în întuneric. Era pustiu acum dar

(„Cina va fi servită la ora 8 p.m.

Scoaterea măştilor şi dansul la miezul nopţii”)

Jack trecu printre mese, uitând pentru o clipă de soţia şi fiul său, uitând visul, aparatul de radio distrus, vânătăile. Îşi plimbă degetele pe învelitorile netede din plastic încercând să-şi închipuie cum fusese în noaptea aceea fierbinte de august 1945, cu războiul câştigat, cu viitorul întinzându-se în faţă, atât de nou şi complex ca un tărâm al viselor. Lanternele japoneze strălucitore şi vesel colorate erau atârnate în jurul parcării, lumina aurie se revărsa pe aceste ferestre înalte care erau acum acoperite de zăpadă. Bărbaţi şi femei în costume felurite, o prinţesă scânteietoare aici, acolo, un cavaler cu cizme înalte, bijuterii orbitoare, conversaţii sclipitoare la tot pasul, dans, băutura curgând în cascade, la început vin şi apoi cocktailuri şi apoi poate băuturi mai tari, conversaţia devenind tot mai animată până când se aude strigătul jubilant de pe podiumul orchestrei, strigătul: „Scoateţi măştile! Scoateţi măştile!”

(„Iar Moartea Roşie deveni suverană…”)

Se trezi în partea opusă a restaurantului, chiar în faţa uşilor batante, frumos decorate, ale Salonului Colorado unde, în acea noapte din 1945, băuturile vor fi fost gratuite.

(„Hopa sus la bar, colega, e gratis”)

Trecu prin uşile batante şi pătrunse în umbrele adânci ale barului. Şi atunci se petrecu un lucru ciudat. Mai fusese

aici o dată, ca sa controleze lista cu inventarul lăsat de Ullman, şi ştia că nu mai rămăsese nimic. Rafturile erau complet goale. Dar acum, luminate obscur doar de lumina care venea filtrată din restaurant (care era el însuşi foarte sărac luminat din cauza zăpezii care bloca ferestrele), i se păru că vede şiruri întregi de sticle care sclipeau tăcut în spatele barului, şi sifoane, şi chiar bere care picura din cele trei robinete lustruite. Da, simţea chiar *miros* de bere, izul acela umed de drojdie şi spumă, deloc diferită de mirosul care persista ca o ceaţă fină în jurul tatălui său în fiecare seară când venea acasă de la lucru.

Făcând ochii mari, bâjbâi pe perete după comutator, şi aprinse lumina caldă, intimă a barului, cercuri luminoase proiectate de becuri de 20 de waţi, implantate în cele trei candelabre de dimensiunile unei roţi de căruţă.

Toate rafturile erau goale. Nici măcar nu se aşternuse pe ele un strat de praf. Robinetele de bere uscate, aşa cum erau şi canalele de scurgere cromate de dedesubt. La stânga şi la dreapta sa, separeurile capitonate în catifea, stăteau ca nişte bărbaţi înalţi şi voinici, fiecare conceput în aşa fel încât se oferea intimitate maximă cuplului aflat înăuntru. Chiar în faţa lui, peste covorul roşu, patruzeci de scaune înalte erau aşezate în jurul barului în formă de potcoavă. Fiecare scaun era îmbrăcat în piele şi împodobit cu semne asemănătoare celor făcute cu fierul roşu pe spinările vitelor: H într-un cerc, D între două bare (se potrivea), Rocking W., Lazy B.

Se apropie, scuturând uimit din cap. Era ca în ziua aceea, pe terenul de joacă… dar nu avea niciun rost să se gândească la asta. Şi totuşi, putea să jure că văzuse sticlele, destul de nedesluşit, ce-i drept, aşa cum vezi contururile întunecate ale mobilei într-o cameră cu perdelele trase. Numai reflecţii slabe pe sticlă. Nu rămăsese decât mirosul de bere, Jack ştia că acesta este un miros care se impregnează în lemnăria oricărui bar din lume după un timp, şi nu poate fi îndepărtat de niciun praf de curăţat

inventat vreodată. Cu toate acestea aici mirosul părea mai puternic… aproape proaspăt.

Se aşează pe unul din scaune şi îşi sprijini mâinile de marginea tapiţată cu piele a barului. La stânga lui se afla un vas pentru alune – vas gol acum, fireşte. Primul bar în care intrase după nouăsprezece luni, şi era secat afurisitul. Aşa cum secase şi norocul lui. De asemenea, îl copleşi un val de nostalgie, de o copleşitoare amărăciune, iar dorinţa fizică de a bea păru a-şi face drum din stomac în gât, apoi în gură şi în nări, uscându-i şi zbârcindu-i ţesuturile pe acest traseu, făcându-le să urle după ceva ud şi lung şi rece.

Se uită din nou la rafturi, împins de o speranţă sălbatică, lipsită de orice logică, dar acestea erau la fel de goale ca şi până atunci. Rânji de durere şi frustrare. Pumnii, încleştându-se încet, zgâriară uşor bordura de piele a barului.

— Bună, Lloyd, zise. Nu prea e multă lume în seara asta, nu?

Lloyd spuse că aşa era. Lloyd îl întrebă ce doreşte să bea.

— Ei, mă bucur că mă întrebi, zise Jack, mă bucur foarte mult. Pentru că întâmplarea face să am două bancnote de douăzeci şi două de zece în portofel şi mi-era teamă că o să rămână acolo până la primăvară.

Lloyd îi înţelegea punctul de vedere.

— Aşa că, uite ce mă gândesc, continuă Jack. Pregăteşte-mi douăzeci de pahare cu martini. Douăzeci, nici mai mult, nici mai puţin. Buun. Câte două pentru fiecare lună cât nu m-am atins de băutură, unul de recuperare şi unul de întremare. Poţi să faci asta pentru mine? Nu eşti prea ocupat?

Lloyd răspunse că nu este deloc ocupat.

— Bravo. Aliniază paharele pe tejghea şi o să beau unul câte unul. Grea povară, Lloyd, băiete.

Lloyd se întoarse şi se apucă de treabă. Jack băgă mâna în buzunar după portofel şi găsi în schimb flaconul cu Excedrine. Portofelul se afla pe biroul din dormitor şi,

desigur, slăbănoaga aia de nevastă-sa îl încuiase pe dinafară. Bună treabă, Wendy. Căţea ordinară.

— Se pare că nu am acum banii la mine, zise Jack. Cum stau cu creditul în crâşma asta?

Lloyd spuse că stătea bine.

— Minunat. Îmi placi, Lloyd. Ai fost întotdeauna cel mai bun. Cel mai al naibii de bun barman, de la Barre până la Portland, Maine, dacă vrei să ştii.

Lloyd îi mulţumi pentru cuvintele bune.

Jack scoase capacul de la sticlă cu Excedrine, scutură două tablete din ea, apoi şi le aruncă în gură. Îl invadă gustul cunoscut, amărui şi irezistibil.

Atunci avu brusc senzaţia că este privit cu oarecare curiozitate şi ceva dispreţ. Separeurile din spatele său erau pline: se aflau acolo bărbaţi distinşi, cu părul cărunt, şi tinere fermecătoare, toţi costumaţi, urmărind cu amuzament detaşat acest trist exerciţiu de artă dramatică.

Jack se răsuci pe scaun.

Separeurile erau goale. Se întindeau la stânga şi la dreapta uşii salonului, iar rândul din stânga se curba, flancând barul pe toată lăţimea camerei. Scaune îmbrăcate în piele cu spătar înalt. Mese lucioase, câte o scrumieră pe fiecare masă, o cutiuţă cu chibrituri în fiecare scrumieră, cuvintele „Salonul Colorado” imprimate cu litere aurii deasupra desenului reprezentând uşile batante.

Se întoarse, înghiţind cu o strâmbătură şi restul de pastilă care se dizolvase.

— Lloyd, eşti un miracol, spuse. Le-ai şi aranjat deja. Iuţeala ta este întrecută numai de frumuseţea melancolică a ochilor tăi napoletani. *Salud.*

Jack contemplă cele douăzeci de băuturi imaginare, obrajii paharelor cu martini înlăcrimaţi de stropii de condens. În fiecare pahar era câte o scobitoare înfiptă în câte o măslină verde şi cărnoasă. Aproape că simţea mirosul băuturii în aer.

— Pe uscat, zise. Ai făcut vreodată cunoştinţă cu un domn care a fost obligat să trăiască în deşert?

Lloyd recunoscu că întâlnise astfel de oameni din când în când.

— Ai reînnoit vreodată cunoştinţa cu un asemenea om care s-a apucat iarăşi de băutură?

Cu toate străduinţele, Lloyd nu putu să-şi amintească.

— Atunci n-ai cunoscut aşa ceva, zise Jack.

Apucă primul pahar, duse pumnul spre gura deschisă şi se prefăcu că dă paharul peste cap. Înghiţi şi apoi aruncă paharul imaginar peste umăr. Oamenii reveniseră, proaspeţi şi bine dispuşi la balul lor costumat, examinându-l râzând pe înfundate. Dacă barul ar fi avut o oglindă în locul acestor afurisite de rafturi goale, i-ar fi putut vedea. Lasă-i să se holbeze. Dă-i dracului. Cine vrea să se holbeze n-are decât s-o facă.

— Nu, n-ai cunoscut, îi spuse lui Lloyd. Foarte puţini oameni se întorc din deşertul acesta legendar, dar cei care o fac, au o poveste îngrozitoare de spus. Când ajungi acolo, ţi se pare cel mai curat şi mai strălucitor loc pe care l-ai văzut vreodată, departe de şanţurile unde zac beţivii. Eşti departe şi de cei care se uită urât la tine şi-ţi zic să te potoleşti sau să te muţi în altă parte. De acolo, din şanţ, ţi se pare cel mai frumos deşert pe care l-ai văzut vreodată, Lloyd, băiatule. Are şi o fanfară grozavă condusă de trei fete frumoase care-şi învârt cu mare îndemânare bastoanele şi-ţi arată chiloţeii. Da, domnule, te poţi duce în deşertul acela, departe de zdrenţăroşii care se adună în jurul focului făcut prin gunoaie, care-şi prizează propria borâtură ca să se îmbete din nou şi care umblă în patru labe prin şanţuri după chiştoace de ţigară.

Dăduse peste cap alte două băuturi imaginare şi aruncă paharele peste umăr. Aproape că le auzea cum se fac ţăndări. Şi să fie al dracului dacă nu se simţea puţin cherchelit. Din cauza Excedrinei.

— Deci pleci într-acolo, îi zise el lui Lloyd, şi eşti bucuros, tare bucuros. Da, pe cinstea mea. Deşertul este plin de parade date în cinstea ta şi oamenii de acolo te ovaţionează, îţi fac semn, te aplaudă. Numai pe tine. Cu excepţia beţivilor leşinaţi în şanţ. Tipii ăştia ţi-erau prieteni, dar ai lăsat toate astea în urma ta.

Îşi duse pumnul gol la gură şi mai goli un pahar: patru deja, mai avea şaisprezece. Progresa excelent. Se legănă un pic pe scaun. Lasă-i să se holbeze, dacă asta le face plăcere. Faceţi-mi o poză, oameni buni, ţine mai mult.

— Apoi începi să vezi, Lloyd, băiete. Vezi lucruri pe care nu le puteai observa din şanţ. Vezi cum Deşertul e pavat numai cu cioburi de sticlă, şi dacă-ţi scoţi pantofii ai toate şansele să te tai. Vezi cum toţi oamenii de lângă tine nu sunt decât nişte fete bătrâne cu pieptul plat, îmbrăcate în rochii lungi, cu guler de dantelă şi cu părul prins la ceafă într-un coc atât de strâns că parcă îl auzi ţipând de durere. Şi toate fetele sunt lipsite de expresie şi sunt palide şi lucioase şi toate cântă: „Să ne adunăm la râââu, frumosul, frumosul rââââu”. Şi în faţa lor stă căţeaua asta împuţită cu părul blond care cântă la orgă şi le zice să cânte mai tare. Şi cineva îţi trânteşte o carte de cântece în mână şi-ţi spune: „Cântă, frate. Dacă vrei să rămâi în acest Deşert, trebuie să cânţi dimineaţa, la prânz şi noaptea. Mai ales noaptea”. Şi atunci îţi dai seama că este Deşertul cu adevărat, Lloyd. Este o biserică cu gratii la ferestre, o biserică pentru femei şi o închisoare pentru tine.

Se opri. Lloyd dispăruse. Mai rău încă, nu fusese niciodată acolo. Numai oamenii din separeuri, oamenii de la balul costumat, şi el putea să audă râsetele lor înăbuşite şi ştia că îl arătau cu degetul, ochii sclipindu-le cu multă cruzime.

Se răsuci din nou.

— Lăsaţi-mă…

(în pace?)

Toate separeurile erau goale. Ecoul hohotelor de râs se stinsese ca foşnetul frunzelor îngălbenite. Cu ochii mari şi întunecaţi, Jack privi multă vreme salonul pustiu. O venă îi pulsa în mijlocul frunţii. Chiar în centrul fiinţei sale o certitudine era pe cale să se formeze, iar această certitudine era că îşi pierde minţile. Simţi imboldul să ridice scaunul de lângă el, să-l apuce de picioare şi să sfărâme totul în jurul lui ca un ciclon răzbunător. În schimb, se întoarse din nou spre bar şi începu să răcnească:

„Rostogoleşte-mă
În pajiştea cu trifoi
Rostogoleşte-mă, culcă-mă şi fă-o din nou”.

Chipul lui Danny i se arătă în faţa ochilor, nu chipul normal al lui Danny, vioi şi inteligent, cu ochi deschişi şi scânteietori, ci chipul şocat, monstruos, chipul unui străin cu ochii opaci şi lipsiţi de viaţă, sugându-şi tâmp degetul mare. Ce făcea el aici, vorbind singur ca un adolescent neînţeles şi posomorât, când fiul său era undeva sus, şi se purta ca unul al cărui loc era într-o cameră cu pereţi capitonaţi, se purta aşa cum a spus Wally Hollis că se purtase Vic Stenger înainte să vină oamenii cu haine albe şi să-l ia cu ei?

(„Dar nici nu m-am atins de el! Pe toţi Dumnezeii că nu m-am atins!”)

— Jack?

Vocea era timidă şi şovăitoare.

Tresări atât de tare încât era gata să cadă de pe scaun. Wendy stătea lângă uşile batante, cu Danny cuibărit în braţele sale, ca o păpuşă de ceară din recuzita unui spectacol de groază. Toţi trei alcătuiau un tablou pe care Jack îl observă cu multă claritate: era chiar înaintea cortinei care anunţa finalul actului al doilea al unei piese vechi despre cumpătare, piesă care era atât de prost pusă în scenă, că scenaristul uitase să umple rafturile.

— Nu l-am atins, vocea lui Jack era înfundată. Niciodată, de atunci, din noaptea când i-am rupt mâna. Nici măcar nu

l-am bătut la fund.

— Jack, asta nu mai contează acum. Ce contează e…

— *Ba contează!* strigă el.

Izbi cu pumnul în tejgheaua barului, destul de puternic ca să facă să salte bolurile pentru alune.

— *Contează, pe toţi dracii, contează!*

— Jack, trebuie să-l luăm de pe munte. E…

Danny începu să se mişte uşor în braţele ei. Expresia goală de cadavru de pe chipul lui începu să se crape, întocmai ca un strat gros de gheaţă. Buzele i se strâmbară, de parcă ar fi simţit un gust ciudat. Ochii i se deschiseră larg. Mâinile i se ridicară de parcă ar fi vrut să şi-i acopere, apoi căzură la loc.

I se încordă brusc în braţe. Spatele i se curbă şi o făcu pe Wendy să se clatine. Şi, pe neaşteptate, începu să urle, să scoată sunete demente, care scăpau unul după altul ca nişte gloanţe din gâtul său încordat. Urletele păreau să umple tot parterul pustiu al hotelului şi se întorceau la ei ca duhurile prevestitoare de moarte. Era ca şi cum o sută de Danny urlau toţi în acelaşi timp.

— Jack! ţipă ea îngrozită. *Dumnezeule, Jack, ce e cu el?*

Coborî de pe scaunul înalt de la bar, amorţit de la brâu în jos, mai înspăimântat decât fusese vreodată în viaţă. Prin ce gaură intrase fiul său? În ce cuib întunecat? Şi ce fusese acolo înăuntru ca să-l înţepe?

— Danny! mugi el. *Danny!*

Danny îl văzu. Se smulse din braţele mamei sale cu o forţă atât de neaşteptată şi violentă, încât Wendy nu putu să-l reţină. Se împiedică de unul din separeuri şi aproape se prăbuşi în el.

— *Tăticule!* strigă el alergând spre Jack, cu ochii mari şi îngroziţi. *Ah, Tăticule, Tăticule, ea era! Ea! Ea! Ah, Tăticuleeee…*

Se izbi de Jack, ca o săgeată boantă făcându-l pe Jack să-şi piardă aproape echilibrul. Danny se încleştă furios de el, părând la început că îl loveşte ca un luptător, apoi

apucându-l de mijloc şi suspinând în cămaşa lui. Jack simţea pe abdomen obrajii înfierbântaţi şi agitaţi ai fiului său.

„Tăticule, ea era”.

Îşi ridică încet privirea spre Wendy. Ochii îi semănau cu două monede mici de argint.

— Wendy? Vocea dulce, ca o pisică ce toarce. Wendy, ce i-ai făcut?

Palidă, Wendy îl privi şi ea, buimăcită, nevenindu-i să creadă. Scutură din cap.

— Jack, ştii doar…

Afară începuse din nou să ningă.

29. Discuţia din bucătărie

Jack îl duse pe Danny în bucătărie. Băiatul încă mai suspina violent refuzând să-şi ridice capul de la pieptul lui Jack. În bucătărie îl puse din nou în braţele lui Wendy care tot mai părea buimăcită şi neîncrezătoare.

— Jack, nu ştiu despre ce vorbeşte. Te rog, trebuie să mă crezi.

— Cred, spuse el, deşi trebuia să recunoască faţă de el însuşi că simţea oarecare plăcere să vadă că pantoful s-a schimbat pe celălalt picior cu o asemenea viteză ameţitoare, neaşteptată. Dar mânia faţă de Wendy fusese numai un puseu trecător. În sufletul său ştia că Wendy mai degrabă ar turna un bidon cu benzină peste ea şi ar aprinde un chibrit, decât să-i facă vreun rău lui Danny.

Ceainicul era pe foc, fierbând la flacără mică. Jack puse un plic cu ceai în cana lui mare din ceramică şi o umplu jumătate cu apă clocotită.

— Ai vin pentru gătit, nu? o întrebă el pe Wendy.

— Ce?… A, sigur. Două sau trei sticle.

— În care dulap?

Îi arătă, şi el luă o sticlă din raft, turnă o doză zdravănă în cană, puse vinul înapoi şi umplu restul canei cu lapte. Adăugă apoi trei linguriţe de zahăr şi amestecă. Duse cana lui Danny, ale cărui suspine se mai potoliseră acum, transformându-se în sughiţuri. Dar tremura din cap până în picioare, iar ochii erau căscaţi şi priveau fix.

— Vreau să bei chestia asta, amice, zise Jack. Are un gust oribil, dar o să te facă sa te simţi mai bine. O bei pentru tăticul tău?

Danny dădu din cap că o bea şi luă ceaşca. Bău puţin, se strâmbă şi îl privi întrebător pe Jack. Jack dădu din cap şi Danny sorbi din nou. Wendy simţi din nou junghiul atât de cunoscut al geloziei, ştiind că pentru ea, Danny nu ar fi băut niciodată lichidul acela.

Apoi îi veni în minte un gând neplăcut şi chiar surprinzător: Voise ea să creadă că Jack era de vină? Era chiar atât de geloasă? Aşa ar fi gândit mama ei şi acesta era gândul într-adevăr îngrozitor. Îşi amintea o zi de duminică, odată când tatăl ei o dusese în parc şi ea căzuse din scrânciob, jupuindu-şi ambii genunchi. Când s-au întors acasă, mama ei ţipase la el: „Ce ai făcut? De ce nu ai avut grijă de ea? Ce fel de tată eşti?

(L-a împins în mormânt; când au divorţat era deja prea târziu pentru el).

Nici măcar nu-i acordase lui Jack şansa îndoielii. Nici cea mai mică şansă. Wendy simţi cum îi ard obrajii, dar cu un fel de hotărâre neputincioasă, îşi dădu seama că, dacă toate acestea s-ar repeta, ea ar acţiona şi ar gândi la fel. În bine sau în rău, purta în ea mereu o parte din mama sa.

— Jack… începu, fără să fie sigură dacă vrea să-şi ceară scuze sau să se justifice. Ştia că orice ar fi făcut, nu avea niciun rost.

— Nu acum, spuse el.

Danny avu nevoie de un sfert de oră ca să golească jumătate din conţinutul uriaşei ceşti, dar se calmase în mod evident. Aproape că nu mai tremura deloc.

Solemn, Jack puse mâinile pe umerii fiului său.

— Danny, crezi că poţi să ne spui exact ce ţi s-a întâmplat? E foarte important.

Privirea lui Danny se plimbă de la Jack la Wendy, şi înapoi. În liniştea care se aşternuse, locul şi situaţia în care se aflau deveneau foarte evidente: şuieratul vântului de afară, aducând zăpadă proaspătă din nord-vest, scârţâitul şi gemetele bătrânului hotel asediat de o nouă furtună. Realitatea faptului că erau rupţi de lume o izbi pe Wendy cu o forţă neaşteptată, ca întotdeauna, ca o lovitură în inimă.

— Vreau… să spun tot, zise Danny. Păcat că n-am făcut-o dinainte.

Luă cana în mâini, dorind parcă să fie mângâiat de căldura ei.

— Şi de ce nu ai făcut-o, fiule?

Cu blândeţe, Jack îi dădu părul transpirat şi încâlcit la o parte de pe frunte.

— Pentru că unchiul Al ţi-a dat slujba asta. Şi nu puteam să-mi dau seama cum se făcea că-ţi era bine aici şi rău aici în acelaşi timp. Era…

Le cerea ajutorul din ochi. Nu cunoştea cuvântul care îi trebuia.

— O dilemă? întrebă blând Wendy. Atunci când nicio alegere nu pare bună?

— Da, aşa, dădu Danny uşurat din cap.

Wendy zise:

— În ziua când ai tuns tufele, Danny şi cu mine am avut o discuţie în maşină. A fost în ziua când a nins prima oară cu adevărat. Ţii minte?

Jack făcu un semn afirmativ din cap. Ziua când tunsese tufele îi era foarte vie în minte.

Wendy oftă:

— Cred că nu am stat suficient de vorbă, nu-i aşa, amice?

Danny, imaginea întruchipată a tristeţii, clătină din cap.

— Despre ce anume aţi vorbit? întreabă Jack. Nu cred că-mi convine ca soţia şi fiul meu…

— … să vorbească despre cât de mult te iubesc ei?

— Orice ar fi fost, nu înţeleg. Mă simt de parcă am intrat în sală la seria a doua a filmului.

— Am vorbit despre tine, zise Wendy încet. Şi poate nu în atât de multe cuvinte, dar amândoi ştiam. Eu, pentru că sunt soţia ta, şi Danny, pentru că el… înţelege nişte lucruri.

Jack tăcea.

— Danny a spus bine. Locul acesta părea potrivit pentru tine. Departe de toate tensiunile care te-au făcut atât de nefericit la Stovington. Erai propriul tău şef, munceai cu mâinile şi-ţi odihneai mintea – toată mintea – pentru lucrul la piesă, seara. Apoi… nu ştiu exact când… locul a început să pară rău pentru tine. Tot timpul petrecut în pivniţă, toate

hârţoagele alea vechi, toate poveştile alea vechi. Ai început să vorbeşti în somn…

— În somn? întrebă Jack.

Pe chip i se întipărise o expresie uimită, prudentă:

— Vorbesc în somn?

— Nedesluşit, de cele mai multe ori. Odată m-am dat jos din pat ca să merg la baie şi tu tocmai spuneai „La dracu, nimeni nu va şti, nimeni nu va şti vreodată”. Altădată m-ai trezit, ţipând aproape: „Scoateţi măştile, scoateţi măştile, scoateţi măştile”.

— Iisuse Cristoase, zise Jack, şi-şi trecu o mână peste faţă. Părea bolnav.

— Şi au revenit şi obiceiurile din vremea când beai. Mesteci Excedrine. Te ştergi la gură tot timpul. Eşti arţăgos dimineaţa. Şi nici nu ai fost în stare să termini încă piesa, nu-i aşa?

— Nu. Nu încă, dar era o chestiune de câteva zile. M-am gândit la altceva… un proiect nou…

— Hotelul ăsta. Din cauza acestui proiect ţi-a dat telefon Al Shockley. Proiectul la care vrea să renunţi.

— Cum de ştii despre el? lătră Jack. Ai tras cu urechea?

— Nu, spuse ea. Nu aş fi putut să trag cu urechea, chiar dacă aş fi vrut, şi ţi-ai dat seama de asta, dacă ai judeca un pic. În seara aceea eram jos în hol cu Danny. Centrala telefonică este închisă. Telefonul nostru de sus era singurul care funcţiona, pentru că era conectat direct la cablul exterior. Tu însuţi mi-ai spus toate astea.

— Atunci cum ai putut să ştii ce mi-a zis Al?

— Danny mi-a spus. Danny a ştiut. Aşa cum ştie uneori unde sunt lucrurile pe care nu le găsim, sau atunci când oamenii se gândesc la divorţ.

— Doctorul zicea…

Clătină din cap precipitată:

— Doctorul mânca rahat şi ştim amândoi asta. Am ştiut tot timpul. Ţii minte când Danny a zis că vrea să vadă

maşinile de pompieri? *Era foarte mic. Ştie lucruri.* Şi acum mi-e teamă…

Privi vânătăile de pe gâtul lui Danny.

— Chiar ai ştiut că a sunat unchiul Al, Danny?

Danny dădu din cap:

— Era tare furios, tăticule. Pentru că tu l-ai sunat pe domnul Ullman şi domnul Ullman l-a sunat pe el. Unchiul Al nu a vrut să scrii nimic despre hotel.

— Iisuse, spuse din nou Jack. Vânătăile, Danny. Cine a încercat să te sugrume?

Danny se întunecă la faţă:

— *Ea,* zise. Femeia din camera aia. 217. Doamna cea moartă.

Buzele începură din nou să-i tremure şi apucă ceaşca cu ceai şi o bău.

Jack şi Wendy schimbară o privire înspăimântată peste capul lui aplecat.

— Ştii ceva despre toate astea? o întrebă.

Scutură din cap:

— Nu. Nu ştiu nimic.

— Danny?

Ridică uşor capul băieţelului său înfricoşat.

— Încearcă, fiule. Suntem aici cu tine.

— Ştiam că e ceva rău aici, spuse Danny pe ton coborât. De când eram în Boulder. Pentru că Tony m-a făcut să visez despre locul ăsta.

— Ce ai visat?

— Nu ţin minte totul. Mi-a arătat hotelul *Overlook,* noaptea, cu un craniu şi două oase încrucişate în faţă. Şi era un bubuit. Ceva… nu-mi aduc aminte ce… mă fugărea. Un monstru. Tony mi-a arătat ceva despre *amirc.*

— Cei asta amice? întreabă Wendy.

Danny clătină din cap:

— Nu ştiu. Apoi, când am ajuns aici, domnul Hallorann m-a luat în maşină ca să stăm de vorbă. Pentru că şi el are *strălucirea.*

— Strălucirea?

— Este… Danny făcu un gest atotcuprinzător cu mâinile. Este atunci când eşti în stare să înţelegi lucruri. Să ştii lucruri. Câteodată vezi lucruri. Ca atunci când am ştiut că unchiul Al a dat telefon. Şi domnul Hallorann care a ştiut că-mi ziceţi „amice”. Domnul Hallorann curăţa cartofi în armată când şi-a dat seama că fratele lui a murit într-un accident de tren. Şi când a dat telefon acasă, i s-a spus că era adevărat.

— Sfinte Dumnezeule, şopti Jack. Nu inventezi toate astea, Dan, nu-i aşa?

Danny clatină cu violenţă din cap:

— Nu, jur pe Dumnezeu.

Şi apoi adăugă cu o umbră de mândrie:

— Domnul Hallorann a zis că eu strălucesc cel mai tare dintre toţi oamenii pe care i-a întâlnit. Am putut să stăm de vorbă unul cu celălalt fără să deschidem gura.

Părinţii lui se priviră din nou, sincer nedumeriţi:

— Domnul Hallorann a vrut să vorbească numai cu mine pentru că era îngrijorat, continuă Danny. A spus că ăsta e un loc rău pentru oamenii care strălucesc. Mi-a zis că a văzut nişte lucruri. Şi eu am văzut ceva. Chiar după ce am stat de vorbă cu el. Când domnul Ullman ne arăta hotelul.

— Ce anume? întreabă Jack.

— În Apartamentul Prezidenţial. Pe peretele cu uşa care dă în dormitor. Mult sânge. Şi încă ceva împroşcat pe perete. Cred că… trebuie să fi fost bucăţi de creier.

— O, Dumnezeule, spuse Jack.

Wendy era foarte palidă acum, buzele îi erau aproape cenuşii.

— Locul acesta, zise Jack. Nişte indivizi necuraţi au fost proprietarii hotelului cu ceva timp în urmă. Oamenii Mafiei din Las Vegas.

— Bandiţi? întreabă Danny.

— Mda, bandiţi.

Se uită la Wendy.

— În 1966 un ucigaş de profesie, pe nume Vito Gienelli, a fost ucis aici, împreună cu cele două gorile ale lui. A fost şi o poză în ziar. Danny a descris poza.

— Domnul Hallorann a spus că a mai văzut şi alte chestii, le zise Danny. Odată ceva pe terenul de joacă. Şi altă dată a fost ceva rău în camera aia, 217. O cameristă a văzut şi au dat-o afară pentru că a povestit. Aşa că domnul Hallorann a urcat şi a văzut şi el. Însă el nu a povestit, pentru că nu voia să-şi piardă slujba. Numai că mi-a zis să nu mă duc niciodată acolo. Şi eu am intrat. Pentru că l-am crezut că mi-a spus că lucrurile pe care le vezi nu-ţi pot face niciun rău.

Ultima propoziţie a fost aproape şoptită cu o voce scăzută şi răguşită şi Danny îşi atinse uşor cercul de vânătăi umflate de pe gât.

— Ce e cu terenul de joacă? întreabă Jack cu o voce ciudată, încercând să pară indiferent.

— Nu ştiu. A zis că e ceva cu terenul de joacă. Şi cu animalele din tufe.

Jack tresări şi Wendy îl privi cu atenţie.

— Ai văzut ceva acolo, Jack?

— Nu, spuse. Nimic.

Danny îl privea.

— Nimic, spuse din nou, mai calm. Şi era adevărat. Fusese victima unei halucinaţii. Şi asta era *tot.*

— Danny, trebuie să ne spui despre femeia aceia, zise Wendy cu blândeţe.

Aşa că Danny le spuse, însă cuvintele ieşeau în izbucniri ciclice, uneori fiind aproape de neînţeles, în graba lui de a arunca din el şi de a se elibera. Se strânse tot mai tare la pieptul mamei, pe măsură ce vorbea:

— Am intrat. Am furat şperaclul şi am intrat. Nu mă puteam stăpâni. Trebuia să ştiu. Şi ea... doamna... era în cadă. Era moartă. Umflată toată. Era nu... nu... nu avea haine pe ea. Privi nefericit spre Wendy. Ştiam că mă voia, pentru că simţeam asta. Nici măcar nu gândea, aşa cum

gândeşti tu sau tăticu. Era întuneric în mintea ei… era dureros… aşa… aşa ca viespile în noaptea aceea în camera mea! Nu voia decât să rănească. Aşa, ca viespile.

Înghiţi cu greu şi o clipă fu linişte, linişte deplină, în timp ce imaginea cu viespile îşi croia drum în conştiinţa lor.

— Aşa că am fugit, spuse Danny. Am fugit, dar uşa era închisă. O lăsasem deschisă, dar era închisă. Nu m-am gândit că n-am decât s-o deschid şi să o iau la goană. Mi-era frică… Aşa că… m-am sprijinit de uşă şi am închis ochii şi m-am gândit la ce spunea domnul Hallorann, că lucrurile de aici erau ca pozele din cărţi şi dacă eu… îmi spun iar şi iar… „nu eşti aici, pleacă, nu eşti aici”… ea o să dispară. Dar n-a mers.

Vocea lui începea să capete intonaţii isterice.

— M-a înhăţat… m-a întors cu faţa la ea… îi vedeam ochii… cum erau ochii ei… şi a început să mă strângă de gât… îi simţeam mirosul… *Simţeam cât de moartă este…*

— Gata, gata, ssst, spuse Wendy alarmată. Gata Danny. Este în regulă. Este…

Era gata să înceapă să bocească din nou. Wendy Torrance. Bocitoarea Bună Pentru Toate Ocaziile.

— Lasă-l să termine, zise Jack cu asprime.

— Nu mai am ce să zic. Am leşinat. Poate pentru că mă strângea de gât, sau poate numai pentru că eram speriat. Când mi-am revenit, am visat că vă certaţi din cauza mea şi că tu, tăticule, voiai să faci iar Lucrul Rău. Şi mi-am dat seama că, de fapt, nu este vis… că sunt treaz… şi… mi-am dat drumul în pantaloni. Mi-am dat drumul pe mine ca un bebeluş.

Îşi ascunse faţa în puloverul lui Wendy şi începu să plângă cu o slăbiciune înfiorătoare, mâinile atârnându-i fără vlagă în poală.

Jack se ridică:

— Ai grijă de el.

— Ce ai de gând să faci?

Era îngrozită.

— Mă duc în camera aia, ce crezi că am de gând să fac? Să beau o cafea?

— Nu! Nu te duce, Jack, te rog nu te duce!

— Wendy, trebuie să ştim dacă mai este şi altcineva în hotel.

— *Să nu îndrăzneşti să ne laşi singuri!* zbieră ea, împroşcând stropi de salivă.

Jack spuse:

— Wendy, aceasta a fost o imitaţie remarcabilă a mamei tale.

Atunci ea izbucni în plâns, fără să-şi poată acoperi faţa, pentru că îl ţinea pe Danny în braţe.

— Îmi pare rău, zise Jack. Dar trebuie, să ştii. Sunt un blestemat de îngrijitor. Pentru asta sunt plătit.

Dar plânsul ei se înteţi şi el o lăsă aşa, ieşi din bucătărie, frecându-şi gura cu batista, în timp ce uşa se trântea în spatele lui.

— Nu te îngrijora, mămico, spuse Danny. N-o să păţească nimic. Nu străluceşte. Nu poate păţi nimic acolo.

Spuse printre lacrimi:

— Nu, nu cred.

30. Din nou în 217

Luă ascensorul. Altă ciudăţenie, pentru că niciunul din ei nu-l folosise de când se mutaseră la hotel. Răsuci maneta şi liftul horcăi şi trepidă pornind în sus, cu grilajul zdrăngănind nebuneşte. Ştia că Wendy are o groază de-a dreptul claustrofobică faţă de ascensor. Şi-i închipuia pe toţi trei blocaţi între etaje, în timp ce afară viscolele sălbatice şuierau şi hohoteau. Slăbeau, îşi pierdeau puterile, mureau de foame. Sau poate se mâncau unul pe celălalt, aşa cum făcuseră jucătorii aceia de rugby. Îşi amintea o pancartă pe care o văzuse în Boulder şi pe care scria JUCĂTORII DE RUGBY ÎŞI MĂNÂNCĂ MORŢII. Îşi amintea şi alte inscripţii. EŞTI CEEA CE MĂNÂNCI sau articolele din meniu. Bun Venit la Restaurantul *Overlook,* Mândria Munţilor Stâncoşi. Luaţi masa în decorul splendid de pe Acoperişul Lumii. Pulpă de om friptă la flacără de chibrit. *La spécialité de la Maison.* Zâmbetul dispreţuitor îi schimonosi din nou trăsăturile. Când ajunse la etajul al doilea, răsuci maneta în poziţia iniţială, şi cabina ascensorului se opri scârţâind din toate încheieturile. Îşi scoase sticla de Excedrine din buzunar, luă trei pastile şi deschise uşa liftului. Nu-l înspăimânta nimic în hotelul *Overlook.* Simţea că ei doi se înţelegeau bine.

În timp ce traversă holul, luă pastilele de Excedrine şi le mestecă una câte una. Dădu colţul în coridorul scurt care se făcea din culoarul principal. Uşa Camerei 217 era întredeschisă, iar şperaclul atârna în broască.

Se încruntă, simţind un val de iritare şi chiar furie adevărată. Indiferent ce s-a întâmplat, băiatul intrase pe teritoriul interzis. I se spusese, i se spusese fără menajamente, că existau anumite locuri unde nu avea voie să intre: magazia, subsolul şi toate camerele de oaspeţi. Trebuie să stea de vorbă cu el despre asta, de îndată ce-şi va reveni din starea de şoc. Va fi înţelegător, dar

neînduplecat. Erau mulţi taţi pe lume care ar face mai mult decât să stea de vorbă. I-ar scutura puţin pe copiii lor şi poate chiar de asta avea nevoie Danny. Dacă puştiul se speriase, nu o căutase oare cu lumânarea?

Se îndreptă spre uşă, scoase şperaclul, îl puse în buzunar şi intră. Lumina era aprinsă. Aruncă o privire spre pat, văzu că nu era deranjat şi apoi se duse direct spre uşa de la baie. O certitudine ciudată puse stăpânire pe el. Deşi Watson nu pomenise niciun nume sau un număr de cameră, Jack era sigur că aceasta era camera în care locuiseră nevasta avocatului şi armăsarul ei, că aceasta era baia unde fusese găsită moartă, plină de barbiturice şi băutură înghiţită în Salonul Colorado.

Deschise uşa cu oglindă şi intră în baie. Lumina era stinsă aici. O aprinse şi privi camera lungă, asemănătoare unui vagon de tren, mobilată în stilul inconfundabil de început de secol, remodelată în stilul anilor ’20, care părea a fi comun tuturor băilor din *Overlook,* cu excepţia celor de la etajul al treilea: acelea erau mobilate în stil bizantin, aşa cum se cuvenea pentru oaspeţii de seamă care locuiseră acolo de-a lungul anilor: nobili, politicieni, vedete de cinema şi gangsteri.

Perdeaua, de un roz palid, pastelat, era trasă, protejând cada lungă aşezată pe picioarele cu gheare.

(şi totuşi s-au mişcat).

Şi pentru prima oară, simţi cum îl părăseşte acea senzaţie nouă de siguranţă (de încredere chiar) care îl copleşise în clipa când Danny alergase la el strigând „Ea era! Ea era!” Un deget îngheţat îl apăsă uşor pe şira spinării, scăzându-i temperatura cu zece grade. Fu urmat imediat de altele, şi toate acestea îşi croiră drum spre măduva din oase, cântând pe coloana lui vertebrală, de parcă ar fi fost un instrument cu o singură coardă.

Mânia pe care o simţise faţă de Danny se evaporă. Gura îi era uscată iască şi simţi numai înţelegere pentru fiul său şi

groază în ce-l privea, când făcu un pas înainte şi trase perdeaua.

Cada era uscată şi goală.

Uşurarea şi nervozitatea se manifestară într-un şuierat care-i scăpă de pe buzele strânse, ca o bombă artizanală defectă. Cada fusese frecată la sfârşitul sezonului şi strălucea toată, cu excepţia petelor de rugină de sub robinete. Se simţea chiar un vag, dar inconfundabil miros de detergent, din acelea care îţi poate irita nasul cu izul calităţilor sale odorizante săptămâni şi chiar luni după ce a fost întrebuinţat.

Se aplecă şi atinse fundul căzii. Complet uscat. Nici urmă de umezeală. Fie că băiatul a avut halucinaţii, fie minţea cu neruşinare. Se înfurie din nou. Apoi văzu preşul de baie de pe jos. Se încruntă. Ce căuta preşul de baie aici? Ar fi trebuit să fie în dulapul coridorului, împreună cu restul prosoapelor, cearşafurilor şi feţelor de pernă. Toate astea trebuiau să fie acolo. Paturile nici măcar nu erau făcute în camere; saltelele fuseseră îmbrăcate în huse de plastic şi acoperite cu cuverturi. Se gândi că poate Danny a scos preşul din dulap – putea să-l descuie cu şperaclul –, dar de ce? Îşi trecu degetele peste el. Preşul era complet uscat.

Se întoarse la uşă şi se opri acolo. Totul era în ordine. Puştiul visase. Toate erau la locul lor. Era puţin nedumerit în privinţa preşului, ce-i drept, dar explicaţia logică era că vreo cameristă grăbită în ultima zi pur şi simplu uitase să-l pună bine.

Nările îi fremătară. Dezinfectant. Acel miros plin de sine, mai curat decât orice altceva. Şi…

Săpun?

Sigur că nu. Dar odată mirosul identificat, era mult prea clar ca să-l îndepărteze din minte. Şi nu era mirosul de săpun pe care ţi-l puneau la dispoziţie în hoteluri sau moteluri. Era *Camay* sau *Lowila,* marca pe care Wendy o folosise la Stovington.

(„Nu e nimic. Este doar închipuirea ta”.)

(„da, ca tufele şi totuşi s-au mişcat”)

(„Nu s-au mişcat!”)

Traversă cu pas nesigur camera, îndreptându-se spre uşa care dădea în hol. Simţea în tâmple zvâcnirea intermitentă a migrenei. Prea multe se întâmplaseră astăzi, mult prea multe. N-o să-l bată pe băiat, nici măcar n-o să-l scuture zdravăn, doar o să stea de vorbă cu el, însă în niciun caz, n-o să adauge şi Camera 217 la problemele sale. Numai din cauza unui preş de baie uscat şi unui miros vag de săpun *Lowila.* El…

Pe neaşteptate, se auzi un sunet metalic în spatele lui. Tocmai când pusese mâna pe clanţă. Un observator ar fi putut bănui că oţelul lustruit al clanţei avea o încărcătură electrică. Un spasm îi zgudui trupul, ochii îi ieşiră din orbite, trăsăturile feţei se contorsionară într-un rânjet.

Apoi reuşi să se controleze, puţin, ce-i drept, şi luă mâna de pe clanţă, întorcându-se prudent. Încheieturile îi trosniră. Se duse cu paşi grei ca de plumb înapoi la uşa băii.

Perdeaua, pe care o dăduse la o parte ca să cerceteze cada, era acum trasă la loc. Zornăitul metalic, care lui îi sunase ca o ciocănire de oase într-o criptă, fusese produs de inelele perdelei pe bară. Jack privi transfigurat perdeaua. Parcă toată faţa îi fusese dată cu ceară – numai piele moartă pe dinafară, şuvoaie vii, fierbinţi de frică pe dinăuntru. Aşa se simţise şi pe terenul de joacă.

Era ceva în spatele perdelei roz din plastic. Era ceva în cadă.

Putea aproape să-l vadă, abia conturat şi întunecat prin plasticul perdelei, o formă aproape amorfă. Putea fi orice. Un joc al luminii. Umbra ţevii de la duş. O femeie moartă de mult timp, întinsă în baie, cu o bucată de săpun *Lowila* în mâna înţepenită, aşteptând răbdătoare cine ştie ce amant care va fi urmat să vină.

Jack încercă să-şi spună că trebuie să aibă curaj, să tragă perdeaua. Să descopere ce este acolo. În schimb se întoarse

cu paşi săltaţi, ca de marionetă, cu inima bătându-i nebuneşte în piept, reveni în camera de zi/dormitor.

Uşa dinspre hol era închisă.

O secundă lungă, de nemişcare. O privi fix. Simţea în gură acum gustul groazei de cireşe putrede.

Cu aceiaşi paşi spasmodici se duse înspre uşă să apuce clanţa.

(„N-o să se deschidă.”)

Dar s-a deschis.

Orbecăind, căută comutatorul şi stinse lumina, ieşi în hol şi închise uşa fără să privească înapoi. I se păru că aude dinăuntru un sunet ciudat, ca o plescăială, îndepărtat, neclar, de parcă acel ceva tocmai se ridicase, cu destulă întârziere, din cadă, ca să întâmpine oaspetele, de parcă şi-ar fi dat seama că oaspetele pleca înainte ca gesturile de politeţe să fi fost făcute şi acum alerga spre uşă, vânăt şi rânjind hidos, ca să-l invite pe oaspete înapoi înăuntru. Poate pentru totdeauna.

Paşi care se apropiau de uşa închisă, sau numai inima răsunându-i în urechi?

Bâjbâi după şperaclu. Părea murdar, plin de noroi, îndărătnic. Se luptă cu el. Reuşi să încuie uşa şi se lipi de perete gemând uşurat. Închise ochii şi toate vechile expresii începură să-i joace în minte şi i se părea că sunt sute,

(îţi filează o lampă, îţi lipseşte o doagă, te-ai ţăcănit, ai luat-o razna)

toate însemnând acelaşi lucru: *„înnebuneşti”.*

— Nu, scânci el, fără să-şi dea seama că a ajuns să scâncească, cu ochii închişi, ca un copil.

— Nu, Doamne. Te rog, Doamne, nu.

Dar în spatele învălmăşelii haotice de gânduri, în spatele loviturilor ca de ciocan pneumatic ale inimii, auzea sunetul slab şi inutil al clanţei care se răsuceşte, de parcă acel ceva încuiat pe dinăuntru încearcă fără sorţi de izbândă să iasă afară, acel ceva care vrea să facă cunoştinţă cu el, acel ceva care ar dori să facă cunoştinţă şi cu familia lui, în timp ce

furtuna urlă în jurul lor, iar lumina albă a zilei devine aproape de catran. Dacă ar deschide ochii şi ar vedea clanţa mişcându-se, ar înnebuni. Aşa că-i ţinu închişi şi, după mult timp, se făcu linişte.

Jack se forţă să-şi deschidă ochii, pe jumătate sigur că o va vedea în faţa lui. Dar holul era gol.

Şi totuşi simţea că cineva îl urmăreşte cu privirea.

Se uită la vizorul din centrul uşii şi se întrebă ce s-ar întâmpla dacă s-ar apropia de el, ar privi prin el. Pupila cui ar vedea-o pe partea cealaltă?

Picioarele începură să i se mişte

(„picioare, nu mă abandonaţi tocmai acum”)

înainte de a-şi da seama. Se îndepărtă de uşă şi merse spre holul principal, tălpile sale scoţând şoapte neînţelese pe covorul cu jungla albastră şi neagră. Se opri la jumătatea drumului spre scară şi se uită la extinctor. I se păru că pliurile furtunului erau cumva diferit aranjate acum. Şi era chiar sigur că ciocul de alamă fusese îndreptat spre ascensor atunci când venise. Acum era îndreptat în direcţie opusă.

— N-am văzut deloc aşa ceva, spuse Jack Torrance răspicat.

Alb şi tras la faţă, îşi schimonosea colţurile gurii într-un rânjet nereuşit.

Dar nu a mai coborât cu ascensorul. Prea semăna cu o gură larg deschisă. Mult prea mult. A coborât pe scări.

31. Verdictul

Intră în bucătărie şi se uită la ei, legănând şperaclul în mână. Danny era palid şi epuizat. Văzu că Wendy plânsese; avea ochii roşii şi încercănaţi. Şi atunci simţi un val neaşteptat de bucurie. Nu suferea numai el, era sigur acum.

Îl priviră fără să rostească vreun cuvânt.

— Nu-i nimic acolo, spuse, uluit şi el de vigoarea vocii sale. Absolut nimic.

Aruncă şperaclul în sus şi îl prinse. Sus şi jos. Sus şi jos, zâmbindu-le liniştitor, văzând cum amândoi se luminează la faţă şi se gândi că niciodată în viaţă nu-şi dorise mai fierbinte să bea, aşa cum dorea acum.

32. Dormitorul

În după-amiaza aceea, mai târziu, Jack luă un pat pliant din camera de serviciu de la etajul întâi şi îl puse într-un colţ din dormitorul lor. Wendy credea că Danny nu va putea să adoarmă dar puştiul începuse să moţăie chiar înainte ca emisiunea lui preferată să se termine şi, la un sfert de oră după ce l-au băgat în pat, dormea buştean, nemişcat, cu o mână sub obraz. Wendy îl privea, ţinând cu degetul semn în romanul pe care încerca să-l citească.

— Ah, fir-aş al dracului! exclamă Jack.

Wendy îşi ridică privirea:

— Ce e?

— Nimic.

Jack îşi recitea în silă piesa cu o mânie abia stăpânită. Cum de a putut să creadă că era bună? Era de-a dreptul puerilă. Fusese scrisă de-o mie de ori. Mai rău încă, habar nu avea cum s-o termine. Odinioară i se păruse destul de simplu. Denker, într-o criză de furie, ia vătraiul de lângă sobă şi îl omoară pe Gary cel sfânt în bătaie. Apoi, cu picioarele răschirate peste cadavru, cu vătraiul însângerat în mână, răcneşte către public: *„E aici undeva şi o să-l găsesc!”* Apoi, în timp ce lumina se stinge încet, iar cortina coboară, publicul vede trupul lui Gary prăbuşit cu faţa în jos în avanscenă, iar Denker se îndreaptă cu paşi hotărâţi spre bibliotecă şi începe să smulgă frenetic cărţile din rafturi, le priveşte, le aruncă pe jos. Crezuse că era o idee destul de veche, care putea să treacă iarăşi drept nouă, o piesă a cărei noutate ar fi fost suficientă ca să ţină afişul pe Broadway: o tragedie în cinci acte.

Dar, pe lângă neaşteptatul său interes pentru istoria hotelului *Overlook,* se mai întâmplase ceva. Începuse să aibă sentimente contradictorii faţă de personajele sale. Iar aceasta era ceva nou. În mod normal îi plăceau toate personajele sale. Şi cele bune şi cele rele. Şi îi părea bine că

aşa simţea. Acest fapt îi permitea să încerce să observe toate faţetele lor şi să le înţeleagă mai bine motivaţiile. Nuvela sa preferată, pe care o vânduse unei reviste mici din sudul statului Maine, *Contraband,* se numea „Maimuţa este aici, Paul DeLong”. Era vorba despre un individ care maltrata copiii şi care tocmai se pregătea să se sinucidă într-o cameră închiriată. Numele tipului era Paul DeLong, iar prietenii îi ziceau Monkey (Maimuţa). Lui Jack îi plăcuse Monkey foarte mult. Avea înţelegere pentru nevoile bizare ale lui Monkey, ştiind că Monkey nu este singurul vinovat pentru cele trei violuri şi crime pe care le comisese în trecut. Avusese părinţi răi, tatăl, o brută, ca propriul său tată, mama o cârpă tăcută şi schiloadă, ca propria sa mamă. Avusese o experienţă homosexuală în şcoala primară. Avusese apoi parte de nenumărate umilinţe. Experienţe şi mai rele în liceu şi în colegiu. Fusese arestat şi trimis într-un ospiciu după ce făcuse exhibiţionism în faţa unor fetiţe care tocmai coborau din autobuzul şcolii. Apoi fusese scos din ospiciu şi trimis pe stradă, pentru că directorul considerase că s-a îndreptat. Numele acelui om era Grimmer. Grimmer ştia că Monkey DeLong prezintă simptome de deviaţie psihică, dar cu toate acestea scrisese acel raport favorabil, plin de speranţe şi îi dăduse drumul să plece. Lui Jack îi plăcea şi Grimmer şi îl înţelegea şi pe el. Grimmer trebuia să conducă o instituţie fără personal suficient şi fără bani destui, să încerce s-o ţină cu chiu cu vai în stare de funcţionare, încropindu-se cu alocaţii mizere de la o administraţie care trebuia să se confrunte cu electoratul. Grimmer ştia că Monkey putea intra în contact cu alţi oameni, că nu-şi murdărea pantalonii şi nici nu încerca să-şi înjunghie semenii cu foarfeca. Nu se credea Napoleon. Psihiatrul care se ocupase de cazul lui Monkey era de părere că existau suficiente şanse ca Monkey să se descurce bine în libertate şi amândoi ştiau că, cu cât mai mult este un om ţinut într-o asemenea instituţie, cu atât mai mult ajunge să simtă nevoia să trăiască într-un spaţiu

închis, aşa cum un toxicoman are nevoie de drogurile sale. Şi, în tot acest timp, oamenii se buluceau la uşile lor. Paranoici, schizoizi, cicloizi, semicatalamici, oameni care pretindeau că fuseseră în cer cu farfurii zburătoare, femei care arseseră organele sexuale ale propriilor copii cu brichetele, alcoolici, piromani, cleptomani, depresivi, sinucigaşi. Trăim într-o lume bătrână şi dură, drăguţă. Dacă n-ai o constituţie mai solidă, te apucă tremuratul, năbădăile şi te duci pe apa sâmbetei înainte să împlineşti treizeci de ani. Jack înţelegea problemele lui Grimmer. Îi înţelegea pe părinţii victimelor. Desigur, îi înţelegea şi pe copiii ucişi. Şi pe Monkey DeLong. Lasă-i pe cititori să spună a cui e vina. Pe vremea aceea nu voia să judece pe nimeni. Costumaţia de moralist nu-i stătea bine.

Începuse „Şcoala cea mică” în acelaşi spirit optimist. Dar în timpul din urmă devenise părtinitor. Mai mult decât atât, ajunsese să-şi deteste eroul, Gary Benson. Conceput iniţial ca fiind un băiat mai mult blestemat de avere, decât binecuvântat de ea, un băiat care voia mai mult decât orice să aibă o foaie matricolă bună şi să poată merge la universitate, pentru că luase în mod cinstit examenul de admitere şi nu pentru că tatăl său trăsese nişte sfori, devenise în ochii lui Jack un îngâmfat, un aspirant în faţa altarului cunoaşterii, mai degrabă decât un ucenic sincer, model de virtute pe dinafară, plin de cinism pe dinăuntru, dotat, nu cu inteligenţă adevărată (aşa cum fusese gândit la început) ci numai cu şiretenie de animal. De-a lungul întregii piese i se adresa lui Denker cu „domnule”, aşa cum Jack îşi învăţase propriul fiu să se adreseze celor mai în vârstă şi mai competenţi. I se părea că Danny folosea cu sinceritate cuvântul aşa cum o făcea şi acel Gary Benson de la început, dar în actul cinci devenea din ce în ce mai limpede că Gary folosea cuvântul cu inflexiuni ironice în voce, în aparenţă sincer, în timp ce acel Gary Benson dinăuntru se strâmba şi se uita chiorâş la Denker. Denker, care nu avusese niciodată parte de lucrurile pe care le avea

Gary. Denker, care a trebuit să muncească toată viaţa ca să ajungă directorul unei şcoli nenorocite. Care se confrunta acum cu dezastrul din cauza acestui băiat bogat, frumos şi aparent inocent care copiase la ultimul examen şi apoi şterse cu viclenie toate urmele. Jack îşi închipuise că Denker-profesorul nu se deosebea prea mult de acei ţanţoşi Cezari micuţi din America de Sud, în regatele lor bananiere, înfruntându-şi dizidenţii oriunde s-ar fi aflat; era un superfanatic, într-o cochilie meschină, om a cărui fiecare poftă devine o adevărată cruciadă. La început voise ca piesa lui să simbolizeze universul la scară mică, pentru a putea spune câte ceva despre abuzul de putere. Acum avea din ce în ce mai mult tendinţa să şi-l închipuie pe Denker drept un fel de domn Chips, iar tragedia nu se mai referea la supliciul intelectual la care era supus Gary Benson, ci la distrugerea unui profesor şi director de şcoală, bătrân şi cumsecade, incapabil să pătrundă tertipurile cinice ale acestui monstru prefăcut în elev.

Nu a fost în stare să termine piesa.

Acum se uita la ea, bombănind furios, întrebându-se dacă există vreo cale prin care să salveze situaţia. Nu credea că există. Începuse să scrie o altă piesă care la un moment dat s-a transformat în alta – hocus-pocus! La dracu! Oricum ar fi fost, mai fusese scrisă. Oricum ar fi fost, era un mare rahat. Şi de ce îşi făcea nervi degeaba din cauza ei în seara asta? După câte se întâmplaseră în timpul zilei, nu era de mirare că nu poate gândi limpede.

— … să-l ducem jos?

Ridică privirea, încercând să vadă cu ochii împăienjeniţi:

— Hm?

— Am zis cum o să-l ducem jos? Trebuie să-l ducem de aici, Jack.

O clipă minţile i-au fost atât de împrăştiate încât nici nu a înţeles despre ce este vorba. Apoi îşi dădu seama şi scoase un hohot scurt de râs, scurt ca un lătrat.

— Vorbeşti de parcă ar fi cel mai simplu lucru din lume.

— N-am vrut.

— Nicio problemă, Wendy. Mă duc în cabina telefonică din hol să-mi schimb hainele şi o să-l duc în zbor la Denver. Îmi spuneau Superman Jack Torrance în tinereţe.

Chipul ei căpătă o expresie jignită.

— Înţeleg, Jack. Este o problemă. Aparatul de radio e spart. Zăpada… dar trebuie să înţelegi problema lui Danny. Dumnezeule, de ce nu înţelegi? A fost stare catatonică, Jack! Dacă n-ar fi ieşit din ea?

— Dar a ieşit, zise Jack tăios.

Şi el se speriase când văzuse ochii fără expresie, chipul cadaveric al lui Danny, sigur că se speriase. La început. Dar cu cât se gândea mai mult la asta cu atât se întreba dacă nu cumva puştiul se prefăcuse ca să scape de pedeapsă. Doar pătrunsese pe teritoriul interzis:

— Nu contează, spuse ea.

Se apropie de el şi se aşează pe marginea patului, lângă birou. Era uimită şi îngrijorată.

— Jack, dar vânătăile de pe gât?! N-au apărut din senin. Şi vreau să-l luăm de aici!

— Nu ţipa. Mă doare capul, Wendy. Şi eu sunt tot atât de îngrijorat ca şi tine, aşa că te rog… nu… ţipa.

— Bine, zise ea coborând vocea. Nu ţip. Dar nu te înţeleg, Jack. Este ceva aici, înăuntru, cu noi. Şi e ceva destul de urât. Trebuie să coborâm în Sidewinder, nu doar Danny, ci toţi trei. Repede. Şi tu… tu stai aici şi-ţi citeşti piesa!

— „Trebuie să coborâm, trebuie să coborâm”, tot repeţi asta. Chiar că-ţi închipui că sunt Superman.

— Îmi închipui că eşti soţul meu, spuse ea încet, privindu-şi mâinile.

Atunci explodă. Trânti manuscrisul pe birou, îndoind colţurile paginilor şi mototolindu-le pe cele de la fund.

— E timpul să-ţi bagi în cap nişte adevăruri neplăcute, Wendy. Nu mi se pare că le-ai fi „interiorizat”, aşa cum spun sociologii. Îţi tot joacă în cap, ciocnindu-se una de alta, ca bilele de biliard. Trebuie să le bagi în pungile din colţurile

mesei. Trebuie să înţelegi odată pentru totdeauna că suntem înzăpeziţi.

Pe neaşteptate, Danny începu să se foiască în pat. Dormind încă, se răsucea de pe o parte pe alta. „Aşa cum făcea întotdeauna când noi doi ne certam”, gândi Wendy uluită. „Şi ne certăm din nou”.

— Te rog, Jack, nu-l trezi.

Se uită la Danny şi obrajii i se descongestionară puţin:

— Bine. Îmi pare rău. Îmi pare rău că ţi s-a părut că sunt supărat, Wendy. Nu e din cauza ta. Eu am spart aparatul de radio. Dacă este cineva vinovat, atunci eu sunt acela. Era legătura noastră cu restul lumii. Alo-Alo-Alo. Vă rugăm, domnule pădurar, luaţi-ne de aici. E târziu şi ne e frică.

— Opreşte-te, zise ea şi-i puse o mână pe umăr. El îşi culcă tâmpla pe ea. Cu cealaltă mână, Wendy îi netezi părul.

— Cred că ai dreptul să vorbeşti aşa, după câte acuzaţii ţi-am aruncat. Câteodată semăn cu mama. Sunt o ticăloasă. Dar trebuie să înţelegi că mi-e greu să trec peste… anumite lucruri. Trebuie să înţelegi asta.

— Te referi la braţul lui.

Buzele i se subţiară.

— Da, zise ea şi continuă grăbită: Dar nu din cauza ta. Sunt îngrijorată când iese afară să se joace. Sunt îngrijorată că o să-şi dorească o bicicletă la anul, sunt îngrijorată din cauza dinţilor şi ochilor lui şi mai ales din cauza acestui lucru pe care el îl numeşte *strălucire.* Mi-e teamă. Pentru că e atât de mic şi pare atât de fragil şi pentru că… pentru că e ceva în hotelul ăsta care-l vrea. Şi va trece peste noi ca să-l prindă dacă va fi nevoie. De asta trebuie să-l scoatem de aici, Jack. Ştiu asta! Simt că trebuie! *Trebuie să-l scoatem de aici!*

În agitaţia care o cuprinse, mâna i se încleştase cu putere pe umărul lui, dar Jack nu se mişcă. Îi căută sânul prin cămaşă şi începu s-o mângâie.

— Wendy, spuse el şi se opri.

Ea îl aşteptă să-şi găsească cuvintele. Mâna puternică pe pieptul ei îi dădea o senzaţie bună, o alina.

— Poate că pot să cobor pe schiuri cu el până jos. Ar putea să meargă singur o bucată din drum, dar cea mai mare parte a drumului va trebui să-l duc în spate. Asta ar însemna să dormim sub cerul liber, una, două, poate chiar trei nopţi. Asta ar însemna să construiesc o sanie pentru provizii şi sacii de dormit. Mai avem tranzistorul şi putem alege o zi când prognoza meteorologică ne va spune că urmează trei zile frumoase. Dar dacă prognoza se înşală, încheie el pe un ton blând şi măsurat, cred că s-ar putea să murim.

Wendy pălise. Faţa îi era lucioasă, ca de stafie. Continuă să-i mângâie sânul, frecând sfârcul uşor cu degetul.

Ea scoase un sunet slab, ca reacţie la cuvintele lui sau la gesturile sale blânde, nu-şi putea da seama. Ridică puţin mâna şi-i deschise nasturele de sus al cămăşii. Wendy îşi schimbă poziţia picioarelor. Dintr-o dată pantalonii i se păreau prea strâmţi, iritând-o uşor, într-un mod destul de plăcut.

— Ar însemna să te lăsăm singură aici, pentru că habar n-ai să schiezi. Asta ar însemna trei zile în care să nu ştii nimic despre noi. Vrei aşa ceva?

Mâna îi coborî spre al doilea nasture, îl descheie şi-i dezvălui începutul sânilor.

— Nu, răspunse ea, cu o voce răguşită.

Aruncă o privire înspre Danny. Se liniştise. Îşi sugea degetul. Totul era în regulă. Dar Jack omisese un amănunt. Era prea întunecat tabloul descris. Mai era ceva… ce?

— Dacă stăm cuminţi, spuse Jack, descheind al treilea şi al patrulea nasture cu aceeaşi încetineală premeditată, o să vină la un moment dat un pădurar pe aici să vadă ce mai facem. Şi atunci o să-i spunem că vrem să coborâm. Şi el o să aibă grijă de asta.

Îi expuse sânii prin cămaşa descheiată, îşi plecă capul şi-şi puse buzele în jurul unui sfârc. Era tare şi drept. Îşi

plimbă limba peste el încet, înainte şi înapoi, aşa cum ştia că îi place. Wendy gemu şi-şi arcui spatele.

(„? Ceva ce am uitat?”)

— Iubitule?

Cu de la sine putere, mâinile ei îi mângâiau ceafa, ţinându-l mai aproape, aşa că atunci când răspunse, vocea îi sună înăbuşit.

— Cum o să ne scoată pădurarul de aici?

Îşi ridică o clipă capul să-i răspundă şi apoi îşi puse gura pe celălalt sân.

— Dacă nu se poate cu elicopterul, bănuiesc că o să fie cu snowmobilul.

(!!!)

— Dar avem şi noi un snowmobil! Aşa a zis Ullman.

Buzele lui îi îngheţară pe sân iar apoi se ridică. Ea era îmbujorată, ochii îi străluceau. Jack însă era calm de parcă ar fi citit o carte destul de plicticoasă şi nu ar fi fost angajat într-un preludiu amoros cu soţia sa.

— Dacă există un snowmobil, nu mai avem nicio problemă, spuse ea agitată. Putem coborî toţi trei.

— Wendy, n-am condus un snowmobil în viaţa mea.

— Nu poate fi prea greu să înveţi. În Vermont le conduc şi copiii de zece ani… deşi nu prea ştiu ce părere au părinţii lor despre chestia asta. Şi aveai motocicletă când ne-am cunoscut.

Avusese o motocicletă, o Honda. O vânduse la puţin timp după ce el şi Wendy au început să locuiască împreună.

— Cred că pot să-nvăţ, zise el rar. Dar mă întreb cât de bine a fost întreţinut. Ullman şi Watson… lucrează aici din mai până în octombrie. Sunt oameni de vară. Ştiu că n-o să aibă benzină în rezervor. S-ar putea să nu aibă nici bateria încărcată. Nu vreau să-ţi pui prea multe speranţe în chestia asta, Wendy.

Dar ea era mult prea tulburată acum. Se aplecase peste el, iar sânii îi ieşiseră din cămaşă. Jack simţi un impuls neaşteptat să apuce unul şi să-l strângă şi să-l răsucească,

până când ea ar fi urlat de durere. Poate că aşa s-ar fi învăţat minte să tacă din gură.

— Benzina nu e o problemă, spunea ea. Volkswagenul şi microbuzul au rezervoarele pline. Şi mai este benzină aici pentru generatorul de avarie. Şi trebuie să fie în magazie şi vreo canistră ca să putem lua nişte benzină în plus.

— Da, zise, este. De fapt erau trei canistre. Două de cinci kilograme şi una de două.

— Şi pun prinsoare că bujiile şi bateria sunt tot acolo. Nimeni n-ar depozita un snowmobil într-un loc şi bujiile şi bateria în altul, nu?

— Puţin probabil, da.

Se ridică şi se îndreptă spre locul unde dormea Danny. O şuviţă de păr îi căzuse pe frunte şi Jack o dădu cu blândeţe la o parte. Danny nu se mişcă.

— Şi dacă reuşeşti să-l faci să funcţioneze, ne iei de-aici? îl întrebă. În prima zi când o să se anunţe vreme bună?

O clipă nu răspunse. Privea în jos spre fiul său, iar sentimentele sale confuze se dizolvară într-un val uriaş de iubire. Era exact aşa cum spusese Wendy: vulnerabil, fragil. Semnele de pe gât erau foarte vizibile.

— Da, zise. O să-l fac să funcţioneze şi o să plecăm de-aici cât de repede putem.

— Slavă Domnului!

Se întoarse spre ea. Wendy îşi scosese cămaşa şi se întinse pe pat, pântecul plat, sânii îndreptaţi obraznic spre tavan. Se juca cu ei, cu gesturi leneşe, lovindu-şi uşor sfârcurile.

— Haideţi, domnilor, şopti. E timpul.

Mai târziu, când toate luminile erau stinse, cu excepţia lămpii de noapte pe care Danny şi-o adusese din cameră, Wendy se simţea împăcată şi teribil de liniştită în braţele lui Jack. I se părea greu să creadă că împărţeau hotelul cu un pasager clandestin şi criminal:

— Jack?

— Hmmmmm?

— Cine l-a atacat?

Nu-i răspunse direct.

— Are ceva, copilul ăsta. Un talent care nouă celorlalţi ne lipseşte. Scuze: celor mai mulţi dintre noi ne lipseşte. Şi poate că şi *Overlook* are ceva.

— Stafii?

— Nu ştiu. Nu în sensul livresc, asta e sigur. Mai mult cred că e vorba de reziduuri de sentimente şi senzaţii ale oamenilor care au locuit aici. Lucruri bune şi lucruri rele. În sensul acesta, cred că fiecare hotel mare are stafia lui. Mai ales hotelurile vechi.

— Dar o femeie moartă în cada de la baie… Jack, Danny nu-şi pierde uşor minţile, nu?

O strânse uşor:

— Ştiu că intră în… transe, nu avem cum să le numim altfel… din când în când. Ştiu că în acele momente… vede?… lucruri pe care nu le înţelege. Dacă există într-adevăr aceste transe precognitive, înseamnă că ele sunt funcţii ale subconştientului. Freud a spus că subconştientul nu ne vorbeşte niciodată în cuvinte. Numai în simboluri. Dacă visezi că eşti într-o brutărie unde nu vorbeşte nimeni engleza înseamnă că eşti îngrijorat de capacitatea ta de a-ţi întreţine familia. Sau poate că e vorba de faptul că nimeni nu te înţelege. Am citit că visele sunt un fel de supape pentru sentimentele de nesiguranţă. Jocuri. Conştient de-o parte a fileului, subconştient de partea cealaltă, servind nişte imagini fantastice în loc de mingi. La fel şi cu bolile de nervi, cu presentimentele, cu toate chestiile astea. De ce să fie altfel în cazul cunoaşterii anticipate? Poate că Danny chiar a văzut sânge pe pereţii din Apartamentul Prezidenţial. Pentru un copil de vârsta lui imaginea sângelui şi ideea de moarte sunt aproape identice. Dar oricum, pentru copii imaginea este mult mai accesibilă decât conceptul. William Carlos Williams ştia asta, era pediatru. Când creştem, devine mai uşor să înţelegem conceptele şi lăsăm imaginile pe mâna poeţilor… şi eu bat câmpii.

— Îmi place să te ascult cum baţi câmpii.

— Ea a spus-o, oameni buni! Ea a spus-o! Aţi auzit cu toţii!

— Semnele de pe gât, Jack. Sunt adevărate.

— Da.

Mult timp nu se mai auzi nimic. Începuse să creadă că probabil a adormit şi moţăia şi ea acum, când îl auzi:

— Cred că pot fi două explicaţii. Şi niciuna nu implică prezenţa unui al patrulea în hotel.

— Cum?

Se ridică într-un cot.

— Poate e vorba de stigmate, spuse el.

— Stigmate? Ca atunci când oamenii sângerează în Vinerea Mare sau cam aşa ceva?

— Da. Uneori, oamenii care cred puternic în natura divină a lui Cristos prezintă semne sângerânde la mâini şi picioare în cursul Săptămânii Patimilor. Era ceva mult mai obişnuit în Evul Mediu decât acum. Pe atunci asemenea oameni erau consideraţi a fi binecuvântaţi de Dumnezeu. Nu cred că Biserica Catolică a proclamat vreuna din aceste întâmplări drept un miracol desăvârşit, chestie care a fost foarte isteaţă din partea lor. Stigmatele nu sunt prea diferite de unele lucruri pe care le pot face yoghinii. Acum sunt mai bine înţelese fenomenele astea, atâta tot. Oamenii care înţeleg interacţiunea dintre minte şi trup – o studiază, adică, pentru că nimeni n-o poate înţelege – sunt de părere că ne controlăm mult mai mult activităţile involuntare decât se credea înainte. Îţi poţi încetini ritmul inimii dacă te concentrezi destul. Îţi poţi accelera metabolismul. Te poţi face să transpiri mai mult. Sau să sângerezi.

— Crezi că Danny *s-a concentrat* şi şi-a făcut vânătăile alea pe gât? Jack, nu pot să cred aşa ceva.

— Eu cred că este posibil, deşi şi mie mi se pare puţin probabil. E mai probabil să şi le fi făcut pur şi simplu.

— *El singur?*

— A mai intrat în „transe” din astea şi şi-a făcut rău singur şi în trecut. Mai ţii minte seara aia la masă? Acum vreo doi ani. Eram certaţi rău. Nu vorbeam aproape deloc. Şi atunci, dintr-o dată, şi-a dat ochii peste cap şi a căzut cu capul în farfurie. Apoi s-a rostogolit pe jos. Ţi-aminteşti?

— Da, zise Wendy. Sigur că-mi amintesc. Am crezut că are o criză.

— Altă dată eram în parc, continuă Jack. Doar Danny şi cu mine. Sâmbătă după masă. Se dădea în leagăn. S-a prăbuşit. Ca împuşcat. Am fugit la el, l-am luat în braţe şi şi-a revenit brusc. A clipit de mai multe ori şi a zis: „M-am lovit la burtă. Să-i spui lui Mami să închidă geamurile de la dormitor dacă plouă”. Şi în noaptea aia a plouat al naibii de tare.

— Da, dar…

— Şi mereu vine acasă zgâriat şi cu pielea jupuită de pe coate. Picioarele îi sunt ca un câmp de luptă după o bătălie pierdută. Şi când îl întrebi de unde le are, zice pur şi simplu: „A, m-am jucat”, şi cu asta basta.

— Jack, dar toţi copiii se lovesc şi-şi fac vânătăi. Mai ales băieţii, de când învaţă se meargă, până la doisprezece, treisprezece ani.

— Sunt convins că Danny nu este altfel, răspunse Jack. E un copil foarte vioi. Dar îmi aduc aminte de seara aia la masă şi de ziua aia în parc. Şi mă întreb dacă nu cumva unele din vânătăile şi zgârieturile copilului nostru provin doar din căzăturile încasate. Pentru numele lui Dumnezeu, doctorul ăla, Edmonds, a zis că Danny a făcut-o chiar în cabinetul lui!

— Ai dreptate. Dar vânătăile alea sunt urme de *degete.* Jur că aşa e. Nu le-a căpătat căzând.

— Intră în transă, spuse Jack. Poate că vede ceva ce s-a petrecut în camera aceea. O ceartă. Poate o sinucidere. Emoţii violente. Nu e ca şi când ar vedea un film; e într-o stare extrem de impresionabilă. E chiar în locul ăla blestemat. Subconştientul lui poate că vizualizează ce s-a

întâmplat acolo într-un mod simbolic… sub formă de femeie moartă care a înviat, monstru, sculat din morţi, vampir, spune-i cum vrei.

— Mi se face pielea de găină, zise ea cu o voce înfundată.

— Şi mie. Nu sunt psihiatru, dar mi se pare că se potriveşte. Femeia moartă care se ridică şi umblă simbolizează emoţiile moarte, vieţile moarte care nu vor să renunţe şi să plece… dar pentru că ea este o imagine a subconştientului, ea este în acelaşi timp şi *el.* În stare de transă, Danny cel conştient este dat la o parte. Imaginea subconştientului trage sforile, ea dictează. Aşa că Danny îşi pune mâinile în jurul gâtului şi…

— Încetează, spuse Wendy. Înţeleg. Şi cred că e şi mai îngrozitor decât dacă ar fi ceva străin care să se furişeze pe coridoare, Jack. Te poţi depărta de un străin. Poţi scăpa de el. Nu poţi scăpa de tine însuţi. Ce vrei tu să-mi explici se cheamă schizofrenie.

— De un tip foarte limitat, spuse el puţin neliniştit. Şi de o natură foarte specială. Pentru că într-adevăr pare a fi în stare să citească gândurile şi într-adevăr pare să aibă sclipiri precognitive din când în când. Nu cred că este vorba de vreo boală de nervi, oricât m-aş strădui să gândesc altfel. Toţi avem ceva tendinţe schizoide în noi. Şi cred că atunci când o să mai crească, o să poată să şi le stăpânească.

— Dacă ai dreptate, atunci cu atât mai mult trebuie să-l ducem de-aici. Indiferent ce are, hotelul ăsta îi înrăutăţeşte starea.

— N-aş spune asta, obiectă el. Dacă ar fi ascultat ce i s-a spus, n-ar fi intrat în camera aia în primul rând. Şi nu s-ar fi întâmplat niciodată ce s-a întâmplat.

— Dumnezeule, Jack! Vrei să spui că faptul că a fost pe jumătate sugrumat a fost… o pedeapsă cuvenită pentru că a fost neascultător?

— Nu… nu. Sigur că nu. Dar…

— Fără niciun „dar”, spuse ea, clătinând violent capul. Adevărul este că facem tot felul de presupuneri. Habar nu

avem când poate da colţul şi poate intra într-unul din… golurile astea de aer… filmele astea de groază, ce dracu’ sunt. Trebuie să-l scoatem de aici.

Scoase un hohot mic de râs în întuneric.

— O să ajungem să avem şi noi vedenii.

— Nu spune tâmpenii, zise el.

Şi în întunericul din cameră, văzu leii din tufe, bulucindu-se în jurul potecii pe care nu o mai străjuiau, ci o păzeau. Lei de noiembrie, înfometaţi. O sudoare rece îi acoperi fruntea.

— N-ai văzut nimic, nu-i aşa? îl întrebă ea. Adică atunci când te-ai dus în camera aia. Ai văzut ceva?

Leii dispăruseră. Acum vedea o perdea roz din plastic cu o formă întunecată în spatele ei. Uşa închisă. Plescăiturile înăbuşite, grăbite şi sunetele care puteau fi paşi care aleargă. Bătăile oribile, neregulate ale propriei sale inimi când se lupta cu şperaclul.

— Nimic, spuse el. Şi era adevărat.

Fusese prea încordat, nu-şi dăduse seama ce se întâmplase. Nu avusese ocazia să-şi analizeze gândurile în căutarea unei explicaţii logice pentru vânătăile de pe gâtul fiului său. Fusese şi el, la rândul său, destul de influenţabil. Halucinaţiile pot fi molipsitoare, uneori.

— Şi nu te-ai răzgândit? În legătură cu snowmobilul?

Pumnii i se încleştară strâns

(„Nu mă mai bate la cap!”)

în întuneric.

— Am spus că o s-o facem, nu? Acum culcă-te. A fost o zi lungă şi grea.

— Şi încă cum, spuse ea.

Se auzi foşnetul aşternuturilor când se întoarse spre el şi îl sărută pe umăr:

— Te iubesc, Jack.

— Şi eu te iubesc, zise el.

Dar rostise cuvintele doar din vârful buzelor. Ţinea încă pumnii strânşi. Erau ca nişte pietre la capătul braţelor!

Vena i se zbătea vizibil în mijlocul frunţii. Wendy nu spusese nicio vorbă despre ce urma să li se întâmple *după* ce ajungeau jos. Când petrecerea se va fi terminat. Nicio vorbă. Fusese Danny în sus şi Danny în jos şi Jack sunt atât de speriată. O, da, era speriată de bau-baul din dulap şi de umbrele care se mişcă pe perete, speriată rău. Dar nu ducea lipsă nici de motive reale de spaimă. Când vor ajunge la Sidewinder, vor avea numai şaizeci de dolari în buzunar şi hainele de pe ei. Nici măcar o maşină. Chiar dacă ar fi existat o casă de amanet în Sidewinder, ceea ce nu era cazul, n-ar fi avut nimic de amanetat în afară de inelul de logodnă cu diamant al lui Wendy, care costase nouăzeci de dolari, şi tranzistorul Sony. Cămătarul le-ar fi putut oferi douăzeci de dolari. Un cămătar *amabil.* Nu o să aibă de lucru – nici măcar cu jumătate de normă sau sezonier; poate doar să dea zăpada, pentru trei dolari strada. Şi-l imagina pe Jack Torrance, în vârstă de treizeci de ani, care publicase pe vremuri o nuvelă în revista *Esquire* şi care nutrise vise – în niciun caz vise neîntemeiate, era părerea lui – de a deveni un mare scriitor american în următorul deceniu, Jack Torrance cu o lopată închiriată de la Sidewinder Western Auto pe umăr, sunând la toate uşile… şi această imagine deveni mult mai clară decât leii din tufe şi îşi strânse şi mai tare pumnii, simţind unghiile pătrunzându-i în palme şi însângerându-le în răni mici, mistice, în formă de semilună. Jack Torrance, la coadă ca să-şi schimbe cei şaizeci de dolari pe cartele de alimente; Jack Torrance, din nou la coadă în faţa Bisericii Metodiste din Sidewinder ca să primească ajutoare şi priviri urâte din partea localnicilor. Jack Torrance explicându-i lui Al că pur şi simplu a trebuit să plece, a trebuit să oprească cazanul, a trebuit să părăsească hotelul *Overlook* şi tot ceea ce conţinea el pe mâna vandalilor sau a pungaşilor dotaţi cu sănii, pentru că Al, *attendez-vous,* Al sunt stafii, acolo sus şi i-au pus gând rău băiatului meu. La revedere, Al. Gânduri din Capitolul Patru, Vine primăvara şi pentru Jack Torrance.

Şi atunci? Ce va mai fi atunci? Puteau ajunge pe coasta de vest cu Volkswagenul, credea. Dacă-i va pune un filtru nou de benzină, poate că vor reuşi. După cincizeci de mile la vest, şoseaua începea să coboare şi puteai chiar să scoţi gărgăriţa din viteză şi să ajungi în Utah. În drum spre însorita Californie, tărâm al portocalelor şi al tuturor posibilităţilor. Un om ca el, cu un dosar atât de serios de alcoolic, bătăuş de studenţi şi vânător de stafii, va fi fără îndoială în stare să se învârtă acolo. Poţi să alegi ce vrei. Inginer şef – să scoţi din mlaştini autobuzele Greyhound. Industria automobilelor – să speli maşini, îmbrăcat într-un costum de cauciuc. Arta culinară, poate – să speli vase într-o speluncă. O slujbă ca aceasta i-ar susţine intelectul în nevoia sa de permanentă schimbare şi de cărţi de credit. „Pot să-ţi ofer douăzeci şi cinci de ore pe săptămână cu salariu minim”. Acestea erau melodii sinistre într-un an când pâinea costa şaizeci de cenţi bucata.

Începu să-i curgă sânge din palme. Ca stigmatele, o, da. Strânse şi mai tare pumnii, desfătându-se cu durerea pe care şi-o provoca. Soţia lui dormea alături, de ce nu? Nu mai era nicio problemă. Fusese de acord să-i ducă pe ea şi pe Danny departe de bau-baul cel mare şi rău şi nu mai era nicio problemă. „Aşa că vezi, Al, m-am gândit şi cel mai bun lucru ar fi fost să…”

(„o omor.”)

Gândul veni de nicăieri, despuiat şi fără ornamente. Impulsul de a o rostogoli din pat, goală, uimită, pe jumătate trezită; de a se năpusti asupra ei, de a-i apuca gâtul, ca o mlădiţă verde de plop, şi de a o sugruma, cu degetele mari apăsându-i traheea, celelalte degete pe capătul coloanei vertebrale, smucindu-i capul şi lovindu-l apoi de duşumea, într-una, pocnind, bătând, sfărâmând, zdrobind. Nervi şi năbădăi, păpuşico. Scuturã, zguduie şi doboară. O s-o facă să-şi ia doctoria. Până la ultima picătură. Până la ultima picătură amară.

Auzi ca prin vis un zgomot înăbuşit undeva în afara lumii sale interioare înfierbântate şi agitate. Privi spre capătul celălalt al camerei şi-l văzu pe Danny care se zvârcolea din nou, răsucindu-se în aşternut, mototolind cearşafurile. Băiatul scotea nişte gemete adânci, din gât, nişte sunete mici, captive. Ce coşmar mai avea? O femeie vânătă, moartă demult, se împleticea în urma lui prin coridoare labirintice de hotel? Ceva îi spunea că nu era vorba despre asta. Altceva îl urmărea pe Danny în vis. Ceva mult mai rău.

Zăvorul amar al emoţiilor sale fusese sfărâmat. Se ridică din pat şi se îndreptă spre băiat, simţindu-se ruşinat şi scârbit de sine însuşi. La Danny trebuia să se gândească, nu la Wendy, nici la el. Numai la Danny. Şi nu conta ce fel de explicaţii forţate ar fi găsit el faptelor. Ştia, în adâncul sufletului, că Danny trebuia să fie luat de acolo. Îndreptă păturile băiatului şi-l mai acoperi cu o cuvertură. Danny se liniştise din nou. Jack îi atinse fruntea adormită

(ce monştri zburdă în spatele acestor oase?)

şi i se păru că este caldă, dar nu chiar fierbinte. Şi dormea din nou liniştit acum. Straniu.

Se întoarse în pat şi încercă să adoarmă. Dar somnul nu voia să vină.

Era atât de nedrept ca lucrurile să ia întorsătura asta, erau urmăriţi de ghinion. Nu reuşiseră să scape de el venind aici sus. Mâine după-amiază, când vor ajunge în Sidewinder, această ocazie de aur se va fi evaporat. Ce s-ar întâmpla însă dacă nu ar coborî, dacă ar rămâne cumva aici? Piesa va fi terminată. Într-un fel sau altul, o să-i agaţe un sfârşit. Propria sa nesiguranţă cu privire la personaje putea adăuga o idee de ambiguitate finalului gândit iniţial. Poate chiar o să-i aducă ceva bani, nu era deloc imposibil.

Chiar şi fără asta, poate că Al va reuşi să-i convingă pe cei de la Stovington să-l reangajeze. Desigur că va începe o perioadă de probă, poate chiar trei ani, dar dacă va reuşi să se abţină de la băutură şi să continue să scrie, s-ar putea să nici nu aibă nevoie să stea trei ani la Stovington. Sigur că

mai înainte nu-i păsase prea mult de Stovington, se simţise sufocat, îngropat de viu, însă aceasta era o reacţie imatură. În plus, cum putea un om să se bucure de meseria sa de profesor când la fiecare două-trei zile preda primele trei cursuri cu o mahmureală îngrozitoare? Nu s-ar mai întâmpla la fel acum. Va fi capabil să-şi manevreze responsabilităţile mult mai bine. Era sigur.

Undeva, în mijlocul acestui gând, imaginile începură să se fragmenteze şi alunecă în somn. Ultimul gând îl urmă în adâncuri ca un ecou de clopot:

„Se părea că mi-aş putea găsi liniştea aici. În sfârşit. Numai dacă m-ar lăsa”.

Când se trezi, era în baia Camerei 217.

(mers în somn din nou, de ce?, aici nu sunt aparate de radio pe care să le sparg).

Lumina era aprinsă în baie, camera era în întuneric. Perdeaua era trasă în jurul căzii lungi, aşezată pe picioare cu gheare. Preşul de pe jos era încreţit şi ud.

I se făcu frică, dar tocmai calitatea de vis a fricii sale îi spunea că aceste lucruri nu se petrec cu adevărat. Şi nu pot conţine teamă. Atât de multe lucruri de la *Overlook* păreau a fi vise.

Se îndreptă spre cadă, fără să vrea, dar incapabil să se întoarcă.

Cu o mişcare bruscă trase perdeaua.

Întins în cadă, gol, plutind aproape fără greutate în apă, stătea George Hatfield, cu un cuţit înfipt în piept. Apa din jur era trandafirie. Ochii lui George erau închişi. Penisul flasc îi plutea ca iarba de mare.

— George… se auzi spunând.

Atunci ochii lui George se deschiseră. Erau argintii, deloc omeneşti. Mâinile lui George, albe şi spongioase, găsiră marginile căzii. Se ridică. Cuţitul îi stătea înfipt în piept, la distanţă egală de cele două mameloane. Rana nu avea margini.

— Ai dat cronometrul înainte, îi spuse George cel cu ochi de argint.

— Nu, George, nu l-am dat. Eu…

— Nu mă bâlbâi.

Acum George era în picioare, fixându-l încă mânios cu privirea aceea argintie, inumană, dar colţurile gurii îi erau curbate într-un rânjet încremenit. Trecu un picior peste marginea de porţelan a căzii. Un picior alb şi zbârcit coborî pe preşul de baie.

— Mai întâi ai încercat să mă calci cu maşina când mergeam pe bicicletă, şi după aia ai dat cronometrul înainte şi după aia m-ai înjunghiat, *dar tot nu mă bâlbâi.*

George venea ameninţător înspre el, cu mâinile întinse, degetele uşor curbate. Mirosea a umezeală şi a mucegai, ca frunzele după ploaie.

— Era spre binele tău, spuse Jack dându-se un pas înapoi. Am dat cronometrul înainte pentru binele tău. Mai mult: întâmplător ştiu că ai copiat la ultimul examen.

— Nu copiez… şi nu mă bâlbâi.

Mâinile lui George îi atinseră gâtul.

Jack se întoarse şi o luă la fugă, alergând cu acea încetineală lipsită de gravitaţie care este atât de obişnuită în vis.

— Ba da! Ai copiat! ţipă Jack înfricoşat şi mânios traversând dormitorul/cameră de zi în întuneric. O să ţi-o dovedesc!

Din nou mâinile lui George pe gâtul lui. Inima lui Jack umflându-se de atâta groază, încât era pe punctul să plesnească. Şi apoi, în sfârşit, mâna îi atinse clanţa, o răsuci şi dădu uşa de perete. Se năpusti afară, dar nu în holul de la etajul al doilea, ci în subsol, în spatele arcadei. Becul năclăit de pânze de păianjen era aprins. Scaunul de campanie, gol, era aşezat dedesubt. Şi de jur împrejur lăzi şi teancuri de facturi şi registre şi Dumnezeu ştie ce altceva. Simţi cum îl inundă un val de uşurare.

— O să-l găsesc! se auzi strigând.

Apucă o cutie de carton umedă şi mucegăită; i se rupse în mâini, revărsând o cascadă de petice îngălbenite de hârtie.

— E pe-aici pe undeva! *O să-l găsesc!*

Îşi vârî adânc mâinile în maldărul de hârtii şi scoase cu o mână un cuib de viespi, iar cu mâna cealaltă un cronometru. Cronometrul ticăia. De el era ataşat o bucată de cablu electric, iar la capătul celălalt al cablului, era o legătură de dinamită.

— *Uite!* urlă. *Uite, ia-o!*

Uşurarea se transformă în triumf. Realizase mai mult decât să scape de George; învinsese. Având aceste talismane în mâini, George n-ar fi îndrăznit să-l mai atingă vreodată. George va fugi îngrozit.

Începu să se răsucească, astfel încât să-l poată privi pe George, şi atunci mâinile lui George i-au cuprins gâtul, strângându-l, oprindu-i respiraţia, zăgăzuindu-i-o complet după o ultimă suflare şuierată.

— *Nu mă bâlbâi,* şopti George din spatele lui.

Scăpă din mâini cuibul de viespi, iar viespile se năpustiră afară într-un val înfuriat, gălbui-maroniu. Plămânii îi luaseră foc. Privirea împăienjenită i se opri asupra cronometrului şi senzaţia de triumf îi reveni, împreună cu un talaz înspumat de mânie îndreptăţită. În loc să lege cronometrul de dinamită, cablul era prins de măciulia aurie a unui baston negru şi solid, ca acela pe care îl folosise tatăl său după accidentul cu camionul de la lăptărie.

Îl înşfăcă şi cablul se desprinse. Bastonul greu părea a fi la locul lui în mâinile sale. Îl repezi peste umăr. Ridicându-l, lovi sârma de care era atârnat becul şi acesta începu să se balanseze, făcând umbrele tainice ale camerei să se legene monstruos pe podea şi pe pereţi. Coborând, bastonul lovi ceva mult mai dur. George ţipă. Slăbi încleştarea pe gâtul lui Jack.

Se smulse din mâinile lui George şi se răsuci spre el. George căzuse în genunchi, cu capul aplecat, încercând să şi-l protejeze cu mâinile. Sângele îi ţâşnea printre degete.

— Vă rog, şopti umil George. Opriţi-vă, domnule Torrance.

— Acum o să-ţi iei doctoria, grohăi Jack. Pe Dumnezeul meu, acum o s-o iei. Puiule. Javră nenorocită. Chiar acum. Până la ultima picătură. Până la ultima picătură blestemată.

Şi în timp ce lumina se legăna deasupra lui, iar umbrele dansau pe pereţi, roti bastonul coborându-l iar şi iar, mişcând braţul în sus şi în jos ca un automat. Degetele însângerate ale lui George îi căzură de pe cap şi Jack îl lovi o dată, de două ori, de o sută de ori şi peste gât, peste umeri, şi peste spate şi peste mâini. Numai că bastonul nu era chiar un baston; părea a fi un ciocan de crichet cu mâner ornamentat. Un ciocan cu un capăt mai dur şi celălalt mai moale. Capătul activ era plin de sânge şi fire de păr. Iar sunetul plat, de ciocan plesnit în carne, fusese înlocuit de un bubuit cavernos, cu ecou şi reverberaţii. Propria lui voce căpătase aceeaşi calitate, devenise un muget dezarticulat. Şi totuşi, paradoxal, era mai slab, nedesluşit, iritat… de parcă ar fi fost beat.

Silueta prăbuşită în genunchi îşi ridică încet capul, într-o implorare mută. Chipul nu se mai distingea sub masca însângerată. Îşi pregăti ciocanul pentru lovitura de graţie şi începuse deja mişcarea asasină când văzu că figura din faţa lui nu era a lui George, ci a lui Danny. Era chipul fiului său.

— *Tăticule…*

Şi atunci ciocanul lovi, izbindu-l pe Danny chiar între ochi, închizându-i pentru totdeauna. Şi de undeva se auziră hohote de râs…

(! „Nu!”)

Îşi reveni lângă patul lui Danny, cu mâinile goale, iar trupul scăldat în sudoare. Strigătul său final se auzise numai în mintea lui. Îi dădu glas acum, în şoaptă.

— Nu. Nu, Danny. Niciodată.

Se întoarse în pat, clătinându-se pe picioare ce păreau a fi făcute din cauciuc. Wendy dormea dusă. Ceasornicul de

pe noptieră arăta ora cinci fără un sfert. A stat în pat, fără să reuşească să adoarmă, până la şapte, când Danny începu să se trezească. Atunci se sculă şi se îmbrăcă. Era timpul să coboare şi să controleze cazanul.

33. Snowmobilul

La un moment dat, după miezul nopţii, pe când toţi dormeau, ninsoarea se oprise, lăsând în urmă alţi douăzeci de centimetri proaspeţi pe crusta veche. Norii fuseseră împrăştiaţi de vânt, iar acum Jack stătea într-o coloană subţire şi prăfuită de lumină care intra pieziş prin fereastra magaziei.

Încăperea era lungă cam cât un vagon de marfă şi tot atât de înaltă. Mirosea a unsoare şi a ulei şi a benzină şi – miros vag, nostalgic – a iarbă dulce. Lângă peretele dinspre sud erau patru maşini de tăiat iarba, aliniate ca soldaţii la raport. La stânga lor erau înşirate sape, lopeţi pentru operaţii chirurgicale în gazon, un fierăstrău electric, foarfeca de grădină şi un catarg lung şi subţire din oţel, cu un steag roşu în vârf. Caddy, adu-mi bila în mai puţin de zece secunde şi-ţi dau un bănuţ. Da, *domnule.*

La peretele dinspre vest, pe care soarele dimineţii arunca raze piezişe, se aflau trei mese de ping-pong sprijinite una de cealaltă, asemenea unui castel şubrezit din cărţi de joc. Fileurile fuseseră scoase şi acum atârnau pe raftul de deasupra.

În colţ erau nişte greutăţi şi un set de crichet: porţile legate cu sârmă, bilele vopsite în culori strălucitoare, aşezate într-un fel de carton de ouă (ce găini ciudate aveţi aici, Watson… da, şi-ar mai trebui să vezi şi animalele de pe peluza din faţă, ha-ha) şi ciocanele, două seturi, puse pe raftul lor.

Se îndreptă spre ele, ocolind o baterie veche (care, fără îndoială că odinioară fusese folosită de microbuzul hotelului) şi un acumulator. Scoase din raft un ciocan cu mânerul scurt şi-l ridică în faţa lui, aidoma unui cavaler care îşi salută regele înainte de a pleca la bătălie.

Îi reveniră în minte fragmente din vis (din ce în ce mai neclar acum), ceva despre George Hatfield şi bastonul

tatălui său, suficiente însă ca să-l neliniştească şi, în mod cu totul absurd, să-l facă să se simtă vinovat pentru că ţine în mână un simplu ciocan vechi de crichet. Crichetul… trebuie să fi fost, pe vremuri, mai ales când era la mare modă, un joc cu totul special. Jack găsise în subsol un regulament pe jumătate putrezit, de la începutul anilor ’20 când la *Overlook* avusese loc Turneul Nord American de Crichet. Un joc cu totul şi cu totul special.

(„schizo”)

Se încruntă puţin, apoi zâmbi. Da, în acest sens era un joc schizo. Iar ciocanul era mărturia clară a acestui fapt. Un capăt moale şi un capăt tare. Joc de fineţe şi joc de forţă brută, atavică.

Roti ciocanul prin aer… huuuuup. Schiţă un surâs vag auzind şuieratul vârtos. Apoi îl puse la loc în raft şi se întoarse spre stânga. Ce văzu îl făcu să se încrunte din nou.

Snowmobilul era acolo, aproape în mijlocul magaziei. Părea destul de nou, fapt care nu-l impresionă câtuşi de puţin. Pe o latură a capotei motorului stătea scris *Bombardier Skidoo,* cu litere negre, înclinate în aşa fel încât să dea senzaţia de viteză. Tălpile uriaşe erau tot negre. În dreapta şi stânga capotei erau pictate dungi negre ca cele de pe maşinile de curse, dar fondul era un galben sarcastic, ţipător şi asta nu-i plăcea lui Jack. Aşezat acolo, în raftul construit de soarele dimineţii, cu trup galben, dungi negre, tălpi negre şi carlingă deschisă tapiţată în negru, părea o viespe mecanică monstruoasă. Probabil că atunci când funcţiona zbârnâia ca o viespe. Scâncind şi bâzâind şi gata să înţepe. Dar de fapt, cu ce să semene? Măcar nu naviga sub pavilion fals. Pentru că, după ce-şi va face treaba, o să-i doară tare rău. Pe toţi. Până la primăvară, familia Torrance o să sufere atât de mult, încât ceea ce-i făcuseră viespile lui Danny ar fi ca nişte dulci sărutări.

Îşi scoase batista din buzunarul de la spate, îşi şterse gura şi se îndreptă spre Skidoo. Se opri să-l privească, adâncindu-i-se acum cuta dintre sprâncene, şi-şi îndesă

batista înapoi în buzunar. O rafală neaşteptată de vânt izbi magazia, făcând-o să ofteze şi să scârţâie din toate încheieturile. Se uită pe fereastră şi văzu cum vântul spulberă un strat de cristale strălucitoare de zăpadă şi le poartă spre nămeţii din spatele hotelului, răsucindu-le mai întâi înspre cerul albastru.

Vântul se potoli şi privi din nou spre maşină. Era un obiect dezgustător, nici vorbă. Aproape că te aşteptai să vezi un ac lung şi flexibil ieşind din partea lui posterioară. Îi displăcuseră întotdeauna snowmobilele astea blestemate. Sfărâmă tăcerea de catedrală a iernii într-un milion de fragmente zornăitoare. Sperie animalele sălbatice. Emană nori albaştri uriaşi şi poluanţi de fum, te fac să tuşeşti, să te sufoci, să nu mai poţi respira. Poate că sunt ultima jucărie grotescă a erei învechite a combustibililor, oferită în dar de Crăciun unui copil de zece ani.

Îşi aminti de un articol pe care îl citise într-un ziar în Stovington, ceva care se petrecuse pe undeva în statul Maine. Un puşti cu un snowmobil, făcând pe nebunul pe un drum pe care nu mai fusese niciodată, cu mai mult de treizeci de mile pe oră. Noapte. Cu farurile stinse. Şi mai era acolo un lanţ legat de doi stâlpi de-a curmezişul drumului, cu un semn de TRECERE INTERZISĂ atârnat în mijloc. S-a spus că mai mult decât probabil copilul nu l-a văzut. Poate că luna intrase în nori. Şi lanţul l-a decapitat pur şi simplu. Când a citit articolul, Jack s-a simţit aproape bucuros, şi acum, privind la această maşinărie infernală, sentimentul îi reveni.

(Dacă n-ar fi vorba de Danny, mi-ar face o deosebită plăcere să înşfac unul din ciocanele astea, să deschid carlinga şi să lovesc până când?)

Fără să-şi dea seama îşi ţinuse respiraţia şi acum îi dădu drumul într-un oftat prelung. Wendy avea dreptate. Orice s-ar fi întâmplat, Wendy avea dreptate. Dacă ar fi ciomăgit maşina până ar fi crăpat, ar fi fost culmea nebuniei,

indiferent cât de plăcută i-ar fi părut nebunia aceasta. Ar fi fost ca şi când şi-ar fi omorât propriul fiu în bătaie.

— Spărgător împuţit de maşini[{5}], spuse el cu glas tare.

Ocoli maşina şi deşurubă buşonul de la rezervorul de benzină. Găsi o tijă de măsurat pe unul din rafturile care se întindeau de-a lungul pereţilor magaziei la înălţimea pieptului şi îl băgă înăuntru. Mai puţin de o jumătate de centimetru din tijă ieşi udă din rezervor. Nu era prea multă benzină, însă era suficientă ca să-şi dea seama dacă maşinăria aceea blestemată funcţiona. Putea pune mai multă benzină mai târziu din rezervorul Volkswagenului şi al microbuzului.

Înşurubă buşonul la loc şi deschise capota. Nu avea nici bujii, nici baterie. Se duse din nou la rafturi şi începu să cotrobăie prin ele, dând la o parte şurubelniţe şi chei fixe, un carburator vechi care fusese scos de pe o maşină de tuns iarba, cutii din plastic pline cu şuruburi şi cuie şi nituri de toate mărimile. Raftul era acoperit de un strat gros şi negricios de unsoare, iar praful acumulat de-a lungul anilor părea blana unui animal murdar. Îi era silă să-l atingă.

Descoperi o cutie mică şi pătată de ulei pe care era scris prescurtat cu creionul *Skid.* O scutură, auzi cum zăngănea ceva înăuntru. Bujii. Ridică una în lumină, încercând să-i aprecieze distanţa, fără să fie nevoie să caute şublerul. Pizda mă-sii, se gândi el cu ciudă şi aruncă bujia la loc în cutie. Dacă distanţa nu e bună, asta e, ghinion. Ghinion turbat.

În spatele uşii era un taburet. Îl trase, se aşează şi montă cele patru bujii, apoi potrivi şi cele patru căpăcele de cauciuc deasupra fiecăreia. Apoi îşi plimbă uşor degetele peste inductor. Şi râdeau de mine când am încercat să cânt la pian.

Înapoi la rafturi. De data aceasta nu a putut să găsească ce căuta: o baterie mică. Una cu trei sau patru elemenţi. Erau acolo chei de toate mărimile, o casetă plină cu burghie, saci cu îngrăşăminte chimice pentru gazon şi flori,

dar nici urmă de baterie pentru snowmobil. Numai că asta nu-l deranja câtuşi de puţin. De fapt, era chiar bucuros. Se simţea chiar uşurat Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, căpitane, dar n-am reuşit. Nu-i nimic, fiule. Am să cer să ţi se acorde Steaua de Argint şi medalia Snowmobilul Violet. Eşti o mândrie pentru regimentul tău. Mulţumesc domnule, să ştiţi că am încercat.

Începu să fluiere în timp ce încă mai cotrobăia prin rafturi. Melodia, de nerecunoscut – atât de fals cânta –, ieşea în aburi mici şi albi. Făcuse o inspecţie completă a rafturilor şi chestia căutată nu era acolo. Poate o şterpelise cineva. Poate chiar Watson. Râse. Vechea şmecherie. Câteva agrafe de birou, câteva topuri de hârtie, nimeni nu va simţi lipsa feţei ăsteia de masă… şi ce ziceţi de bateria asta minunată de snowmobil? Da, vine tocmai la ţanc. Arunc-o în sac. Delict de funcţionar, păpuşico. Toţi aveau degete lipicioase.

Se întoarse spre snowmobil şi-l lovi sănătos cu piciorul când trecu pe lângă el. Ei bine, şi cu asta, basta. Va trebui doar să-i spună lui Wendy îmi pare rău, iubito, dar…

Cutia era în colţ, lângă uşă. Taburetul fusese aşezat chiar deasupra ei. Pe capac scria cu creionul *Skid.*

O privi, cu zâmbetul murindu-i pe buze. Dar, domnule, priviţi, a venit cavaleria. Se pare că semnalele dumneavoastră de fum au fost totuşi recepţionate.

Nu era corect.

Fir-ar să fie, pur şi simplu nu era corect.

Ceva – noroc, soartă, Providenţă – încercase să-l salveze. Alt noroc, un noroc chior. Şi în ultima clipă a reintrat în scenă vechiul nostru prieten, nenorocul lui Jack Torrance. Jocul ăsta afurisit de cărţi nu se încheiase.

Indignarea, sub forma unui val uriaş, cenuşiu şi posac, îl făcu să se sufoce. Îşi încleştă din nou pumnii.

(„Nu-i corect, fir-ar să fie, nu-i corect!”)

De ce nu s-a uitat în altă parte? În oricare altă parte! De ce n-a avut gâtul înţepenit sau de ce nu l-a mâncat nasul

sau de ce nu i-a intrat ceva în ochi? O chestie măruntă. N-ar fi văzut niciodată bateria.

Ei bine, nici nu a văzut-o. Şi atât. Era o halucinaţie, cu nimic diferită de ceea ce se întâmplase ieri în faţa camerei de la etajul al doilea sau cu menajeria aia blestemată de arbuşti. O nălucire de moment, atâta tot. I-auzi, mi s-a părut că am văzut o baterie de snowmobil în colţul ăla. Nu-i nimic acolo. Nevroză de luptă, cred, domnule. Îmi pare rău. Nu te lăsa copleşit, fiule. Ni se întâmplă tuturor, mai devreme sau mai târziu.

Deschise uşa atât de tare încât aproape că o scoase din balamale şi-şi trase schiurile înăuntru. Erau acoperite cu zăpadă şi le izbi puternic de podea, stârnind un nor alb în jurul lor. Îşi puse schiul stâng în piciorul stâng… şi se opri.

Danny era afară, lângă platforma din spatele hotelului. Părea că încearcă să facă un om de zăpadă. Fără prea mult succes. Zăpada era prea îngheţată ca să se lase modelată. Cu toate acestea, încerca în continuare, ca un băiat bun ce era, o mogâldeaţă înfofolită până în vârful nasului, pe zăpada strălucitoare, sub un cer strălucitor. Purta căciula cu cozorocul răsucit la spate, ca un renumit jucător de baseball.

(„Pentru numele lui Dumnezeu, la ce te gândeai?”)

Răspunsul veni instantaneu.

(„La mine. Mă gândeam la mine”)

Îşi aminti cum stătuse în pat cu o noapte înainte şi cum, pe neaşteptate, începuse să se gândească la asasinarea soţiei sale.

Şi în clipa aceea, cum sta acolo îngenuncheat, i se limpeziră toate în minte. Hotelul *Overlook* nu acţiona asupra lui Danny. Acţiona asupra lui. Şi nu Danny era punctul slab, ci el. El era cel vulnerabil, cel care putea fi îndoit şi răsucit până când ceva plesnea.

(până când nu mă mai opun şi adorm… şi când fac asta dacă fac asta)

Îşi ridică privirea spre ferestre şi soarele îi răspunse cu o lumină aproape orbitoare, dar el nu-şi coborî ochii. Pentru prima oară observă cât de mult seamănă geamurile cu nişte ochi. Reflectau soarele şi păstrau întunericul. Nu la Danny se uitau. Ci la el.

În aceste secunde a înţeles tot. Exista un anumit desen în alb şi negru pe care-şi amintea că îl văzuse în copilărie, în timpul orei de catehism. Călugăriţa l-a prezentat pe un şevalet şi l-a numit miracolul lui Dumnezeu. Copiii din clasă l-au privit fără interes, văzând doar o amestecătură de alb şi negru, fără sens şi fără vreun model. Atunci, un copil din banca a treia a gâfâit: „E Iisus!” şi copilul acela a primit un exemplar din Noul Testament, nou-nouţ, şi un calendar, pentru că fusese primul. Ceilalţi s-au holbat şi mai tare. Unul câte unul au dat apoi răspunsuri asemănătoare, au gâfâit, s-au sufocat la fel, o fetiţă, aproape în extaz, a ţipat piţigăiat: *„Îl văd! Îl văd!”* Şi ea a primit un Nou Testament drept recompensă. Până la urmă toţi văzuseră chipul lui Iisus în nebunia aia de alb şi negru, cu excepţia lui Jack. S-a încordat cât a putut de tare, o parte din el speriată acum, altă parte gândind cu cinism că toţi ceilalţi se prefăcuseră, pur şi simplu pentru a-i face pe plac Surorii Beatrice, altă parte fiind în taină convinsă că el nu-l putea vedea pentru că Dumnezeu decretase că este cel mai rău păcătos din clasă. *„Nu-l vezi, Jacky?”* îl întrebase Sora Beatrice cu vocea ei tristă şi dulce. „Îţi văd ţâţele”, se gândise cu o disperare răutăcioasă. Începu să clatine capul, apoi cu o exaltare prefăcută zise *„Ba da, Îl văd! Uau! Este Iisus!”* Şi toţi ceilalţi din clasă au râs şi l-au aplaudat şi l-au făcut să se simtă triumfător, ruşinat şi speriat. Mai târziu, când a rămas în urma colegilor săi, care se căţăraseră la lumină, ieşind din subsolul bisericii şi hârjonindu-se pe străzi, a mai privit o dată harababura în alb şi negru fără nicio noimă pe care Sora Beatrice o lăsase pe şevalet. O detesta. Toţi se prefăcuseră, întocmai ca şi el, chiar şi călugăriţa însăşi. Era o escrocherie. „Căcat – draci – căcat”, a suduit el printre

dinţi şi, când s-a întors să plece, a văzut cu colţul ochiului chipul lui Iisus, trist şi înţelept. S-a întors brusc, cu inima în gât. Totul se potrivea şi el s-a uitat îndelung la desen, cu o uimire înfricoşată, incapabil să înţeleagă cum de nu-l recunoscuse de prima dată. Ochii, zigzagul de umbre de pe fruntea împovărată de griji, nasul drept, expresia blândă şi miloasă a gurii. Îl privea pe Jack Torrance. Ce fusese până atunci numai o mâzgăliturăfără sens, se transformase brusc într-o schiţă completă în alb şi negru a chipului lui Cristos, Domnul Nostru. Uimirea înfricoşată deveni teroare. Înjurase în faţa unui tablou al lui Iisus. Va fi blestemat. Va fi aruncat în iad laolaltă cu toţi păcătoşii. Chipul lui Cristos fusese acolo tot timpul. Tot timpul.

Acum, îngenuncheat în lumina soarelui şi urmărindu-şi fiul cum se joacă în umbra hotelului, îşi dădu seama că totul este adevărat. Hotelul îl voia pe Danny, poate că-i voia pe toţi, dar pe Danny sigur. Tufele într-adevăr se mişcaseră. Era o femeie moartă în Camera 217, femeie care poate era numai un spirit inofensiv, ca de altfel în majoritatea cazurilor, dar care acum devenise un pericol activ. Ca un fel de jucărie mecanică nefastă fusese învârtită şi pusă în mişcare chiar de mintea stranie a lui Danny… şi de propria lui minte. Watson îi spusese că un om a avut un atac pe terenul de crichet şi a murit pe loc? Sau Ullman? N-avea nicio importanţă. Se comisese un asasinat la etajul al treilea. Câte certuri, sinucideri, crize şi emoţii vechi? Câte crime? Bântuia oare Grady pe undeva prin aripa de vest cu toporul în mână, aşteptându-l pe Danny să-l pocnească, astfel încât să poată ieşi din lambriurile pereţilor?

Cercul de vânătăi umflate de pe gâtul lui Danny.

Licărirea sticlelor întrezărite în salonul părăsit.

Aparatul de radio.

Visele.

Albumul cu tăieturi din ziare pe care-l găsise în pivniţă.

(„Medoc, eşti aici? Am umblat din nou în somn, dragul meu…”)

Se ridică brusc, aruncând schiurile pe uşă. Tremura tot. Trânti uşa şi ridică cutia cu bateria snowmobilului. Îi alunecă printre degetele nesigure

(„O, doamne, să n-o fi crăpat”)

şi se rostogoli pe o parte. Deschise cutia de carton şi trase bateria afară, fără să se gândească la acidul care ar fi putut să se scurgă prin carcasa bateriei dacă aceasta s-ar fi crăpat. Dar nu se crăpase. Era întreagă. Un mic suspin îi scăpă de pe buze.

Ţinând bateria strâns la piept, o duse la *Skidoo* şi o puse la locul ei, în faţa motorului. Găsi o cheie franceză reglabilă pe unul din rafturi şi montă cablurile bateriei repede, fără nicio problemă. Bateria era încărcată; făcuse o scânteie şi scosese un norişor de ozon când Jack a pus ultimul cablu în borna lui. După ce a terminat treaba, s-a dat la o parte, ştergându-şi nervos mâinile de jacheta decolorată. Gata. Ar trebui să funcţioneze. Nu există niciun motiv care s-o împiedice. Absolut niciun motiv, decât că era o parte integrantă a hotelului *Overlook,* iar *Overlook* nu voia cu niciun chip să-i lase să plece. În niciun caz. *Overlook* se distra de minune. Avea de terorizat un băieţel, de semănat vrajbă între un bărbat şi femeia lui şi, dacă îşi juca mâna aşa cum trebuie, îi va face să ajungă să zburde prin holurile hotelului, ca umbrele solitare şi imateriale din romanele lui Shirley Jackson. Dar nu puteai fi singur la *Overlook,* o, nu, aveai mulţi tovarăşi aici. Însă nu exista niciun motiv real pentru care snowmobilul să nu pornească. Desigur, cu excepţia

(„Cu excepţia faptului că el tot nu voia să plece”) ’

da, cu această excepţie.

Se uită la *Skidoo,* răsuflarea ieşindu-i în norişori albi îngheţaţi. Voia ca lucrurile să rămână la locul lor. Când venise aici nu avusese nici cea mai mică îndoială. Ar fi fost o greşeală să coboare, ştiuse asta şi atunci. Wendy era pur şi simplu speriată de bau-baul convocat de un puşti isteric. Acum dintr-o dată îşi dădu seama ce simte. Era exact aşa

cum se întâmplase şi cu piesa lui, cu piesa lui blestemată. Nu-şi mai dădea seama de partea cui este, sau cum trebuie să se aranjeze lucrurile. Odată ce ai văzut chipul unui dumnezeu în harababura de alb şi negru rămâneai singur, nu te mai puteai preface că nu l-ai văzut. Alţii pot râde şi spune că nu-i nimic, că nu sunt decât nişte pete fără niciun înţeles, vă rog din suflet, arătaţi-mi oricând un tablou pictat de un maestru, numai că *tu* vei vedea întotdeauna chipul lui Cristos, Domnul Nostru uitându-se la tine. L-ai văzut într-o fracţiune de secundă iluminată, conştientul şi subconştientul amestecându-se în acel moment şocant al înţelegerii. Îl vei vedea întotdeauna. Ai fost blestemat să-l vezi întotdeauna.

(„Am umblat din nou în somn, dragul meu…”)

Totul fusese bine până când l-a văzut pe Danny jucându-se în zăpadă. Era vina lui Danny. Toate câte se întâmplaseră fuseseră din vina lui Danny. El era cel care avea „strălucirea” sau ce era chestia aia. Nu era strălucire, era o osândă. Dacă ar fi fost singur aici cu Wendy ar fi trecut iarna într-un mod destul de plăcut. Fără durere, fără nimic care să-i apese creierul.

(„Nu vreau să plec? Nu pot?”)

Overlook nu voia ca el să plece şi nici el nu voia. Nici chiar Danny. Poate că şi el era o parte din *Overlook* acum. Zici că noul îngrijitor scrie? Foarte bine, angajează-l. A venit vremea să povestim şi varianta noastră. Mai întâi însă, trebuie să scăpăm de femeie şi de mucosul ăla mic. Nimic nu trebuie să-l distragă. Noi nu…

Stătea acum lângă carlinga snowmobilului. Începuse din nou să-l doară capul. La ce concluzie a ajuns? Pleacă sau rămâne. Foarte simplu. Nu trebuie să complicăm inutil lucrurile. Să plecăm sau să rămânem?

Dacă plecăm, cât timp va trece până vei găsi groapa comună din Sidewinder? îl întrebă o voce lăuntrică. Locul acela întunecat cu un televizor păduchios şi cu şomeri nebărbieriţi şi cu figuri sinistre care-şi petrec timpul

urmărind meciuri? Unde urina de la toaleta bărbaţilor miroase de parcă ar fi veche de două mii de ani şi unde găseşti în permanenţă un chiştoc de Camel în closet? Unde berea costă treizeci de cenţi paharul şi îi pui sare ca să-i dai gust, iar tonomatul cântă numai cântece country vechi?

Cât timp? O, Doamne, îi era tare teamă că nu va dura mult!

— Nu pot să câştig, zise el, foarte încet.

Asta era. Era ca atunci când încerci să-ţi dai o pasienţă doar cu trei aşi.

Se aplecă brusc peste motorul maşinii şi smulse inductorul. Acesta ieşi dezgustător de uşor. Îl privi o clipă, apoi deschise uşa din spate a magaziei.

De aici i se înfăţişă toată panorama munţilor, frumoasă ca o carte poştală în strălucirea dimineţii. Un câmp de zăpadă netedă se întindea până la pini, pe distanţă de aproape o milă. Aruncă inductorul cât putu de departe. Şi acesta zbură mult mai departe decât ar fi fost normal.

A împrăştiat un nor de cristale de zăpadă în jur când a căzut. Iar adierea vântului a purtat granulele de zăpadă spre alte locuri de odihnă. Împrăştiaţi-vă, vă zic. Nu mai este nimic de văzut. S-a terminat. Împrăştiaţi-vă.

Se simţi împăcat.

Mai rămase câtva timp în pragul uşii, respirând aerul bun de munte, iar apoi o închise cu hotărâre şi se întoarse la cealaltă uşă ca să-i spună lui Wendy că nu mai pleacă. Pe drum se opri şi încinse o bătaie cu bulgări de zăpadă cu Danny.

34. Tufele

Era 29 noiembrie, la trei zile după Sărbătoarea Recunoştinţei. Săptămâna care trecuse fusese o săptămână bună iar masa de Ziua Recunoştinţei, cea mai bună din întreaga lor viaţă împreună. Wendy pregătise minunat curcanul şi toţi trei mâncaseră până aproape să plesnească, fără să dea gata nici măcar o jumătate din excelenta orătanie. Jack gemuse spunând că o să mănânce curcan tot restul iernii: curcan cu smântână, sandviciuri cu friptură de curcan, curcan cu tăiţei, curcan surpriză.

Nu, i-a spus Wendy zâmbind. Numai până la Crăciun. Apoi mâncăm clapon.

Jack şi Danny au gemut la unison.

Vânătăile de pe gâtul lui Danny mai trecuseră şi se părea că temerile lor trecuseră odată cu ele. În după-amiaza Zilei Recunoştinţei Wendy îl trăsese pe Danny cu sania, în timp ce Jack lucrase la piesă, care era acum aproape gata.

— Încă îţi mai este frică, amice? îl întrebase, neştiind cum să pună întrebarea mai pe ocolite.

— Da, răspunse el simplu. Dar acum stau numai în locurile sigure.

— Tăticul tău zice că mai devreme sau mai târziu pădurarii se vor întreba de ce nu luăm legătura cu ei prin aparatul de radio. Vor veni să vadă dacă s-a întâmplat ceva. Atunci am putea să coborâm. Tu şi cu mine. Şi să-l lăsăm pe tatăl tău să-şi petreacă toată iarna aici. Are motive serioase să-şi dorească să rămână. Într-un fel, amice… ştiu că e greu să înţelegi… suntem puşi la perete.

— Da, răspunse el evaziv.

În această după-amiază scânteietoare, ei doi se aflau la etaj şi Danny ştia că făcuseră dragoste. Moţăiau acum. Mai ştia că erau fericiţi. Mamei sale îi mai era puţin teamă, dar atitudinea tatălui său era ciudată. Era sentimentul că făcuse un lucru foarte dificil, şi-l făcuse bine. Dar Danny nu

vedea exact ce anume fusese acel lucru. Tatăl său îl păzea cu mare grijă, chiar şi în propria-i minte. Era oare posibil, se întreba Danny, să te bucuri că ai făcut ceva şi totuşi să-ţi fie atât de ruşine de ce ai făcut încât să încerci să nu te gândeşti la asta? Întrebarea îl neliniştea. Nu credea că aşa ceva este cu putinţă… într-o minte normală. Când încercase din răsputeri să-şi sondeze tatăl, a obţinut numai imaginea destul de ştearsă a unui obiect asemănător cu o caracatiţă, care se ridică rotindu-se spre cerul albastru şi neîndurător. Şi de ambele dăţi când se concentrase foarte tare ca să obţină această imagine, tăticul începuse să se holbeze la el într-un mod pătrunzător şi înfricoşător, de parcă ar fi ştiut ce făcea Danny.

Acum era în hol şi se pregătea să se ducă afară. Se juca mult afară, cu sania sau cu schiurile. Se simţea mai bine când ieşea din hotel. Atunci când stătea la soare, se simţea de parcă i-ar fi fost ridicată o greutate de pe umeri.

Trase un scaun, se urcă pe el, îşi luă canadiana şi pantalonii matlasaţi din dulapul din sala de bal, apoi se aşeză pe scaun ca să se îmbrace. Ghetele erau în cutie iar el şi le trase în picioare, limba furişându-i-se în colţul gurii când se concentră să-şi lege şireturile. Îşi mai trase mănuşile îmblănite şi masca de schi. Gata, acum putea să iasă.

Tropăi prin bucătărie până la uşa din spate, apoi se opri. Se plictisise să se tot joace în spate, iar în perioada aceasta a zilei umbra hotelului se întindea peste locul lui de joacă. Nu-i plăcea nici măcar să se afle în umbra hotelului. Se hotărî că era mult mai bine să-şi pună schiurile şi să se ducă la terenul de joacă. Dick Hallorann îl avertizase să nu se apropie de grădina englezească, însă nu-l deranja prea mult gândul la animalele din tufe. Erau acum îngropate sub nămeţi, şi nu distingea nimic, decât o umflătură vagă, ce putea fi capul iepurelui şi cozile leilor. Aşa cum erau cozile, ieşite din zăpadă, erau mai degrabă absurde decât înfricoşătoare.

Deschise uşa din spate şi-şi luă schiurile de pe platformă. Cinci minute mai târziu şi le punea în picioare pe terasa din faţă. Tăticul lui îi spusese că el (Danny) avea talent de schior – mişcare leneşă, târşâită, flexibilitatea gleznelor care împrăştiau praful fin de zăpadă – îi rămânea numai să-şi dezvolte muşchii coapselor, gambelor şi să-şi întărească gleznele. Danny descoperise că gleznele îi oboseau cel mai repede. Schiatul îţi solicita gleznele la fel de mult ca şi patinajul. Cam la cinci minute trebuia să se oprească, cu picioarele depărtate ca să se odihnească.

Dar n-a trebuit să se odihnească în drum spre terenul de joacă, pentru că acesta era numai în pantă. La mai puţin de zece minute după ce se luptase să se caţere peste movila monstruos de mare de zăpadă care fusese adunată în faţa terasei hotelului, stătea ţinându-se cu mâna înmănuşată de tobogan, fără măcar să gâfâie.

Terenul de joacă părea mult mai simpatic aşa, acoperit de zăpadă, decât fusese vreodată pe timpul toamnei. Semăna cu o sculptură dintr-un tărâm al basmelor. Leagănele îngheţaseră în poziţii ciudate, scaunele de la leagănele pentru copiii mai mari erau îngropate în zăpadă. Numai hornurile de la hotelul în miniatură erau deasupra nămeţilor,

(mi-aş dori să fie celălalt hotel îngropat aşa, însă nu cu noi înăuntru)

iar vârfurile tuburilor de ciment ieşeau la suprafaţă în două locuri, ca nişte igluuri de eschimoşi. Danny tropăi într-acolo, se aşează pe vine şi începu să sape. Nu după mult timp, descoperi gura întunecată a unuia din ele şi se strecură în tunelul cel rece. În închipuirea sa, era acum Patrick McGoohan, Agentul Secret (reluaseră filmul de două ori pe canalul Burlington, iar tăticul său nu a pierdut niciodată ocazia să-l revadă; mai bine nu se ducea la o petrecere şi stătea acasă şi se uita la *Agentul Secret* sau la *Răzbunătorii* iar Danny stătea mereu cu el) urmărit de agenţi KGB în Alpii elveţieni. Fuseseră avalanşe în zonă, iar

faimosul agent KGB, Slabbo, îşi omorâse iubita cu o săgeată otrăvită, însă pe undeva, în apropiere, trebuia să se afle maşina rusească antigravitaţională. Poate chiar la capătul acestui tunel. Îşi scoase pistolul automat şi merse de-a lungul tunelului din beton, cu ochi mari şi atenţi, cu răsuflarea ieşindu-i în aburi albicioşi.

Capătul opus al cilindrului din beton era blocat cu zăpadă, încercă să-şi sape drum prin ea şi fu uimit (şi puţin neliniştit) să-şi dea seama cât de tare era, aproape ca gheaţa din cauza frigului şi a greutăţii zăpezii de deasupra.

Jocul acesta al închipuirii se destrămă şi realiză brusc că se simţea închis şi devenise extrem de nervos în acest cilindru strâmt din beton. Îşi auzea respiraţia; era precipitată, umedă şi cavernoasă. Se afla sub zăpadă şi prin gaura pe care o săpase ca să intre, de-abia dacă pătrundea o rază de lumină. Dintr-o dată îşi dori mai mult decât orice să se afle iar afară la soare, dintr-o dată îşi aminti că tăticul şi mămica lui dorm şi nu ştiu unde se află, că dacă se surpă zăpada peste gaura săpată, va fi prins înăuntru şi că hotelul *Overlook* nu-l place.

Cu destulă greutate, Danny reuşi să se întoarcă şi se târî înapoi de-a lungul cilindrului de beton, cu schiurile bocănind în spate, cu palmele zdrobind sub ele frunze uscate de plop din toamna trecută. Tocmai ajunsese la capăt şi lumina rece căzu peste el, când zăpada *a cedat,* puţin numai, dar suficient să-i pudreze chipul şi să astupe deschizătura prin care se strecurase, lăsându-l în întuneric.

O clipă, creierul îi îngheţă într-o panică imensă şi nu putu să gândească. Apoi, ca de foarte departe, îşi auzi tatăl spunându-i că nu are voie să se joace pe maidanul de la Stovington, unde erau depozitate fiarele vechi, pentru că oameni fără cap îşi aruncau uneori frigiderele stricate acolo, uitând să le scoată uşile şi dacă intrai în vreunul şi se întâmpla ca uşa să se trântească, nu mai puteai să ieşi. Mureai în întuneric.

(N-ai vrea să păţeşti aşa ceva, nu, amice?)

(Nu, Tăticule).

Dar uite că se *întâmplase,* îi spuse gândul înnebunit de spaimă, se *întâmplase,* era în întuneric, era închis şi acolo era la fel de frig ca într-un frigider. Şi…

(„mai este ceva aici înăuntru cu mine”).

I se oprise respiraţia. O groază aproape somnolentă i se strecură în vine. Da. Da. Mai era ceva acolo înăuntru cu el, ceva îngrozitor pe care hotelul *Overlook* îl păstrase tocmai pentru o ocazie ca aceasta. Poate că era un păianjen uriaş care fusese îngropat sub frunzele moarte, sau un şobolan… sau poate cadavrul unui copil care murise aici, pe terenul de joacă. Se întâmplase oare vreodată aşa ceva? Da, era posibil. Îşi aminti de femeia din cada de baie. De sângele şi creierii împrăştiaţi pe peretele din Apartamentul Prezidenţial. De un copil, cu capul despicat în urma unei căzături din scrânciob, care acum se târăşte după el în întuneric, rânjind, căutându-şi un ultim tovarăş de joacă în lumea lui nesfârşită. Pentru totdeauna. Într-o clipă îl va auzi venind.

La capătul celălalt al cilindrului de ciment se auzi trosnetul sec de frunze moarte, de parcă ceva se furişa înspre el târâş, în patru labe. Dintr-o clipă în alta va simţi o mână rece care îi apucă glezna.

Gândul îl smulse din înlemnire. Acum săpa furios în zăpada căzută care astupase capătul cilindrului de ciment, aruncând înapoi printre picioare, ca un câine care îşi dezgroapă un os. O lumină albastră începu să se întrevadă prin zăpadă şi Danny îşi împinse trupul în sus, înspre ea, ca un scufundător care iese din ape adânci. Îşi frecă tot spatele de muchia superioară a cilindrului. Schiurile i se încurcaseră unul de altul. Îi intră zăpadă sub masca de ochi şi sub gulerul de la canadiană. Săpă în zăpadă, scurmă în ea. Părea că încearcă să-l ţină prizonier, să-l tragă înăuntru, înapoi în cilindrul de ciment unde se afla lucrul acela nevăzut, care făcea frunzele să trosnească şi să-l ţină acolo. Pentru totdeauna.

Reuşi să iasă, cu faţa ridicată spre soare, târându-se prin zăpadă, târându-se departe de cilindrul pe jumătate îngropat, respirând sacadat, pudrat de zăpadă, alb ca o mască de circ, o mască a terorii vii. Şchiopătă până la leagăne şi se aşează să-şi aranjeze schiurile şi să-şi tragă răsuflarea. În timp ce-şi verifica legăturile, nu-şi luă nicio clipă ochii de la gura cilindrului. Aştepta să vadă dacă va ieşi ceva de acolo. Nu a ieşit nimic, şi după trei-patru minute, respiraţia lui Danny începu sa se mai liniştească. Orice ar fi fost, nu suporta lumina soarelui. Era închis acolo, poate că era în stare să iasă numai când era întuneric… sau când ambele capete ale acestei închisori tubulare erau astupate cu zăpadă.

(„dar acum sunt în siguranţă sunt în siguranţă o să mă întorc pentru că acum sunt”)

Un zgomot înăbuşit se auzi în spatele lui. Se întoarse spre hotel şi privi. Dar… Dar chiar înainte de a se uita

(„Poţi să vezi indienii din desenul acesta?”)

ştia ce urmează să vadă, pentru că ştia ce reprezenta acel sunet moale, înăbuşit. Era un bloc mare de zăpadă care căzuse şi scosese acelaşi zgomot ca atunci când cădea de pe acoperişul hotelului.

(„Poţi să vezi?…”)

Da. Putea. Zăpada căzuse de pe câinele decupat în tufe. Când venise, mai devreme, fusese numai o masă inofensivă de zăpadă lângă terenul de joacă. Acum se ivise o pată absurdă de verde pe albul orbitor. Stătea în două labe ca şi când ar fi cerut o coajă de pâine sau o bucăţică de zahăr.

Dar de data asta nu va intra în panică, îşi va păstra sângele rece. Pentru că acum nu era prins în cursă într-un loc întunecos. Se afla afară, la soare. Şi nu era vorba decât de un câine. Este destul de cald astăzi, gândi el cu speranţă. Poate că soarele a topit destulă zăpadă de pe câinele ăla şi restul a căzut grămadă. Poate că asta este explicaţia.

(„Nu te duce acolo… fereşte-te de locul acela”)

Îşi strânse cât putea de bine legăturile schiurilor. Se ridică şi privi înapoi înspre cilindrul de ciment, îngropat aproape în întregime sub zăpadă şi ce văzu la capătul pe unde ieşise îi îngheţă inima. Era o pată circulară întunecată la capăt, o cută de umbră care marca gaura pe care o săpase ca să poată intra. Acum, în ciuda strălucirii zăpezii, i se păru că vede ceva acolo. Ceva care se mişca. O mână. O mână care făcea semne. Mâna unui copil nefericit, disperat. O mână care făcea semne, o mână care implora, mâna cuiva care se îneacă.

(„Salvează-mă O te rog salvează-mă. Dacă nu poţi să mă salvezi cel puţin vino şi joacă-te cu mine… Pentru totdeauna. Şi pentru totdeauna. Şi pentru totdeauna”)

— Nu, şopti răguşit Danny.

Cuvântul îi căzu uscat şi gol de pe buzele crăpate. Îşi simţea acum mintea şovăind, încercând să se detaşeze, aşa cum se întâmplase atunci când femeia din cameră a… nu, mai bine să nu se gândească la asta.

Se apucă bine de corzile realităţii şi le ţinu strâns. Trebuia să iasă de aici. Concentrează-te asupra acestui lucru. Păstrează-ţi calmul. Fii ca Agentul Secret. Ar plânge oare Patrick McGoohan şi ar face pipi pe el ca un bebeluş?

Ar face oare tăticul lui aşa ceva?

Gândurile acestea îl liniştiră întrucâtva.

Din spate se auzi din nou zgomotul înăbuşit de zăpadă care cade. Se întoarse şi văzu capul uneia din tufele-lei ieşind acum din zăpadă, arătându-i colţii. Era mai aproape decât ar fi trebuit, aproape lângă portiţa terenului de joacă.

Groaza începu să-şi facă iar loc şi el o înăbuşi. El era Agentul Secret şi va scăpa.

Începu să-şi facă drum spre ieşirea din terenul de joacă, ocolind aşa cum făcuse şi tatăl său în ziua primei ninsori. Se concentră asupra schiurilor. Paşi mari, înceţi. Nu-ţi ridica prea mult piciorul, pentru că altfel o să te dezechilibrezi. Mişcă-ţi gleznele şi taie zăpada. Ajunse în colţul terenului de joacă. Nămeţii erau înalţi şi aici şi fu în stare să păşească

peste gard. Îl trecuse deja jumătate, când căzu pe burtă aproape deoarece schiul de pe piciorul rămas în urmă se încurcase în barele gardului. Se aplecă mult înainte, dând disperat din mâini, amintindu-şi cât de greu este să te ridici dacă ai căzut.

Din dreapta veni acelaşi sunet înăbuşit, blocuri de zăpadă care cad. Privi în direcţia aceea şi văzu ceilalţi doi lei, scuturaţi de zăpadă până în vârful labelor, unul lângă celălalt, cam la şaizeci de paşi distanţă. Găurile verzi care le ţineau loc de ochi erau fixate asupra lui. Câinele îşi întoarse capul.

(„Se întâmplă numai când te uiţi”)

— O! Hei…

Schiurile i se încurcară unul de celălalt şi se prăbuşi în zăpadă, în ciuda eforturilor disperate de a-şi păstra echilibrul. Mai multă zăpadă îi intră în glugă şi pe gât şi în cizme. Se luptă să iasă din zăpadă şi încercă să-şi descurce schiurile cu inima zbătându-i-se nebuneşte în piept acum,

(„Agentul Secret, ţine minte că eşti Agentul Secret”)

se dezechilibră din nou şi căzu pe spate de data aceasta. O clipă a stat întins, privind cerul şi gândindu-se că ar fi mai simplu să renunţe.

Apoi se gândi la lucrul acela din tunelul de ciment şi îşi dădu seama că nu poate. Reuşi să se ridice în picioare şi se uită la grădina englezească. Toţi cei trei lei erau strânşi unul lângă altul acum, la mai puţin de doisprezece metri distanţă. Câinele se retrăsese spre stânga lor, de parcă ar fi vrut să blocheze retragerea lui Danny. Nu mai aveau niciun strop de zăpadă pe ei cu excepţia unei pudre albe în jurul gâturilor şi boturilor. Toţi îl priveau fix.

Acum răsuflarea îi era precipitată, iar panica era ca un şobolan înspăimântat în spatele frunţii sale, răsucindu-se şi rozând. Luptă cu panica şi luptă şi cu schiurile.

(„Vocea tatălui: Nu, nu te lupta cu ele, amice. Mergi pe ele de parcă ar fi propriile tale picioare. Mergi *cu ele”)*

(„Da, tati”)

Porni din nou încercând să recapete ritmul degajat pe care-l exersase cu tatăl său. Reuşi, încetul cu încetul, numai că odată cu ritmul descoperi şi cât de obosit era, cât de mult îl extenuase frica. Tendoanele coapselor şi gambelor şi gleznelor îi tremurau şi erau încinse. În faţă vedea hotelul *Overlook,* batjocoritor de îndepărtat, părând a se holba la el cu ferestrele cele multe, de parcă ar fi urmărit un fel de concurs, care-l interesa însă prea puţin.

Danny se uită înapoi peste umăr, iar respiraţia lui grăbită se opri o clipă şi apoi îşi acceleră şi mai mult ritmul. Leul cel mai apropiat era numai la vreo şapte metri în urmă, luând în piept zăpada, ca un câine care se bălăceşte într-un lac. Ceilalţi doi îl încadrau din stânga şi din dreapta. Erau ca un pluton în patrulare, cu câinele, încă mai departe în stânga lor, cercetaşul. Leul care era cel mai aproape avea capul aplecat. Umerii i se ridicau puternici deasupra grumazului. Coada o ţinea în sus, de parcă chiar înainte ca el să se întoarcă şi să privească, ar fi şfichiuit cu ea aerul. Se gândi că seamănă cu o pisică uriaşă care se distra jucându-se cu un şoricel înainte să-l omoare

(„… cad…”)

Nu, ar fi fost mort dacă ar fi căzut. N-o să-l lase în veci să se ridice. Se vor năpusti. Dădu nebuneşte din mâini şi păşi repede înainte, centrul său de echilibru dansându-i prin faţa nasului. Îl prinse şi se grăbi mai departe, aruncând priviri rapide peste umăr. Aerul îi şuiera prin gâtlejul uscat ca nişte cioburi fierbinţi de sticlă.

Lumea lui se redusese la zăpada orbitoare, tufele verzi şi foşnetul schiurilor. Şi încă ceva. Un sunet slab, înăbuşit, de paşi prin zăpadă. Încercă să se grăbească şi mai tare şi nu reuşi. Acum traversa parcarea acoperită cu zăpadă, un băieţel cu faţa aproape îngropată în umbra pe care o făcea gluga de la canadiană. După-amiaza era liniştită şi luminoasă.

Când privi din nou în urmă, primul leu se afla numai la doi metri distanţă. Rânjea. Avea gura deschisă şi era

încordat ca un arc. În spatele lui şi al celorlalţi se putea vedea iepurele, cu capul ieşind-i acum din zăpadă, verde intens, de parcă şi-ar fi descoperit chipul inexpresiv şi oribil ca să urmărească sfârşitul vânătorii.

Acum, pe peluza din faţa hotelului *Overlook,* între parcarea circulară şi terasă, dădu frâu panicii şi începu să alerge cu stângăcie pe schiuri, fără să mai îndrăznească să se uite înapoi, tot avansând cu braţele întinse înainte ca un orb care pipăie eventualele obstacole. Gluga îi căzuse, descoperindu-i chipul, alb ca varul, cu pete de febră în obraji, cu ochii ieşindu-i din orbite de groază. Terasa era acum foarte aproape.

În spate auzi zgomotul neaşteptat şi dur în momentul când ceva sări.

Căzu pe treptele terasei, urlând fără să scoată vreun sunet şi se căţără pe ele în patru labe, cu schiurile clămpănind strâmbe.

Un şuierat despică aerul şi simţi dintr-o dată o durere înfiorătoare în picior. Sunetul de pânză sfâşiată. Şi altceva care ar fi putu să fie – *ar fi trebuit să fie* – numai în mintea lui.

Un răget furios.

Miros de sânge şi de cetină.

Căzu pe terasă cât era de lung, suspinând răguşit, simţind pe limbă gustul concentrat şi metalic de cupru. Inima bătea să-i sară din piept. Din nas îi curgea un firicel de sânge.

Nu şi-a dat seama cât timp a zăcut întins acolo, până când uşile hotelului s-au deschis şi Jack se năpusti afară, numai în pantaloni şi cu papuci în picioare. Wendy era în spatele lui.

— Danny! strigă ea.

— Amice! Danny, pentru numele lui Dumnezeu! Ce s-a întâmplat? Ce?

Tăticul îl ajută să se ridice. Pantalonii erau sfâşiaţi sub genunchi. Şi ciorapii de lână fuseseră sfâşiaţi iar gamba îi

era zgâriată superficial… de parcă ar fi încercat să-şi facă loc printr-un gard viu des şi crengile l-ar fi înţepat.

Privi peste umăr. Departe, după pajiştea netedă, se vedeau câteva movile acoperite cu zăpadă. Animalele din tufe. Între ei şi terenul de joacă. Între ei şi şosea.

I se înmuiaseră picioarele. Jack îl prinse. Începu să plângă.

35. Holul

Le-a povestit absolut tot, mai puţin ce se întâmplase când zăpada blocase ieşirea din tunelul de ciment. Nu se putea hotărî să repete. Şi nici nu cunoştea cuvintele potrivite ca să exprime senzaţia letargică de teroare pe care o avusese când a auzit cum frunzele uscate de plop încep să foşnească tainic în întunericul rece. Dar le-a spus despre sunetul înăbuşit al grămezilor de zăpadă care cădeau. Despre leul cu capul mare şi umeri proeminenţi care-şi croia drum prin zăpadă în urmărirea lui. Le-a povestit până şi despre cum îşi întorsese iepurele capul ca să urmărească finalul.

Se aflau în hol toţi trei. Jack făcuse un foc mare în şemineu. Danny stătea înfofolit într-o pătură pe canapeaua pe care, odinioară, cu un milion de ani în urmă, stătuseră trei călugăriţe, râzând ca nişte fetişcane în timp ce aşteptau să se mai scurgă coada de la recepţie. Sorbea o supă fierbinte cu tăiţei dintr-o ceaşcă. Wendy era aşezată lângă el şi-l mângâia pe păr. Jack şedea pe jos, cu chipul din ce în ce mai împietrit, din ce în ce mai rigid, pe măsură ce Danny îşi spunea povestea. De două ori şi-a scos batista din buzunarul de la spate şi şi-a şters cu ea buzele inflamate.

— Atunci m-au urmărit, isprăvi el.

Jack se ridică şi se duse la fereastră, cu spatele la ei.

Îşi privi mama:

— M-au urmărit până la terasă.

Se străduia să-şi păstreze vocea calmă pentru că dacă era calm poate că îl vor crede. Domnul Stenger nu fusese calm. Începuse să plângă şi nu fusese în stare să se oprească, aşa că OAMENII CU HAINE ALBE veniseră să-l ia, pentru că dacă nu te puteai opri din plâns, înseamnă că-ţi LIPSEŞTE O DOAGĂ – şi când o să te întorci? NU ŞTIE NIMENI. Canadiana şi pantalonii şi schiurile pline cu zăpadă stăteau pe covor, chiar lângă uşile duble.

(„Nu o să plâng nu o să-mi dau voie să plâng”)

Şi era de părere că poate face asta, numai că nu se putea opri din tremurat. Se uită la foc şi aşteptă ca tăticul lui să spună ceva. Flăcări enorme, galbene, dansau în vatra din piatră negricioasă. Un nod într-o bucată de lemn de pin pocni şi scânteile se înălţară pe horn.

— Danny, vino aici.

Jack se întoarse cu faţa la el. Chipul său încă mai avea expresia aceea îngheţată, funestă. Lui Danny nu-i făcea plăcere să-l privească.

— Jack…

— Vreau numai să vină puţin băiatul până aici.

Danny coborî de pe canapea şi se apropie de tăticul lui.

— Aşa, băiete. Ce vezi tu acum?

Danny ştiuse ce o să vadă, chiar înainte de a ajunge lângă fereastră. După împânzeala de urme de cizme, de sanie şi de schiuri, care marcau zona lor obişnuită de activitate în aer liber, câmpul de omăt care acoperea pajiştea hotelului *Overlook* cobora uşor spre grădina englezească şi terenul de joacă de alături. Era mutilat numai de două seturi de urme, unul din ele mergea în linie dreaptă de la terasă la terenul de joacă, celălalt, o linie lungă şi întortocheată pe drumul înapoi.

— Numai urmele mele, tati, dar…

— Ce zici de tufe, Danny?

Buzele lui Danny începură să tremure. O să plângă. Dacă nu mai putea să se oprească, ce se va întâmpla?

(„n-o să plâng N-O SĂ PLÂNG, NU, NU, NU, NU”)

— Acoperite de zăpadă, şopti. Dar, tăticule…

— Ce zici? Nu te-am auzit!

— Jack, ce faci, îl interoghezi? Nu vezi că e tulburat, e…

— Taci din gură! Ei, Danny?

— M-au zgâriat, tati. Piciorul meu…

— Probabil că ţi-ai zgâriat singur piciorul în crusta de zăpadă.

Şi atunci Wendy se aşează între ei, palidă şi furioasă.

— Ce încerci să-l faci să spună? îl întrebă. Să mărturisească că a comis o crimă? *Ce s-a întâmplat cu tine?*

Privirea stranie din ochii săi păru să se risipească atunci.

— Încerc să-l fac să vadă diferenţa dintre ceva real şi o halucinaţie, atâta tot.

Se lăsă pe vine lângă Danny, ca să-l poată privi în ochi, şi apoi îl strânse tare în braţe:

— Danny, nu s-a întâmplat de fapt nimic. Bine? A fost pur şi simplu una din transele pe care le ai câteodată. Atâta tot.

— Tăticule?

— Ce e, Dan?

— Nu mi-am tăiat piciorul în crustă. Nu e nicio crustă. Zăpada e afânată. Ştii bine că nici bulgări nu poţi să faci. Ţii minte când am vrut să ne batem cu bulgări şi n-am putut?

Simţi cum tatăl său se încordează:

— Atunci pe treptele terasei.

Danny se desprinse din îmbrăţişare. Îşi dăduse brusc seama. I se luminase mintea dintr-o dată, aşa cum se întâmpla uneori, aşa cum se întâmplase cu femeia care voia să intre în pantalonii barbarului cu costum gri. Îşi privi tatăl cu ochii mari:

— Ştii că spun adevărul, şopti şocat.

— Danny… faţa lui Jack se înăspri.

— Ştii pentru că ai văzut…

Sunetul palmei deschise a lui Jack care lovi obrazul lui Danny a fost slab, deloc dramatic. Capul băiatului se clătină, amprenta rămase ca o marcă roşie pe obraz.

Wendy gemu.

O clipă rămaseră nemişcaţi, toţi trei, apoi Jack îşi apucă fiul şi zise:

— Danny, iartă-mă, ai păţit ceva, amice?

— L-ai lovit, ticălosule, strigă Wendy. Ticălos infect!

Apucă cealaltă mână a lui Danny şi pentru câteva clipe băiatul fu smuls dintr-o parte în alta.

— *O, vă rog nu mai trageţi de mine!* ţipă la ei, cu atâta jale în glas, încât îi dădură drumul amândoi, şi atunci

lacrimile n-au mai putut fi stăpânite şi se prăbuşi, plângând între canapea şi fereastră, cu părinţii privindu-l neajutoraţi, aşa cum privesc copiii la o jucărie stricată pentru a hotărî cui aparţine. În şemineu explodă alt nod într-o bucată de lemn, ca o grenadă, făcându-i să tresară.

Wendy îi dăduse o aspirină şi Jack îl băgă în pat şi-l înveli. Adormi aproape imediat, ţinându-şi degetul în gură.

— Nu-mi place, spuse ea. Este o revenire.

Jack nu răspunse.

Îl privi blând, fără mânie, dar şi fără surâs.

— Vrei să-mi cer scuze că te-am făcut ticălos? Bine, îmi cer scuze. Îmi pare rău. Dar nu ar fi trebuit să-l loveşti.

— Ştiu, mormăi el. Ştiu asta. Nu ştiu ce dracu' m-a apucat.

— Ai promis că n-o să-l mai loveşti niciodată.

O privi furios şi apoi toată furia i se topi. Pe neaşteptate, cu milă şi oroare, văzu cum va arăta Jack când va fi bătrân. Nu-l mai văzuse aşa niciodată până atunci.

(? cum?)

Învins, îşi răspunse singură. Pare *înfrânt.*

El zise:

— Întotdeauna am crezut că pot să mă ţin de cuvânt.

Se apropie de el şi-l apucă de braţ.

— Gata, s-a terminat. Şi când o să vină pădurarul să vadă ce facem, o să-i spunem că vrem să coborâm cu toţii. Bine?

— Bine, spuse Jack şi, cel puţin în clipa aceea, era sincer. Aşa cum fusese întotdeauna sincer în dimineţile acelea „de după", când îşi vedea chipul palid şi tras în oglinda de la baie: „O să mă opresc, o să încetez, o să termin". Dar dimineaţa trecea în după-amiază iar după-amiezile se simţea puţin mai bine. Şi după-amiaza trecea în noapte. Aşa cum a spus un mare gânditor al secolului nostru, „noaptea trebuie să se lase".

Descoperi că îşi doreşte ca Wendy să-l întrebe despre tufe, să-l întrebe ce voise Danny să spună când a zis *Ştii*

pentru că ai văzut... Dacă ar face-o, i-ar spune tot. Tot. Despre tufe, despre femeia din cameră, chiar şi despre furtunul care părea să-şi fi schimbat poziţia. Dar oare unde se putea opri mărturisirea? Putea să-i spună că aruncase inductorul şi că acum ar fi putut fi cu toţii în Sidewinder dacă n-ar fi făcut asta?

În schimb, ea a spus:

— Vrei o ceaşcă cu ceai?

— Da. Mi-ar face bine.

Se duse la uşă şi se opri acolo, masându-şi braţele prin tricou.

— Sunt la fel de vinovată ca şi tine, spuse. Ce făceam noi când el avea acel... vis sau ce era?

— Wendy...

— Dormeam, continuă ea. Dormeam ca o pereche de adolescenţi care îşi potoliseră într-un mod agreabil mâncărimile.

— Încetează, spuse el. S-a terminat.

— Nu, răspunse Wendy şi-i aruncă un zâmbet straniu, neliniştit. Nu s-a terminat.

Plecă să facă ceaiul, lăsându-l să-şi vegheze fiul.

36. Ascensorul

Jack se trezi dintr-un somn superficial şi agitat în care forme uriaşe şi nedesluşite îl urmăreau prin întinderi nesfârşite de zăpadă către ceea ce el a crezut la început că este alt vis: întuneric, şi în el, o harababură neaşteptată de zgomote mecanice: păcănituri şi pocnituri, bâzâituri, zornăituri, plesnituri şi şuierături.

Atunci Wendy se ridică în capul oaselor şi el îşi dădu seama că nu este vis.

— Ce-i asta?

Mâna ei, rece ca marmura, îl apucă de încheietură. Îşi înfrână dorinţa de a o da la o parte – cum dracu' putea să ştie ce e? Ceasul fosforescent de pe noptieră arăta că trecuseră cinci minute de la miezul nopţii.

Bâzâitul din nou. Tare şi constant, abia schimbându-şi intensitatea. Urmat de un păcănit când încetă. Un fel de zornăit. O buşitură. Apoi bâzâitul începu din nou.

Era ascensorul.

Danny se ridicase şi el din pat.

— Tati? *Tati?* Vocea îi era adormită şi speriată.

— Sunt aici, amice, spuse Jack. Vino şi bagă-te cu noi în pat. Şi mama s-a trezit.

Aşternuturile foşniră când Danny se strecură în pat între ei.

— E ascensorul, şopti el.

— Aşa e, spuse Jack. Doar ascensorul.

— Cum adică doar? vru să ştie Wendy. Intonaţia era puţin isterică.

— E miezul nopţii. Cine merge cu el?

Poc/pac. Deasupra lor acum. Zdrăngănitul grilajului care se deschide, pocnetul uşilor care se deschid şi se închid. Apoi din nou bâzâitul motorului şi al cablurilor.

Danny începu să scâncească.

Jack se aşeză pe marginea patului.

— Probabil că e un scurt circuit. Merg să verific.

— Să nu îndrăzneşti să ieşi din cameră!

— Nu fi tâmpită, spuse, punându-şi halatul. Asta e treaba mea.

O clipă mai târziu se dădu şi ea jos din pat, trăgându-l pe Danny după ea.

— Mergem şi noi.

— Wendy…

— Ce s-a întâmplat? întrebă sumbru Danny. Ce s-a întâmplat, tati?

În loc să răspundă, se întoarse cu spatele, expresia devenindu-i împietrită şi mânioasă. Îşi legă cordonul de-abia la uşă, o deschise şi păşi în holul întunecat.

Wendy ezită o clipă şi Danny fu cel care făcu prima mişcare. Îl prinse repede din urmă şi ieşiră împreună.

Jack nu aprinsese luminile. Ea orbecăi după comutatorul care aprindea cele patru lustre din holul care dădea în coridorul principal. În faţa lor, Jack dădea deja colţul. De data aceasta, Danny găsi comutatorul şi aprinse toate cele trei lămpi. Holul care ducea la scări şi la casa ascensorului se umplu de lumină.

Jack stătea în faţa ascensorului, care era flancat de bănci şi scrumiere. Nemişcat în faţa uşii închise. În halatul său decolorat şi în papucii din piele maro, cu flecurile tocite, cu părul zburlit din somn, i se părea că seamănă cu un Hamlet ciudat al secolului XX, o figură nehotărâtă, atât de hipnotizată de atacul tragic, încât nu putea să-i schimbe cursul sau să-l modifice în vreun fel.

(„Iisuse încetează cu gândurile astea nebuneşti”)

Danny o strânse aproape dureros de tare de mână. O privea concentrat, cu chipul încordat şi neliniştit. Îşi dădu seama că îi prinsese firul gândurilor. Era imposibil să ştie cât de mult sau cât de puţin, dar se înroşi la faţă, simţindu-se cam la fel cum ar fi trebuit să se simtă dacă ar fi prins-o masturbându-se.

— Haide, spuse şi se îndreptară spre Jack.

Bâzâiturile şi păcăniturile şi bufniturile erau mai sonore aici, înfricoşătoare într-un mod incoerent şi apatic. Jack privea fix, cu o intensitate febrilă, la uşa închisă. Prin fereastra rombică din centrul uşii ascensorului lui Wendy i se păru că vede cablurile care se clatină uşor. Ascensorul se opri cu zgomot sub ei, în holul mare. Auziră bufnitura uşilor care se deschid. Şi…

(„petrecere”)

De ce s-a gândit la petrecere. Fără absolut niciun motiv cuvântul îi apăruse pur şi simplu în minte. Tăcerea din *Overlook* era deplină, cu excepţia sunetelor stranii care veneau din casa liftului.

(trebuie că a fost o petrecere reuşită)

(??? CE PETRECERE???)

Doar o fracţiune de secundă mintea i se umplu cu o imagine atât de reală încât părea a fi o amintire… şi nu orice fel de amintire, ci una pe care o păstrezi cu dragoste, una din acelea pe care le ţii pentru ocazii foarte speciale, şi de care pomeneşti numai rareori. Lumini… sute, poate mii. Lumini şi culori, pocnetul dopurilor de la sticlele de şampanie, o orchestră de patruzeci de instrumentişti cântând „In the Mood” a lui Glenn Miller. Dar Glenn Miller se prăbuşise cu bombardierul său înainte ca ea să se fi născut, aşa că oare cum îşi poate ea aminti de Glenn Miller?

Îşi coborî privirea spre Danny şi-l văzu că-şi înclinase puţin capul într-o parte, de parcă auzea ceva ce ea nu putea auzi. Era foarte palid.

Buf.

Jos se-nchisese uşa ascensorului. Scâncetul metalic al ascensorului care se ridica. Prin fereastra rombică văzu mai întâi motorul aflat deasupra cabinei, apoi chiar interiorul cabinei. Lumină galbenă, caldă din lustra din tavan. Era goală. Cabina era goală. Era goală dar

(în noaptea petrecerii probabil că s-au înghesuit înăuntru cu zecile, au umplut cabina depăşind cu mult limita de

siguranţă, dar, desigur, era nouă pe vremea aceea şi toţi purtau măşti)

(???? CE MĂŞTI????)

Cabina se opri deasupra lor, la etajul al treilea. Se uită la Danny. Era numai ochi. Gura i se strânsese într-o despicătură albă, înfricoşată. Deasupra lor grilajul din alamă zdrăngăni din nou. Uşa liftului se deschise cu o bufnitură, se deschise cu o bufnitură pentru că era vremea, venise vremea, era vremea să spună

(„Noapte bună… Noapte bună… da, a fost minunat… nu, nu pot să stau în niciun caz până la scoaterea măştilor… mă culc devreme, mă scol devreme… o, nu era Sheila!… călugărul?… nu-i nostim, Sheila costumată în călugăr?… da, noapte bună… noapte”)

Buf.

Comenzile pocniră. Motorul începu să funcţioneze. Cabina coborî scâncind.

— Jack, şopti ea. Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Scurt circuit, spuse. Chipul îi era înlemnit. Ţi-am spus, e un scurt circuit.

— Aud tot felul de voci în cap! exclamă ea. Ce este? Ce s-a întâmplat? Simt că înnebunesc.

— Ce voci?

O privi cu o curtenie macabră.

Ea se întoarse spre Danny:

— Şi tu…?

Danny dădu încet din cap.

— Da. Şi muzică. Ca de demult. În cap.

Cabina liftului se opri din nou. Hotelul tăcea, scârţâia, era pustiu. Afară, vântul scheuna în întuneric, pe lângă streşini.

— Poate că amândoi sunteţi nebuni, spuse Jack pe un ton nepăsător. Eu nu aud absolut nimic decât afurisitul ăsta de lift care are un acces de sughiţuri electrice. Dacă vreţi să faceţi o criză de isterie pe două voci, n-aveţi decât. Nu mă amestec.

Ascensorul cobora din nou.

Jack se întoarse spre dreapta, unde se afla o casetă cu geam fixată pe perete la nivelul pieptului. Izbi geamul cu pumnul, făcându-l ţăndări. Cioburi căzură. Sângele începu să-i curgă din două degete tăiate. Băgă mâna înăuntru şi scoase o cheie cu un mâner lung şi neted.

— Jack, nu. *Te rog.*

— Îmi fac treaba. Lasă-mă-n pace, Wendy!

Încercă să-l apuce de mână. O îmbrânci. Picioarele i se încurcară în poalele halatului şi căzu pe covor cu o bufnitură respingătoare. Danny scoase un ţipăt ascuţit şi căzu în genunchi lângă ea. Jack se întoarse spre ascensor şi introduse cheia în orificiu.

Cablurile dispărură şi pe fereastra mică se vedea fundul cabinei. O secundă mai târziu Jack răsuci cheia cu putere. Se auzi un scârţâit puternic când cabina ascensorului se opri brusc, încă o clipă motorul deconectat scheună şi mai tare; apoi întrerupătorul de circuit acţionă şi hotelul *Overlook* fu cuprins de o linişte nepământeană. Acum vântul de afară se auzea foarte tare. Jack privea prosteşte uşa cenuşie din metal a ascensorului. Pe cheie erau trei pete de sânge de la mâna sa tăiată.

Se întoarse către Wendy şi Danny. Ea şedea pe covor, iar Danny o ţinea de umeri. Îl priveau amândoi, cu multă prudenţă, de parcă ar fi fost un străin pe care nu-l mai văzuseră niciodată până atunci şi putea fi periculos. Deschise gura, fără să fie sigur ce avea să rostească.

— E… Wendy, asta e munca mea…

Ea articulă clar:

— Bagă-ţi-o în cur.

Se întoarse înapoi la ascensor, îşi băgă degetele în crăpătura din partea dreaptă a uşii şi o întredeschise puţin. Apoi putu să se lase cu toată greutatea pe ea şi o deschise larg.

Cabina se oprise între etaje, podeaua ei era la nivelul pieptului lui Jack. Din ea se revărsa încă lumina cea caldă,

contrastând puternic cu întunericul unsuros al puţului de dedesubt.

Privi înăuntru timp îndelungat.

— E goală, spuse apoi. Un scurt circuit, aşa cum am spus. Îşi introduse degetele în orificiul din spatele uşii şi începu s-o închidă…

În acel moment îi simţi mâna pe umăr, surprinzător de puternică, dându-l la o parte.

— Wendy! strigă.

Dar ea deja apucase marginea de jos a cabinei şi se ridicase atât cât să se poată uita înăuntru. Apoi cu o mişcare convulsivă a muşchilor din abdomen şi din umeri încerca să se caţere în cabină. O clipă şansele de reuşită au fost neclare. Picioarele îi şovăiră deasupra întunericului din puţ şi unul din papucii roz îi căzu din picior şi dispăru.

— *Mami!* urlă Danny.

Reuşi să se urce, cu faţa congestionată de efort, fruntea palidă şi lucioasă ca o lampă de spirt.

— Ce părere ai de chestia asta, Jack? Aşa arată un scurt circuit?

Aruncă ceva şi holul se umplu dintr-o dată de o ploaie de confeti, roşii şi albe şi albastre şi galbene.

— *Aşa?*

O serpentină verde, decolorată de vreme.

— Sau *aşa?*

Aruncă obiectul şi el poposi pe covorul cu jungla negru-albastră, o mască neagră din mătase, argintată la tâmple.

— *Aşa arată un scurt circuit pentru tine, Jack?* strigă ea.

Jack se îndreptă uşor, clătinând mecanic din cap. Masca de mătase privea inexpresiv tavanul de pe covorul din hol presărat cu confeti.

37. Sala de bal

Era întâi decembrie.

Danny se afla în sala de bal din aripa de est, în picioare pe un scaun cu spătar înalt privind ceasul de sub clopotul de sticlă. Era aşezat în mijlocul poliţei de deasupra căminului înalt, ornamental, flancat de doi elefanţi mari de fildeş. Aproape că se aştepta ca elefanţii să înceapă să se mişte şi să încerce să-l străpungă cu colţii, dar stăteau neclintiţi. Erau „inofensivi”. Din noaptea când se întâmplase povestea cu ascensorul, ajunsese să împartă toate lucrurile de la *Overlook* în două categorii. Ascensorul, subsolul, terenul de joacă, Camera 217 şi Apartamentul Prezidenţial: locurile astea „nu erau sigure”. Camerele lor, holul, terasa, erau „inofensive”. Aparent, aşa era şi sala de bal.

(În orice caz, elefanţii sunt).

Nu era prea sigur în ceea ce privea celelalte locuri, aşa că le evita din principiu.

Privi ceasul de sub clopotul de sticlă. Era pus sub sticlă pentru că avea la vedere toate rotiţele, angrenajele şi arcurile. O bandă din crom sau oţel înconjura aceste piese, şi chiar sub cadranul ceasului se afla un ax mic cu o pereche de rotiţe angrenate la celălalt capăt. Limbile ceasului se opriseră la XI şi un sfert şi deşi nu ştia să citească cifrele romane, putea ghici după poziţia limbilor ora la care ceasul se oprise. Ceasul era pus pe un suport de catifea. În faţa lui, puţin deformată de convexitatea clopotului de sticlă, se afla o cheie din argint, frumos gravată.

Bănuia că ceasul face parte din acele lucruri pe care nu avea voie să le atingă aşa cum erau şi instrumentele decorative de lângă şemineul din hol sau scrinul pe picioare înalte plin cu porţelanuri din restaurant.

Un sentiment puternic de nedreptate şi de revoltă mânioasă se ridică în el şi

(„nu contează ce nu am voie să ating, pur şi simplu nu contează, m-a atins, nu-i aşa? S-a jucat cu mine, nu-i aşa?”)

Aşa fusese. Şi avusese o grijă deosebită să nu-l strice.

Danny întinse mâinile, apucă clopotul de sticlă, îl ridică şi-l puse alături. Mângâie o secundă piesele, urmărind cu degetul angrenajele, dinţii rotiţelor, rotiţele. Luă cheia de argint. Pentru un adult ar fi fost prea mică, dar se potrivea perfect în mâna lui de copil. O băgă în orificiul din centrul cadranului. Intră hotărât, fără probleme, cu un clinchet mic, mai mult simţit decât auzit. Se învârtea spre dreapta, desigur: în sensul acelor de ceasornic.

Danny răsuci cheia până la capăt şi o scoase. Ceasul începu să ticăie. Rotiţele începură să se învârte. Un pinion mai mare se legăna de la stânga la dreapta în semicercuri. Limbile se mişcau. Dacă-ţi ţineai capul perfect nemişcat şi ochii larg deschişi, puteai vedea minutarul cum se mişcă milimetru cu milimetru spre întâlnirea de peste 45 de minute cu limba care indică ora. La XII.

(„Iar Moartea cea Roşie îşi roti coasa deasupra tuturor”.)

Se încruntă iar apoi alungă gândul. Era un gând care pentru el nu avea niciun sens.

Întinse din nou degetul arătător şi împinse minutarul până la ora fixă, curios să afle ce se poate întâmpla. Evident că nu era un ceas cu cuc, dar panglica aceea de metal trebuie să aibă un rost.

Se auziră nişte clinchete ca de castaniete şi apoi ceasul începu să cânte valsul *Dunărea Albastră* de Strauss. O rolă de pânză perforată, nu mai lată de cinci centimetri începu să se desfăşoare. Câteva ciocănele micuţe din alamă se puseră în mişcare. Din spatele cadranului ieşiră două figurine care alunecară de-a lungul benzii de oţel, balerini, în stânga o fată cu o fustă înfoiată şi ciorapi albi, în dreapta un băiat într-un costum negru, strâns pe trup şi pantofi de balet. Ţineau mâinile ridicate graţios deasupra capului. Se întâlniră la centru, în faţa cifrei VI.

Danny observă nişte orificii minuscule chiar la subraţul lor. Axul intră în aceste orificii şi auzi alt clinchet mic. Rotiţele de la capetele axului începură să se învârtă. *Dunărea Albastră* continua să susure argintiu. Dansatorii se luară în braţe. Băiatul ridică fata deasupra capului şi se roti. Acum stăteau întinşi, capul băiatului îngropat sub fusta scurtă de balet a fetei, chipul fetei lipit între picioarele băiatului. Se zvârcoleau cu o frenezie mecanică.

Danny strâmbă din nas. Se pupau pe acolo pe unde făceau pipi. I se făcu greaţă.

O clipă mai târziu, lucrurile începură să se desfăşoare în direcţie opusă. Băiatul se răsuci înapoi pe ax. Puse fata în picioare. Părură chiar că dau din cap cu subînţeles unul către celălalt în timp ce îşi ridicară din nou graţios mâinile. Se retraseră pe acelaşi drum pe care veniseră, dispărând chiar în clipa când se stinse şi ultimul acord din *Dunărea Albastră.* Ceasul începu să bată în tonuri de argint.

(„Miezul nopţii! A bătut miezul nopţii!”)

(„Uraa pentru măşti!”)

Danny se răsuci pe scaun, aproape pierzându-şi echilibrul. Sala de bal era goală. Prin fereastra uriaşă de catedrală, vedea cum începuse să ningă din nou. Covorul imens (care era strâns atunci când se dansa, bineînţeles), cu o broderie bogată de roşu şi auriu se întindea intact pe podea. În jurul lui se aflau măsuţe mici şi intime pentru câte două persoane, cu scaunele fragile aşezate pe ele cu picioarele în sus.

Locul era pustiu.

Numai că nu era într-adevăr pustiu. Deoarece aici, la *Overlook,* se tot întâmplau ciudăţenii. Aici, la *Overlook* vremurile se amestecaseră. Era o noapte nesfârşită de august, în 1945, cu cascade de râs şi de băutură şi un grup de câţiva aleşi care urcau şi coborau cu liftul, golind pahare cu şampanie şi aruncându-şi serpentine unul altuia. Încă nu se luminase de ziuă în iunie, cu douăzeci de ani mai târziu, şi ucigaşii plătiţi ai Mafiei au pompat un şir nesfârşit de

cartuşe în corpurile sfâşiate şi însângerate ale celor trei bărbaţi a căror agonie nu se sfârşise încă. Într-o cameră la etajul al doilea, zăcea o femeie în cada de baie, aşteptându-şi musafirii.

În Overlook toate lucrurile erau cumva vii. De parcă locul fusese întors şi pus în funcţiune cu o cheie de argint. Ceasul mergea. Ceasul mergea.

El era cheia aceea, se gândi Danny cu tristeţe. Tony îl avertizase, dar el lăsase lucrurile pur şi simplu în voia lor.

(„N-am decât cinci ani!”)

Strigă către o prezenţă între-simţită în încăpere.

(„N-are niciun fel de importanţă că nu am decât cinci ani?”)

Niciun răspuns.

Se întoarse fără tragere de inimă spre ceas.

Tot amânase, sperând că se va întâmpla ceva care să-l ajute să nu-l mai cheme iarăşi pe Tony, că o să vină un pădurar, sau un elicopter, sau o echipă de salvare; veneau întotdeauna la timp în filmele pe care le vedea la televizor, şi oamenii erau salvaţi. La televizor pădurarii şi salvamontiştii şi doctorii reprezentau o forţă albă benefică, ce contracara răul nedesluşit pe care el îl percepea în lume; când oamenii dădeau de necaz, erau ajutaţi să iasă din impas, erau vindecaţi. Nu era nevoie să se zbată singuri.

(„Te rog?”)

Niciun răspuns.

Niciun răspuns, dar oare dacă Tony ar veni, ar avea acelaşi coşmar? Bubuiturile, vocea răguşită şi furioasă, covorul cu şerpi negri şi albaştri? *Amirc?*

Ce altceva?

(„Te rog, o te rog”.)

Niciun răspuns.

Oftând din rărunchi, privi cadranul ceasului. Rotiţele se învârteau şi se angrenau cu alte rotiţe. Rotiţa de echilibru se legăna hipnotic de la stânga la dreapta. Şi dacă-ţi ţineai capul perfect nemişcat, puteai vedea cum minutarul se

furişează inexorabil de la XII la V. Dacă-ţi ţineai capul perfect nemişcat, puteai vedea că…

Cadranul dispăruse. În locul lui se afla o gaură rotundă şi neagră. Era gaura spre veşnicie. Începu să se mărească. Ceasul dispăruse. Şi camera. Danny se clătină şi căzu în întunericul care fusese tot timpul ascuns în spatele cadranului.

Dintr-o dată băieţelul de pe scaun se prăbuşi într-o poziţie răsucită, nenaturală, cu capul pe spate, cu ochii care fixau fără să vadă tavanul înalt al sălii de bal.

Jos şi mai jos şi mai jos şi mai jos până la… hol, ghemuit în hol, se rătăcise încercând să ajungă înapoi la scări, se rătăcise şi acum, şi ACUM…

Îşi dădu seama că se află în coridorul înfundat care ducea doar la Apartamentul Prezidenţial şi bubuiturile se apropiau, ciocanul de crichet despicând cu sălbăticie aerul, capătul lui izbindu-se de perete, sfâşiind tapetul de mătase, împrăştiind nori mici de var.

(„Fir-ai al dracului, ieşi afară! Ia-ţi”)

Dar mai era o siluetă în hol. Sprijinită nonşalant de perete, chiar în spatele său. Ca o fantomă.

Nu, nu era o fantomă, dar era îmbrăcată în alb. Îmbrăcată în uniformă albă.

(„O să te găsesc, pui nenorocit de CURVĂ!”)

Danny se făcu şi mai mic de frică auzind vocea. Acum venea pe holul principal de la etajul al treilea. Foarte curând proprietarul acelei voci va da colţul.

(„Vino-ncoace! Vino-ncoace, căcăciosule!”)

Silueta îmbrăcată în alb se îndreptă puţin, luă ţigara din colţul gurii şi şterse firul de tutun care-i rămăsese pe buza inferioară. Era Hallorann, îşi dădu Danny seama. Îmbrăcat în echipamentul de bucătar, în loc de costumul albastru pe care-l purtase în ziua închiderii.

— Dacă ai necazuri, spuse Hallorann, strigă-mă. Dă un strigăt puternic. S-ar putea să te aud chiar din Florida. Şi dacă te aud vin într-o goană. Vin într-o goană. Vin într-o…

(„Vino acum! Vino acum, vino ACUM! O, Dick, am nevoie de tine, toţi avem”)

…fugă. Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Îmi pare rău, Danny, bătrâne, amice, dar trebuie să plec. Mi-a părut bine că te-am cunoscut, prietene, dar trebuie să mă grăbesc, trebuie să plec”.

(„Nu!”)

Dar Dick Hallorann se întoarse, îşi puse iar ţigara în colţul gurii şi trecu nonşalant prin perete.

Lăsându-l singur.

Şi atunci umbra întunecată dădu colţul, uriaşă în obscuritatea holului, lăsând să se întrezărească numai sclipirea ochilor roşii.

(„Te-am găsit! Te-am prins, Javră! Te-nvăţ eu minte!”)

Se repezi asupra lui, oribil, înfricoşător, clătinându-se, rotind tare, mai tare şi mai tare ciocanul de crichet. Danny se târî înapoi din faţa acestui asalt, urlând disperat şi, dintr-odată, trecu prin perete şi căzu rostogolindu-se prin gaură, prin vizuina iepurelui, spre un tărâm plin de minuni bolnave.

Tony era ceva mai departe, mai jos, căzând şi el.

(„nu mai pot să vin, Danny… el nu-mi dă voie să mă apropii de tine… niciunul din ei nu-mi dau voie să mă apropii de tine… cheamă-l pe Dick… cheamă-l pe Dick”)

— Tony! strigă.

Dar Tony dispăruse şi el se trezi într-o cameră întunecată. Însă nu era cufundată complet în beznă. Lumină murdară, împrăştiată de undeva. Era dormitorul părinţilor săi. Putea distinge biroul tatălui. Dar în cameră era o harababură nemaipomenită. Mai fusese în camera aceasta şi înainte. Patefonul mamei era făcut bucăţi. Discurile ei, sparte, răspândite pe jos. Salteaua era scoasă de pe pat. Tablourile smulse de pe pereţi. Patul pliant răsturnat pe o parte ca un câine mort, Volkswagenul de un Violet Violent, zdrobit.

Lumina se strecura prin uşa întredeschisă de la baie. Înăuntru se vedea o mână care atârna moale, cu sânge picurând din vârful degetelor. Iar în oglinda de pe dulăpiorul cu medicamente cuvântul AMIRC se aprindea şi se stingea.

Deodată, în faţa lui apăru un ceas uriaş, într-o casetă de sticlă. Pe cadran nu erau nici limbi şi nici cifre, ci numai o dată scrisă cu roşu: 2 DECEMBRIE. Şi apoi, cu ochii mărindu-i-se de groază, văzu cum cuvântul AMIRC se reflectă vag în clopotul de sticlă, o dată, de două ori. Şi-şi dădu seama că se citeşte CRIMA.

Danny Torrance urlă cuprins de o groază nesfârşită. Data dispăru de pe ecran. Chiar şi cadranul dispăruse, fiind înlocuit de o gaură neagră, circulară care se umfla, se tot umfla ca o pupilă care se dilată. Acoperi totul şi el căzu, începu să cadă, căzu, el…

…căzu de pe scaun.

O clipă zăcu pe podeaua sălii de bal, respirând cu greutate

AMIRC

CRIMA

AMIRC

CRIMA

(„Moartea cea roşie îşi roti coasa deasupra tuturor!”)

(„Scoateţi măştile! Scoateţi măştile!”)

Şi sub fiecare mască minunată, strălucitoare, chipul încă nevăzut al formei care-l urmărise prin aceste coridoare întunecate, cu ochi roşii mari, fără expresie, ucigaşi.

O, îi era teamă de ce ar fi putut ieşi la lumină când va sosi, în cele din urmă, vremea pentru scoaterea măştilor.

(Dick!)

strigă din toate puterile. Capul păru să-i tremure de forţa gândului.

(!!! O, DICK, O TE ROG, TE ROG, TE ROG, VINO!!!)

Deasupra lui, ceasul pe care-l întorsese, cu cheia de argint, continuă să numere secundele şi minutele şi orele.

Partea a cincea

CHESTIUNI DE VIAŢĂ ŞI DE MOARTE

38. Florida

Mezinul doamnei Hallorann, Dick, îmbrăcat în uniforma albă de bucătar, cu o ţigară Lucky Strike proptită în colţul gurii îşi scoase cu spatele Cadillacul recondiţionat din parcarea pieţei de zarzavaturi şi îl conduse încet în jurul clădirii. Masterton, în parte proprietar al pieţei acum, dar târşâindu-şi picioarele aşa cum se obişnuise încă dinaintea celui de-al doilea război mondial, împingea un container uriaş cu salată verde în clădirea înaltă şi întunecată.

Hallorann apăsă butonul, ridică fereastra din dreapta şi răcni:

— Ai urcat preţurile, nenorocitule!

Masterton se uită înapoi peste umăr, rânji suficient de larg ca să-şi expună toţi cei trei dinţi de aur pe care-i avea şi strigă şi el:

— Ştiu exact unde să-ţi bagi legumele pe care le cumperi, bunul meu prieten.

— Asta-i o vorbă pe care n-am s-o uit, frate.

Masterton îi făcu un gest obscen cu degetul mijlociu ridicat. Hallorann îi întoarse complimentul.

— Ţi-ai făcut cumpărăturile? întrebă Masterton.

— Le-am făcut.

— Vino mâine dimineaţă devreme şi o să-ţi dau cei mai frumoşi cartofi noi pe care i-ai văzut vreodată.

— O să-l trimit pe puşti, zise Halloran. Vii diseară?

— Faci cinste, neamule?

— Mai încape vorbă?

— Vin. Ai grijă cum te duci acasă, auzi? Toţi poliţiştii de aici şi până la St. Pete ştiu cum te cheamă.

— Ai aflat-o şi p-asta? rânji Hallorann.

— Ştiu mai multe decât îţi dai seama, omule.

— I-auzi ce zice negroteiul ăsta corcit. I-auzi.

— Hai, cară-te, până nu arunc cu salata în tine.

— Aruncă, haide. Iau orice e gratis.

Masterton se prefăcu că azvârle cu o salată. Hallorann se feri, ridică fereastra şi îşi continuă drumul. Se simţea bine. În ultima jumătate de oră simţise miros de portocale, dar nu i se păruse ciudat. Ultima jumătate de oră şi-o petrecuse într-o piaţă de fructe şi legume.

Era 4.30 după-amiază, întâi decembrie, când Moşul Iarnă îşi aşeza bine fundul degerat pe mare parte din ţară, dar aici bărbaţii purtau cămăşi cu mâneci scurte, descheiate la gât, iar femeile, rochii subţiri de vară sau şorturi.

Pe acoperişul clădirii care adăpostea First Bank of Florida un sistem electronic înconjurat cu fructe exotice uriaşe afişa temperatura: 32°. Să-i mulţumim lui Dumnezeu că a creat Florida, cu ţânţari cu tot, gândi Hallorann.

În spatele maşinii avea o ladă cu castraveţi, una cu portocale, una cu grapefruit. Trei sacoşe cu ceapă din soiul Bermuda, cea mai dulce legumă pe care a creat-o vreodată un zeu iubitor, nişte mazăre frumoasă şi dulce care va fi servită ca antreu şi se va întoarce nemâncată de nouă ori din zece şi un singur dovleac Hubbard care era strict pentru consum personal.

Hallorann se opri la semaforul de pe strada Vermont şi, când apăru săgeata verde, o porni pe şoseaua naţională 219, accelerând până la 40 mile pe oră, şi merse cu această

viteză până când oraşul începu să se destrame într-o reţea suburbană de staţii de benzină, bufete Burger King şi McDonald’s. Lista de cumpărături fusese mică astăzi, l-ar fi putut trimite pe Baedecker, dar Baedecker plecase să-şi încerce norocul la cumpărătura de carne şi, în afară de asta, pe cât posibil Hallorann nu rata nicio ocazie să-l întâlnească pe Frank Masterton. S-ar fi putut ca Masterton să apară în seara asta să se uite la televizor, şi să-i bea băutura lui Hallorann. La fel de bine se putea întâmpla să nu vină. Oricum ar fi fost, era bine. Dar conta faptul că îl văzuse. Conta de fiecare dată acum, pentru că nu mai erau tineri. Ultimele zile se gândise foarte mult la asta. Nu mai eşti chiar atât de tânăr, când te-ai apropiat de şaizeci de ani (sau – mai bine spune adevărul şi economiseşte o minciună – ai trecut de şaizeci) şi trebuie să începi să te gândeşti cum să te dai la o parte. Poţi muri oricând. Şi la asta se tot gândise săptămâna care trecuse, nu ca la o tragedie, ci ca la un fapt real, care, mai devreme sau mai târziu tot se întâmpla. Moartea făcea parte din viaţă. Trebuia să-ţi repeţi chestia asta dacă voiai să fii om întreg. Şi dacă moartea ta personală era ceva greu de înţeles, cel puţin nu mai era imposibil de acceptat.

Nu putea spune însă de ce se gândise tocmai la asta, dar celălalt motiv pentru care făcuse el însuşi cumpărăturile acelea neînsemnate, fusese faptul că voise să urce în biroul de deasupra magazinului lui Frank. Acolo era un avocat (dentistul de dinainte se părea că dăduse faliment), un negru tânăr pe nume McIver. Hallorann intrase şi-i spusese acestui McIver că vrea să-şi facă testamentul şi putea oare McIver să-l ajute? Păi, spuse McIver, cât de repede doriţi documentul? Ieri, răspunse Hallorann, îşi dădu capul pe spate şi râse. Aveţi ceva mai complicat de stabilit? sunase următoarea întrebare a lui McIver. Hallorann nu avea. Avea numai Cadillacul, contul din bancă, vreo 900 de dolari, un alt cont lipsit de importanţă şi un dulap cu haine. Voia ca toate acestea să-i rămână surorii sale. Şi dacă sora moare

înainte? întrebă McIver. Nicio problemă răspunse Hallorann. Dacă se întâmplă aşa ceva o să fac alt testament. Actul a fost întocmit şi semnat în mai puţin de trei ore, treabă destul de rapidă pentru un avocăţel de mâna a doua, şi acum stătea frumos în buzunarul de la piept al lui Hallorann, împăturit într-un plic albastru, pe care era scris cuvântul TESTAMENT cu scriere veche, englezească.

Nu ar fi putut spune nici de ce alesese această zi caldă şi însorită când se simţea atât de bine, ca să facă ceva ce amânase ani în şir, dar simţise acest impuls şi nu putuse spune nu. Era obişnuit să-şi urmeze presimţirile.

Ajunsese aproape în afara oraşului acum, acceleră până la contravenţionalul şaizeci de mile pe oră şi merse aşa pe banda din stânga, depăşind acum toate maşinile care se îndreptau spre Petersburg. Din experienţă ştia că maşina lui ar merge fără să aibă nicio problemă şi cu nouăzeci şi chiar la o sută douăzeci nu părea să se împiedice. Dar trecuseră de mult zilele în care făcea astfel de nebunii. Numai ideea de a goni pe un drum drept cu o sută douăzeci de mile la oră îl speria. Îmbătrânea.

(„Iisuse, ce tare miros portocalele astea. Mă întreb dacă nu cumva sunt stricate?”)

Insectele se izbeau de ferestre. Deschise aparatul de radio, căută postul de muzică soul din Miami şi descoperi vocea blândă şi plângăreaţă a lui Al Green.

„Ce minunat ne-am distrat,

Acum este târziu şi trebuie să ne despărţim…”

Deschise fereastra, aruncă mucul de ţigară, apoi o deschise şi mai mult ca să aerisească şi să scape de mirosul de portocale. Bătea uşor cu degetele în volan şi fredona încet. Agăţat de oglinda retrovizoare, medalionul cu chipul Sfântului Christopher se legăna încetişor.

Şi dintr-o dată mirosul de portocale se accentuă şi el ştiu că vine, ceva vine spre el. Îşi văzu ochii în oglindă, mărindu-se, surprinşi. Şi atunci veni tot deodată, veni într-o explozie uriaşă care înlătură orice altceva: muzica, drumul care se

întindea înainte, chiar şi propria sa conştiinţă a faptului că este o creatură umană unică. Era ca şi când cineva lipise ţeava unui pistol psihic de tâmpla sa şi-l împuşcase cu un strigăt de calibrul 45.

(!!! O, DICK, O, TE ROG, TE ROG, TE ROG, VINO!!!)

Maşina mergea aproape paralel cu o camionetă Pinto condusă de un bărbat în haine de lucru. Acesta văzuse cum Cadillacul îşi părăseşte banda şi încearcă să intre pe a lui şi claxonase. Când Cadillacul continuase să meargă şerpuit, aruncă o privire către şofer şi văzu un negru uriaş stând ţeapăn în spatele volanului, uitându-se fix în sus. Mai târziu, bărbatul în haine de lucru i-a spus soţiei sale că ştia perfect că era vorba despre una din coafurile pe care şi le fac negrii, dar i se păruse atunci că fiecare fir de păr din capul şmecherului ăla era ridicat. S-a gândit că negrul tocmai a fost lovit de un infarct.

Muncitorul puse o frână bruscă, având norocul să nu se afle nimeni în spatele lui chiar atunci. Fundul Cadillacului îi trecu prin faţă, legănându-se în continuare şi văzu cu groază amuzată cum luminile de poziţie în formă de rachetă trecură la mai puţin de un centimetru distanţă prin faţa barei sale de protecţie.

Muncitorul făcu la stânga, claxonând tot timpul şi răcni către limuzina care se clătina ca un om beat. Îl invită pe şoferul limuzinei să exerseze un act sexual contravenţional cu propria lui persoană. Să practice amorul oral cu diferite rozătoare şi păsări. Dădu glas propriei propuneri ca toate persoanele cu sânge negru să se întoarcă pe continentul lor natal. Îşi exprimă părerea sinceră asupra poziţiei pe care sufletul şoferului Cadillacului o va ocupa în viaţa de apoi. Şi încheie spunând că probabil a cunoscut-o pe mama şoferului limuzinei într-un bordel din New Orleans.

Apoi a luat-o înainte şi a scăpat de pericol, dându-şi brusc seama că îşi udase pantalonii.

În mintea lui Hallorann gândul se tot repeta

(VINO, DICK, TE ROG, VINO, DICK, TE ROG)

dar începuse să se audă tot mai încet aşa cum se stinge un program de radio când te apropii de limita zonei de transmisie. Îşi dădu seama ca prin ceaţă că maşina lui se împleticea lângă marginea şoselei la mai bine de cincizeci de mile pe oră. O dirijă din nou pe drum, simţind cum şterge parapetul înainte de a-şi redobândi un pic din siguranţa dinainte.

Era un bufet chiar acolo. Hallorann semnalizã şi intră în parcare, cu inima zbuciumându-i-se dureros în piept, cu chipul de un cenuşiu bolnăvicios. Opri, îşi scoase batista din buzunar şi-şi şterse fruntea de transpiraţie.

(„Doamne Dumnezeule!”)

— Ce doriţi?

Vocea îl făcu din nou să tresară, chiar dacă nu era vocea lui Dumnezeu ci a unei chelneriţe drăguţe care stătea lângă geamul lui deschis, cu carneţelul de comenzi în mână.

— Da, păpuşico, o bere şi două porţii de îngheţată de vanilie, bine?

— Imediat, domnule.

Se îndepărtă, unduind frumos şoldurile sub uniforma roşie din nylon.

Hallorann se lăsă pe spătarul scaunului îmbrăcat în piele şi închise ochii. Nu mai era niciun mesaj de primit. Ecourile se stinseseră între momentul când oprise maşina şi cel în care dăduse chelneriţei comanda. Nu rămăsese decât o migrenă cumplită de parcă întregul creier îi fusese răsucit, stors şi atârnat pe frânghie să se usuce. Aşa, ca durerea de cap pe care o căpătase când îl lăsase pe puştiul acela, Danny, să strălucească spre el în munţi, la „Nebunia lui Ullman.”{6}

Numai că de data aceasta a fost ceva mult mai puternic. Atunci puştiul se jucase doar. Acum era vorba de teroare adevărată, în fiecare ţipăt care-i răsunase în minte.

Îşi privi braţele. Razele fierbinţi ale soarelui încercau să le încălzească, dar i se făcuse pielea de găină. Îi spusese

băiatului să-l cheme dacă avea nevoie de ajutor, îşi amintea asta. Şi acum băiatul îl chema.

Se întrebă dintr-o dată cum de a fost în stare să-l lase pe puşti la hotel, când ştia că străluceşte în felul ăsta. Nu se putea să nu se întâmple ceva, probabil ceva foarte rău.

Porni brusc maşina, dădu cu spatele şi ieşi apoi pe autostradă cu cauciucurile scârţâind furioase. Chelneriţa cu şoldurile unduioase se oprise în pragul bufetului cu o tavă în mâini.

— Ce-i cu tine, arde undeva? strigă ea, dar Hallorann era departe deja.

Directorul era un tip pe care-l chema Queems, şi când Hallorann intră în birou, Queems tocmai stătea de vorbă cu *bookmakerul*[{7}] său. Voia să parieze pe calul cu numărul patru din cursa de la Rockaway. Nu, fără parlamentări, fără idei creţe, fără ponturi sigure. Să facă bine să pună pe mârţoaga aia 600 de dolari.

Când Queems trânti nervos receptorul în furcă, Hallorann îşi dădu seama cum putea un om să câştige cinzeci de miare pe an conducând spelunca asta mică şi să poarte încă pantaloni roşi în tur. Directorul se uită la Hallorann cu ochi injectaţi de la prea multele priviri aruncate în sticla de Bourbon cu o noapte înainte.

— Probleme, Dick?

— Da, domnule Queems, cam aşa ceva. Am nevoie de trei zile libere.

În buzunarul de la pieptul cămăşii sale galbene, Queems avea un pachet de Kent. Scoase cu două degete o ţigară fără să scoată pachetul din buzunar şi muşcă morocănos filtrul. O aprinse cu bricheta de pe birou.

— Şi eu am nevoie, zise. Ce s-a întâmplat?

— Am nevoie de trei zile, repetă Hallorann. Am o problemă cu băiatul.

Ochii lui Queems se opriră asupra mâinii stângi a lui Hallorann, pe care nu era nicio verighetă.

— Am divorţat în 1964, spuse Hallorann cu răbdare.

— Dick, ştii cum e situaţia la sfârşit de săptămână. Suntem plini până în dinţi. Chiar şi locurile proaste sunt luate. Până şi în Salonul Florida se calcă lumea în picioare duminică seara. Aşa că-ţi dau ceasul, portofelul, fondul meu de pensie. Drace, ţi-aş da-o şi pe nevastă-mea dacă-ţi plac femeile cu muchii ascuţite. Dar, te rog, nu-mi cere zile libere. Ce are băiatul, e bolnav?

— Da, domnule, zise Hallorann, încercând încă să se imagineze în postura omului umil şi disperat, care mototoleşte o pălărie ieftină în mâini şi-şi dă ochii peste cap. E împuşcat.

— Împuşcat! exclamă Queems.

Îşi puse Kentul în scrumiera cu emblema colegiului Ole Miss, a cărei secţie de administraţie o absolvise.

— Da, domnule, zise Hallorann sumbru.

— Accident de vânătoare?

— Nu, domnule, răspunse Hallorann, coborând vocea la un ton mai grav, mai răguşit.

— Jana, nevastă-mea, trăieşte cu un şofer de camion. Un alb. El mi-a împuşcat copilul. E într-un spital în Denver, Colorado. Stare critică.

— Cum dracu’ ai aflat? Credeam că te-ai dus la piaţă după zarzavaturi.

— Da, domnule, m-am dus.

Se oprise la Western Union ca să-şi închirieze o maşină la Aeroportul Stapleton. Înainte să plece de acolo, luase şi un formular. Acum scoase formularul mototolit din buzunar şi-l flutură prin faţa ochilor injectaţi ai lui Queems. Îl puse înapoi în buzunar şi coborând şi mai mult vocea, spuse:

— Jana mi-a trimis telegrama asta. Am găsit-o în cutia poştală chiar acum când m-am întors.

— Iisuse. Iisuse Cristoase, şopti Queems. Pe chip i se întipărise o expresie ciudată de compasiune, expresie pe care Hallorann o cunoştea deja foarte bine. Era aproape o expresie de simpatie pe care o putea afişa un alb, care se

pretindea „uman cu semenii săi coloraţi”, atunci când subiectul conversaţiei era un negru sau legendarul său fiu negru.

— Mda, bine, pleacă, zise Queems. Baedecker poate să-ţi ţină locul trei zile. Poate să-l ajute şi chelnerul.

Hallorann dădu din cap, încercând să-şi lungească mai mult faţa, dar numai gândul că puştiul de la bar o să-l ajute pe Baedecker îl făcu să rânjească pe dinăuntru. Hallorann nu credea că băiatul, chiar într-una din zilele sale bune, ar nimeri pişoarul din prima încercare.

— Vreau să vă înapoiez salariul de săptămâna aceasta, zise Hallorann. Tot salariul. Ştiu în ce situaţie dificilă vă pun, domnule Queems.

Expresia de pe chipul lui Queems deveni şi mai încordată; arăta de parcă se înecase cu un os de peşte:

— O să vorbim mai târziu despre asta. Du-te şi fă-ţi bagajele. O să stau de vorbă cu Baedecker. Vrei să-ţi fac o rezervare la aeroport?

— Nu, domnule, o s-o fac eu.

— Bine.

Queems se ridică, se aplecă spre el şi inhală fumul de la propria lui ţigară. Îl apucă un acces de tuse, chipul alb şi tras înroşindu-se ca racul. Hallorann se luptă din răsputeri să-şi păstreze expresia sumbră.

— Sper că se va rezolva totul, Dick. Sună-mă când ai veşti.

— Aşa voi face, domnule.

Îşi strânseseră mâinile deasupra biroului.

Hallorann reuşi să se abţină până ajunse la parter, pe coridorul care ducea spre camera uceniculuі său, când izbucni în hohote de râs, care-i zgâlţâiau corpul uriaş. Încă mai sughiţa şi-şi ştergea ochii înlăcrimaţi cu batista, când simţi brusc mirosul de portocale, greu şi greţos, iar lovitura îl urmă imediat, lovindu-l în cap, izbindu-l de peretele roz. Părea un beţiv care nu se putea ţine pe picioare.

(!!! TE ROG, VINO, DICK, TE ROG, VINO, VINO REPEDE!!!)

Îşi reveni încetul cu încetul şi în cele din urmă se simţi în stare să urce scara exterioară spre apartamentul său. Ţinea cheia sub preşul împletit din papură şi când se aplecă s-o ia de acolo, îi căzu ceva din buzunar cu un sunet sec. Mintea îi era atât de tare concentrată asupra vocii care-i cutremurase capul că, timp de câteva secunde, se uită fix la plicul albastru, fără să ştie exact ce era.

Apoi îl întoarse pe partea cealaltă şi cuvântul TESTAMENT se holbă la el cu literele negre, fine.

(„O, Dumnezeule, chiar aşa să fie?”)

Nu ştia. Dar era posibil. Toată săptămâna gândul propriului său sfârşit i se tot răsucise în minte ca o… ei bine, ca o

(„Haide, spune”)

ca o premoniţie.

Moarte? Întreaga-i viaţă îi trecu pe dinainte într-o clipă, nu în sens istoric şi nici topografic, cu suişurile şi coborâşurile pe care le-a străbătut Dick, mezinul doamnei Hallorann, ci viaţa lui aşa cum era acum. Martin Luther King le spusese, înainte ca glonţul ucigaş să-l facă martir, că ajunsese în vârful muntelui. Dick nu putea să se laude cu aşa ceva. Nu ajunsese în vârful muntelui, ci pe un platou însorit după ani de luptă. Avea prieteni buni. Avea toate referinţele necesare ca să se angajeze oriunde. Când voia să facă amor, nicio problemă, găsea imediat o fată prietenoasă care să nu-i pună întrebări şi să nu facă prea mare caz. Se împăcase şi cu culoarea pielii, se împăcase bine. Trecuse de şaizeci de ani şi, slavă Domnului, o ducea minunat.

Avea de gând să rişte să pună capăt acestei vieţi – să-şi pună lui capăt – pentru trei albi pe care nici măcar nu-i cunoştea?

Dar asta era o minciună, nu?

Îl cunoştea pe băiat. Au stat de vorbă aşa cum nici prieteni vechi de patruzeci de ani nu o pot face. Îl cunoştea pe băiat şi băiatul îl cunoştea pe el, pentru că fiecare avea câte un fel de proiector în cap, ceva ce ei nu ceruseră, ceva ce le fusese pur şi simplu dat.

(„Nu, nu, tu ai o lanternă, el are un proiector”)

Şi uneori lumina aceea, aceea strălucitoare părea a fi un lucru drăguţ şi plăcut. Puteai alege caii la curse, sau, cum spusese puştiul, puteai spune tăticului tău unde era cufărul care se pierduse. Dar asta era numai sosul din salată, şi mai la fund, în salată, era tot atâta măzăriche amară, câţi castraveţi erau. Avea gust de durere, şi moarte, şi lacrimi. Şi acum băiatul era prins în locul acela, iar el se va duce acolo. Pentru băiat. Pentru că atunci când a vorbit cu el, avuseseră culori diferite numai când şi-au folosit gurile. Aşa că se va duce. Va face ce va putea, pentru că, dacă n-ar face-o, băiatul va muri chiar în capul său, al lui Hallorann.

Dar, pentru că era om, nu şi-a putut opri dorinţa amară ca mingea să nu fi fost aruncată în terenul său.

(„Începuse să iasă şi venea după el”)

Tocmai îşi îndesa nişte schimburi într-un sac mic de voiaj când îl surprinse gândul, îngheţându-l ca întotdeauna cu puterea amintirii. Încerca să se gândească la asta cât mai rar cu putinţă.

Camerista, o chema Delores Vickery, avusese o criză de isterie. Spusese nişte chestii şi altor cameriste şi, mai rău încă, unora dintre oaspeţi. Când a aflat Ullman, ceea ce tâmpita aia mică trebuia să-şi dea seama că se va întâmpla la un moment dat, a concediat-o imediat. A venit plângând la Hallorann, nu din cauză că fusese dată afară, ci din cauza lucrului pe care-l văzuse în camera de la etajul al doilea. Intrase în 217 ca să schimbe prosoapele, a zis ea, şi a văzut-o pe doamna Massey, moartă în cadă. Bineînţeles că acest lucru era imposibil. Doamna Massey fusese luată discret de acolo cu o zi înainte şi chiar atunci se afla în avion pe

ultimul său drum spre New York, în cala de bagaje, în loc de compartimentul de clasa întâi cu care fusese obişnuită.

Hallorann nu avea prea mare încredere în Delores, dar urcase totuşi în seara aceea ca să arunce o privire. Camerista era o tânără cu tenul măsliniu, în vârstă de douăzeci şi trei de ani, care servea şi în restaurant spre sfârşitul sezonului, când se mai potolea nebunia. Avea o strălucire mică, era de părere Hallorann, ca o pâlpâire; un bărbat cu înfăţişare de şobolan şi compania lui feminină de ocazie, care arăta de altfel destul de ponosit, au intrat odată în restaurant iar Delores a cerut să fie ea cea care-i serveşte. Omuleţul cu figură de şobolan a lăsat o bancnotă sub farfurie, lucru neplăcut pentru fata care făcuse schimb de mese cu Delores, dar şi mai rău încă, Delores a jubilat pe chestia asta. Era puturoasă şi nătângă, într-un angrenaj condus de un om care nu tolera nătângii. Obişnuia să stea într-un dulap cu lenjerie, citind o revistă şi fumând, dar de câte ori Ullman făcea vreuna din inspecţiile lui inopinate (şi vai de fata pe care o prindea că-şi odihneşte picioarele) o găsea muncind cu sârguinţă, revista ascunsă sub cearşafurile de pe raft, scrumiera pusă bine în buzunarul sorţului. Mda, gândi Hallorann, era nătângă şi leneşă, iar celelalte fete n-o puteau suferi, dar Delores avea pâlpâirea aceea mică. Îi netezea întotdeauna drumul. Însă ce văzuse în 217 o speriase destul de rău aşa că era mai mult decât bucuroasă să-şi pună papucii pe care i-i dăduse Ullman şi să-şi ia tălpăşiţa.

De ce venise la el? O strălucire îşi dă seama de altă strălucire, gândi Hallorann, rânjind din cauza jocului de cuvinte.

Aşa că urcase în seara aceea şi intrase în camera care urma să-şi primească noul locatar abia în ziua următoare. Folosise şperaclul din birou şi, dacă Ullman l-ar fi prins cu şperaclul asupra lui, i-ar fi ţinut companie lui Delores Vickery la coada pentru ajutorul de şomaj.

Perdeaua din baie fusese trasă în jurul căzii. A dat-o la o parte, dar chiar înainte să facă asta, a avut o presimţire care-i spunea ce va vedea acolo. Doamna Massey, umflată şi vânătă, zăcea îmbibată cu apă în cada pe jumătate plină. A împietrit uitându-se la ea, pulsul zbuciumându-i-se în gât. Mai erau şi alte lucruri ciudate la *Overlook:* un vis urât care se repeta la intervale neregulate – ceva despre un bal costumat şi el îi servea în sala de bal a hotelului şi când s-a auzit strigătul „Scoateţi măştile”, toţi şi-au dezvăluit chipuri de insecte putrezite – şi mai erau şi animalele croite din tufe. De două, poate de trei ori le-a văzut (sau i s-a părut că le-a văzut) că se mişcă puţin, foarte puţin. Câinele parcă nu mai stătea în două labe, ci se ghemuise, iar leii parcă înaintaseră, ameninţând copiii de pe terenul de joacă. Cu un an în urmă, în mai, Ullman îl trimisese în pod să caute setul ornamental de vătraie care se afla acum aşezat lângă şemineul din hol. În timp ce se afla acolo, cele trei becuri se stinseseră şi rătăcise drumul înapoi la chepeng. Orbecăise mult timp, din ce în ce mai aproape de panică, izbindu-se de lăzi şi răsturnând tot felul de cutii, stăpânit din ce în ce mai tare de sentimentul că era ceva care îl prindea în întuneric. O creatură neagră şi înspăimântătoare care tocmai se prelinsese într-un şuvoi noroios din lambriuri când s-au stins luminile. Şi când literalmente s-a împiedicat de inelul chepengului, a coborât cât de repede a putut, plin de cenuşă şi cu hainele în dezordine, lăsând chepengul deschis, având senzaţia că a ocolit în ultima fracţiune de secundă un dezastru. Ullman personal coborâse mai târziu în bucătărie ca să-i aducă la cunoştinţă că lăsase chepengul de la pod deschis şi luminile aprinse. Credea oare Hallorann că oaspeţii aveau chef să urce şi să se joace de-a comoara din insulă. Credea că primeau gratis curentul electric?

Şi mai bănuia – nu, era aproape sigur – că şi unii dintre oaspeţi văzuseră sau auziseră ceva. În cei trei ani de când lucra aici, Apartamentul Prezidenţial fusese ocupat de nouăsprezece ori. Şase din aceşti oaspeţi au plecat mai

devreme, unii părând chiar foarte bolnavi. Alţi oaspeţi au plecat din alte camere la fel de brusc. Într-o zi din luna august 1974, aproape de apusul soarelui, un bărbat care fusese decorat cu Stelele de Bronz şi de Argint în Războiul din Coreea (acel bărbat era acum membru în trei consilii de conducere ale unor corporaţii foarte importante şi se spunea despre el că dăduse lecţii unui renumit crainic TV), a făcut o criză de isterie pe peluză, aparent fără niciun motiv. Şi mai mult de o duzină de copii refuzaseră pur şi simplu să se ducă pe terenul de joacă în toată vremea cât Hallorann lucrase la *Overlook.* Un copil a făcut o criză de epilepsie când se juca în tunelul din ciment, însă Hallorann nu ştia precis dacă acest fapt putea fi atribuit cântecului ucigător de sirenă al hotelului *Overlook* sau nu: se zvonea în rândul personalului că acel copil, singura fiică a unui frumos actor de cinema, era epileptică şi în ziua aceea uitase pur şi simplu să-şi ia medicamentele.

Şi aşa, holbându-se la cadavrul doamnei Massey, fusese înspăimântat, dar nu complet îngrozit. Pentru că nu era ceva total neaşteptat. Teroarea a apărut în momentul când ea a deschis ochii, dezvăluind pupile argintii, complet lipsite de expresie şi a început să rânjească la el. Groaza a apărut când

(„începuse să iasă şi venea după el”.)

a fugit atunci, cu inima ameninţând să-i iasă din piept şi nu s-a simţit în siguranţă nici măcar când a ajuns în camera lui şi a zăvorât uşa. De fapt, recunoscu acum faţă de el însuşi, în timp ce trăgea fermoarul sacului de voiaj, de atunci nu se mai simţise în siguranţă nicăieri în hotelul *Overlook.*

Iar acum băiatul îl cheamă, strigă după ajutor.

Îşi privi ceasul. Era 5.30 p.m. Se duse la uşă, îşi aminti că acum trebuie să fie iarnă grea în Colorado, mai ales sus, în munţi, şi se întoarse la dulap. Scoase haina lungă, îmblănită din sacul de plastic în care o adusese de la curăţătorie şi o puse pe braţ. Singura haină de iarnă pe care o avea. Stinse

luminile şi privi în jur. Uitase ceva? Da. Un singur lucru. Scoase testamentul din buzunarul de la piept şi-l strecură sub oglinda de la măsuţa de toaletă. Cu ceva noroc se va întoarce să-l ia de acolo.

Numai cu ceva noroc, desigur.

Ieşi din apartament, încuie uşa în urma lui, puse cheia sub preşul din papură şi coborî scările în goană spre Cadillacul său decapotabil.

La jumătatea drumului spre aeroportul internaţional Miami, departe de centrala telefonică de unde se ştia că fie Queems sau lingăii lui trag cu urechea la toate convorbirile, Hallorann opri la un magazin universal şi formă numărul de la United Air Lines. Zboruri spre Denver?

Era unul la 6.36 p.m. Putea domnul să ajungă în timp util?

Hallorann se uită la ceas, 6.02 şi răspunse că putea. Erau locuri libere?

Să controlez.

Un clinchet în ureche urmat de un Montavani cu zaharină, muzică ce trebuie să-ţi facă aşteptarea mai plăcută. Nu ţi-o făcea. Hallorann îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, alternând privirile între cadranul ceasului şi o tânără cu un bebeluş adormit în cărucior, care trecea în revistă produsele expuse. Îi era teamă că o să ajungă acasă mai târziu decât avusese intenţia, şi friptura se arde iar soţul ei – Mark? Mike? Mart? – o să fie furios.

Trecu un minut. Două. Tocmai se hotărâse să-şi continue drumul şi să-şi asume toate riscurile, când auzi din nou vocea metalică a funcţionarului. Era un loc liber, o anulare. Era la clasa întâi. Avea vreo importanţă?

Nu. Îl lua.

Plătea în numerar sau cu cărţi de credit?

Numerar, dragă, numerar. Trebuie să ajung acolo.

Şi numele era…?

Hallorann, doi l, doi n. Ne vedem mai târziu.

Închise şi se grăbi spre uşă. Gândul simplu al fetei, grija din cauza fripturii îi era transmis iar şi iar, până crezu că înnebuneşte. Aşa se întâmpla câteodată, absolut fără niciun motiv prindeai câte un gând, complet izolat, complet pur şi limpede… şi de obicei complet nefolositor.

Aproape a reuşit.

Mergea cu optzeci la oră şi vedea deja aeroportul, când o patrulă de poliţie i-a făcut semn să tragă pe dreapta.

Hallorann coborî geamul şi deschise gura să-i spună ceva poliţistului care dădea paginile carneţelului pe care-l ţinea în mână.

— *Ştiu,* spuse înţelegător poliţistul. E o înmormântare în Cleveland. Tatăl tău. E o nuntă în Seattle. Sora ta. Un incendiu în San Jose care a distrus bomboneria bunicului tău. Un Kmer roşu teribil aşteaptă într-un dulăpior în New York. Îmi place la nebunie bucata asta de autostradă de lângă aeroport! Şi când eram mic îmi plăceau cel mai mult poveştile.

— Ascultaţi-mă, domnule ofiţer, fiul meu este…

— Singura parte a poveştii pe care nu mi-o pot imagina până la sfârşit, spuse ofiţerul găsind pagina pe care o căuta în carneţel este numărul de pe carnetul de conducere al automobilistului/naratorului aflat în culpă. Aşa că fii un tip de treabă. Lasă-mă să arunc o privire.

Hallorann privi ochii albaştri şi calmi ai poliţistului, se gândi dacă să spună pentru orice eventualitate povestea cu fiul meu este într-o stare critică şi hotărî că ar înrăutăţi şi mai mult situaţia. Poliţaiul ăsta nu era Queems. Scoase portofelul.

— Minunat, zise poliţistul. Vrei să le scoţi şi să mi le arăţi, te rog? Trebuie să văd cum o să se sfârşească toată povestea.

Fără să rostească un cuvânt, Hallorann scoase carnetul de conducere şi actele de identitate şi i le dădu poliţistului.

— Foarte bine. Atât de bine încât o să-ţi fac un cadou.

— Ce? întrebă plin de speranţă.

— După ce am să scriu toate numerele astea, o să te las să umfli un balonaş.

— O, Isuuuse! gemu Hallorann. Domnule ofiţer, zborul meu…

— Sssst, spuse poliţistul. Nu fii obraznic.

Hallorann închise ochii.

Ajunse la aeroport la 6.49, sperând în mod absurd că zborul a fost întârziat. N-a fost nevoie să întrebe. Monitorul care anunţa pasagerii despre plecări, spunea întreaga poveste. Zborul 901 pentru Denver, oră de decolare 6.36 EST, decolase la 6.40. Cu nouă minute înainte.

— O, drace! exclamă Dick Hallorann.

Şi dintr-o dată mirosul de portocale, greu şi dezgustător. De-abia a avut timp să ajungă la toaleta pentru bărbaţi înainte să sosească apelul, o lovitură asurzitoare, teribilă:

(!!! VINO, TE ROG, VINO DICK, TE ROG, TE ROG, VINO!!!)

39. Pe scară

Unul din lucrurile pe care le-au vândut ca să-şi mărească bugetul înainte de a se muta din Vermont în Colorado a fost colecţia de discuri rock’n’roll vechi a lui Jack; le vânduseră la talcioc cu un dolar bucata. Unul din aceste albume, preferatul lui Danny, era un disc dublu Eddie Cochran. Wendy fusese deseori uimită de fascinaţia lui Danny pentru muzica acestui bărbat-copil care a trăit cu intensitate şi a murit tânăr… a murit, de fapt, când ea însăşi nu avea mai mult de zece ani.

Acum, la şapte şi un sfert (ora locală) în timp ce Dick Hallorann tocmai îi povestea lui Queems despre prietenul alb al fostei sale soţii, ea îl descoperi pe Danny aşezat la jumătatea scării dintre hol şi etajul întâi, aruncând o minge roşie de cauciuc dintr-o mână într-alta şi cântând unul din cântecele de pe album. Vocea îi era gravă şi fără intonaţie.

— „Aşa că urc o treaptă, două trepte, trei trepte, patru”, cânta Danny, „cinci trepte, şase trepte, şapte trepte şi mai mult… şi când ajung în vârf sunt prea obosit ca să dansez…”

Se apropie de el şi se aşează şi ea pe o treaptă. Văzu că avea buza de jos umflată îngrozitor de tare şi avea şi sânge uscat pe bărbie. Inima îi zvâcni înspăimântată în piept, dar reuşi să vorbească pe un ton potolit.

— Ce s-a întâmplat, amice? îl întrebă, deşi era sigură că ştia. Jack îl lovise. Desigur. Asta urma, nu? Roţile progresului, mai devreme sau mai târziu, te duceau înapoi de unde porniseşi.

— L-am chemat pe Tony, spuse Danny. În sala de bal. Am căzut de pe scaun. Nu mă mai doare. Simt doar că am buza prea mare.

— Asta s-a întâmplat? Cinstit? îl întrebă privindu-l încurcată.

— Tăticul nu mi-a făcut nimic, răspunse. Nu astăzi.

Îl privi ţintă, simţindu-se ciudat. Mingea ţopăia dintr-o mână într-alta. Îi citise gândurile. Fiul ei îi citise gândurile.

— Ce… ce ţi-a spus Tony, Danny?

— Nu contează.

Chipul îi era calm, iar vocea de o indiferenţă care te răcea până în măduva oaselor.

— *Danny…*

Îl apucă de umăr, mai strâns decât intenţionase. Dar el nu tresări şi nici măcar nu încercă să-i dea mâna la o parte.

(„O, noi nenorocim copilul ăsta. Nu este vorba numai de Jack; e vorba şi de mine şi poate nu suntem doar noi de vină, tatăl lui Jack, mama mea, sunt oare şi ei aici? Sigur, de ce nu? Oricum stafiile colcăie în locul ăsta, ce mai contează încă două? O, Dumnezeule din ceruri, copilul ăsta e ca una din valizele cărora le face reclamă la televizor, o calcă maşinile, o aruncă din avioane, o bagă în prese industriale. Sau ca un ceas Timex. Ticăie orice ar fi. O, Danny, îmi pare atât de rău.”)

— Nu contează, spuse din nou.

Mingea trecu dintr-o mână în cealaltă.

— Tony nu mai poate să vină. Nu-l lasă. L-au învins.

— Cine nu-l lasă?

— Oamenii din hotel, spuse.

O privi şi ochii lui nu erau deloc indiferenţi. Erau adânci şi speriaţi.

— Şi… şi *lucrurile* din hotel. Sunt tot felul de lucruri aici. Hotelul e plin.

— Poţi să vezi…

— Nu vreau să văd, spuse el pe un ton grav şi se uită înapoi la mingea roşie. Dar pot să le aud câteodată, noaptea târziu. Sunt ca vântul, oftează împreună. În pod. Subsol. Camere. Peste tot. Am crezut că e vina mea, pentru că sunt aşa cum sunt. Cheiţa. Cheiţa de argint.

— Danny nu… nu te necăji aşa.

— Dar e şi el, spuse Danny. E şi tăticu. Şi eşti şi tu. Ne vor pe toţi. Îl păcălesc pe tata, îl trag pe sfoară, încercând să-l

facă să creadă că pe el îl vor cel mai mult şi pentru asta o să ne ia pe toţi.

— Dacă snowmobilul…

— N-au vrut să-l lase, spuse Danny cu aceeaşi voce gravă. L-au făcut să arunce o piesă în zăpadă. Departe. Foarte departe. Aşa am visat. Şi el ştie că femeia aia este într-adevăr în 217.

O privi cu ochi întunecaţi, înspăimântaţi:

— Nu contează dacă mă crezi sau nu.

Îl luă în braţe:

— Te cred, Danny, spune-mi adevărul. Jack… o să încerce să ne facă vreun rău?

— Ei o să încerce să-l împingă la asta, spuse Danny. L-am chemat pe domnul Hallorann. A spus că dacă o să am vreodată nevoie de el să-l strig. Şi l-am strigat. Dar e îngrozitor de greu. Mă oboseşte. Şi ce e mai rău e că nu ştiu dacă m-a auzit sau nu. Nu cred că-mi poate răspunde, pentru că e prea departe pentru el. Şi nu ştiu dacă nu cumva este prea departe şi pentru mine. Mâine…

— Ce este mâine?

Scutură capul:

— Nimic.

— Unde e acum tăticul tău? întrebă ea.

— E în pivniţă. Nu cred că o să urce în cameră în noaptea asta.

Wendy se ridică brusc.

— Aşteaptă-mă aici. Mă întorc în cinci minute.

Bucătăria părea rece şi părăsită sub lumina albă a lămpilor de neon. Se duse la poliţa de pe care atârnau cuţitele pentru tranşat carnea. Îl luă pe cel mai lung şi ascuţit, îl înfăşură într-un prosop de vase şi părăsi încăperea stingând luminile!

Danny stătea mai departe pe trepte, urmărind cu ochii traiectoria mingii roşii din cauciuc dintr-o mână într-alta.

Cânta:

— „Ea stă la etajul douăzeci, liftul e stricat. Aşa că urc o treaptă, două trepte, trei trepte, patru…”

(„… Lou, Lou, du-mă la Lou a mea…”)

Se opri. Ascultă.

(„… Du-mă la Lou a mea, iubita meeea…”)

Vocea îi răsuna în minte, atât de mult părând a fi o parte a propriei fiinţe, atât de înspăimântător de aproape încât putea fi chiar o parte a propriilor sale gânduri. Era dulce şi infinit de vicleană. Îşi bătea joc de el. Părea a-i spune:

(„O da, o să-ţi placă aici. Încearcă, o să-ţi placă. Încearcă, o să-ţi plaaaaaacă…”)

Acum le putea auzi din nou, întreaga adunare, fantome sau spirite sau poate hotelul însuşi, un îngrozitor parc de distracţii, în care toate spectacolele se sfârşeau tragic, în care toate picturile reprezentându-l pe bau-bau erau cu adevărat vii, în care tufele umblau, în care o cheiţă de argint putea declanşa uriaşa obscenitate. Încet şi oftând, foşnind ca necontenitul vânt al iernii care cânta pe sub streşini noaptea, vântul ucigător intonând un cântec de leagăn, vânt pe care vilegiaturiştii estivali nu l-au auzit niciodată. Era ca bâzâitul somnoros al viespilor de vară într-un cuib îngropat, adormite, criminale, începând să se trezească.

(„De ce seamănă corbul cu un birou? Sus ajung numai foarte puţini, bineînţeles. Mai luaţi o ceaşcă de ceai”!)

Era un sunet viu, dar fără voci, fără zgomot de respiraţie. Un om cu înclinaţii filosofice l-ar fi putut numi un sunet al sufletelor. Bunica lui Dick Hallorann, care a crescut în câmpiile sudului la sfârşitul secolului trecut, i-ar fi spus duhuri. Un psihiatru poate că ar fi găsit un nume mai lung, ecou psihic, psihokineză. Dar pentru Danny reprezenta sunetul hotelului, bătrânul monstru, scârţâind mereu din ce în ce mai aproape în jurul lor: holuri care se întindeau în urmă prin timp şi distanţe, umbre înfometate, oaspeţi neliniştiţi care nu-şi pot găsi odihna.

În sala de bal, cufundată în întuneric, ceasul de sub clopotul de sticlă bătu jumătatea lui şapte cu o singură notă muzicală.

O voce răguşită, abrutizată din cauza băuturii, strigă: „Scoateţi măştile şi haideţi să ne-o tragem!”

Wendy, la jumătatea holului, înţepeni.

Se uita la Danny, aşezat pe trepte, care încă arunca mingea dintr-o mână într-alta.

— Ai auzit ceva?

Danny o privi doar o clipă şi continuă să arunce mingea dintr-o mână într-alta.

Au dormit puţin în noaptea aceea, deşi erau împreună în spatele unei uşi zăvorâte.

În întuneric, cu ochii larg deschişi, Danny gândi:

(„Vrea să fie printre ei şi să trăiască veşnic. Asta vrea.”)

Wendy gândi:

(„Dacă trebuie, îl iau pe Danny şi fugim în munţi. Dacă tot e vorba să murim, mai bine murim acolo sus.”)

Pusese sub pat cuţitul de măcelărie, înfăşurat sub prosop. La îndemână. Au moţăit puţin. Hotelul scârţâia şi trosnea în jurul lor. Afară, cerul începuse să scuipe o zăpadă grea ca plumbul.

40. La subsol

(„!!! Cazanul, afurisitul ăla de cazan!!!”)

Gândul acesta izbi mintea lui Jack Torrance cu toată forţa, înfigându-i-se în creier ca un avertisment stacojiu. Imediat îi urmă vocea lui Watson.

(„Dacă uiţi, presiunea o să crească şi o să tot crească până când o să te trezeşti împreună cu familia pe luna aia blestemată… …e construit pentru 250, dar acum ar exploda cu mult înainte… …mie mi-ar fi frică să stau lângă el când are 180.”)

Stătuse toată noaptea aici, cu nasul în cutiile cu registre, posedat parcă de o presimţire frenetică ce-i spunea că timpul este din ce în ce mai scurt şi trebuie să se grăbească. Şi totuşi încă îi scăpau indiciile esenţiale, conexiunile care ar fi clarificat totul. Avea degetele galbene şi soioase de la hârtia veche, sfărâmicioasă. Şi fusese atât de absorbit cu ceea ce făcea, încât nu verificase nici măcar o dată cazanul. Dăduse drumul la presiune cu o seară înainte, pe la şase, când coborâse. Acum era…

Se uită la ceas şi sări în picioare răsturnând un maldăr de facturi vechi.

Dumnezeule, era cinci şi un sfert dimineaţa.

În spatele lui, caloriferul porni cu zgomot. Cazanul scotea nişte gemete şuierătoare.

Alergă spre el. Faţa, tot mai trasă în ultima lună, era acum acoperită din belşug cu o barbă ţepoasă şi în general avea un aspect scofâlcit de prizonier într-un lagăr de concentrare.

Indicatorul de presiune arăta 210. Îşi închipui chiar că vede cum pereţii bătrânului cazan, peticit şi sudat în zeci de locuri, se umflă sub apăsarea ucigaşă.

(„Creşte… mie mi-ar fi frică să stau lângă el când are 180.”)

Deodată auzi o voce interioară, rece şi ademenitoare, care îi spunea:

(„Lasă-l. Du-te, ia-i pe Wendy şi Danny şi cară-te dracului de aici. Lasă-l să explodeze.”)

Putea aproape să vizualizeze explozia. Un tunet dublu, care mai întâi ar fi smuls inima acestui loc, apoi sufletul. Cazanul se va transforma într-o văpaie portocaliu-violetă care va împrăştia o ploaie de schije incandescente în întreaga pivniţă. Vedea în minte bucăţi înroşite de metal alergând de la podea, în pereţi, în tavan, ca nişte bile ciudate de biliard, şuierând prin aer, tăioase, purtătoare de moarte. Sigur că unele din ele vor trece ca săgeata pe sub arcada de piatră, vor aprinde hârtiile învechite şi acestea vor arde cu flăcări satanice, jucăuşe. Distruge secretele, dă foc la indicii, acesta este un mister pe care nicio fiinţă omenească nu-l va dezlega vreodată. Apoi explozia gazului, o flacără uriaşă, asurzitoare, o lumină de veghe imensă, care va transforma tot centrul hotelului într-un grătar. Scări, şi holuri, şi plafoane, şi camere, în flăcări, precum castelul din ultima secvenţă a unui film cu Frankenstein. Flăcările întinzându-se în aripi, alergând pe covorul cu jungla neagră-albastră, ca nişte oaspeţi zvăpăiaţi. Tapetul de mătase se ondulează, se carbonizează apoi. Nu există sprinklere, ci numai furtunele acelea demodate şi, mai mult, nu e nimeni care să le folosească. Şi nu există pe lumea asta niciun pompier care să poată ajunge aici înainte de luna martie. Arzi, drăguţă, arzi. În douăsprezece ore nu va mai rămâne decât un morman de oase.

Acul de pe cadran arăta acum 212. Cazanul pocnea şi gemea ca o bătrână reumatică ce încearcă să se dea jos din pat. Jeturi şuierătoare de abur începuseră să joace în jurul peticelor, broboane de aliaj de sudură începuseră să sfârâie.

Nu vedea; nu auzea. Îngheţat, cu mâna pe supapa care ar fi dat drumul la presiune şi ar fi înăbuşit focul, ochii lui Jack străluceau în orbite ca două safire.

(„Este ultima mea şansă.”)

Singurul lucru aducător de bani şi rămas până acum neatins era poliţa de asigurare pe viaţă pe care o făcuse împreună cu Wendy în vara dintre primul şi al doilea său an la Stovington. 40.000 de dolari în caz de moarte, sumă dublată dacă el sau ea ar fi murit într-un accident de tren, accident de avion sau incendiu. Mori de o moarte misterioasă şi câştigi o grămadă de bani.

(„Incendiu… 80.000 de dolari”)

Ar avea timp să fugă. Chiar dacă dormeau, tot ar avea timp să fugă. Aşa credea. Şi nu credea că tufele, în formă de animale, sau orice altceva, ar încerca să-i reţină dacă hotelul *Overlook* era mistuit de flăcări.

(„Flăcări.”)

Acul de sub cadranul slinos, aproape opac, se apropia dansând de 215 psi.

Îi veni în minte o altă amintire. Din copilărie. Pe crengile de jos ale mărului din spatele casei era un cuib de viespi. Unul din fraţii săi mai mari – nu-şi amintea acum care dintre ei – fusese înţepat în timp ce se legăna în cauciucul pe care tatăl lor îl atârnase de o creangă. Era spre sfârşitul verii, atunci când viespile au comportamentul cel mai periculos.

Tatăl lor, tocmai întors acasă de la lucru, îmbrăcat în uniforma albă, cu mirosul de bere înconjurându-i chipul ca o ceaţă fină, şi-a adunat toţi fiii, Brett, Mike şi micuţul Jacky, şi le-a spus că are de gând să scape de viespi.

„Priviţi acum”, spusese, zâmbind şi clătinându-se puţin (nu folosea bastonul pe vremea aceea, accidentul cu camionul urma să se întâmple peste câţiva ani). „Poate că o să învăţaţi şi voi ceva. Tatăl meu mi-a arătat şmecheria asta.”

A adunat o grămadă mare de frunze umezite de ploaie sub ramura pe care era aşezat cuibul de viespi, un fruct cu mult mai periculos decât merele zbârcite dar gustoase pe care le făcea de obicei pomul lor pe la sfârşitul lui

septembrie, peste încă vreo două săptămâni. A aprins frunzele. Ziua era senină şi fără pic de vânt. Frunzele au ars mocnit, fără flăcări adevărate şi au emanat un miros – o aromă – care-i revenea în nări în fiecare toamnă, când oamenii greblau frunzele, făceau mormane şi le dădeau foc. Un miros dulce cu iz amărui, bogat şi evocator. Frunzele care mocneau au produs un fum gros care s-a înălţat, ascunzând privirii cuibul.

Tatăl lor a lăsat focul să ardă mocnit toată după-amiaza. A stat pe terasă, a băut bere şi a aruncat cutiile goale în găleata de plastic a soţiei sale, în timp ce cei doi fii ai săi mai mari stăteau de-o parte şi de alta, iar micuţul Jacky era aşezat pe trepte, la picioarele sale, jucându-se cu o maşinuţă şi repetând monoton acelaşi fragment de melodie:

…„Inima ta trădătoare… o să te facă să plângi… inima ta trădătoare… o să te dea de gol!…”

La şase şi un sfert, chiar înainte de cină, tăticul lor s-a îndreptat spre măr, fiii lui urmându-l prudenţi. Într-o mână avea o sapă de grădină. A dat frunzele la o parte, înăbuşind focul. Apoi a ridicat sapa, cu mânerul în sus, clătinându-se şi clipind des şi, după două sau trei încercări, a dat cuibul jos.

Băieţii s-au refugiat la adăpostul terasei, dar tăticul s-a aplecat asupra cuibului, legănându-se şi clipind. Jacky s-a furişat înapoi ca să vadă ce se întâmplă. Câteva viespi se târau ameţite pe terenul pergamentos al proprietăţii lor, însă nu încercau să-şi ia zborul. Din interiorul cuibului, acel loc întunecat şi ciudat, s-a auzit un sunet din acelea pe care nu le mai uiţi niciodată: un bâzâit grav, somnoros, ca sunetul produs de cablurile de înaltă tensiune.

„De ce nu încearcă să te înţepe, tăticule?” întrebase el atunci.

„Fumul le îmbată, Jacky. Du-te şi adu-mi canistra cu benzină”.

Alergă să o aducă. Tăticul a îmbibat cuibul cu benzină.

„Acum dă-te-napoi, Jacky, dacă nu vrei să-ţi pârleşti sprâncenele”.

S-a dat la o parte. De undeva, din faldurile voluminoase ale jachetei sale albe, tăticul a scos un chibrit. L-a aprins, frecându-l de unghie şi l-a aruncat în cuib. A urmat o explozie alb-portocalie, aproape mută în ferocitatea ei. Tăticul se dăduse şi el la o parte, hohotind sălbatic.

— Focul, a spus tăticul, întorcându-se zâmbind spre Jacky. Focul omoară orice.

După cină băieţii au ieşit din nou în lumina amurgului ca să vegheze solemn cuibul carbonizat. Din interiorul fierbinte se auzea sunetul corpurilor insectelor care pocneau ca floricelele de porumb.

Indicatorul de presiune arăta 220. Un vaiet metalic se acumula în măruntaiele cazanului. Jeturi de abur se înălţau dintr-o sută de locuri, ca ţepii de arici.

(„Focul omoară orice.”)

Jack tresări. Aţipise… şi se dusese, aşa aţipit, aproape până în lumea de apoi. Pentru numele lui Dumnezeu, la ce-i zburase gândul? Treaba lui era să aibă grijă de hotel. El era îngrijitorul.

Din cauza panicii, palmele i se acoperiră brusc cu o transpiraţie lipicioasă, încât nu reuşi să apuce supapa de prima dată. Apoi îşi încleştă degetele pe ea. O răsuci o dată, de două ori, de trei ori. Urmă un şuierat gigantic. Răsuflarea dragonului. O ceaţă caldă ca la tropice se ridică de sub cazan şi îl învălui. O clipă nu mai putu să vadă cadranul, dar se gândi că aşteptase prea mult; mugetul, bubuitul din cazan crescuse, urmat de o serie de bubuituri puternice şi de scrâşnetul asurzitor al metalului.

Când aburul se mai împrăştie, văzu că indicatorul coborâse la 200 şi încă mai cobora. Jeturile care scăpau de lângă peticele sudate începură să-şi piardă forţa. Ţipetele, scârţâitul începură să se diminueze.

O sută nouăzeci… o sută optzeci… o sută şaptezeci şi cinci…

(„Cobora panta, cu nouăzeci de mile pe oră, când fluieratul s-a transformat în urlet…”)

Dar nu mai credea că o să explodeze acum. Presiunea coborâse la o sută şaptezeci.

(„… l-au găsit într-o epavă, cu mâna la gât, opărit de aburul ucigător.”)

Se îndepărtă de cazan, respirând sacadat, tremurând. Îşi privi palmele şi văzu că îi apăruseră deja băşici. Dă-le dracului de băşici, gândi, şi scoase un hohot tremurat de râs. Aproape că a murit cu mâna la gât, aşa, ca mecanicul ăla din „The Wreck of the Old 97”, Casey. Şi, mai grav încă, ar fi ucis hotelul *Overlook.* Ultimul eşec, de-a dreptul cutremurător. S-a ratat ca profesor, ca scriitor, ca soţ şi ca tată. A eşuat chiar şi ca beţiv. Şi nu mai avea ce face în meseria asta veche a eşecurilor decât să arunce în aer clădirea de care se presupunea că ar fi trebuit să aibă grijă. Şi nu era o clădire oarecare. În niciun caz.

Cristoase, ce nevoie simţea să bea un pahar!

Presiunea scăzuse până la 80. Cu prudenţă, strâmbându-se puţin din cauza durerii din palme, închise supapa. Dar de acum înainte cazanul trebuie supravegheat mult mai bine. S-ar putea să fi fost serios avariat. Nu o să-l lase să mai depăşească 100 tot restul iernii. Şi dacă o să le fie niţel frig, o să strângă din dinţi şi o să îndure.

Îşi spărsese două băşici. Mâinile îi pulsau dureros, ca dinţii cangrenaţi.

Un pahar. Un pahar l-ar pune pe picioare şi în toată casa nu se găsea nimic altceva de băut, în afară de vinul din bucătărie. În momentul acela o băutură ar avea efecte terapeutice. Pe Dumnezeu, chiar aşa. Anestezice. Îşi făcuse datoria şi acum avea nevoie de nişte anestezice, de ceva mai tare decât pastilele de Excedrine. Dar nu exista aşa ceva în casă.

Îşi aminti sclipirea tainică a sticlelor de-abia desluşite.

Salvase hotelul. Hotelul va dori cu siguranţă să-l recompenseze. Era sigur de asta. Îşi scoase batista din buzunarul de la spate şi se îndreptă spre scară. Îşi frecă

gura. Un pahar mic. Atâta tot. Unul singur. Să-i mai aline durerea.

Servise hotelul *Overlook* şi acum hotelul *Overlook* îl va servi la rândul său. Era sigur de asta. Paşii săi pe trepte erau vioi şi nerăbdători, paşii grăbiţi ai cuiva care s-a întors acasă dintr-un război îndelungat şi amar. Era 5.20 dimineaţa.

41. Revărsatul zorilor

Cu un geamăt înăbuşit, Danny se trezi dintr-un vis îngrozitor. Avusese loc o explozie. Un incendiu. Hotelul *Overlook* ardea până în temelii. Împreună cu mămica, urmărea incendiul de pe peluza din faţă.

Mămica a spus:

„Uite, Danny. Uită-te la tufe.”

Privise într-acolo. Toate erau moarte. Frunzele căpătaseră o culoare cafenie, sufocantă. Se putea vedea, printre crengile dese, care arătau acum ca scheletele cadavrelor pe jumătate mutilate. Şi în clipa aceea, tăticul lui a ţâşnit prin uşile duble ale hotelului şi ardea ca o torţă. Avea hainele în flăcări, pielea îi căpătase un bronz închis şi sinistru, care se întuneca tot mai mult în fiecare clipă, părul îi era o vâlvătaie.

Atunci s-a trezit, cu ghearele groazei înfigându-i-se în gât, cu mâinile mototolind spasmodic cearşaful şi pătura. Ţipase oare? Privi spre mama lui. Wendy stătea întinsă, adormită, cu pătura trasă până sub bărbie, cu o şuviţă din părul de culoarea porumbului pe obraz. Ea însăşi părea un copil. Nu, nu ţipase.

În timp ce stătea în pat, cu ochii ţintă în tavan, coşmarul începu să pălească. Avea senzaţia ciudată că o tragedie

(incendiu? explozie?)

fusese evitată la milimetru. Lăsă mintea să-i hoinărească în căutarea tatălui său şi-l găsi undeva la parter. În hol. Danny forţă puţin mai mult, încercând să ajungă în interiorul tatălui său. Nu era bine. Pentru că tăticul său se gândea la Lucrul Rău. Se gândea cât

(„de bune ar fi unul sau două pahare nu-mi pasă că soarele a răsărit undeva în lume, mai ţii minte, Al, cum tot glumeam aşa? gin tonic şi Bourbon cu o picătură de bitter scotch cu sifon rom şi Coca-Cola ce mi-e una, ce mi-e alta, un pahar pentru mine şi unul pentru tine, marţienii au

aterizat undeva în lume, Princeton sau Houston sau alt loc blestemat cu toate acestea suntem în timpul sezonului şi niciunul din noi nu este”)

(IEŞI DIN MINTEA LUI, CĂCAT CU OCHI CE EŞTI!)

Se dădu îngrozit înapoi din faţa acestei voci venite de undeva dinăuntru, cu ochii măriţi, cu unghiile zgâriind tăblia patului. Vocea nu aparţinea tatălui său, ci unui imitator iscusit. Era o voce cunoscută. Răguşită, brutală şi, totuşi, cu accente de amuzament găunos.

Atât de aproape era?

Dădu pătura la o parte şi se aşează pe marginea patului. Îşi căută papucii pe sub pat şi-i încălţă. Se duse la uşă, o deschise şi alergă spre coridorul principal, dezmierzând pluşul covorului cu papucii. Ajunse la colţ.

La jumătatea coridorului, între el şi scară, era un bărbat aşezat în patru labe.

Danny înlemni.

Bărbatul ridică privirea spre el. Avea ochii mici şi roşii. Purta un costum ciudat, argintiu, presărat cu paiete. Costum de câine, îşi dădu Danny seama. Din şezutul acestei creaturi stranii ieşea o coadă lungă şi fleşcăită, cu un smoc la vârf. Costumul era prevăzut cu un fermoar pe spate. La stânga lui se afla un cap de câine sau de lup, cu orbitele golite deasupra botului, cu gura deschisă într-un mârâit inutil prin care se vedea modelul negru şi albastru al covorului, printre colţii ce păreau a fi făcuţi din mucava. Gura, bărbia şi obrajii bărbatului erau mânjiţi cu sânge.

Începu să mârâie la Danny. Rânjea, de fapt, dar mârâitul era real. Adânc, gutural, un sunet primitiv, înfiorător. Apoi începu să latre. Şi dinţii îi avea mânjiţi cu sânge. Începu să se târască înspre Danny, trăgându-şi coada moale după el. Capul costumului de câine zăcea nebăgat în seamă pe covor, privind în gol undeva peste umărul lui Danny.

— Lasă-mă să trec, spuse Danny.

— În ruptul capului – în ruptul capului – în ruptul capului, răspunse omul-câine.

Ochii săi mici şi roşii erau fixaţi cu atenţie asupra chipului lui Danny. Continuă să rânjească:

— O să te mănânc din cap până în picioare, băieţelule. Şi cred că o să încep cu *puţişoara* ta dolofană.

Începu să ţopăie cu vioiciune, cu salturi mici şi mârâind.

Nervii lui Danny cedară. Fugi înapoi în holişorul care ducea la camerele lor, aruncând priviri îngrozite peste umăr. Îl urmă un amalgam de urlete, lătrături şi mârâituri, întrerupt de bolboroseli şi chicoteli nedesluşite.

Danny se opri tremurând.

— Scoal-o! strigă de după colţ omul-câine beat.

Vocea lui era violentă şi în acelaşi timp disperată.

— Scoal-o, Harry, ticălosule, avortonule! Nu-mi pasă câte cazinouri şi companii aeriene şi case de filme ai! Ştiu ce-ţi place atunci când nu te afli în intimitatea căminului tău! Scoal-o! O să mă umflu… şi o să suflu… până când o să dărâm casa lui Harry Derwent!

Încheie cu un urlet prelung şi înfiorător care păru să se transforme într-un strigăt de furie şi durere chiar înainte să se stingă.

Cuprins de teamă, Danny se întoarse spre uşa închisă a dormitorului şi se îndreptă spre ea. O deschise şi vârî capul înăuntru. Mămica dormea în aceeaşi poziţie. Numai el auzise toate acestea.

Închise cu grijă uşa şi se întoarse la intersecţia dintre holul lor şi coridorul principal, sperând că omul-câine plecase, aşa cum dispăruse şi sângele de pe pereţii Apartamentului Prezidenţial. Prudent, aruncă o privire pe după colţ.

Bărbatul costumat în câine încă mai era acolo. Îşi pusese capul la loc şi ţopăia în patru labe lângă scară, încercând să-şi prindă coada. Din când în când sărea, mârâind înfundat, ca un câine adevărat.

— Mârrrrrrrrr… Hamhamhamhamhamham! Mârrrrrrrrrrr! Sunetele acestea ieşeau cavernos prin rânjetul îngheţat al măştii stilizate, dar printre ele se mai

desluşeau şi alte sunete, care ar fi putut fi foarte bine suspine sau hohote de râs.

Danny reveni în dormitor şi se aşează pe patul pliant, acoperindu-şi ochii cu mâinile. Hotelul preluase iniţiativa. Poate că la început, toate lucrurile care se întâmplaseră fuseseră doar nişte simple accidente. Poate că la început lucrurile pe care le văzuse *fuseseră* într-adevăr ca pozele înspăimântătoare dintr-o carte şi nu-i puteau face niciun rău. Numai că acum hotelul controla toate aceste lucruri şi *puteau* face rău. Hotelul *Overlook* nu voise ca el să ajungă la tatăl său. Asta ar fi stricat toată distracţia. Aşa că l-a pus pe omul-câine în calea sa, aşa cum pusese animalele din tufe între el şi drum.

Dar tăticul lui putea să vină aici. Şi mai devreme sau mai târziu o va face.

Începu să plângă, lacrimile rostogolindu-i-se tăcute pe obraji. Era prea târziu. O să moară, toţi trei, iar atunci când hotelul *Overlook* se va redeschide la primăvară, ei vor fi aici, ca să-i întâmpine pe oaspeţi împreună cu celelalte fantome. Femeia din cadă. Omul-câine. Lucrul acela negru şi oribil care fusese în tunelul de ciment. Vor fi…

(„Încetează! Încetează chiar acum!”)

Îşi şterse furios lacrimile cu dosul palmei. O să încerce cât de tare o să poată să împiedice ce avea să se întâmple. Să nu i se întâmple lui nimic, nici tăticului şi nici mămicii sale. Va încerca cât de tare o să poată.

Închise ochii şi-şi trimise gândul în depărtări, înalt, ca o săgeată dură de cristal.

(!!!DICK, TE ROG, VINO REPEDE, AVEM NECAZURI MARI, DICK, AVEM NEVOIE)

Şi, pe neaşteptate, în întunericul din spatele pleoapelor, lucrul acela care-l urmărise prin coridoarele întunecate din *Overlook* în visele lui, se afla *aici,* chiar *aici,* o creatură uriaşă îmbrăcată în alb, cu o bâtă preistorică ridicată deasupra capului:

„O să te fac să încetezi! Javră nenorocită! O să te fac să încetezi pentru că sunt TATĂL TĂU!”

— *Nu!*

Se smuci revenind în realitatea dormitorului, cu ochii ieşiţi din orbite, ţipetele rostogolindu-i-se neputincioase din gură, în timp ce mama lui se trezi brusc şi se ridică în pat, strângând cearşaful la piept.

— *Nu, tăticule, nu, nu, nu…*

Şi amândoi auziră atunci şuieratul ucigaş al bâtei invizibile, tăind aerul undeva foarte aproape, apoi stingându-se, lăsând loc tăcerii, iar el alergă la mama lui şi i se cuibări în braţe, tremurând ca un iepuraş prins în capcană.

Hotelul *Overlook* nu avea nici cea mai mică intenţie să-l lase să-l cheme pe Dick. Şi asta ar fi stricat distracţia.

Erau singuri.

Afară, ninsoarea cădea tot mai deasă, punând o perdea între ei şi restul lumii.

42. În înaltul văzduhului

Avionul lui Dick Hallorann a fost anunţat la 6.45 a.m., însă funcţionarul aeroportului l-a ţinut lângă Poarta 31 până la ultimul anunţ, la 6.55. Hallorann îşi schimba nervos sacul de voiaj dintr-o mână în alta şi îl aştepta, împreună cu funcţionarul, pe un tip, Carlton Vecker singurul pasager al cursei 196 de la Miami la Denver, care nu apăruse încă.

— În regulă, spuse funcţionarul şi-i înmână lui Hallorann un bilet albastru, pentru clasa întâi. Aţi avut noroc. Vă puteţi îmbarca, domnule.

Hallorann se precipită spre rampa de îmbarcare şi-i arătă biletul stewardesei cu zâmbet mecanic.

— Servim micul dejun în avion, spuse ea. Dacă doriţi…

— Doar cafea, păpuşico, răspunse el şi se îndreptă pe intervalul dintre scaune spre un loc în compartimentul pentru fumători.

Tot îl aştepta pe Vecker, cel neprezentat la timp, să se ivească în ultima clipă în pragul uşii ca un drăcuşor-din-cutie. Femeia aşezată pe scaunul de lângă fereastră citea „Tu singur îţi poţi fi cel mai bun prieten”, cu o expresie acră, neîncrezătoare, pe chip. Hallorann îşi prinse centura de siguranţă şi apoi se apucă bine cu mâinile sale mari şi negre de braţele scaunului, promiţându-i lui Carlton Vecker cel absent că va fi nevoie de el şi încă cinci băieţi zdraveni de la liniile aeriene ca să-l ia de acolo. Nu-şi dezlipea ochii de pe cadranul ceasului. Cu o încetineală înnebunitoare, acesta ticăia minutele până la ora 7.00, ora de decolare a avionului.

La 7.05, stewardesa i-a informat că vor avea o mică întârziere, în timp ce echipa tehnică de la sol verifică încă o dată unul din zăvoarele trapei de la cala de bagaje.

— Cretini, mormăi Dick Hallorann.

Femeia cu figură ascuţită îşi întoarse spre el faţa cu aceeaşi expresie acră şi neîncrezătoare şi apoi îşi aplecă din

nou ochii pe carte.

Îşi petrecuse noaptea în aeroport, umblând de la un birou al unei companii aeriene la altul – United, American, TWA, Continental, Braniff – vânând vânzătorii de bilete. Cândva, după miezul nopţii, când îşi bea a opta sau a noua ceaşcă cu cafea în restaurant, ajunsese la concluzia că a fost un imbecil pentru că şi-a luat toată povestea asta pe umeri. Existau autorităţile. Se îndreptase spre cea mai apropiată cabină telefonică şi, după ce a vorbit cu trei centrale diferite, a reuşit să obţină numărul de telefon pentru cazuri de urgenţă al Conducerii Parcului Naţional din Munţii Stâncoşi.

Bărbatul care a răspuns la telefon avea o voce extrem de obosită. Hallorann şi-a dat un nume fals şi a spus că erau probleme la Hotelul *Overlook,* la vest de Sidewinder. Probleme grave.

A fost lăsat să aştepte.

Pădurarul (Hallorann a presupus că era pădurar) s-a întors după cinci minute.

— Au un emiţător? a spus pădurarul.

— Sigur că au un emiţător, a zis Hallorann.

— N-am primit niciun apel de ajutor din partea lor.

— Omule, asta nu contează. Sunt…

— Mai exact, ce fel de probleme au, domnule Hall?

— E o familie acolo sus. Îngrijitorul şi familia lui. Cred că el a înnebunit puţin, înţelegi? Şi mai cred că soţia şi băieţelul nu sunt în siguranţă.

— Pot să vă întreb de unde aveţi această informaţie, domnule?

Hallorann închise ochii:

— Cum te cheamă, omule?

— Tom Staunton, domnule.

— Ei bine, Tom, *ştiu.* O să fiu cât de sincer pot cu tine. Sunt probleme mari acolo sus. Poate chiar *ucigător* de mari. Te prinzi ce-ţi zic?

— Domnule Hall, totuşi trebuie să-mi spuneţi cum…

— Ascultă, a spus Hallorann. Îţi spun că *ştiu.* Acum câţiva ani acolo a fost un tip pe care îl chema Grady! Şi-a omorât soţia şi cele două fetiţe şi apoi s-a sinucis. Îţi spun că povestea asta o să se întâmple din nou dacă nu vă mişcaţi cururile acolo ca să-l împiedicaţi!

— Domnule Hall, dumneavoastră nu sunaţi acum din Colorado.

— Nu. Dar ce importantă…

— Dacă nu sunteţi în Colorado, nu sunteţi în raza de acţiune a emiţătorului de la *Overlook.* Dacă nu sunteţi în raza de acţiune, nu aţi fi putut intra în niciun fel de contact cu… hm…

Se auzi un foşnet stins de hârtii.

— … cu familia Torrance. Cât aţi aşteptat, am încercat să le telefonez. Telefonul lor nu funcţionează, fapt care nu este neobişnuit. Sunt douăzeci şi cinci de mile de cabluri telefonice între hotel şi centrala din Sidewinder. Concluzia mea este că s-a produs o avarie.

— Of, omule, cum poţi să fii atât de…

Dar disperarea lui era prea mare ca să găsească un adjectiv potrivit. Dintr-o dată, iluminarea:

— Cheamă-i! strigă.

— Domnule?

— Ai emiţător, au emiţător. Aşa că poţi să-i chemi! Cheamă-i şi întreabă-i ce se întâmplă!

O scurtă tăcere, apoi din nou susuratul legăturii telefonice interurbane.

— Ai încercat, nu-i aşa? întrebă Hallorann. De asta m-ai lăsat să aştept atât. Ai încercat telefonul şi după aia ai încercat emiţătorul şi n-ai primit *niciun răspuns,* dar tot nu crezi ca s-a întâmplat ceva… ce faceţi voi acolo? Staţi în cur şi jucaţi table?

— Nu, nu facem aşa ceva, a zis mânios Staunton.

Hallorann s-a simţit uşurat când a auzit iritarea din vocea pădurarului. Pentru prima oară şi-a dat seama că stă de vorbă cu un om şi nu cu o înregistrare.

— Sunt singurul care am mai rămas aici, domnule. Toţi ceilalţi pădurari din parc, plus paznicii de animale, plus mulţi voluntari sunt sus, pe vârful Hasty Notch, riscându-şi vieţile pentru trei imbecili cu experienţă de numai şase luni în alpinism care au hotărât să încerce să escaladeze versantul nordic al masivului King’s Ram. S-au împotmolit la jumătatea drumului şi poate că o să coboare, dar la fel de bine s-ar putea să nu coboare. Sunt şi două elicoptere acolo şi oamenii din ele îşi riscă şi ei vieţile, pentru că aici e noapte şi a început să ningă. Aşa că, dacă încă mai aveţi probleme în a pricepe cum stau lucrurile, vă pot da o mână de ajutor. Unu: nu am pe nimeni pe care să-l pot trimite la *Overlook.* Doi: Hotelul *Overlook* nu este o prioritate pentru noi – ce se întâmplă în parc constituie o prioritate. Trei: până în zori niciunul din elicopterele acelea nu vor mai putea zbura, pentru că o să ningă ca la nebuni, după cum spune prognoza Serviciului Meteorologic Naţional. Înţelegeţi situaţia?

— Mda, a spus Hallorann încet. Înţeleg.

— Acum, eu cred că nu am putut să-i prind cu emiţătorul dintr-un motiv foarte simplu. Nu ştiu cât este ceasul acolo unde sunteţi dumneavoastră, dar aici este nouă şi jumătate seara. Cred că s-au dus la culcare. Dacă dumneavoastră…

— Succes cu alpiniştii tăi, omule, a mai spus Hallorann. Dar vreau să-ţi spun că ei nu sunt singurii care s-au împotmolit în munţi pentru că nu au ştiut în ce se bagă.

Apoi a pus receptorul în furcă.

La 7.20, Boeingul 747 a ieşit greoi pe pistă, s-a întors şi a început să ruleze. Hallorann lăsă să-i scape un oftat prelung şi mut. Carlton Vecker, oriunde te-ai afla, poţi să crăpi de ciudă!

Cursa 196 s-a despărţit de sol la 7.28 şi la 7.31, în timp ce lua înălţime, gândul ca un pistol se declanşă din nou în capul lui Dick Hallorann. Umerii i s-au cocoşat inutil în faţa mirosului de portocale, iar apoi s-au cutremurat spasmodic.

Fruntea i s-a încreţit, buzele i se contorsionară într-o grimasă de durere.

(!!!DICK, TE ROG, VINO REPEDE, AVEM NECAZURI MARI, DICK, AVEM NEVOIE)

Şi atâta tot. A dispărut pur şi simplu, dintr-o dată. Nu s-a mai stins de data aceasta. Comunicarea a fost retezată curat, de parcă se folosise un cuţit. Se sperie. Mâinile, încleştate încă de braţele scaunului se albiră aproape de tot. Avea gura iască. Băiatul păţise ceva. Era sigur… Dacă cineva făcuse rău copilului…

— Întotdeauna reacţionaţi atât de violent la decolări?

Privi în jur. Vorbise femeia cu ochelarii cu rame de baga (carapace de broască ţestoasă).

— Nu-i vorba de asta, zise Hallorann. Am o plăcuţă de oţel în cap. Din război, în Coreea. Din când în când mă înjunghie. Vibrează, înţelegeţi. Dă semnalul.

— Chiar aşa?

— Da, doamnă.

— Soldatul de rând este acela care se jertfeşte pentru orice intervenţie străină, zise pe un ton sumbru femeia cu figură ascuţită.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa. Această ţară trebuie să jure că va renunţa la micile ei războaie murdare. CIA a stat la originea fiecărui război murdar pe care l-a dus America în acest secol. CIA şi diplomaţia dolarului.

Îşi deschise cartea şi începu să citească. Semnul care îi avertiza să nu fumeze se stinsese. Hallorann privi pământul care se îndepărta şi se întrebă dacă băiatul păţise ceva. Începuse să ţină mult la copil şi era conştient că părinţii săi nu-l meritau.

Spera din tot sufletul că ei vor reuşi să aibă grijă de Danny.

43. Băutură pe gratis

Jack stătea în restaurant, chiar în faţa uşilor batante care dădeau în Salonul Colorado, cu urechile ciulite, ascultând. Surâdea uşor.

De jur împrejurul lui, Hotelul *Overlook* revenea la viaţă.

Era greu de spus cum de ştia asta, dar bănuia că nu era mare diferenţă de percepţiile pe care le avea Danny din când în când… aşchia nu sare departe de trunchi. Nu se zicea aşa?

Nu era vorba de o percepţie de imagine sau sunet, deşi era foarte apropiată de toate acestea, separată însă de aceste simţuri de una din cele mai străvezii cortine perceptuale. Era de parcă un alt *Overlook* apăruse numai la câţiva centimetri în spatele celui adevărat, separat de lumea reală (ca şi când ar exista vreo lume reală, gândi Jack), dar ajungând treptat să se echilibreze cu aceasta. Îşi aduse aminte de filmele în trei dimensiuni pe care le văzuse în copilărie. Dacă te uitai la ecran, fără ochelari speciali, vedeai o imagine dublă, cam ceea ce simţea el acum. Dar totul căpăta sens atunci când îţi puneai ochelarii.

Toate epocile hotelului erau adunate laolaltă, toate, cu excepţia celei prezente, Epoca Torrance. Şi aceasta se va alătura celorlalte foarte curând. Asta era bine. Asta era foarte bine.

Aproape că reuşea să audă clinchetul trufaş al clopoţelului argintat de la recepţie, chemând băieţii de serviciu, în timp ce bărbaţi în jachete la modă în anii ’20 se înregistrau, iar bărbaţi în costume la două rânduri, la modă în anii ’40, plecau. Trebuia să fie şi trei călugăriţe aşezate în faţa şemineului, aşteptând să se micşoreze coada de la recepţie şi, în picioare în spatele lor, eleganţi, cu ace de cravată bătute în diamante la cravatele lor cu model alb şi albastru, Charles Grondin şi Vito Gienelli, discutau despre profit şi pierderi, despre viaţă şi moarte. Vreo

douăsprezece camioane se îngrămădeau lângă platformă. În sala de bal din aripa estică, zeci de conferinţe de afaceri aveau loc simultan, la câţiva centimetri distanţă în timp una de alta. Se desfăşura şi un bal costumat. Mai erau serate, recepţii nupţiale, petreceri pentru zile de naştere, aniversări. Se discuta despre Neville Chamberlain şi despre Arhiducele Austriei. Muzică. Râsete. Beţie. Istericale. Puţină dragoste, dar nu aici, aici era în permanenţă o senzualitate subînţeleasă. Şi aproape că auzea toate acestea plutind prin hotel, alcătuind o cacofonie graţioasă. Chiar în restaurant, unde stătea el, mic dejun, prânz şi cină timp de şaptezeci de ani erau servite simultan chiar în spatele lui. Aproape că… nu, tăiaţi cuvântul *„aproape”.* Putea să le audă, slab încă, dar desluşit, aşa cum auzi tunetul de la mare distanţă într-o zi de vară. Îi auzea pe toţi, pe toţi aceşti străini frumoşi. Începea să devină conştient de prezenţa lor, aşa cum ei fuseseră conştienţi de prezenţa lui chiar de la bun început.

În această dimineaţă toate camerele de la *Overlook* erau ocupate.

Casa era plină.

Şi de după uşile batante venea plutind, ondulându-se leneş, ca fumul de ţigară, un murmur scăzut de conversaţie. Râs de femeie, grav, gutural, din acela care pare a vibra într-un cerc magic în jurul viscerelor şi organelor genitale. Ferestrele luminate dulce de semiobscuritatea caldă. Sunetul casei de bani, înregistrând preţul unui gin, al unui cocktail Manhattan, al unui gin fizz, al unui cocktail cu rom. Tonomatul, revărsându-şi melodiile de bar, suprapunându-se una peste cealaltă în timp.

Împinse uşile batante şi intră.

— Bună, băieţi, spuse încetişor Jack Torrance. Am fost plecat, dar acum m-am întors.

— Bună seara, domnule Torrance, spuse Lloyd, bucurându-se în mod evident. Suntem fericiţi să vă vedem.

— Mă bucur că m-am întors, Lloyd, zise el cu gravitate şi încălecă un scaun înalt de bar, aşezându-se între un bărbat îmbrăcat într-un costum albastru intens şi o femeie cu ochi împăienjeniţi, îmbrăcată într-o rochie neagră, care cerceta adâncurile unui cocktail cu gin şi lămâie.

— Ce doriţi, domnule Torrance?

— Martini, răspunse, cu o deosebită plăcere.

Se uită la rafturile din spatele barului, înţesate cu sticle care licăreau stins, acoperite cu dopurile de argint. Jim Beam. Wild Turkey. Gilby's. Sharrod's Private Label. Toro. Seagram's. Sentimentul că în sfârşit a ajuns acasă.

— Un marţian mare, te rog, spuse. Au aterizat pe undeva în lumea asta, Lloyd.

Îşi scoase portofelul şi, cu mare grijă, întinse pe tejgheaua barului o bancnotă de douăzeci.

În timp ce Lloyd prepara băutura, Jack privi peste umăr. Toate separeurile erau ocupate. Unii dintre ocupanţi erau costumaţi… o femeie în şalvari transparenţi şi sutien presărat cu strasuri, un bărbat cu un cap de vulpe răsărind viclean din gulerul costumului de seară, un bărbat în costum argintiu de câine care gâdila nasul unei femei în sarong cu moţul din capătul cozii sale lungi, spre amuzamentul tuturor.

— Nu aveţi nimic de plată, domnule Torrance, spuse Lloyd aşezând paharul pe bancnota lui Jack. Ordinul directorului.

— Director?

Simţi o uşoară nelinişte. Cu toate acestea ridică paharul cu martini şi-l clătină uşor, urmărind cum măslina se cufundă în adâncurile băuturii.

— Desigur. Directorul.

Zâmbetul lui Lloyd se lăţi şi mai mult, însă ochii îi erau cufundaţi în umbra orbitelor iar pielea îi era îngrozitor de albă, ca pielea unui cadavru.

— Mai târziu, domnul director doreşte să aibă grijă el însuşi ca fiul dumneavoastră să se simtă bine. Arată un

deosebit interes faţă de fiul dumneavoastră. Danny este un băiat talentat.

Aromele de ienupăr care se ridicau din pahar îl scoteau din minţi într-un mod extraordinar de plăcut, dar în acelaşi timp păreau a-i întuneca raţiunea. Danny? Ce era toată povestea asta cu Danny? Şi ce căuta el într-un bar cu un pahar în mână?

FĂCUSE LEGĂMÂNT. TREBUIA SĂ STEA PE USCAT, ÎN DEŞERT. JURASE SĂ SE LASE.

Ce ar putea să dorească ei de la fiul lui? Ce ar putea să dorească ei de la Danny? Wendy şi Danny nu aveau niciun amestec. Încercă să desluşească răspunsul în ochii umbriţi ai lui Lloyd, dar era mult prea mult întuneric acolo, mult prea mult întuneric, era ca şi când ai încerca să citeşti vreo emoţie în orbitele golite ale unui craniu.

(„Pe mine trebuie că mă vor… nu-i aşa? Eu sunt acela. Nu Danny şi nici Wendy. Eu sunt cel căruia îi place aici. Ei au vrut să plece. Eu sunt cel care s-a ocupat de snowmobil… care a cercetat registrele vechi… care a dat drumul presiunii din cazan… care a minţit… care practic şi-a vândut sufletul… ce ar putea să vrea de la el?”)

— Unde este directorul?

A încercat să pună întrebarea pe un ton indiferent, însă cuvintele parcă au ieşit printre buzele deja amorţite de prima băutură, ca nişte vorbe rostite mai degrabă într-un coşmar decât într-un vis frumos.

Lloyd zâmbi numai.

— Ce vreţi cu fiul meu? Danny nu este amestecat… nu-i aşa?

Auzi ruga neascunsă din propria-i voce.

Faţa lui Lloyd păru că începe să curgă, să se transforme, devenind ceva otrăvitor. Pielea aceea albă deveni pergamentoasă, de un galben hepatic, crăpându-se. Bube roşii erupseră prin piele, iar din ele curgea un lichid cu miros pestinenţial. Picături de sânge ţâşniră de pe fruntea

lui Lloyd ca stropii de transpiraţie. Şi de undeva se auzi un clopoţel de argint care bătea sfertul de oră.

(„Scoateţi măştile, scoateţi măştile!”)

— Vă rog să vă beţi băutura, domnule Torrance, spuse Lloyd încetişor. Aceasta nu este o problemă care să vă mai intereseze. Nu în acest moment.

Îşi ridică din nou paharul, îl duse la buze şi ezită. Auzi pocnetul sec, oribil, din clipa când s-a rupt braţul lui Danny. Văzu bicicleta cum zbură strivită peste capota maşinii lui Al, zgâriind parbrizul. Văzu roata solitară prăbuşită în drum, cu spiţele răsucite îndreptate spre cer, ca nişte corzi de pian frânte.

Îşi dădu brusc seama că încetase orice conversaţie în jur.

Privi peste umăr. Toţi îl priveau tăcuţi, aşteptând. Bărbatul de lângă femeia costumată în sarong îşi scosese capul de vulpoi şi Jack văzu că era Horace Derwent, cu părul blond decolorat căzându-i pe frunte în dezordine. Şi cei aşezaţi la bar îl priveau. Femeia de alături se uita la el concentrată, de parcă încerca să-şi focalizeze privirea. Rochia îi alunecase de pe un umăr şi, coborându-şi ochii, Jack văzu un sfârc foarte zbârcit la capătul unui sân fleşcăit. Privindu-i din nou chipul, îi trecu prin minte că s-ar fi putut ca aceasta să fi fost femeia din Camera 217, cea care încercase să-l sugrume pe Danny. De cealaltă parte, bărbatul în costum albastru intens scosese din buzunarul de la sacou un revolver de calibrul 32, cu mâner din sidef şi-l răsucea cu mişcări leneşe pe tejgheaua barului, ca un om care are de gând să joace la ruleta rusească.

(„Vreau…”)

Îşi dădu seama că vorbele nu vor să-i treacă printre coardele vocale îngheţate şi încercă încă o dată.

— Vreau să-l văd pe director. Nu… nu cred că înţelege. Fiul meu nu este amestecat în povestea asta. El..

— Domnule Torrance, zise Lloyd, vocea ieşindu-i cu o blândeţe oribilă prin chipul devastat de bube, îl veţi întâlni pe domnul director la momentul potrivit. De fapt, chiar

dânsul s-a hotărât să vă facă agentul lui în această problemă. Acum vă rog să vă beţi paharul.

— Bea băutura, răsunară vocile celorlalţi, ca un ecou.

Ridică paharul cu o mână nesigură. Era gin curat. Privi în el şi avu senzaţia că se îneacă.

Femeia de alături începu să cânte cu o voce albă, moartă:

— Învârte, învârte… ţeava şi o să avem… o explozie de veselie…

Lloyd începu şi el să cânte. Apoi bărbatul în costum albastru. Li se alătură şi omul-câine, bătând ritmul cu laba în masă.

„Acum este momentul să învârtim ţeava…”

Derwent intră şi el în cor. Avea o ţigară atârnând trufaş în colţul gurii. Braţul drept era petrecut peste umerii femeii în sarong şi îi mângâia sânul drept cu gesturi blânde şi absente. În timp ce cânta, îl urmărea pe omul-câine cu un fel de dispreţ amuzat.

„… pentru că tot grupul… este… aici!”

Jack duse paharul la buze şi îl isprăvi în trei înghiţituri mari, alcoolul rătăcindu-i prin gât ca un vagon într-un tunel, explodându-i în stomac, revenind cu o săritură spre creier, unde îl înşfăcă cu un ultim spasm.

Când tremuratul încetă, se simţi bine.

— Încă o dată, te rog, spuse şi împinse spre Lloyd paharul gol.

— Da, domnule, zise Lloyd luând paharul.

Lloyd arăta din nou perfect normal. Bărbatul cu ten măsliniu puse revolverul înapoi în buzunar. Femeia din dreapta cerceta din nou cocktailul din pahar. Sânul era complet dezvelit acum, sprijinit de tejgheaua îmbrăcată în piele a barului. Din gura ei flască ieşea un fel de văicăreală fără sens.

Reîncepuse şi zumzetul conversaţiei.

Al doilea pahar îi apăru în faţă.

— *Muchas gracias,* Lloyd, zise, ridicându-l.

— Întotdeauna este o plăcere pentru mine să vă servesc, domnule Torrance, zâmbi Lloyd.

— Întotdeauna ai fost cel mai bun, Lloyd.

— Vă mulţumesc, domnule.

Bău mai încet de data aceasta, lăsând alcoolul să i se prelingă în jos pe gât, luând şi câteva alune ca să-i poarte noroc.

Dar, cât ai clipi din ochi, termină şi paharul acesta şi comandă altul. Domnule Preşedinte, am întâlnit marţienii şi mă bucur să vă pot raporta că sunt prietenoşi. În timp ce Lloyd îi pregătea altă băutură, începu să se scotocească prin buzunare după o monedă pe care s-o introducă în tonomat. Se gândi din nou la Danny, dar chipul lui Danny era acum estompat şi nedesluşit într-un mod plăcut. Îi făcuse o dată rău lui Danny, dar asta se întâmplase înainte de a fi învăţat cum să ţină alcoolul în frâu. Zilele acelea erau de mult trecute. N-o să-i mai facă niciodată rău lui Danny.

Pentru nimic în lume.

44. Conversaţii la petrecere

Dansa cu o femeie frumoasă.

Nu avea nici cea mai vagă idee cât era ceasul, cât timp petrecuse în Salonul Colorado sau de cât timp se află aici, în sala de bal. Timpul încetase să mai conteze.

Avea amintiri destul de neclare; îl ascultase pe un bărbat care fusese pe vremuri un comic vestit al radioului, apoi, o vedetă de varietăţi din copilăria televiziunii care a povestit o anecdotă foarte lungă şi foarte amuzantă despre un caz de incest între doi gemeni siamezi; o văzuse pe femeia în şalvari şi sutien cu strasuri executând un număr de striptease, cu mişcări încete şi lascive pe muzica de la tonomat (i se păruse că era vorba de tema muzicală a filmului *The Stripper,* compusă de David Rose); traversase holul într-un grup de trei persoane, ceilalţi doi bărbaţi fiind îmbrăcaţi în costume de seară dinaintea anilor ’20, cântând toţi trei ceva despre petecul tare din pantalonii lui Rosie O’Grady. Parcă îşi amintea că s-ar fi uitat afară prin uşile duble şi ar fi văzut lanternele japoneze care formau curbe graţioase, urmând panta şoselei şi a locului de parcare: străluceau în culori blânde, pastelate, ca nişte bijuterii în penumbră. Globul uriaş de sticlă de pe terasă era aprins şi insectele de noapte se izbeau de el, şi atunci o parte din fiinţa lui, probabil ultima scânteie mică de raţiune, tot încerca să-i explice că de fapt era ora şase într-o dimineaţă de decembrie. Dar timpul fusese anulat.

(„Argumentele împotriva nebuniei dau greş, prăbuşindu-se cu un sunet moale, foşnitor, strat peste strat…”)

Cine spusese asta? Vreun poet pe care îl citise în şcoală. Vreun poet-student, care acum vindea maşini de spălat în Wausau sau poliţe de asigurare în Indianapolis. Era poate un gând original? Nu conta.

(„Noaptea este întunecoasă/ stelele sunt sus/ o şarlotă de vanilie/ pluteşte mutilată pe cer…”)

Chicoti împotriva voinţei sale.

— Ce-i aşa nostim, iubitule?

Şi iată-l din nou aici, în sala de bal. Candelabrul era aprins şi în jurul lor se învârteau alte perechi, cu unii din parteneri costumaţi, alţii nu, pe muzica languroasă a unei orchestre postbelice – postbelice după care război? Puteai oare să ştii asta cu certitudine?

Nu, sigur că nu. Avea o singură certitudine: dansa cu o femeie frumoasă.

Era înaltă, avea părul castaniu-roşcat, era îmbrăcată într-o rochie strâmtă din satin alb şi dansa foarte aproape de el, cu sânii presaţi uşor şi dulce de pieptul lui. Mâna ei albă era strânsă în mâna lui. Purta o mască mică şi strălucitoare cu ochi de pisică, iar părul îi era pieptănat într-o parte, într-o cascadă moale şi lucitoare care părea să se reverse în valea formată de umerii lor care se atingeau. Deşi rochia era lungă, îi putea simţi din când în când coapsele atingându-i picioarele şi devenise din ce în ce mai sigur că pe dedesubt era goală şi pudrată,

(„ca să-ţi simt mai bine erecţia, dragul meu”)

iar el se comporta absolut normal. Dacă o jignea comportamentul lui, o ascundea bine; se cuibări chiar mai aproape de el.

— Nu-i nimic nostim, iubito, spuse el şi chicoti din nou.

— Îmi placi, şopti ea, şi el se gândi că parfumul ei îi aminteşte de crinii de pădure, tainici şi ascunşi în şanţuri acoperite cu muşchi verde, locuri unde lumina soarelui zăboveşte puţin şi unde umbrele sunt lungi.

— Şi tu îmi placi.

— Am putea să urcăm, dacă vrei. Ar trebui să fiu cu Harry, dar el nu o să observe niciodată că am dispărut. E prea ocupat să-şi bată joc de bietul Roger.

Dansul se sfârşi. Se auziră câteva aplauze răzleţe şi apoi orchestra începu, aproape fără să facă pauză, *Mood Indigo.*

Jack privi peste umărul ei dezgolit şi-l văzu pe Derwent lângă bufet. Cu el era fata îmbrăcată în sarong. În

frapierele aliniate lângă masă se afla şampanie şi Derwent ţinea o sticlă înspumată în mână. Câţiva oameni se şi strânseseră, râzând, în jurul lui. În faţa lui Derwent şi a fetei în sarong, Roger zburda grotesc în patru labe, trăgându-şi coada vlăguită după el. Lătra.

— Vorbeşte, băiete, vorbeşte! striga Harry Derwent.

— Ham! Ham! răspunse Roger.

Toţi aplaudară; se auziră fluierături.

— Acum stai în două labe. În două labe, căţeluşule!

Roger se ridică. Botul măştii era încremenit în rânjetul său etern. Prin găurile din dreptul ochilor se puteau vedea propriii ochi ai lui Roger, rostogolindu-se cu un fel de amuzament frenetic, asudat. Îşi întinse braţele, bălăngănind labele costumului.

— Ham! Ham!

Derwent aplecă sticla de şampanie, care se revărsă într-o Niagara înspumată deasupra măştii întoarse în sus. Roger sorbi precipitat, zgomotos şi toţi aplaudară din nou. Unele femei începură să ţipe de atâta râs.

— Nu-i aşa că Harry e nebun? îl întrebă partenera sa apropiindu-se din nou de el. Toţi spun aşa. Bietul Roger, a petrecut un sfârşit de săptămână cu Harry în Cuba mai demult… o, acum câteva *luni.* De atunci îl urmează pe Harry peste tot dând din codiţă.

Chicoti. Parfumul delicat de crini se împrăştie.

— Dar sigur că Harry nu se încurcă cu fitecine… nu în treburi serioase… şi Roger e atât de *necivilizat.* Harry i-a spus că dacă o să vină la bal costumat în căţel *drăguţ,* s-ar putea să se răzgândească şi Roger e *atât* de prost, că…

Dansul se sfârşi. Alte aplauze. Orchestra făcu o pauză.

— Scuză-mă, iubitule, zise ea. E cineva pe care *trebuie…* Darla! Darla! *Fetiţă dragă,* unde te-ai *ascuns?*

Îşi făcu loc prin mulţimea care bea şi se ghiftuia, iar el rămase să privească în urma ei ca un idiot, întrebându-se cum de ajunseseră să danseze împreună. Nu-şi amintea. Incidentele păreau a se întâmpla fără nicio legătură între

ele. Mai întâi aici, apoi acolo, apoi pretutindeni. I se învârtea capul. Simţea miros de crini şi de fructe de ienupăr. Mai încolo, lângă bufet, Derwent ţinea acum un sandviş triunghiular deasupra capului lui Roger, îndemnându-l, spre amuzamentul general al privitorilor, să facă o tumbă. Masca de câine era întoarsă în sus. Marginile argintii ale costumului se mişcau ca nişte foale în ritmul respiraţiei. Pe neaşteptate, Roger sări, băgându-şi capul în piept şi încercă să se rostogolească în aer. Dar săritura a fost prea scurtă, iar el prea epuizat; aterizã stângaci pe spate, lovindu-şi puternic capul de plăcile de gresie. Un geamăt cavernos ieşi prin masca de câine.

Derwent dădu tonul aplauzelor.

— Mai încearcă o dată, căţeluşule! Mai încearcă o dată!

Spectatorii preluară incantaţia – „mai încearcă o dată, mai încearcă o dată” – iar Jack se îndepărtă clătinându-se şi simţindu-se cam rău.

Aproape că se prăbuşi peste căruciorul împins de un bărbat cu frunte îngustă, îmbrăcat într-o haină albă de chelner. Piciorul i se lovi de raftul interior al căruciorului cromat; sticlele şi sifoanele zdrăngăniră melodios.

— Îmi pare rău, spuse Jack cu o voce dogită.

Avu dintr-o dată senzaţia de claustrofobie; voia să iasă afară, la aer. Voia ca hotelul *Overlook* să fie aşa cum fusese mai înainte… fără aceşti oaspeţi nedoriţi. Rolul său nu era tratat cu respectul şi onorurile cuvenite, ca adevărat deschizător al drumului; era doar unul din cei zece mii de spectatori entuziaşti, un căţeluş care face tumbe şi stă în două labe la ordin.

— Nu face nimic, spuse bărbatul cu haină albă de chelner.

Tonul politicos, cuvintele pronunţate cu un corect accent britanic, păreau ireale, venind din partea unui individ cu figura de borfaş.

— Doriţi ceva?

— Un martini.

În spatele lui, altă explozie de râsete; Roger urla pe melodia *Home on the Range.* Cineva îl acompania la pianul Steinway.

— Poftiţi.

Paharul rece îi fusese pus în mână. Jack bău cu recunoştinţă, simţind cum alcoolul loveşte şi spulberă primele atacuri ale trezirii din beţie.

— Vă simţiţi bine, domnule?

— Minunat.

— Mulţumesc, domnule.

Căruciorul porni mai departe.

Pe neaşteptate, Jack întinse mâna şi-l bătu pe umăr.

— Da, domnule?

— Scuză-mă, dar… cum te cheamă?

Pe chipul celuilalt nu se citi nici cea mai mică surpriză.

— Grady, domnule. Delbert Grady.

— Dar tu… vreau să zic…

Chelnerul îl privea politicos. Jack încercă din nou, deşi gura îi era mucegăită de alcool şi irealitate; fiecare vorbă i se părea voluminoasă ca un cub de gheaţă.

— N-ai fost pe vremuri îngrijitor aici? Când… când…

Dar nu putu să-şi termine propoziţia. Nu putea să rostească cuvintele.

— Nu, domnule. Nu cred.

— Dar soţia ta… fiicele tale…

— Soţia mea ajută la bucătărie, domnule. Fetele dorm, desigur. Este prea târziu pentru ele.

— Tu ai fost îngrijitor! Tu… *o, spune-o o dată!* Tu le-ai omorât.

Chipul lui Grady îşi păstră mai departe expresia politicoasă, fără să trădeze nicio emoţie.

— Nu-mi amintesc să fi făcut aşa ceva, domnule.

Paharul era gol. Grady îl desprinse cu uşurinţă dintre degetele ascultătoare ale lui Jack şi începu să-i pregătească altă băutură. Pe cărucior se afla şi un castron mic din plastic alb plin cu măsline. Fără vreun motiv anume, acestea

îi amintiră lui Jack de nişte minuscule capete retezate. Cu îndemânare, Grady trecu o scobitoare printr-o măslină, o puse în pahar şi i-l întinse lui Jack.

— Dar tu…

— *Dumneavoastră* sunteţi îngrijitorul, domnule, spuse Grady pe un ton amabil. *Întotdeauna* aţi fost îngrijitor. Ar trebui să ştiu asta domnule. Am lucrat întotdeauna aici. Acelaşi director ne-a angajat pe amândoi în acelaşi timp. În regulă, domnule?

Jack bău cu lăcomie din pahar. I se învârtea capul.

— Domnul Ullman…

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume, domnule.

— Dar el…

— Directorul, spuse Grady. *Hotelul,* domnule. Cu siguranţă că vă daţi seama cine v-a angajat, domnule.

— Nu, spuse el pe un ton înfundat. Nu, eu…

— Cred ca trebuie să aveţi grijă de fiul dumneavoastră pe mai departe, domnule Torrance. Înţelege totul, deşi nu v-a luminat şi pe dumneavoastră. Asta a fost destul de necugetat din partea lui, dacă îmi permiteţi să fiu atât de îndrăzneţ, domnule. De fapt, v-a înfruntat de fiecare dată, nu-i aşa? Şi nu are nici şase ani.

— Da, spuse Jack. Da, m-a înfruntat.

Un alt val de râsete se ridică în spatele lor.

— Este nevoie să i se aplice o corecţie, nu vă supăraţi că îndrăznesc să v-o spun. Trebuie să stea cineva cu el şi poate că e nevoie chiar de ceva mai mult. Propriile mele fete, domnule, aveau o părere proastă despre *Overlook* la început. De fapt, una dintre ele a furat o cutie cu chibrituri şi a încercat să-i dea foc. Le-am aplicat o corecţie. Le-am aplicat o corecţie foarte aspră. Şi când soţia mea a încercat să mă împiedice să-mi fac datoria, i-am aplicat şi ei o corecţie.

Îi aruncă lui Jack un zâmbet amabil, lipsit de sens.

— Este o realitate tristă faptul că femeile numai rareori înţeleg responsabilităţile pe care le are un tată faţă de

copiii săi. Soţii şi taţii au anumite responsabilităţi, nu-i aşa, domnule?

— Da, spuse Jack.

— Ele nu iubeau hotelul *Overlook* aşa cum îl iubesc eu, zise Grady, începând să-i pregătească altă băutură.

Bule argintii se ridicară în sticla de gin.

— Aşa cum nu-l iubesc nici fiul şi nici soţia dumneavoastră..... Nu în acest moment, în orice caz. Dar vor ajunge să-l iubească. Trebuie să le arătaţi că au pornit pe căi greşite, domnule Torrance. Sunteţi de acord?

— Da, sunt.

Înţelegea acum. Se purtase prea îngăduitor cu ei. Soţii şi taţii aveau, într-adevăr, anumite responsabilităţi. Tata Ştie Cel Mai Bine.

Ei nu puteau să înţeleagă. Asta nu era o crimă, dar ei nu înţelegeau *dinadins.* El nu era, în mod obişnuit, un om aspru. Dar credea în pedeapsă. Şi dacă soţia şi fiul său s-au împotrivit dinadins dorinţelor lui, *lucrurilor despre care el ştia că sunt cele mai bune pentru ei,* atunci, nu avea el oare o anumită obligaţie?

— Un copil nerecunoscător este mai veninos decât dintele şarpelui, spuse Grady, înmânându-i paharul. Cred că directorul va putea să vă aducă fiul pe linia de plutire. Şi va urma, la scurt timp, şi soţia dumneavoastră. Sunteţi de acord, domnule?

Dintr-o dată, se simţi cuprins de nesiguranţă.

— Eu... dar... dacă ar pleca pur şi simplu... vreau să spun că, de fapt, pe mine mă vrea directorul, nu? Aşa trebuie să fie. Pentru că...

Pentru că ce? Ar trebui să ştie, dar, dintr-o dată, nu mai ştie nimic. O, cum îi mai înota bietul creier.

— Câine rău! spunea tare Derwent, acoperind hohotele de râs. Eşti un câine rău dacă faci pipi pe covor.

— Sigur că ştiţi, zise Grady confidenţial, aplecându-se peste cărucior. Fiul dumneavoastră încearcă să aducă aici pe cineva din afară. Fiul dumneavoastră are un talent uriaş,

talent pe care directorul l-ar putea folosi pentru a îmbunătăţi pe mai departe hotelul *Overlook,* pentru a-l îmbogăţi… să spunem. Numai că fiul dumneavoastră încearcă să-şi folosească chiar acest talent împotriva noastră. Este rău intenţionat, domnule Torrance. Rău intenţionat, domnule.

— Cineva din afară? întrebă prosteşte Jack.

Grady aprobă din cap.

— Cine?

— O cioară, spuse Grady. Un bucătar negrotei.

— Hallorann?

— Cred că acesta este numele lui, domnule, da.

În urma altei explozii de râsete în spatele lor, Roger încercă să protesteze pe un ton scâncit.

— Da! Da! Da! începu Derwent să scandeze.

Cei din jur i se alăturară, dar înainte ca Jack să poată auzi ce voiau să-l pună pe Roger să facă, orchestra începu să cânte din nou: piesa era *Tuxedo Junction,* cu mult solo de saxofon melancolic, dar fără prea mult suflet.

(„Suflet? Sufletul nici măcar nu a fost inventat încă, sau a fost?”)

(„O cioară… un bucătar negrotei”.)

Deschise gura să vorbească, fără să ştie ce cuvinte va rosti. Iată ce spuse:

— Mi s-a povestit că nu ai absolvit liceul. Dar nu vorbeşti ca o persoană fără educaţie.

— Este adevărat că am părăsit foarte de timpuriu sistemul educaţional organizat, domnule. Dar directorul are grijă de angajaţii săi. I se pare că prezintă avantaje. Educaţia prezintă întotdeauna avantaje, nu sunteţi de acord, domnule?

— Ba da, spuse Jack buimăcit.

— De exemplu, dumneavoastră arătaţi un interes deosebit în a afla mai multe despre hotelul *Overlook.* Aceasta este o atitudine foarte înţeleaptă din partea dumneavoastră, domnule. Foarte nobilă. La subsol a fost

lăsat un anumit album anume ca să-l găsiţi dumneavoastră…

— Cine l-a lăsat? întrebă Jack nerăbdător.

— Directorul, desigur. Există şi alte materiale care vă pot fi puse la dispoziţie dacă doriţi.

— Doresc. Foarte mult.

Încercă să-şi controleze neastâmpărul din voce, dar dădu greş într-un mod jalnic.

— Sunteţi un cărturar adevărat, spuse Grady. Urmăriţi subiectul până la sfârşit. Epuizaţi toate sursele.

Îşi aplecă fruntea îngustă şi încercă să şteargă de pe poalele jachetei albe de chelner o pată de murdărie care era invizibilă pentru Jack.

— Şi generozitatea directorului nu cunoaşte limite, continuă Grady. Absolut deloc. Priviţi-mă, un elev ratat, exmatriculat în clasa a zecea. Gândiţi-vă cât de sus puteţi avansa dumneavoastră înşivă în structura organizatorică a hotelului *Overlook.* Poate… în timp… veţi ajunge chiar în vârf.

— Într-adevăr? şopti Jack.

— Dar asta o s-o hotărască fiul dumneavoastră, nu? îl întrebă Grady ridicând sprâncenele. Gestul acesta delicat păru destul de nefiresc pentru nişte sprâncene stufoase şi întrucâtva sălbatice.

— Danny? se încruntă Jack. Nu, sigur că nu. Nu voi permite fiului meu să ia hotărâri referitoare la cariera mea. În niciun caz. Drept cine mă iei?

— Un om adevărat, spuse cu căldură Grady. Poate că m-am exprimat greşit, domnule. Haideţi să spunem că viitorul dumneavoastră aici depinde de modul în care vă hotărâţi să trataţi temperamentul voluntar şi încăpăţânat al fiului dumneavoastră.

— Eu iau hotărârile, şopti Jack.

— Dar trebuie să vă ocupaţi de el.

— O voi face.

— Cu fermitate.

— Aşa va fi.

— Un om care nu este în stare să-şi ţină în frâu familia prezintă foarte puţin interes pentru directorul nostru. De la un om care nu poate controla comportamentul propriei soţii şi al propriului fiu cu greu putem aştepta să se conducă pe sine însuşi, ca să nu mai vorbim de faptul că nu ar fi capabil să-şi asume o poziţie responsabilă într-o operaţie de asemenea amploare. El…

— *Am zis că o să mă ocup de el!* strigă dintr-o dată Jack, înfuriat.

Tuxedo Junction tocmai se isprăvise, dar nu-i urmă nicio altă melodie. Strigătul său se potrivi perfect în această pauză şi tot zumzetul de conversaţie încetă brusc în spate. Îşi simţi pielea încinsă. Avea ideea fixă că toţi se holbează la el. Au terminat cu Roger şi acum vor începe cu el. Fă tumbe. Stai în două labe. Fă pe mortul. Dacă te joci cinstit cu noi, ne vom juca şi noi cinstit cu tine. Poziţie responsabilă. Voiau ca el să-şi sacrifice fiul.

(„… De atunci îl urmează pe Harry peste tot dând din codiţă…”)

(… Fă o tumbă. Fă pe mortul. Pedepseşte-ţi fiul.”)

— Pe aici, domnule, tocmai spunea Grady. E ceva care v-ar putea interesa.

Conversaţia se reluase, ridicându-se şi coborând în propriul său ritm, ţesându-se printre acordurile orchestrei care interpreta acum o variantă swing a melodiei *Ticket to Ride* a lui Lennon şi McCartney.

(„Se aude mult mai bine de la megafoanele magazinului universal.”)

Chicoti prosteşte. Îşi privi mâna stângă şi descoperi în ea un alt pahar, pe jumătate plin. Îl goli dintr-o înghiţitură.

Acum se afla în faţa şemineului, iar căldura butucilor aprinşi în vatră îi încălzea picioarele.

(„foc?… în august?… da… şi nu… toate timpurile s-au condensat într-unul singur.”)

Era acolo un ceas sub un clopot de sticlă, străjuit de doi elefanţi sculptaţi în fildeş. Limbile arătau că mai era un minut până la miezul nopţii. Îl privi cu ochi împăienjeniţi. Asta voia Grady să-i arate? Se întoarse să-l întrebe, dar Grady dispăruse.

La jumătatea melodiei, orchestra explodă într-un solo de baterie.

— A sosit ceasul! declară Derwent. Miezul nopţii! Scoateţi măştile! Scoateţi măştile!

Încercă să se întoarcă iar ca să vadă ce chipuri celebre se ascundeau sub strălucire, culori şi măşti, dar era împietrit, incapabil să-şi ia ochii de la ceas. Limbile se uniră, îndreptate spre tavan.

— *Scoateţi măştile! Scoateţi măştile!* se intona mai departe.

Ceasul începu să bată cu acorduri delicate. Două figurine avansară pe banda metalică din faţa cadranului din stânga şi din dreapta. Jack le urmări fascinat, uitând de măşti. Mecanismul zbârnâi. Rotiţele se învârtiră şi se angrenară. Alama străluci blând. Rotiţa balansier se legăna cu precizie de la stânga la dreapta.

Una din cele două figurine reprezenta un bărbat aşezat pe vârfuri, ţinând în mână ceva care semăna cu o bâtă miniaturizată. Cealaltă era un băieţel cu o tichie de măgar pe cap. Cifrele de pe cadran sclipeau, fantastic de minuţios lucrate. Pe partea din faţă a tichiei de măgar pe care o purta băiatul se putea citi cuvântul NĂTĂRĂU.

Cele două figurine alunecară pe capetele axului de oţel. De undeva se auzeau sunând acordurile unui vals de Strauss. Prin cap, în ritmul melodiei, începură să i se rostogolească cuvintele stupide ale unei reclame: „Cumpăraţi hrană pentru câine, ham-ham, ham-ham, Cumpăraţi hrană pentru câine…”

Ciocanul din oţel pe care îl ţinea în mâini tăticul din ceasornic căzu asupra capului băiatului. Fiul din ceasornic se prăbuşi în genunchi. Ciocanul se ridică şi coborî, se

ridică şi coborî. Mâinile întinse ale băiatului care încerca să protesteze începură să tremure. Băiatul căzu întins cu faţa în jos. Şi ciocanul încă se mai ridica şi cobora în ritmul cald şi argintiu al melodiei lui Strauss, şi parcă reuşea să vadă chipul bărbatului, schimonosit şi încruntat, reuşea aproape să vadă gura tăticului din ceasornic cum se deschidea şi se închidea în timp ce ocăra forma inconştientă, zdrobită, a fiului.

O picătură roşie apăru pe suprafaţa interioară a clopotului de sticlă.

Îi urmă o alta. Alte două se întinseră alături.

Acum lichidul roşu era împroşcat ca stropii unei dezgustătoare ploi torenţiale, izbindu-se de pereţii clopotului de sticlă şi prelingându-se pe ei, acoperind scena dinăuntru. Presărate prin cortina stacojie erau fragmente minuscule de ţesut cenuşiu, bucăţele de oase şi creier. Totuşi, mai putea vedea ciocanul ridicându-se şi coborând, în timp ce mecanismul continua să funcţioneze, iar dinţii rotiţelor continuau să se angreneze în această maşinărie perfidă.

— *Scoateţi măştile! Scoateţi măştile!* zbiera Derwent în spate şi de undeva se auzea un câine urlând în tonalităţi omeneşti.

(„Dar ceasul nu poate să sângereze ceasul nu poate să sângereze”)

Tot clopotul era acoperit cu sânge; vedea acum fire de păr năclăite, dar nimic altceva, mulţumită lui Dumnezeu nu mai putea vedea nimic altceva, dar încă avea senzaţia că i se va face rău, pentru că mai auzea loviturile de ciocan, le putea auzi prin sticlă la fel de clar cum auzea acordurile valsului *Dunărea Albastră.* Însă sunetele acestea nu mai erau zgomotele mecanice făcute de un ciocan mecanic care loveşte un cap mecanic, ci bufniturile moi şi înfundate făcute de un ciocan adevărat care taie aerul şi loveşte cu putere o ruină spongioasă, murdară. O ruină care odată fusese…

— SCOATEŢI MĂŞTILE!

(„… Moartea cea Roşie îşi rotea coasa deasupra tuturor!”)

Cu un strigăt dureros, pe care nu şi l-a putut stăpâni, se îndepărtă de ceas, cu mâinile întinse, cu picioarele împleticindu-i-se ca nişte butuci, în timp ce-i implora să înceteze, să-l ia pe el, să-l ia pe Danny şi pe Wendy, să ia întreaga lume, dacă vor, numai să înceteze şi să-i lase un strop de judecată, o rază de lumină.

Sala de bal era goală.

Scaunele erau întoarse cu picioarele în sus pe mesele acoperite cu învelitoare din plastic. Covorul cel roşu cu broderie aurie era din nou întins, protejând parchetul lăcuit. Locul orchestrei era pustiu, cu excepţia suportului pentru microfon şi a unei chitări prăfuite, fără corzi, sprijinită de perete. Prin ferestrele înalte pătrundea încet o lumină de dimineaţă rece, o lumină de iarnă.

Capul i se mai învârtea, încă se mai simţea beat, iar când privi spre poliţa şemineului, văzu că îi dispăruse şi paharul. Acolo nu mai erau decât elefanţii din fildeş… şi ceasul.

Se duse poticnindu-se înapoi, prin holul rece şi întunecat şi prin restaurant. Se împiedică de piciorul unei mese şi căzu, răsturnând şi masa cu zgomot asurzitor. Îşi lovi nasul de duşumea şi începu să sângereze. Se ridică, trăgând înapoi pe nas sângele şi ştergându-se cu dosul palmei. Traversă parterul spre Salonul Colorado şi izbi cu putere uşile batante atunci când intră, făcându-le să se lovească de perete.

Locul era la fel de pustiu… Dar barul era complet aprovizionat. Dumnezeu fie lăudat! Sticlă şi argint, etichete de toate felurile sclipeau cald în semiobscuritate.

Odată, îşi aminti, cu foarte mult timp în urmă, se înfuriase rău pentru că nu existau oglinzi deasupra barului. Acum îi părea bine. Dacă ar fi existat, ar fi văzut în ele un beţiv care n-a mai rezistat să stea pe uscat: nebărbierit, nas însângerat, cămaşă ieşită din pantaloni, păr în dezordine.

(„Aşa se întâmplă când îţi bagi toată mâna în cuibul cu viespi.”)

Dintr-odată îl cuprinse un sentiment dureros şi total de singurătate. Urlă, împins de această nefericire neaşteptată şi îşi dori sincer să moară. Soţia şi fiul său se aflau la etaj, cu uşa zăvorâtă de frica lui. Ceilalţi plecaseră cu toţii. Petrecerea se terminase.

Se aplecă, apucându-se cu mâinile de marginea barului.

— Lloyd, unde pizda mă-tii eşti? strigă.

Niciun răspuns. În această

(„celulă”)

cameră bine capitonată, cuvintele nici măcar nu stârneau vreun ecou care să-i dea iluzia că nu este singur.

— *Grady!*

Niciun răspuns. Numai sticlele, dându-i onorul.

(„Fă o tumbă. Fă pe mortul. Aport. Fă pe mortul. Stai în două labe. Fă pe mortul.”)

— N-are importanţă. O s-o fac eu singur.

Îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi înainte, lovindu-şi cu un sunet înăbuşit capul de podea. Se ridică, chinuit, în patru labe, cu pupilele mişcându-i-se dezordonat dintr-un colţ în celălalt al ochilor, cu bolboroseli nedesluşite ieşindu-i din gură. Apoi căzu la loc, într-o rână, şi începu să sforăie răguşit.

Afară vântul şuiera mai tare prin cortina tot mai groasă de ninsoare. Era 8.36 dimineaţa.

45. Aeroportul Stapleton, Denver

La ora 8.31 a.m., o femeie din cursa 196 a companiei TWA a izbucnit în lacrimi şi a început să-şi trâmbiţeze pe tonuri stridente propria-i părere, care probabil că era împărtăşită şi de numeroşi pasageri (ba chiar şi de unii membri ai echipajului), părere conform căreia avionul ar fi urmat să se prăbuşească.

Femeia cu figura ascuţită de lângă Hallorann îşi ridică ochii din carte şi dădu un scurt diagnostic:

— Ţicnită.

Şi apoi reluă lectura. Băuse două pahare cu tărie în timpul zborului, care nu păreau a o fi înmuiat deloc.

— O să se prăbuşească! ţipa femeia cât o ţinea gura. Ştiu că aşa o să se întâmple!

Una din stewardese se precipită în direcţia ei şi se aşează pe vine lângă ea. Hallorann se gândi că numai stewardesele şi gospodinele foarte tinere se pot aşeza pe vine cu oarecare graţie; acesta era un talent rar şi minunat. Analiză problema în timp ce stewardesa îi vorbea cu voce scăzută şi mângâietoare femeii cuprinse de isterie, liniştind-o încetul cu încetul.

Hallorann nu ştia cum se simţeau ceilalţi călători din cursa 196, dar el personal era atât de speriat, încât îl apucase o durere cumplită de burtă. Pe fereastră nu se vedea nimic altceva decât o cortină albă, învolburată. Avionul se legăna, provocându-i o stare puternică de greaţă, lovit de rafale de vânt, care păreau a veni din toate direcţiile. Motoarele se învârteau cu turaţie maximă, încercând să facă faţă furtunii şi, drept rezultat, podeaua vibra sub picioarele pasagerilor. Din spate, din clasa turist, se auzeau gemete, o friptură fusese trimisă înapoi din stomac într-o pungă pentru rău de aer şi un bărbat din faţa lui Hallorann vomitase peste ziarul pe care încerca să-l

citească, cerându-şi apoi scuze, cu un rânjet stingherit, de la stewardesa care îl ajutase să cureţe murdăria.

— Nu face nimic, îi linişti ea. Asta este şi părerea mea despre acest ziar.

Hallorann călătorise suficient de mult cu avionul ca să bănuiască ce se întâmplase. Zburaseră aproape tot drumul cu vânt puternic în faţă, vremea deasupra oraşului Denver se înrăutăţise brusc şi pe neaşteptate şi acum era prea târziu să se îndrepte spre alt aeroport, unde vremea era ceva mai bună. Picioare, nu mă abandonaţi tocmai acum.

(„Măi băieţaşule, ăsta e un atac blestemat de cavalerie.”)

Se părea că stewardesa reuşise să domolească criza de nervi a femeii. Aceasta îşi sufla acum nasul cu zgomot într-o batistă din dantelă şi încetase să mai facă publice părerile ei despre un eventual final dramatic al zborului. Stewardesa o bătu uşor pe umăr şi se ridică în picioare chiar în clipa în care Boeingul făcu cea mai spectaculoasă tumbă de până atunci. Stewardesa se împiedică şi aterizã în braţele bărbatului care vomitase în ziar, expunând privirilor celor interesaţi (dacă mai exista aşa ceva) o coapsă desăvârşită, îmbrăcată într-un ciorap fin. Bărbatul clipi, luat prin surprindere, apoi o bătu cu amabilitate pe umăr. Stewardesa îi răspunse cu un surâs, dar lui Hallorann i se păru că tensiunea pe care o simţeau cu toţii începuse să capete forme vizibile. Avuseseră parte de o călătorie a dracului de proastă.

Se auzi un clinchet şi reapăru semnul care interzicea fumatul.

„Vă vorbeşte comandantul”, îi informă o voce blândă, cu un uşor accent sudic, „Suntem gata să începem coborârea pe Aeroportul Internaţional Stapleton. A fost un zbor agitat, pentru care ne cerem scuze. S-ar putea ca şi aterizarea să fie destul de dură, dar nu prevedem dificultăţi majore. Vă rugăm să vă prindeţi centurile de siguranţă şi să nu fumaţi şi sperăm că vă veţi simţi bine la Denver. Sperăm, de asemenea…”

O altă rafală puternică de vânt zgudui avionul, care apoi coborî într-un gol de aer, dând tuturor senzaţia că se află într-un ascensor care se prăbuşeşte. Stomacul lui Hallorann începu un dans marinăresc care-i umplu gura cu salivă. Câţiva pasageri – nu numai femei – ţipară.

„… că ne vom reîntâlni cât de curând în altă cursă a companiei TWA.”

— Să fiu al dracului dacă îi mai calc vreodată pragul, spuse cineva în spate.

— Ce prostie, remarcă femeia cu figură ascuţită de lângă Hallorann, punând semnul în carte şi închizând-o când avionul îşi începu coborârea.

— Când cineva a văzut ororile unui război murdar… aşa ca dumneavoastră… sau a simţit imoralitatea degradantă a intervenţiilor CIA în numele diplomaţiei dolarului… aşa ca mine… o aterizare mai dură devine *nesemnificativă.* Am dreptate, domnule Hallorann?

— Absolută, doamnă, spuse el şi privi întunecat pe fereastră la ninsoarea sălbatică.

— Şi cum reacţionează plăcuţa dumneavoastră de metal la toate aceste intemperii, dacă îmi permiteţi să vă întreb?

— A, capul nu are nimic, răspunse Hallorann. Stomacul mi-e puţin tulburat.

— E o ruşine.

Îşi redeschise cartea.

În timp ce coborau prin norii impenetrabili, burduşiţi cu zăpadă, Hallorann îşi aduse aminte de un accident petrecut cu câţiva ani în urmă pe Aeroportul Logan din Boston. Condiţiile meteorologice fuseseră cumva asemănătoare, numai că vizibilitatea fusese redusă la zero de ceaţă şi nu de ninsoare. Avionul îşi prinsese trenul de aterizare de pragul pistei. Ceea ce rămăsese din cei optzeci şi nouă de oameni de la bord nu se deosebea prea mult de un pachet de carne tocată.

Nu i-ar fi păsat atât de mult dacă ar fi fost vorba numai de el. Rămăsese destul de singur, iar la înmormântarea lui

ar fi venit mai ales foşti colegi de muncă şi ticălosul ăla bătrân de Masterton, care, cel puţin, ar bea în amintirea lui. Dar băiatul... băiatul depindea de el. Probabil că el reprezenta singurul sprijin pe care îl putea aştepta copilul şi, mai ales, nu i-a plăcut deloc felul în care fusese întrerupt ultimul mesaj al lui Danny. Se tot gândea la tufele în formă de animale care parcă se mişcaseră…

O mână albă şi fină o acoperi pe a sa.

Femeia cu chipul ascuţit îşi scosese ochelarii. Fără ei, trăsăturile îi erau mult mai puţin aspre.

— Totul o să fie bine, spuse ea.

Hallorann se forţă să zâmbească şi aprobă din cap.

Aşa cum fuseseră anunţaţi, avionul ateriză dur, luând contact cu solul cu atâta forţă, încât toate revistele căzură din stativul din faţa cabinei, iar tăvile de plastic se prăbuşiră într-o cascadă, ca nişte cărţi de joc supradimensionate. Nu ţipa nimeni, dar Hallorann auzi danturi care se încleştară violent cu sunet de castaniete.

Apoi motoarele începură să urle şi mai puternic, în timp ce se acţionau frânele şi, pe măsură ce volumul lor scădea în intensitate, se auzi din nou vocea blândă cu accent sudic, a pilotului, tremurătoare însă, de data aceasta:

„Doamnelor şi domnilor, am aterizat pe Aeroportul Stapleton. Vă rog să rămâneţi la locurile dumneavoastră până când avionul se va opri. Vă mulţumesc.”

Femeia de lângă Hallorann îşi închise cartea şi scoase un oftat prelung:

— Vom trăi ca să mai luptăm încă o zi, domnule Hallorann.

— Doamnă, încă n-am terminat-o pe asta.

— Adevărat. Aşa e. Haideţi să bem ceva la bar.

— Mi-ar face plăcere, dar am o întâlnire.

— Urgentă?

— Foarte urgentă, spuse grav Hallorann.

— Sper că este vorba de ceva care va aduce o îmbunătăţire cât de mică situaţiei generale.

— Şi eu sper, zise Hallorann şi zâmbi.

Ea îi răspunse tot cu un zâmbet, ceea ce o făcu să întinerească cu zece ani.

Pentru că nu avea decât sacul mic de voiaj, Hallorann o luă înaintea mulţimii la ieşire. Prin ferestrele fumurii se putea vedea zăpada căzând neîntrerupt. Rafalele puternice de vânt o spulberau în nori albi, iar oamenii din faţa aeroportului de-abia dacă reuşeau să-i ţină piept. Unui bărbat îi zbură pălăria din cap iar Hallorann îl compătimi, urmărind-o cum se roteşte în cercuri largi, splendide, în văzduh. Bărbatul privi cu jale după ea, iar Hallorann gândi:

(„Hai, omule, asta-i situaţia. Chifteaua ta o să aterizeze tocmai în Arizona.”)

Gândului acesta îi urmă un altul:

(„Dacă vremea e atât de rea în Denver, cum o fi oare la vest de Boulder?”)

Poate că era mai bine să nu se gândească la asta.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule? îl întrebă o fată îmbrăcată în uniforma galbenă a companiei Hertz.

— Mă puteţi ajuta numai dacă aveţi o maşină, răspunse el cu un zâmbet larg.

Pentru o taxă mai mare decât taxele obişnuite, a reuşit să obţină o maşină mai mare decât maşinile obişnuite, un Buick Electra, negru cu argintiu. Era mai preocupat de drumurile sinuoase de pe coasta muntelui decât de aspect; va trebui totuşi să se oprească undeva pe drum şi să-şi pună lanţurile. Nu va ajunge prea departe fără ele.

— Care este situaţia? o întrebă, în timp ce fata îi înmâna formularul de închiriere pentru a-l semna.

— Se spune că este cea mai rea furtună din 1969 încoace, îi răspunse ea cu vioiciune. Mergeţi departe, domnule?

— Mai departe decât mi-aş dori.

— Dacă doriţi, domnule pot da telefon staţiei de benzină a firmei Texaco. E la intersecţia drumului naţional 270. O să

vă pună ei lanţurile.

— Asta ar fi o mare binecuvântare, draga mea.

Funcţionara ridică receptorul şi luă legătura cu staţia Texaco.

— Vă aşteaptă.

— Mulţumesc din suflet.

Părăsind biroul firmei Hertz, o văzu pe femeia cu chipul ascuţit stând la coada formată în faţa caruselului cu bagaje. Îşi citea mai departe cartea, netulburată de lumea din jur. Hallorann îi făcu cu ochiul când trecu pe lângă ea. Îşi ridică privirea din carte, îi zâmbi şi făcu semnul păcii.

(„străluceşte”)

Îşi ridică, surâzând, gulerul hainei şi mută sacul de voiaj în cealaltă mână.

Strălucea foarte puţin, dar asta îl făcu să se simtă mai bine. Îi părea rău acum că îi spusese istorioara aia dubioasă cu plăcuţa de metal din cap. Îi dori în gând numai bine şi, în timp ce ieşea în vântul şi ninsoarea lugubră, îşi dădu seama că şi ea îi doreşte acelaşi lucru.

Preţul plătit pentru punerea lanţurilor a fost destul de mic, însă Hallorann i-a strecurat mecanicului din garaj o bancnotă de zece dolari ca să-l ia peste rând. Aşa că la zece şi un sfert se afla pe şosea, cu ştergătoarele fâsâind pe parbriz şi cu lanţurile zornăind cu o monotonie afonă pe roţile mari ale Buickului!

La bifurcaţie era nenorocire. Chiar şi cu lanţurile puse la roţi nu putea depăşi treizeci de mile pe oră. Erau maşini care ieşiseră de pe autostradă şi se împotmoliseră în unghiuri de-a dreptul imposibile, şi au fost porţiuni în care coloana de maşini s-a deplasat cu iuţeala melcului, roţile de vară ale maşinilor învârtindu-se în van prin pulberea răscolită de vânt. Era prima furtună serioasă din anotimp aici, în ţinuturile de jos (dacă puteai să numeşti „ţinuturi de jos” o regiune aflată la aproape două mii de metri deasupra nivelului mării), şi era o minune. Mulţi dintre automobilişti

fuseseră prinşi nepregătiţi, lucru destul de obişnuit, dar Hallorann se pomeni că-i înjura în timp ce îi depăşea încet, holbându-se în oglinda acoperită aproape în întregime acum cu zăpadă, ca să se asigure că nu venea nimic

(„Năpustindu-se prin zăpadă…”)[{8}]

pe banda din stânga, ca să-i facă terci fundul cel negru.

Ghinionul îl aştepta şi la intrarea pe drumul naţional 36. Drumul acesta, cu bifurcaţia Denver-Boulder, se îndreaptă de asemenea spre Estes Park, unde se întâlneşte cu drumul naţional 7. Acesta, la rândul lui, cunoscut fiind sub numele de Şoseaua Muntoasă, trece prin Sidewinder, apoi pe lângă hotelul *Overlook* şi, în cele din urmă, coboară serpentinele pantei vestice şi se opreşte în Utah.

Intrarea pe autostradă fusese blocată de un camion care se răsturnase. În jurul lui fuseseră puse lumini de semnalizare care licăreau ca luminile de pe tortul unui copil cretin.

Opri maşina şi coborî fereastra. Un poliţist, cu o căciulă rusească de blană înfundată până la urechi, îi arătă cu mâna înmănuşată fluxul de automobile care se deplasau spre nord.

— Nu puteţi ajunge pe aici! zbieră ameninţător spre Hallorann, încercând să acopere urletul vântului. Coborâţi, mergeţi pe drumul 91 şi faceţi legătura cu 36 la Broomfield!

— Cred că pot să depăşesc prin stânga! strigă Hallorann. Altfel ar însemna să ocolesc douăzeci de mile, ce tot aiurezi!

— O să-ţi trag una de-o să-ţi aiureze capul ăla tembel! zbieră din nou poliţistul. Drumul ăsta e închis!

Hallorann puse maşina în marşarier, aşteptă o breşă în coloana de vehicule şi-şi continuă drumul pe autostrada 25. Semnele îi aduceau la cunoştinţă că mai erau doar o sută de mile până la Cheyenne, Wyoming. Dacă nu era atent, s-ar fi putut rătăci.

Mări puţin viteza, până ajunse la treizeci şi cinci de mile pe oră, dar nu îndrăzni mai mult; zăpada ameninţa deja să-i

blocheze ştergătoarele iar modul în care se desfăşura traficul era, fără urmă de îndoială, de-a dreptul o nebunie. Ocol de douăzeci de mile. Înjură, iar sentimentul că rămăsese din ce în ce mai puţin timp pentru Danny, îl umplu până la refuz, sufocându-l aproape. În acelaşi timp mai simţi şi o certitudine fatalistă, care îi spunea că el personal nu se va mai întoarce din această călătorie.

Deschise aparatul de radio, căută printre posturi care transmiteau reclame de Crăciun, până când descoperi un buletin meteorologic.

„... deja 15 centimetri şi se aşteaptă un strat suplimentar de 35 de centimetri până la căderea nopţii în zona Denver. Poliţia locală şi cea naţională vă sfătuieşte să nu vă scoateţi maşinile din garaj decât dacă este absolut necesar şi vă avertizează că majoritatea trecătorilor au fost deja închise. Aşa că staţi acasă, frecaţi parchetul şi ascultaţi programul...”

— Mulţumesc mult de tot, spuse Hallorann şi închise aparatul cu o mişcare furioasă.

46. Wendy

În jurul prânzului, după ce Danny intrase în baie să se spele puţin, Wendy luă de sub pernă cuţitul înfăşurat în prosop, îl puse în buzunarul halatului şi se apropie de uşa de la baie.

— Danny?

— Ce e?

— Cobor să pregătesc ceva de mâncare pentru noi doi. Bine?

— Bine. Vrei să cobor cu tine?

— Nu, aduc mâncarea sus. Ce zici de o omletă cu brânză şi nişte supă?

— Bine. Sigur.

Ezită o clipă lângă uşa închisă.

— Danny, eşti sigur că totul e în ordine?

— Mda, zise el. Ai grijă.

— Unde se află tatăl tău? Ştii?

Vocea lui se auzi atunci, surprinzător de plată:

— Nu. Dar e în regulă.

Îşi înăbuşi impulsul de a-l întreba în continuare, de a zgândări în continuare lucrul acela. Lucrul era acolo, amândoi ştiau despre ce era vorba şi, dacă-l zgândărea mai mult, îl înspăimânta pe Danny şi mai mult… pe ea însăşi.

Jack îşi pierduse minţile. Au stat împreună pe pătuţul lui Danny pe la ora opt dimineaţa, în timp ce afară zăpada începuse să devină tot mai furioasă, tot mai ameninţătoare, şi-l ascultaseră cum zbiera şi se împleticea şi se poticnea de mobilier pe undeva pe la parter. Multe din zgomote păreau a veni din sala de bal. Jack care cânta fals fragmente de cântece, Jack care purta o discuţie cu cineva, Jack care a ţipat la un moment dat, împietrindu-i pe amândoi. În cele din urmă l-au auzit împiedicându-se prin hol şi lui Wendy i s-a părut că a mai auzit şi un zgomot foarte puternic, de parcă el s-ar fi prăbuşit, sau ar fi deschis cu violenţă o uşă.

Cam de pe la opt şi jumătate – cu trei ore şi jumătate în urmă – nu s-a mai auzit nimic.

Păşi pe holul mic, pătrunse pe coridorul principal al etajului întâi şi se îndreptă spre scară. Se opri lângă balustradă, privind holul de dedesubt. Părea a fi pustiu, însă ziua cenuşie de iarnă acoperea cu umbre lungi o mare parte din uriaşa încăpere. Poate că Danny s-a înşelat. Poate că Jack era ascuns în spatele unui scaun al canapelei… poate chiar în spatele recepţiei… aşteptând-o să coboare…

Îşi umezi buzele:

— Jack?

Niciun răspuns.

Dibui mânerul cuţitului şi începu să coboare treptele. Îşi reprezentase de multe ori sfârşitul căsniciei sale; divorţ, moartea lui Jack la locul unui accident de maşină petrecut într-o noapte de beţie (imagine obişnuită în întunericul de la ora două al dimineţilor de la Stovington), şi rareori, în fantasmele pe care le plăsmuia în timpul zilei, se vedea cunoscând un alt bărbat, un Galahad de vodevil, care ar lua-o pe ea şi pe Danny pe şaua armăsarului său alb şi i-ar duce într-un tărâm îndepărtat. Dar niciodată, niciodată nu şi-a închipuit că o să se furişeze pe holuri şi pe scări, ca un criminal nervos, cu un cuţit în mâna dreaptă pe care să-l folosească, la nevoie, împotriva lui Jack.

Un val de disperare o copleşi odată cu acest gând, şi fu nevoită să se oprească la jumătatea scării, cu mâna încleştată pe balustradă, speriată că o să-i cedeze genunchii.

(„Recunoaşte. Nu este vorba numai de Jack, el este o certitudine în toată povestea asta, de care poţi agăţa celelalte lucruri, lucruri pe care nu le poţi crede şi, totuşi, pe care eşti obligată să le crezi, lucrurile acelea despre tufe, serpentinele şi celelalte semne din ascensor, masca.”)

Încercă să-şi facă gândul să tacă, însă era prea târziu.

(„şi vocile.”)

Pentru că, din când în când, i se păruse că nu era un singur om acolo jos, un om singuratic şi nebun care ţipa şi care întreţinea conversaţii cu fantomele din mintea lui sfărâmată. Din când în când, aşa, ca un semnal radio care apare şi se stinge, auzise – sau i se păruse că aude – şi alte voci şi muzică şi râsete. La un moment dat l-a auzit pe Jack discutând cu cineva pe nume Grady (numele îi era vag cunoscut, dar nu făcuse nicio legătură), făcând tot felul de aserţiuni şi punând întrebări tăcerii, şi cu toate acestea vorbind foarte tare, de parcă ar fi vrut să se facă auzit pe fondul unei gălăgii constante. Şi atunci, straniu, apărură brusc şi celelalte sunete, părând a-şi găsi locul în jocul uriaş şi macabru – o orchestră de dans, oameni care băteau din palme, un bărbat cu o voce amuzată dar autoritară, care încerca parcă să convingă pe altcineva să ţină un discurs. Aceste sunete s-au auzit cam treizeci de secunde, suficient de mult ca s-o facă să leşine de groază şi apoi au dispărut şi l-a auzit numai pe Jack, vorbind în felul acela poruncitor însă destul de înfundat şi nedesluşit, cu vocea pe care ea şi-o amintea atât de bine din zilele lui de beţie. Numai că în hotel nu era nimic de băut în afară de vinul de bucătărie. Nu era aşa? Ba da, dar dacă ea îşi putea închipui că hotelul era plin de voci şi muzică, nu-şi putea la fel de bine închipui şi Jack că era beat?

Nu-i făcea plăcere acest gând. Absolut deloc.

Wendy ajunse în hol şi privi în jur. Cordonul din pluş de la intrarea din sala de bal fusese dat la o parte. Fusese răsturnat braţul metalic de care era agăţat; de parcă l-ar fi doborât cineva în trecere, din neglijenţă. Lumina albă şi discretă se revărsa pe covorul din hol prin ferestrele înalte şi înguste ale sălii de bal, trecând apoi prin uşa deschisă. De-abia suportând bătăile de baros ale inimii se îndreptă spre sala de bal şi se uită înăuntru. Era pustie şi tăcută; nu se auzea decât acel ecou ciudat, aflat mai jos de percepţia auditivă, care pare a zăbovi în toate camerele nemobilate,

de la catedralele cele mai mari până la cel mai mic salonaş al unui apartament din oraş.

Se întoarse la recepţie, unde se opri o clipă, nehotărâtă, ascultând urletele vântului de afară. Era deja cea mai rea furtună şi părea a se înrăutăţi din ce în ce mai mult. Undeva, în aripa vestică, se sfărâmase zăvorul unui oblon, care acum se lovea de perete cu un sunet sec, aidoma celui dintr-un poligon de tir cu un singur practicant.

(„Jack, ar trebui să-l repari. Înainte ca cineva să intre în hotel.”)

Ce ar face dacă s-ar întâlni cu el acum, se întrebă. Dacă ar apărea pe nepusă masă din spatele biroului întunecat şi lăcuit al recepţiei, ca un fel de drăcuşor-în-cutie criminal, un drăcuşor-în-cutie care rânjeşte, care are un satâr într-o mână şi niciun strop de raţiune în priviri. Ar înlemni oare, cuprinsă de groază, sau sentimentele primare materne din ea ar îndemna-o să se lupte pentru viaţa fiului său, până când unul din ei doi ar muri? Nu ştia. Chiar simplul gând o făcea să se simtă rău, o făcea să aibă senzaţia că întreaga ei viaţă fusese un somn lung şi superficial, menit s-o atragă, neputincioasă, în acest coşmar, trăit cu ochii deschişi. Era un temperament slab. Dormea atunci când avea necazuri. Trecutul ei nu se remarcase prin nimic. Nu trecuse niciodată proba focului. Acum se afla în faţa testului major, nu de foc, ci de gheaţă, şi nu-i va fi îngăduit să doarmă. Fiul ei o aştepta la etaj.

Strângând şi mai tare mânerul cuţitului, aruncă o privire în spatele recepţiei.

Nu era nimic acolo.

Răsuflarea-i uşurată semăna cu un oftat lung şi sacadat.

Ridică grilajul şi trecu, oprindu-se o clipă pentru a cerceta biroul cu privirea înainte de a intra. Bâjbâi după comutatoarele de lângă uşa de la bucătărie, aşteptându-se cu inima cât un purice, ca, dintr-o clipă în alta, o altă mână să-i apuce degetele îngheţate. Cu un bâzâit uşor luminile fluorescente se aprinseră şi cuprinse cu privirea bucătăria

domnului Hallorann – bucătăria ei acum, şi la bine şi la rău – cu gresie de un verde pastelat, porţelanuri curate, recipiente sclipitoare din inox. Îi promisese că o să păstreze curăţenie în bucătărie, şi aşa făcuse. Simţea că acesta era unul din locurile unde Danny se afla în siguranţă. Prezenţa lui Dick Hallorann părea să o înconjoare şi să o liniştească. Danny îl chemase pe domnul Hallorann şi, atunci când a stat alături de fiul ei în cameră, îngrozită, în timp ce soţul ei urla şi delira la parter, i se păruse că exista o cât de mică speranţă. Aici însă, în bucătăria domnului Hallorann, i se părea chiar posibil. Poate că el se afla deja pe drum, dorindu-şi din tot sufletul să ajungă la ei, în ciuda furtunii. Poate că *aşa* şi era.

Se duse la cămară, trase zăvorul şi intră. Luă o conservă cu supă de roşii şi închise uşa la loc. O zăvorî. Uşa era etanşă. Dacă o ţineai bine încuiată nu trebuia să-ţi faci griji că vei găsi urme de şobolan sau şoarece în orez, în făină sau în zahăr.

Deschise conserva şi goli conţinutul gelatinos într-o crăticioară – pleosc! Scoase din frigider lapte şi ouă pentru omletă. Apoi se duse la camera frigorifică să ia brânza. Toate aceste activităţi o ajutară să se liniştească puţin, îndeletnicirile acestea atât de obişnuite şi care fuseseră o parte a existenţei ei înainte ca Hotelul *Overlook* să devină o parte mai importantă a vieţii ei.

Topi untul în tigaie, diluă supa cu lapte şi apoi turnă ouăle bătute în tigaie.

Sentimentul neaşteptat şi copleşitor că era cineva în spate, care întindea mâinile ca să o apuce de gât.

Se răsuci, apucând cuţitul. Nu era nimeni acolo.

(„Ţine-ţi firea, fetiţo!”)

Rase brânza într-o farfurie, o adăugă la omletă şi micşoră focul. Supa era fierbinte. Puse vasul pe o tavă mare, împreună cu tacâmurile, două castronaşe, două farfurii întinse, sare şi piper. Când omleta deveni pufoasă, o răsturnă pe una din farfurii şi o acoperi cu cealaltă.

(„Acum înapoi pe drumul pe care ai venit. Stinge luminile din bucătărie. Treci de grilaj. Ia două sute de dolari.”)

Se opri în hol lângă recepţie şi puse tava lângă clopoţelul de argint de pe birou. Realitatea se întindea numai până aici; acum începea un joc suprarealist de-a v-aţi ascunselea.

Se încruntă atentă la umbrele din hol.

(„Nu te feri de fapte de data aceasta, fetiţo. Există anumite realităţi smintite, ca de altfel întreaga situaţie. Una din ele este că tu ai rămas, fără doar şi poate, singura persoană responsabilă în această adunătură grotescă. Ai un fiu de cinci spre şase ani de care trebuie să ai grijă. Şi soţul tău, orice i s-ar fi întâmplat şi indiferent cât de periculos poate să fi devenit… poate că şi el este o parte a responsabilităţii tale. Şi chiar dacă nu e aşa, ia gândeşte-te: astăzi este doi decembrie. Puteţi fi blocaţi aici încă patru luni dacă nu se întâmplă să treacă un pădurar prin apropiere. Chiar dacă încep, într-adevăr, să-mi pun în mod serios întrebarea de ce nu am luat până acum legătura prin emiţător, tot nu o să vină nimeni astăzi… sau mâine… poate nu o să vină încă vreo câteva săptămâni de acum înainte. Ai de gând să-ţi petreci o lună întreagă furişându-te pe scări ca să-ţi iei de mâncare, cu un cuţit în buzunar şi tresărind la fiecare umbră? Crezi într-adevăr că-l poţi evita pe Jack timp de o lună? Crezi că poţi face ceva ca să-l împiedici să intre în camera voastră de sus dacă ar vrea într-adevăr s-o facă? Are şperaclul şi poate sfărâma zăvorul cu un şut zdravăn.”)

Lăsă tava pe pupitru şi se îndreptă încet spre restaurant. Privi înăuntru. O singură masă avea scaunele aşezate în jurul ei, masa la care încercaseră să mănânce, până când atmosfera din încăperea pustie începuse să-i apese.

— Jack? vocea îi era şovăielnică, tremurătoare.

Chiar în clipa aceea o nouă rafală de vânt împroşcă obloanele cu zăpadă; numai că i se păru că a mai auzit ceva. Ceva ca un geamăt înăbuşit.

— *Jack?*

De data aceasta nu mai auzi nimic, însă privirea i se opri pe un obiect aflat sub uşile batante ale Salonului Colorado, obiect care licărea slab în obscuritatea parterului. Bricheta lui Jack.

Luându-şi inima în dinţi, se îndreptă spre uşile batante şi le împinse. Mirosul de gin era atât de puternic, încât i se opri respiraţia. Nici măcar nu puteai să spui că era un miros; era o duhoare cumplită. Dar rafturile erau goale. Pentru numele lui Dumnezeu, unde a găsit băutura? A fost o sticlă ascunsă în spatele barului? *Unde?*

Se auzi un alt geamăt, nedesluşit şi gros, dar perceptibil acum. Wendy se îndreptă încet spre bar.

— Jack?

Niciun răspuns.

Se uită peste tejgheaua barului şi îl văzu acolo, întins pe podea, încremenit. Beat criţă, după cum mirosea. Probabil că a încercat să se aplece şi şi-a pierdut echilibrul. Mare minune că nu şi-a frânt gâtul. Îşi aminti un proverb vechi: Dumnezeu are grijă de beţivi şi de copii. Amin.

Şi totuşi nu era supărată pe el: privindu-l, se gândi că seamănă cu un băieţel epuizat, care a încercat să facă prea multe şi care a adormit pe jos, în mijlocul camerei. Încetase să mai bea, şi nu Jack era cel care hotărâse să înceapă din nou; nu avea băutură la îndemână… de unde apăruse?

Din loc în loc, pe tejgheaua în formă de potcoavă a barului, se aflau sticle de vin, îmbrăcate în împletitură de răchită, cu lumânări înfipte în ele. Ar fi trebuit să dea un aer boem încăperii, îşi închipui Wendy. Ridică una din sticle şi o scutură uşor, aşteptându-se aproape să audă zgomotul lichid al ginului dinăuntru,

(„vin nou în sticle vechi”)

dar nu auzi nimic. O puse înapoi pe bar.

Jack se mişcă. Wendy ocoli barul şi ajunse în spate, acolo unde zăcea el, oprindu-se numai ca să privească robinetele lucitoare din crom. Erau uscate dar, trecând pe lângă ele, simţi miros de bere, umed şi proaspăt, ca o ceaţă fină.

Când ajunse lângă Jack, acesta se răsuci pe spate, deschise ochii şi se uită la ea. O clipă, privirea lui rămase complet lipsită de expresie, dar apoi se limpezi.

— Wendy? întrebă el. Tu eşti?

— Da, răspunse ea. Crezi că eşti în stare să ajungi sus? Dacă te sprijini de mine? Jack, de unde…

Mâna lui Jack îi cuprinse cu brutalitate glezna.

— Jack! Ce…

— Te-am prins! spuse el şi începu să rânjească.

O miasmă râncedă de măsline şi gin plutea în jurul lui şi aceasta îi trezi în suflet o groază mai veche, o groază cu mult mai cumplită decât îi inspira hotelul însuşi. Într-un colţ al minţii sale se născu gândul că cel mai rău lucru dintre toate era că se reîntorseseră de unde au plecat, ea şi soţul ei alcoolic.

— Jack, vreau să te ajut..

— Da, sigur că da. Tu şi cu Danny nu vreţi decât să mă *ajutaţi.*

Acum, aproape că-i zdrobea glezna. Se ridică cu greu în genunchi, sprijinindu-se încă de ea.

— Ai vrut să ne ajuţi, sigur că da, să ne ajuţi să plecăm de aici. Dar acum… te-am… Prins!

— Jack, mă doare glezna…

— O să te doară mai multe, *căţea nenorocită.*

Cuvintele o năuciră atât de tare, încât nu făcu nicio încercare să fugă atunci când îi dădu drumul şi se chinui să se ridice în picioare. Acum se legăna, beat, în faţa ei.

— Nu m-ai iubit niciodată, spuse el. Vrei să plecăm pentru că ştii că asta m-ar distruge. Te-ai gândit vreodată la re… res… responsabilităţile mele? Nu, în pizda mă-tii, nu te-ai gândit. Nu te gândeşti decât cum să mă distrugi. Eşti ca maică-ta, *căţea miorlăită.*

— Încetează, spuse ea plângând. Nu-ţi dai seama ce vorbeşti. Eşti beat. Nu ştiu cum ai reuşit, dar eşti beat.

— O, da, ştiu. Ştiu acum. Tu şi cu el. Jigodia aia mică de sus. Voi doi aţi complotat împreună. Nu-i aşa?

— Nu, nu! N-am complotat niciodată nimic! Ce vrei să…

— *Mincinoaso!* zbieră el. Ştiu cum faci! Cred că acum ştiu! Când zic: „o să stăm aici şi eu o să-mi fac treaba”, tu zici: „da, dragule” şi el zice: „da, tăticule”; şi apoi începeţi să vă faceţi planurile. Aţi vrut să folosiţi snowmobilul. Asta aţi vrut. Dar am ştiut. Mi-am dat seama. C*redeai că n-o să-mi dau seama? Credeai că sunt tâmpit?*

Îl privea cu stupoare, incapabilă să articuleze vreun cuvânt. O s-o omoare şi apoi o să-l omoare şi pe Danny. Şi, după aceea, poate hotelul va fi mulţumit şi îi va da voie să se sinucidă. Exact ca personajul celălalt. Întocmai ca

(„Grady”)

Cuprinsă de o groază cumplită, care o făcu aproape să leşine, îşi dădu în cele din urmă seama cu cine discutase Jack în sala de bal.

— L-ai făcut pe fiul meu să mă duşmănească. Ăsta a fost cel mai grav lucru.

Chipul i se înmuie într-o expresie de autocompătimire.

— Băieţelul meu. Acum şi el mă urăşte. Ai avut tu grijă de asta. Asta ai urmărit tot timpul, nu? Ai fost întotdeauna geloasă, nu? Ca maică-ta. Nu te-ai mulţumit până n-ai luat toată prăjitura, nu-i aşa? *Nu-i aşa?*

Nu era în stare să răspundă.

— Ei bine, lasă că te aranjez eu, spuse el şi încercă să o apuce de gât.

Wendy făcu un pas în spate, apoi încă unul, iar el se împiedică şi se prăbuşi peste ea. Îşi aminti de cuţitul aflat în buzunar şi încercă să ajungă la el, însă Jack o apucă de mâini, imobilizând-o. Mirosul acru de gin şi de transpiraţie pe care îl emana era dezgustător.

— Trebuie să fii pedepsită, grohăia Jack. Pedepsită. Chinuită. Pedepsită… aspru.

Mâna lui dreaptă îi încleşta gâtul.

Respiraţia i se opri, panica o copleşi. Acum şi mâna lui stângă îi strângea gâtul, iar ea era liberă să apuce cuţitul,

dar uită de el. Îşi ridică mâinile şi începu să tragă, inutil însă, de mâinile lui mai mari şi mai puternice.

— *Mămico!* se auzi de undeva ţipătul lui Danny. *Tăticule, opreşte-te! O doare pe mămica!*

Ţipătul era pătrunzător, un sunet înalt şi cristalin, pe care ea îl auzi ca de la mare depărtare.

Steluţe roşii îi jucau în faţa ochilor ca nişte balerine într-un dans al morţii. Camera se întunecă. Îşi văzu fiul cum reuşeşte să se caţere pe bar şi se aruncă în spatele lui Jack. Una din mâinile care îi zdrobeau gâtul dispăru, când Jack îl lovi pe Danny, îndepărtându-l cu un muget furios. Băiatul se lovi de rafturile goale şi se prăbuşi ameţit pe podea. Mâna o apucă din nou de gât. Steluţele roşii reapărură.

Danny scâncea de-abia auzit. Wendy simţea că i s-a aprins o torţă în piept. Jack îi zbieră în faţă:

— O să te aranjez! Fir-ai tu a dracului, o să-ţi arăt cine-i şef aici! O să-ţi arăt…

Dar toate sunetele începuseră să se piardă într-un coridor lung şi întunecat. Rezistenţa ei slăbi. Una din mâini se desprinse de ale lui, încet, atârnându-i fără vlagă acum, ca mâna unei femei care se îneacă.

Atinse o sticlă, una din sticlele de vin îmbrăcate în împletitura de răchită, care serveau drept sfeşnice decorative.

Orbeşte, cu ultimele puteri, bâjbâi după gâtul sticlei, îl găsi şi îl apucă strâns, simţind în palmă stropii unsuroşi de ceară.

(„şi, o, Dumnezeule, dacă alunecă”)

O ridică şi o coborî apoi, rugându-se să ţintească bine, ştiind că e moartă dacă îi loveşte doar umărul sau braţul.

Dar sticla îl lovi pe Jack Torrance drept în cap, spărgându-se cu violenţă în îmbrăcămintea de răchită. Fundul sticlei era gros şi greu, iar sunetul pe care îl scoase în momentul ciocnirii cu capul lui Jack semăna cu cel al unei mingi medicale aruncate pe o pardoseală din lemn tare. Se legăna, cu ochii daţi peste cap. Presiunea slăbi, apoi cedă

complet. El îşi întinse mâinile, de parcă ar fi vrut să-şi recapete echilibrul, şi apoi se prăbuşi pe spate.

Wendy trase aer în piept. Respiraţia era lungă şi întretăiată de suspine. Aproape că se prăbuşi şi ea, se apucă strâns de marginea barului şi reuşi, în cele din urmă, să se ţină pe picioare. Conştiinţa îi reveni, o părăsi iar, îi reveni din nou. Auzea plânsul lui Danny, dar habar nu avea de unde. Parcă plângea într-o cameră cu ecou. Vag, reuşi să desluşească picături mari de sânge care se prelingeau de pe suprafaţa întunecată a barului – îi curgea sânge din nas, gândi. Îşi curăţă gâtul şi scuipă. Mişcarea îi trimise un fel de agonie prin gât, dar apoi agonia se transformă într-o durere surdă… pe care o putea suporta.

Încetul cu încetul, reuşi să-şi recapete controlul.

Îşi desprinse mâinile de pe marginea barului, se întoarse şi îl văzu pe Jack prăbuşit, întins, cât era de lung, cu sticla spartă lângă el. Semăna cu un uriaş doborât. Danny stătea ghemuit sub bar, cu ambele mâini la gură, holbându-se la tatăl său inconştient.

Wendy se duse înspre el, pe picioare care erau departe de a fi sigure, şi-l atinse pe umăr. Danny se feri.

— Danny, ascultă-mă…

— Nu, nu, bolborosi copilul cu o voce răguşită de bătrân. Tăticul te-a lovit… tu l-ai lovit pe tati… tăticul te-a lovit… Vreau să mă culc. Danny vrea să doarmă.

— Danny…

— Să doarmă. Să doarmă. Somn uşor.

— *Nu!*

Durerea îi sfârteca din nou gâtul. Se crispă. Dar Danny îşi deschise ochii care o priveau acum cu prudenţă pe deasupra cearcănelor vineţii.

Se forţa să vorbească calm, nedezlipindu-şi privirea de a lui. Vocea îi era gravă şi răguşită, aproape o şoaptă. O durea când vorbea.

— Ascultă-mă, Danny. Nu era tăticul tău cel care a încercat să îmi facă rău. Iar eu nu am vrut să-l lovesc.

Hotelul a intrat în el, Danny. *Overlook* a intrat în tăticul tău. Mă înţelegi?

Un fel de recunoaştere reveni treptat în privirea lui Danny.

— Lucrul Rău, şopti el. Nu era aşa ceva aici înainte, nu?

— Nu. Hotelul l-a adus. Ho…

Se întrerupse într-o criză de tuse şi scuipă din nou sânge. Îşi simţea gâtul umflat, de două ori cât dimensiunile obişnuite.

— Hotelul l-a făcut să bea. I-ai auzit pe oamenii cu care a stat de vorbă de dimineaţă?

— Da… oamenii din hotel.

— Şi eu i-am auzit. Şi asta înseamnă că hotelul devine tot mai puternic. Vrea să ne facă rău tuturor. Dar cred… sper… că nu o poate face decât prin intermediul tatălui tău. El a fost singurul pe care a putut să-l prindă. Mă înţelegi, Danny? Este teribil de important să înţelegi.

— Hotelul l-a prins pe tati.

Îl privi pe Jack şi gemu neputincios.

— Ştiu că îl iubeşti pe tăticul tău. Şi eu îl iubesc. Trebuie să ţinem minte că hotelul încearcă să-i facă la fel de mult rău cât încearcă să ne facă şi nouă.

Şi era convinsă că acesta era adevărul. Mai mult, credea că s-ar fi putut ca hotelul să-l vrea în realitate pe Danny, acesta era motivul pentru care a mers atât de departe… poate de aceea a fost în stare să meargă atât de departe. S-ar fi putut chiar, într-un mod necunoscut de nimeni, să capete forţă chiar din strălucirea lui Danny, aşa cum bateria alimentează echipamentul electric al unui automobil să pornească. Dacă reuşeau să scape de aici, poate că hotelul *Overlook* va reveni la vechea lui stare semi-receptivă, şi nu va mai fi capabil decât să înfăţişeze istorioare de groază de doi bani oaspeţilor mai receptivi din punct de vedere psihic. Fără Danny, nu ar fi fost altceva decât o casă a stafiilor dintr-un parc de distracţii, în care unul sau doi vizitatori ar putea auzi bătăi ciudate în perete sau sunetele fantomatice

ale unei petreceri mascate, sau, din când în când, ar putea să vadă ceva tulburător. Dar dacă ar absorbi strălucirea lui Danny, sau forţa vie, sau spiritul lui… oricum îi spuneai… în el însuşi, ce s-ar întâmpla atunci?

Gândul o îngheţă din cap până în picioare.

— Aş vrea ca tăticul să se simtă bine, spuse Danny şi lacrimile începură să i se reverse din nou pe obraji.

— Şi eu, zise ea, şi-l strânse tare în braţe. Iubitule, de asta trebuie să mă ajuţi să-l ducem pe tăticul tău undeva. Undeva unde hotelul nu-l mai poate îndemna să ne facă vreun rău şi unde nu-şi poate face lui însuşi vreun rău. Apoi… dacă vine prietenul tău, Dick, sau un pădurar din parcul naţional, o să-l luăm de acolo. Şi cred că s-ar putea să se facă bine. S-ar putea ca toţi să ne facem bine. Cred că mai avem încă o şansă, dacă suntem puternici şi curajoşi, aşa cum ai fost tu când i-ai sărit în spate. Înţelegi?

Îl privi rugător şi se gândi cât de ciudat părea totul; parcă niciodată nu semănase Danny atât de mult cu Jack.

— Da, răspunse Danny şi dădu din cap. Cred… că dacă reuşim să scăpăm de aici… va fi totul ca înainte. Unde putem să-l ducem?

— În cămară. Sunt alimente înăuntru şi uşa are un zăvor foarte solid. E cald. Şi noi putem să mâncăm ce a rămas în frigider şi în camera frigorifică. E o grămadă de mâncare şi o să rezistăm până o să vină cineva să ne ajute.

— O facem acum?

— Da, chiar acum. Înainte să se trezească.

Danny ridică grilajul din spatele barului, în timp ce ea îi încrucişa mâinile lui Jack pe piept. Se opri o clipă să-l asculte. Respira încet, dar regulat. După miros, îşi dădu seama că băuse foarte mult… şi nu mai era obişnuit. Se gândi că probabil a fost doborât şi de alcool, pe lângă lovitura pe care o primise la cap.

Îl apucă de picioare şi începu să-l tragă pe podea. Erau căsătoriţi de şapte ani şi stătuse deasupra ei de nenumărate ori – de mii şi mii de ori –, dar niciodată până

acum nu-şi dăduse seama cât de greu era. Respiraţia îi şuiera dureros în gât. Şi cu toate acestea, se simţea cu mult mai bine decât se simţise în toate zilele trecute, trăia. Trecuse atât de aproape pe lângă moarte, încât acesta era un dar extraordinar de preţios. Şi Jack trăia. Probabil că, datorită mai mult unui noroc orb decât unui plan stabilit dinainte, găsiseră singura modalitate de a ieşi teferi din toate aceste încercări.

Gâfâind puternic, se opri o clipă, ţinând picioarele lui Jack lipite de şolduri. Împrejurările îi aminteau de strigătul căpitanului din *Comoara din insulă,* după ce bătrânul şi orbul Pew îi oferise soluţia: „O să reuşim!”

Dar apoi îşi aminti, şi fu cuprinsă de nelinişte, că bătrânul lup de mare murise la câteva secunde după aceea.

— Te simţi bine, mămico? Este… e prea greu?

— Mă descurc.

Începu să-l tragă din nou. Danny mergea pe lângă ei. Una din mâini îi căzu de pe piept şi Danny o puse uşor la loc, cu un gest blând, drăgăstos.

— Eşti sigură, mămico?

— Da. Este cel mai bun lucru, Danny.

— E ca şi când l-am băga la închisoare.

— Numai pentru scurt timp.

— Atunci e bine. Eşti sigură că nu vrei să te ajut?

Însă nu era adevărat. Danny a încercat să protejeze capul lui Jack când au trecut peste pragul uşii dar, când au ajuns în bucătărie, mâinile i-au alunecat prin părul unsuros. Capul i se lovi de plăcile de gresie iar Jack începu să geamă şi să se mişte.

— Trebuie să foloseşti fum, mormăi el. Fugi şi adu-mi canistra cu benzină.

Wendy şi Danny schimbară o privire sumbră, înfricoşată.

— Ajută-mă, spuse ea încet.

O clipă, Danny nu se mişcă, de parcă ar fi fost paralizat de spectacolul pe care îl oferea chipul tatălui său, apoi alergă spre ea şi o ajută să ţină piciorul stâng. Îl târâră prin

bucătărie, cu mişcări încete, de coşmar, singurele sunete care se auzeau fiind bâzâitul de insecte al lămpilor fluorescente şi propria lor respiraţie sacadată.

Când ajunseră la cămară, Wendy lăsă picioarele lui Jack şi se întoarse să tragă zăvorul. Danny privea în jos spre Jack, care zăcea din nou moale şi relaxat. Îi ieşise cămaşa din pantaloni şi Danny se întrebă dacă tăticul lui era suficient de beat ca să nu-i mai fie frig. I se părea că nu este bine să-l închidă în cămară, ca pe un animal sălbatic, însă văzuse ce încercase să-i facă mamei sale. Chiar atunci când se afla sus în cameră, ştiuse ce avea el de gând să facă. Îi auzise cum se certau în capul său.

(„Numai dacă am reuşi să scăpăm de aici. Sau dacă toate astea nu ar fi decât un vis pe care îl am în somn, acasă la Stovington. Dacă…”)

Zăvorul era înţepenit.

Wendy trase de el cu toată puterea. Dar nu se mişca deloc. Nu putea să tragă afurisitul ăla de zăvor. Era stupid şi necinstit… Îl deschisese fără nicio problemă când intrase să ia conserva cu supă. Acum nu voia să se mişte şi ce-i mai rămânea ei de făcut? Nu puteau să-l închidă în camera frigorifică; acolo ar muri congelat sau sufocat. Dar dacă nu-l închideau nicăieri şi el se trezea…

Pe jos, Jack se mişcă din nou.

— Am eu grijă de asta, bolborosi. Înţeleg.

— Se trezeşte, mămico! o avertiză Danny.

Plângând acum în hohote, ea trase de zăvor cu ambele mâini.

— Danny?

În vocea lui Jack era ceva ameninţător, chiar dacă nu foarte desluşit.

— Tu eşti, amice?

— Dormi, tăticule, spuse Danny nervos. Ştii, e timpul să te culci…

Îşi ridică ochii spre mama sa, care încă se mai lupta cu zăvorul şi îşi dădu imediat seama care era problema. Wendy

uitase să rotească zăvorul înainte de a încerca să-l tragă. Siguranţa era încă pusă.

— Uite, spuse el în şoaptă, şi-i dădu la o parte mâinile tremurânde.

Dar şi mânuţele lui tremurau la fel de tare. Scoase siguranţa, izbind-o cu podul palmei, şi zăvorul alunecă uşor.

— Repede, zise.

Privi în jos. Ochii lui Jack se deschiseseră din nou, şi de această dată tăticul se uita direct la el; privirea lui sticloasă era lipsită de expresie, şi totuşi ciudat de bănuitoare.

— Ai copiat, îi spuse tăticul. Ştiu că ai copiat. E pe undeva pe aici. Şi o să-l găsesc. Îţi promit. O să-l găsesc…

Cuvintele îi deveniră din nou nedesluşite.

Wendy deschise uşa cămării împingând-o cu genunchiul, de-abia simţind aroma pătrunzătoare de fructe uscate care ieşi în valuri. Ridică din nou picioarele lui Jack şi îl târî înăuntru. Gâfâia foarte tare acum, la limita puterilor. Când ridică mâna să tragă de lanţul care aprindea becul din tavan, pleoapele lui Jack fluturară din nou şi el deschise ochii.

— Ce faci? Wendy? Ce faci?

Păşi peste el.

Dar el a fost rapid; uimitor de rapid. Întinse brusc o mână şi ea fu nevoită să sară într-o parte şi aproape căzu pe pragul uşii, în încercarea sa disperată de a fugi de el. Apucase totuşi o bucată din halatul cu care era îmbrăcată şi se auzi un pârâit puternic când halatul se rupse. Acum, Jack se aşezase în patru labe, cu părul atârnându-i încâlcit în ochi, ca un animal uriaş. Un câine mare… Sau un leu.

— Blestemaţi să fiţi. Amândoi. Ştiu ce vreţi. Dar n-o să reuşiţi. Hotelul ăsta… este al meu. Pe mine mă vor ei. Pe mine! Pe mine!

— Uşa, Danny! strigă ea. *Închide uşa!*

Trânti uşa grea de lemn, tocmai în clipa în care Jack sări. Uşa se încuie automat şi, de partea cealaltă, Jack o izbea inutil cu mâinile şi picioarele.

Mânuţele lui Danny bâjbâiră după zăvor. Wendy era prea departe ca să-l ajute; hotărârea dacă urma să fie ţinut încuiat sau să fie eliberat, trebuia luată în două secunde. Danny scăpă zăvorul, îl apucă din nou şi ferecă uşa chiar în momentul în care broasca începu să salte violent, scoasă din şuruburi. Urmară câteva bufnituri puternice, când Jack izbi cu umărul în uşă. Însă zăvorul din oţel, cu diametrul de doi centimetri, nu dădea niciun semn de slăbiciune. Wendy, care îşi ţinuse respiraţia, răsuflă acum cu un oftat prelung.

— Daţi-mi drumul! urlă Jack furibund. Daţi-mi drumul! Danny, nu te întrece cu gluma, eu sunt tatăl tău şi vreau să ies de aici! *Fă ce-ţi spun!*

Automat, mâna lui Danny se ridică spre zăvor. Wendy o prinse şi o strânse la piept.

— Ascultă-l pe tata, Danny! Fă ce-ţi zic! Fă ce-ţi spun, sau o să-ţi trag o bătaie de n-o s-o uiţi niciodată. *Deschide uşa, sau îţi zdrobesc capul ăla afurisit de toţi pereţii!*

Danny o privi, alb la faţă ca o foaie de hârtie.

Îi puteau auzi respiraţia aspră şi convulsionată în spatele uşii solide de stejar.

— Wendy, dă-mi tu drumul! Dă-mi drumul în clipa asta! Căţea ticăloasă cu pizda rece! Lasă-mă să ies! Nu glumesc! Lasă-mă să ies şi uit totul! Dacă nu-mi dai drumul o să te stâlcesc în bătaie! Nu glumesc! O să te bat atât de tare că nici maică-ta n-o să te recunoască! *Deschide uşa!*

Danny gemu. Wendy se uită la el şi-şi dădu seama că poate leşina în orice clipă.

— Hai, amice, spuse ea, mirată de calmul propriei sale voci. Adu-ţi aminte că nu tăticul tău este cel care vorbeşte. Este hotelul.

— *Întoarce-te şi dă-mi drumul chiar ACUM!* zbieră Jack.

Se auziră alte bufnituri şi zgârieturi când Jack încercă să despice lemnul uşii cu unghiile.

— Este hotelul, zise Danny. Este hotelul, mi-aduc aminte.

Dar se uită înapoi peste umăr şi chipul îi era boţit şi cumplit de înspăimântat.

47. Danny

Era ora trei, după-amiaza unei zile foarte, foarte lungi. Stăteau aşezaţi pe patul mare din cameră. Danny învârtea în mâini Volkswagenul violet cu şoferul cu chip de monstru care ieşea prin capotă. Auziseră bătăile tăticului în uşă când au traversat holul, izbiturile şi vocea lui, aspră şi sălbatică în mânia ei îngrozitoare, dar cumva neconvingătoare, revărsând ameninţări, revărsând înjurături, promiţându-le amândurora că vor trăi să regrete clipa când l-au trădat, după ce şi-a dat aproape duhul slugărind pentru ei atâţia ani în şir. Danny a crezut că nu vor mai putea să-l audă de sus, dar furia sa asurzitoare pătrundea cu claritate până la ei prin tunelul „chelnerului invizibil”. Mămica era palidă şi avea nişte vânătăi maronii oribile pe gât, acolo unde tăticul o apucase încercând să…

Tot răsucea în mâini maşinuţa, premiul pe care i-l dăduse tăticul pentru că-şi învăţase lecţiile de citire.

(„… unde tăticul o apucase încercând să o îmbrăţişeze prea strâns.”)

Mămica pusese un disc plin de zgârieturi, trompete şi flaute. Îi aruncă un surâs obosit. Încercă şi el să-i răspundă cu un zâmbet, dar nu reuşi. Chiar cu volumul dat la maxim, încă i se mai părea că-l aude pe tăticul său strigând la ei şi lovind în uşa de la cămară, ca un animal închis în cuşcă la grădina zoologică.

Dar dacă tăticul o să aibă nevoie să meargă la baie? Ce o să facă atunci?

Danny începu să plângă.

Imediat, Wendy micşoră volumul patefonului, îl luă în braţe şi începu să-l legene.

— Danny, dragostea mea, o să fie bine. O să fie bine. Dacă domnul Hallorann nu ţi-a primit mesajul, o să apară altcineva. De îndată ce se termină furtuna. Oricum, până atunci nu poate să ajungă nimeni până aici. Nici domnul

Hallorann, nici altcineva. Dar când se potoleşte furtuna, totul o să fie iar în ordine. O să plecăm de aici. Şi ştii ce o să facem la primăvară? Toţi trei?

Danny scutură din cap, ţinându-l încă strâns lipit de pieptul ei. Nu ştia. I se părea că primăvara nu va mai veni niciodată.

— O să ne ducem la pescuit. O să închiriem o barcă şi o să ne ducem la pescuit, aşa cum am făcut anul trecut la lacul Chatterton. Tu şi cu mine şi cu tăticul tău. Şi poate că o să prinzi un biban pe care să-l prăjim pentru cină. Sau poate că nu o să prindem nimic, dar sigur că o să ne distrăm de minune.

— Te iubesc, mămico, spuse el şi o îmbrăţişă.

— O, Danny, şi eu te iubesc.

Afară, vântul gemea şi striga din toate puterile.

Pe la patru şi jumătate, tocmai când lumina zilei începuse să scadă, ţipetele au încetat.

Căzuseră amândoi într-un somn superficial, agitat, Wendy ţinându-l încă pe Danny în braţe. Ea nu se trezi. Însă Danny da. Cumva, tăcerea părea a fi mai rea, mai înspăimântătoare decât strigătele şi loviturile în uşa solidă a cămării. Tăticul adormise din nou? Sau era mort? Sau ce?

(„A reuşit să iasă?”)

Cincisprezece minute mai târziu, tăcerea a fost întreruptă de un zornăit metalic. Se auzi apoi un huruit greoi şi, după aceea, un zumzet mecanic. Wendy se trezi cu un ţipăt.

Ascensorul funcţiona iarăşi.

Îl ascultară, cu ochii larg deschişi, ţinându-se strâns în braţe. Urca de la un etaj la altul, grilajul zornăia, uşa de metal se trântea cu putere. Se auzeau hohote de râs, strigăte de beţivi, din când în când ţipete, sunete de sticle sparte.

De jur împrejurul lor, Hotelul *Overlook* revenea la viaţă.

48. Jack

Stătea aşezat pe duşumeaua cămării, cu picioarele întinse, privind ţintă uşa. Între picioare ţinea o cutie cu biscuiţi. Mânca biscuiţii unul câte unul, fără să le simtă gustul; îi mânca pur şi simplu pentru că trebuia să mănânce ceva. Când va reuşi să iasă de aici va avea nevoie de forţă. Va avea nevoie de toată forţa sa.

În acest moment se gândi că nu se simţise atât de nenorocit niciodată în toată viaţa lui. Mintea şi trupul îi alcătuiau un portret al durerii scris cu litere mari. Îl durea îngrozitor de tare capul, simţea pulsul dezgustător al mahmurelii. Şi simptomele colaterale se aflau la locul lor: gustul pe care îl simţea în gură îl făcu să creadă că înghiţise o greblă pentru strâns bălegarul, urechile îi ţiuiau, inima îi bătea surd, cu lovituri de tobă africană. În plus, îl dureau îngrozitor de tare umerii în urma izbiturilor în uşă, iar gâtul îi părea a fi carne vie, jupuit de zbieretele sale inutile. Îşi tăiase mâna dreaptă în broasca uşii.

Însă atunci când va reuşi să iasă de aici, avea de gând să tragă nişte şuturi zdravene în fundurile unora.

Ronţăia biscuiţii unul câte unul, refuzând să cedeze în faţa stomacului său nenorocit, care voia să vomite tot. Îşi aminti de pastilele de Excedrine pe care le avea în buzunar, dar se hotărî să mai aştepte puţin până i se va linişti stomacul. Nu avea niciun rost să încerce să înghită un analgezic dacă tot îl va vărsa. Trebuie să-ţi foloseşti creierul. Faimosul creier al lui Jack Torrance. Nu eşti tu tipul ăla care a încercat pe vremuri să-şi câştige pâinea de pe urma inteligenţei sale? Jack Torrance, cel mai bine vândut scriitor. Jack Torrance, dramaturgul ovaţionat şi câştigător al Premiului oferit de Clubul Criticilor din New York! Jack Torrance, om de litere, filosof stimat, câştigător al Premiului Pulitzer la vârsta de şaptezeci de ani pentru cartea sa de amintiri, scrisă pe un ton acerb, *Viaţa mea în*

secolul XX. Toate rahaturile astea se rezumă la expresia: „a trăi de pe urma inteligenţei tale”.

A trăi de pe urma inteligenţei tale înseamnă să ştii întotdeauna unde se află viespile.

Îşi băgă alt biscuit în gură şi-l sfărâmă între dinţi.

Totul se rezuma, credea el, la faptul că ei nu au avut încredere. La faptul că nu au crezut că el ştia ce e mai bine şi cum se poate realiza acest bine. Soţia lui încercase să-i ia locul, întâi cu mijloace necinstite

(mă rog, într-un fel)

apoi prin mijloace murdare. În clipa când aluziile ei mărunte şi obiecţiile ei scâncite au fost înfrânte de argumentele sale, pline de bun simţ şi judecată, a încercat să-l monteze pe băiat împotriva lui, a încercat să-l omoare cu o sticlă şi după aia l-a încuiat; din toate locurile din lume, s-a găsit să-l încuie tocmai în afurisita asta de *cămară!*

Şi totuşi, mai auzea o voce micuţă care îl bătea la cap:

(„Da, însă de unde a apărut băutura? Nu e asta problema principală? Ştii ce se întâmplă atunci când bei, ştii din propria-ţi experienţă amară. Când bei, îţi pierzi minţile.”)

Aruncă cutia cu biscuiţi în perete. Biscuiţii se împrăştiară peste un raft cu conserve şi apoi se risipiră pe jos. Privi cutia, îşi şterse buzele cu mâna şi se uită la ceas. Era aproape şase şi jumătate. Stătea aici de ore întregi. Nevastă-sa îl încuiase aici şi el stătea aici de *ore întregi.*

Se simţea în stare acum să-şi înţeleagă şi să-şi compătimească tatăl.

Îşi dădu seama acum că nu se întrebase niciodată ce anume îl împinsese pe tatăl său să se apuce de băutură. Şi cinstit, acum… când ajungeai la fondul problemei… nu-i aşa că pricepeai că principalul vinovat era femeia aia cu care era însurat? O cârpă, un burete, o muiere limfatică ce îşi târşâia în permanenţă picioarele prin casă, tăcută, purtând întipărită pe chip o expresie de martiraj dictat de o soartă vitregă. L-a legat ea pe tatăl lui cu un lanţ cu ghiulea la capăt? Nu, nu un lanţ cu ghiulea. Nu a încercat niciodată în

mod evident să-l transforme pe tatăl lui într-un prizonier, aşa cum încercase Wendy cu el. În cazul tatălui lui Jack, probabil că situaţia semăna mai mult cu destinul lui McTeague, dentistul din romanul lui Frank Norris: încătuşat de un mort în deşert. Moartă din punct de vedere mental şi spiritual, mama lui fusese prinsă cu cătuşe de tatăl lui prin căsătorie. Şi totuşi tatăl său încercase să facă bine în viaţă, în timp ce-i târa după sine cadavrul intrat în putrefacţie. A încercat să crească patru copii, să-i facă să deosebească binele de rău, să-i facă să înţeleagă disciplina şi, mai presus de toate, să-i înveţe să-şi respecte tatăl.

Ei bine, toţi au fost nişte nerecunoscători, toţi, inclusiv el însuşi. Şi acum plătea pentru asta; propriul său fiu se dovedise a fi ingrat. Dar mai era o speranţă. Va ieşi cumva de aici. Îi va pedepsi pe amândoi, amarnic îi va pedepsi. Îi va da un exemplu lui Danny, astfel că atunci când va fi mare, va fi o clipă când Danny va şti mai bine ce trebuie să facă decât a ştiut el.

Îşi aminti de ziua aceea de duminică, la masă, când tatăl său a bătut-o cu bastonul pe mama sa… cât de îngroziţi au fost cu toţii, el şi fraţii lui. Acum înţelegea că fusese ceva mai mult decât necesar, că tatăl său s-a prefăcut numai că era beat, că toate simţurile îi fuseseră treze şi agere tot timpul, pândind cel mai mic semn al lipsei de respect.

Jack se târî în patru labe după biscuiţi şi se apucă să-i ronţăie din nou, aşezat acum lângă uşa pe care femeia trădătoare şi vicleană o zăvorâse. Se întreba ce anume văzuse tatăl său şi cum o păcălise cu jocul lui. S-a strâmbat batjocoritor la el? I-a dat cu tifla? A scos limba la el? A făcut gesturi obscene cu degetele? Sau s-a uitat numai la el cu insolenţă şi aroganţă, convinsă fiind că era mult prea tâmpit de băutură ca să o poată vedea? Orice ar fi fost, o prinsese şi a pedepsit-o cu asprime. Şi acum, după douăzeci de ani, putea în cele din urmă să aprecieze înţelepciunea tatălui său.

Desigur că puteai să argumentezi că tatăl lui fusese un idiot când se căsătorise cu o astfel de femeie, când se legase de un cadavru… un cadavru lipsit de orice urmă de respect. Dar când tinerii se căsătoresc în pripă, au toată viaţa la dispoziţie să se căiască. Şi poate că şi tatăl tatălui său se căsătorise cu acelaşi tip de femeie, astfel încât, împins de subconştient, tatăl lui Jack se însurase şi el cu una, aşa cum făcuse şi Jack însuşi. Numai că nevasta *lui,* în loc să fie mulţumită cu rolul pasiv de a fi distrus o carieră şi mutilat o alta, optase pentru sarcina activă şi veninoasă de a încerca să-i spulbere şi cea mai bună ocazie: aceea de a deveni membru al personalului hotelului *Overlook* şi, poate, de a urca… cu timpul, toată ierarhia până la funcţia de director. Încercă să i-l ia pe Danny, şi Danny era biletul lui de intrare. Asta era o prostie, bineînţeles – de ce să-l vrea pe fiu, când îl putea avea pe tată –, dar patronii aveau deseori idei fistichii şi aceasta era condiţia care i se pusese.

N-avea de gând să încerce să discute cu ea, îşi dădea seama acum. Încercase să discute cu ea, calm şi raţional, în Salonul Colorado, şi ea a refuzat să-l asculte, l-a lovit în cap cu o sticlă. Dar vor mai avea ocazia să stea de vorbă, şi încă foarte curând. O să iasă de aici.

Dintr-odată îşi ţinu respiraţia şi ciuli urechile. Undeva, cineva cânta un boogie-woogie la pian şi se auzeau oameni care râdeau şi băteau din palme în ritmul muzicii. Sunetele erau înăbuşite de uşa groasă din lemn, dar pătrundeau totuşi destul de clare până la el. Cântecul era *There'll Be a Hot Time în the Old Town Tonight.*

Încleştă pumnii neajutorat. A trebuit să se înfrâneze ca să nu înceapă iar să lovească în uşă. Petrecerea începuse din nou. Băutura curgea în valuri. Pe undeva pe acolo, dansând cu altcineva, era şi fata care-i înnebunise simţurile când o simţise goală sub rochia albă din mătase.

— O să plătiţi pentru asta! urlă el. Fir-aţi ai dracului, o să plătiţi! O să vă luaţi doctoria pentru asta, vă asigur! O să…

— Ei, ei, spuse o voce blândă chiar lângă uşă. Nu trebuie să ţipaţi aşa. Vă aud foarte bine.

Jack ţâşni în picioare.

— Grady? Tu eşti?

— Da, domnule. Într-adevăr, eu sunt. Se pare că sunteţi încuiat înăuntru.

— Scoate-mă de aici, Grady. Repede.

— Înţeleg că nu v-aţi ocupat deloc de problema pe care am discutat-o. Corectarea comportamentului soţiei şi fiului dumneavoastră.

— Ei m-au încuiat aici. Trage zăvorul, pentru numele lui Dumnezeu!

— Le-aţi permis să vă încuie în cămară?

Vocea lui Grady înregistră o surpriză uriaşă, atenuată doar prin buna lui creştere.

— Vai de mine. O femeie pe jumătate cât dumneavoastră şi un băieţel. Nu prea este o dovadă că aţi avea stofă de conducător, nu credeţi?

În reţeaua de vene din tâmpla dreaptă a lui Jack, pulsul începuse să zvâcnească sălbatic.

— Scoate-mă de aici, Grady. O să-i aranjez eu.

— Oare aşa o să faceţi, domnule? Mă întreb.

Surpriza manierată a fost înlocuită cu un ton de regret manierat.

— Îmi pare nespus de rău, dar mă îndoiesc. Eu şi ceilalţi am ajuns la concluzia că nu puneţi suflet în aceste acţiuni, domnule. Că nu aveţi… tăria să o faceţi.

— *Ba da!* strigă Jack. *Ba da, jur!*

— O să ni-l aduceţi pe fiul dumneavoastră?

— Da! Da!

— Soţia dumneavoastră o să se opună din toate puterile, domnule Torrance. Şi pare că este… mai puternică decât ne-am închipuit noi. Este întrucâtva mai ingenioasă decât credeam. În orice caz, se pare că *v-a întrecut.*

Grady îşi înăbuşi hohotul de râs.

— Domnule Torrance, poate că ar fi fost mai bine să ne fi ocupat noi de ea de la bun început.

— O să-l aduc, jur! spuse Jack.

Îşi lipise obrazul de uşă. Transpiraţia îi şiroia pe faţă.

— N-o să se opună. Jur că n-o să se opună. N-o să fie în stare! insistă el.

— Mă tem că va trebui să o ucideţi, spuse Grady cu răceală.

— Voi face ceea ce va trebui să fac. Dar *scoate-mă de aici.*

— Vă daţi cuvântul de onoare, domnule?

— Cuvântul, promisiunea, jurământul, orice dracu' vrei. Numai să…

Se auzi un zgomot sec când zăvorul a fost tras. Uşa se deschise un centimetru. Jack îşi opri vorbele şi respiraţia. Pentru o clipă simţi că moartea însăşi aştepta în faţa uşii.

Dar sentimentul acesta dispăru repede.

Şopti:

— Mulţumesc, Grady. Jur că n-o să regreţi. Jur.

Nu primi niciun răspuns. Îşi dădu brusc seama că încetaseră toate sunetele, cu excepţia urletelor reci ale vântului de afară.

Deschise uşa de la cămară; balamalele scârţâiră încetişor.

Bucătăria era pustie. Grady dispăruse. Totul era nemişcat şi îngheţat sub privirea albă şi rece a becurilor fluorescente. Ochii i se opriră asupra planşetei pe care obişnuiau să mănânce.

Acolo se afla un pahar, o sticlă mică, plină cu gin şi un vas de plastic cu măsline.

Sprijinit de planşetă era unul din ciocanele de crichet din magazia cu unelte.

Îl privi timp îndelungat.

Şi apoi o voce, mult mai gravă şi mult mai puternică decât a lui Grady, se auzi de undeva, de pretutindeni… dinlăuntrul său:

(„Ţineţi-vă promisiunea, domnule Torrance.")

— Aşa voi face, spuse el.

Sesiză slugărnicia din propria-i voce, dar era incapabil s-o controleze.

— Aşa voi face.

Se îndreptă spre planşetă şi apucă mânerul ciocanului.

Îl ridică.

Îl roti.

Ciocanul despică aerul, şuierând veninos.

Jack Torrance începu să zâmbească.

49. Hallorann urcă muntele

Era ora două şi un sfert după-amiază şi nu mai avea nici trei mile până la Estes Park, când ieşi de pe şosea.

Acolo sus, zăpada cădea mai deasă şi cu mai multă furie decât văzuse vreodată Hallorann (ceea ce probabil că nu era mare lucru, deoarece Hallorann încercase să vadă cât mai puţină zăpadă în tot cursul vieţii sale) iar vântul puternic bătea în rafale capricioase – când din vest, când ocolind prin nord, împroşcând nori de zăpadă pe parbriz, făcându-l să-şi dea seama înfiorat, pentru a nu ştiu câta oară, că dacă lua greşit o curbă putea să se prăbuşească în gol după două sute de metri. Toată situaţia era mult înrăutăţită de statutul său de amator în ceea ce privea condusul unei maşini pe timp de iarnă. Îl speria faptul că linia continuă de pe şosea era îngropată sub zăpadă şi îl speriau rafalele sălbatice de vânt, care pur şi simplu făceau ca Buickul să se învârtească pe loc. Îl mai speriau şi semnele de pe marginea şoselei, care erau aproape toate acoperite cu zăpadă şi puteai la fel de bine să dai cu banul ca să hotărăşti dacă drumul o lua la dreapta sau la stânga prin acest uriaş ecran alb de cinematograf. Ei da, îi era tare frică. De când ieşise din Boulder i se scurgea o transpiraţie rece pe spate şi se purta cu pedala de acceleraţie şi cu cea de frână cu atât de multă grijă, de parcă ar fi fost nişte delicate vase de porţelan din vremea dinastiei Ming. În pauzele dintre melodiile rock’n’roll care se transmiteau la radio, crainicul îi ruga insistent pe automobilişti să nu se încumete pe şosele şi, mai ales, în niciun caz să nu încerce să urce munţii, pentru că drumurile erau blocate şi extrem de periculoase. Fuseseră relatate zeci de accidente minore şi două mai grave: un grup de schiori într-un microbuz şi o familie care se îndrepta spre Albuquerque prin Sangre de Cristo Mountains. Scorul combinat al celor două cazuri suna astfel: patru morţi şi cinci răniţi. „Aşa că nu ieşiţi din

casă. Mai bine ascultaţi muzica pe care o transmite postul nostru de radio”, încheie vesel crainicul şi apoi spori chinurile lui Hallorann punând în undă melodia *Seasons în the Sun. We had joy, we had fun, we had…* turuia fericit Terry Jacks, iar Hallorann închise aparatul cu un gest brutal, ştiind că îi va da drumul din nou peste cinci minute. Indiferent cât de tâmpite erau cântecele, tot era mai bine decât să călătorească singur prin nebunia asta albă.

(„Recunoaşte. Negrul ăsta are un morcov vârât în fundul lui ca smoala.”)

Nici măcar nu era nostim. Ar fi putut să renunţe chiar înainte de a ieşi din Boulder, dacă nu ar fi fost convins că băiatul avea necazuri foarte mari. Chiar şi acum o voce mică, venită de undeva din fundul capului – mai degrabă vocea judecăţii decât vocea laşităţii, gândi el – îi spunea să se oprească la un motel din Estes Park, să petreacă noaptea acolo şi să aştepte ca plugurile să înlăture măcar zăpada de pe mijlocul şoselei. Vocea îi amintea de aterizarea extrem de dură a avionului pe aeroportul din Stapleton, de strângerea de inimă pe care a simţit-o la gândul că o să se prăbuşească şi că o să-şi ducă pasagerii la porţile iadului şi nu la Poarta 39. Dar raţiunea nu a fost în stare să ţină piept convingerii că avea o obligaţie faţă de băiat. Astăzi era ziua. Furtuna de zăpadă era ghinionul său. Va trebui să o înfrunte. Şi se temea că dacă nu făcea asta, ar fi putut avea de înfruntat ceva mult mai rău în visele sale.

Izbucni o altă rafală năprasnică de vânt, din nord-est de data aceasta, şi din nou nu mai era în stare să vadă conturul vag al munţilor şi nici măcar marginile şoselei. Mergea printr-un vid alb.

Şi atunci luminile plugului de zăpadă apărură fantomatic, de nicăieri, aţintite în jos asupra lui şi, spre groaza sa, îşi dădu seama că, în loc să meargă pe margine, botul Buickului era îndreptat chiar între cele două faruri uriaşe. Plugul îşi putea permite să circule pe mijlocul şoselei, iar Hallorann se abătuse de la direcţia sa.

Urletul cumplit scos de motorul diesel al plugului acoperi mugetul vântului şi apoi se auzi sunetul sirenei, dur, prelung, asurzitor.

Testiculele lui Hallorann se transformară în doi săculeţi mototoliţi, plini cu ace de gheaţă. Intestinele îi deveniră gelatinoase.

Prin albul din faţă se contura acum o formă colorată, ceva portocaliu, acoperit cu zăpadă. Vedea deja cabina înălţată şi reuşi chiar să întrezărească silueta şoferului care gesticula disperat în spatele parbrizului cu un singur ştergător. Mai vedea şi lamele plugului care împroşcau şi mai multă zăpadă pe parapetul din stânga drumului.

HAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! mugi indignată sirena.

Apăsă cu putere pedala de acceleraţie, de parcă ar fi vrut să strivească sub talpă o insectă oribilă, şi Buickul se repezi înainte şi la dreapta. Acolo nu era niciun parapet; plugurile împingeau zăpada direct în prăpastie.

(„Prăpastia, o, da, prăpastia…”)

Lamele plugului, cu trei metri mai înalte decât Buickul său, trecură prin stânga lui Hallorann, la nici cinci centimetri distanţă. Hallorann a crezut că impactul era inevitabil. Şi atunci o rugăciune, care era pe jumătate un fel de scuză nedesluşită către băiat, îi flutură prin gânduri ca o cârpă zdrenţuită.

Apoi plugul îl depăşi şi nu mai văzu decât luminile lui albastre sclipind în oglinda retrovizoare.

Răsuci mult la stânga, însă nu se întâmplă nimic. Începuse să alunece, Buickul plutind acum ca într-un vis spre buza prăpastiei, împroşcând valuri de zăpadă de sub apărătoarea de noroi.

Răsuci volanul în sens invers, în direcţia de alunecare, şi maşina începu să salte.

Speriat de-a binelea acum, apăsă tare frâna şi apoi simţi o izbitură puternică. În faţa lui drumul dispăruse… se uita în hăul fără fund în care zăpada se învolbura în vârtejuri,

iar formele vagi, verzi-cenuşii ale pinilor se întrezăreau mult prea departe şi mult prea jos.

(„Mă prăbuşesc Maică Precistă mă prăbuşesc”)

Şi în clipa aceea maşina se opri, aplecată în bot într-un unghi de treizeci de grade, cu roţile din spate aproape ridicate de pe sol. Când Hallorann încercă să treacă în marşarier, roţile se învârtiră în gol disperate, neajutorate. Inima lui execută un solo la baterie.

Coborî din maşină – coborî din maşină cu foarte mare atenţie – şi ocoli Buickul.

Se opri, privind neputincios roţile din spate, când auzi o voce veselă:

— Salut, omule. Trebuie că te-ai udat tot.

Se întoarse şi văzu plugul oprit mai jos pe drum, învăluit în ninsoarea albă, lăsând să se întrevadă numai ţeava de eşapament mare şi neagră şi luminile albastre care se învârteau deasupra. Şoferul stătea chiar în spatele lui, îmbrăcat într-o haină lungă, îmblănită, cu o manta impermeabilă deasupra. O şapcă cu dungi albe şi albastre îi stătea cocoţată în vârful capului şi Hallorann nu înţelegea cum de nu o dobora vântul.

(„Clei. Sigur, mai mult ca sigur că trebuie să fie lipită cu clei.”)

— Salut, spuse. Poţi să mă tractezi înapoi pe drum?

— O, cred că da, răspunse conducătorul plugului. Ce dracu’ faci aici, dom’le? E calea cea mai sigură să-ţi frângi gâtul.

— Am o treabă urgentă.

— Nimic nu este chiar atât de urgent, spuse şoferul încet şi cu blândeţe, de parcă s-ar fi adresat unui handicapat. Dacă ai fi avut un pic mai multă viteză, nimeni nu te-ar fi putut scoate la lumină până de Ziua Păcălelilor. Nu eşti de prin părţile astea, nu-i aşa?

— Nu. Şi nici n-aş fi aici dacă treburile mele nu ar fi atât de urgente.

— Aşa zici?

Şoferul îşi schimbă poziţia, devenind mult mai prietenos, de parcă ar fi stat la taifas pe o terasă şi nu în mijlocul viscolului, înconjuraţi de hohotele şi urletele vântului, cu maşina lui Hallorann alături, în echilibru precar, la mai mult de două sute de metri deasupra vârfurilor copacilor.

— Încotro? Estes?

— Nu, merg la Hotelul *Overlook,* spuse Hallorann. E puţin mai sus de Sidewinder…

Dar şoferul clătină din cap cu tristeţe.

— Cred că ştiu destul de bine unde se află locul ăsta, zise. Dom'le n-o să ajungi la bătrânul *Overlook.* Drumurile alea afurisite dintre Estes Park şi Sidewinder sunt mai ceva ca-n iad. Zăpada se adună la loc în spatele plugurilor, indiferent cât de tare ne străduim s-o dăm la o parte. Sunt troiene acolo de vreo trei-patru metri, chiar în mijlocul şoselei. Şi chiar dacă, să zicem că prin cine ştie ce minune ajungi la Sidewinder, acolo drumul e închis până la Buckland, Utah. Nici vorbă.

Clătină din nou capul.

— N-o să reuşeşti, dom'le. N-ai cum.

— Trebuie să încerc, spuse Hallorann apelând la ultimele rezerve de răbdare pe care le mai avea ca să-şi păstreze vocea calmă. E un băiat acolo…

— *Băiat?* Da' de unde. Hotelul e închis de la sfârşitul lui septembrie. N-au nicio şansă să-l ţină deschis. Sunt prea multe furtuni nenorocite ca asta pe acolo.

— Este fiul îngrijitorului. Are necazuri mari.

— De unde ştii?

Răbdarea îi explodă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai de gând să stai aici tot restul zilei şi să dai din fălci la mine? *Ştiu! Ştiu!* Ai de gând să mă tragi înapoi pe şosea sau nu?

— Ia uite ce supărăcios este! observă şoferul, nu din cale afară de impresionat. Sigur, urcă-te la loc. Am un lanţ în cabină.

Hallorann se urcă la volan, tremurând acum din tot corpul în urma reacţiei întârziate. Mâinile îi erau amorţite aproape până la os. Uitase să-şi ia mănuşile.

Plugul ajunse până în spatele Buickului şi îl văzu pe şofer coborând cu un lanţ lung. Hallorann deschise portiera şi strigă:

— Ce să fac să te ajut?

— Nu-mi sta în cale, atâta tot, răspunse şoferul. Suntem gata cât ai bate din palme.

Şi aşa a fost. Caroseria Buickului fu scuturată de un spasm când lanţul se întinse şi, o secundă mai târziu, maşina se afla iar pe şosea, cu botul îndreptat spre Estes Park. Şoferul plugului ciocăni în parbriz. Hallorann coborî geamul.

— Mulţumesc, spuse. Iartă-mă că am ţipat la tine.

— Au ţipat şi alţii înaintea ta, rânji şoferul. Cred că eşti cam încordat. Ia astea.

Aruncă în poala lui Hallorann o pereche de mănuşi albastre, groase, din lână.

— O să ai nevoie de ele. E frig acolo unde te duci. Poartă-le, dacă nu vrei să-ţi petreci tot restul vieţii scobindu-te în nas cu un cârlig. Şi trimite-mi-le înapoi. Le-a tricotat nevastă-mea şi ţin mult la ele. Numele şi adresa sunt cusute în căptuşeală. Că veni vorba, eu sunt Howard Cottrell. Trimite-le înapoi când nu mai ai nevoie de ele. Şi ai grijă să plăteşti toate taxele poştale.

— În regulă, zise Hallorann. Mulţumesc mult de tot.

— Ai grijă. Te-aş duce chiar eu acolo, dar sunt ocupat ca o pisică încurcată într-un ghem încâlcit de corzi de chitară.

— În ordine. Mulţumesc din nou.

Era pe punctul să ridice geamul, când Cottrell îl opri.

— Când ajungi la Sidewinder, *dacă* ajungi la Sidewinder, du-te la garajul lui Durkin. E chiar lângă bibliotecă. N-ai cum să nu-l găseşti. Întreabă de Larry Durkin. Spune-i că te-a trimis Howie Cottrell şi că vrei să închiriezi unul din

snowmobilele lui. Spune-i de mine şi arată-i mănuşile, şi o să ţi-l dea ieftin.

— Mulţumesc, spuse Hallorann.

Cottrell clătină din cap.

— Ciudat. Nu există nicio posibilitate ca tu să fi ştiut că a dat cineva de belea la *Overlook...* mai mult ca sigur că telefonul nu funcţionează. Dar te cred. Am nişte senzaţii câteodată…

Hallorann îl aprobă.

— Şi eu am. Câteodată.

— Mda. Ştiu că ai. Dar fii prudent.

— O să fiu.

Cottrell dispăru în întunericul învolburat, cu şapca aşezată tot ştrengăreşte pe vârful capului, după ce-i mai făcu un semn cu mâna. Hallorann îşi reluă drumul. În urmă, Howard Cottrell acţionă sirena o ultimă oară, ca pentru a-i ura noroc, deşi nu era nevoie; Hallorann îl simţi cum îi doreşte numai bine.

Asta înseamnă două străluciri într-o zi, gândi el, şi asta ar trebui să fie semn bun. Numai că nu avea încredere în semne, fie ele bune sau rele. Şi chiar faptul că întâlnise doi oameni care străluceau într-o singură zi (când de obicei dădea peste mai mult de patru sau cinci într-un an întreg) s-ar fi putut să nu semnifice nimic. Sentimentul acela de finalitate, sentimentul

(„că evenimentele s-au condensat”)

pe care nu-l putea defini complet, nu-l părăsise încă. Era…

Atunci Buickul şi-a manifestat dorinţa să alunece într-o parte, în timp ce lua o curbă, şi Hallorann îl puse din nou pe direcţie, abia îndrăznind să respire. Deschise din nou radioul. Cânta Aretha, şi Aretha era minunată. Oricând ar fi bucuros să-şi petreacă o noapte cu ea în Buickul închiriat de la compania Hertz.

O altă rafală de vânt lovi maşina, făcând-o să se legene şi să se răsucească. Hallorann înjură şi se aplecă şi mai

încordat asupra volanului. Aretha îşi terminase cântecul şi acum crainicul îl anunţa că a călători în ziua aceea cu maşina era cel mai bun mijloc de a te sinucide.

Cu o mişcare bruscă, Hallorann închise aparatul.

A reuşit să ajungă la Sidewinder, deşi a făcut patru ore şi jumătate pe drum de la Estes Park. Era deja întuneric, dar furtuna nu dădea niciun semn că ar slăbi din intensitate. A trebuit să oprească de două ori în faţa unor nămeţi înalţi cât maşina şi a aşteptat plugurile care să-i dea la o parte. La una din aceste opriri, plugul a venit pe banda lui şi iar a scăpat ca prin urechile acului. Şoferul plugului l-a evitat în ultima clipă, n-a coborât ca să-l ia la întrebări, dar i-a oferit unul din gesturile acelea, pe care îl recunoaşte orice american trecut de zece ani, şi nu era vorba de semnul păcii.

Cu cât se apropia mai mult de *Overlook,* sentimentul că trebuie să se grăbească devenea tot mai acut. Îşi cerceta în permanenţă ceasul de la mână. Limbile de pe cadran parcă zburau.

La zece minute după ce începuse să urce coasta muntelui, a trecut pe lângă două plăci indicatoare. Vântul puternic le curăţase de zăpadă şi a putut să citească ce era scris pe ele. SIDEWINDER 10, spunea primul. Al doilea: DRUM ÎNCHIS PE DISTANŢĂ DE 12 MILE PE TIMP DE IARNĂ.

— Larry Durkin, mormăi Hallorann.

Chipul său întunecat era tras şi încordat, în licărirea verzuie a aparatelor de pe bordul maşinii. Era şase şi zece.

— Garajul de lângă bibliotecă. Larry…

Atunci l-a lovit cu toată puterea mirosul de portocale şi forţa gândului, dur, plin de ură, ucigaş:

(„CARĂ-TE DE AICI NEGROTEI ÎMPUŢIT. CE SE ÎNTÂMPLĂ AICI NU E TREABA TA CIOARĂ. CARĂ-TE SAU TE OMORÂM, TE SPÂNZURĂM DE UN COPAC, CIOARĂ AFURISITĂ, ŞI DUPĂ AIA ÎŢI ARDEM CADAVRUL, ASTA

FACEM NOI CU CIORILE, AŞA CĂ FĂ STÂNGA-MPREJUR CHIAR ACUM”)

Hallorann scoase un strigăt puternic în spaţiul strâmt al maşinii. Mesajul nu ajunsese la el în cuvinte, ci printr-o serie de imagini ca dintr-o şaradă care i-au fost îndesate în cap cu o forţă înspăimântătoare. Îşi luă mâinile de pe volan ca să încerce să le gonească.

Atunci maşina izbi în plin parapetul, reveni pe şosea, se răsuci 180 de grade şi se opri. Roţile din spate se învârteau în gol.

Hallorann opri motorul şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Nu a plâns, a hohotit numai. Pieptul i se mişca convulsiv. Era conştient că dacă explozia l-ar fi prins pe o porţiune de drum fără parapet pe margine, ar fi fost mort acum. Poate că ăsta fusese planul. Şi s-ar putea să-l lovească iarăşi, în orice clipă. Va trebui să se apere. Se înconjură cu o forţă roşie, o imensă putere care s-ar fi putut să fie amintirea. Se cufundă în instincte.

Îşi luă mâinile de la ochi şi privi prudent în jur. Nimic. Dacă încerca ceva să-l sperie din nou, nu mai putea pătrunde. Era baricadat.

Asta se întâmplase şi cu băiatul? Doamne, Dumnezeule, asta se întâmplase şi cu băiatul?

Din toate imaginile, cea care îl neliniştea cel mai mult era acel sunet plat, ca un ciocan care loveşte o bucată de brânză. Ce voia să însemne oare?

(„Iisuse, nu băieţelul, Iisuse, te rog.”)

Porni motorul. Roţile se învârtiră, prinseră zăpada, se învârtiră iar şi se mişcară de pe loc. Buickul începu să ruleze, farurile sale luminând slab prin furtuna de zăpadă. Se uită la ceas. Aproape şase şi jumătate. Şi începea să simtă că într-adevăr era foarte târziu.

50. Amirc

Wendy Torrance stătea nehotărâtă în mijlocul dormitorului, privindu-şi fiul care era cufundat într-un somn adânc.

Sunetele încetaseră cu o jumătate de oră în urmă. Toate sunetele, toate deodată. Ascensorul, petrecerea, zgomotul făcut de uşile camerelor care se deschideau şi se închideau. În loc să o liniştească, tăcerea înrăutăţi tensiunea care se acumulase în ea; era ca o clipă de linişte malefică înainte de ultima izbucnire brutală a unei furtuni. Dar Danny aţipise aproape imediat; mai întâi căzuse într-un somn superficial şi agitat care în ultimele zece minute se transformase într-un somn greu, ca de plumb. Chiar dacă-l privea cu atenţie, de-abia putea să vadă cum i se mişca pieptul micuţ în ritmul respiraţiei.

Se întreba când mai dormise Danny aşa de bine în ultima vreme, fără vise chinuitoare sau perioade întunecate de insomnie, când asculta orgiile, pe care ea începuse să le vadă abia în zilele din urmă, când laţul pe care hotelul *Overlook* îl pusese în jurul lor începuse să se strângă.

(„Fenomene psihice reale sau hipnoză în grup?”)

Nu ştia şi nici nu credea că avea vreo importanţă. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, întâmplările care se ţineau lanţ erau la fel de îngrozitoare. Se uită la Danny şi se gândi

(„Dă Doamne să nu se mişte”)

că dacă nu-l deranja nimic, ar fi putut să doarmă dus tot restul nopţii. Indiferent cu ce fel de talent ar fi fost înzestrat, era totuşi un băieţel care trebuia să se odihnească.

Începuse să-şi facă griji din cauza lui Jack.

O fulgeră o durere ascuţită, îşi luă mâna de la gură şi observă că îşi rupsese o unghie. Şi întotdeauna încercase să-şi îngrijească cât mai bine unghiile. Nu erau atât de lungi

încât să semene cu nişte gheare, dar aveau o formă frumoasă şi

(„şi ce-ţi veni să-ţi faci probleme acum din cauza unghiilor?”)

încercă să râdă, dar scoase un sunet tremurat, fără urmă de bună dispoziţie în el.

Mai întâi, Jack încetase să mai urle şi să lovească în uşă. Apoi petrecerea începuse din nou,

(„dar se oprise vreodată? sau poate că uneori intra într-un unghi puţin diferit al timpului, de unde ei nu trebuiau s-o audă?”)

punctată de bufniturile şi zumzăitul ascensorului. Apoi şi ascensorul se oprise. În liniştea cea nouă, în timp ce Danny adormea, ei i se păruse că aude voci coborâte, conspirative, care veneau chiar de sub ei, din bucătărie. La început a crezut că este doar vântul, care putea să imite o mulţime de tonalităţi umane diferite, de la şoapta pergamentoasă scoasă pe patul de moarte, atunci când şuiera pe lângă uşi şi ferestre, până la strigătul puternic pe sub streşini… strigătul scos de o femeie care fuge de un asasin într-o melodramă ieftină. Şi totuşi, stând lângă Danny, începu să fie tot mai sigură că, de fapt, era într-adevăr vorba despre voci.

Jack şi încă cineva discutau despre evadarea lui din cămară.

Discutau despre asasinarea soţiei şi fiului său.

Nu se întâmpla nimic nou între aceşti pereţi; asasinate avuseseră loc aici şi înainte.

Se îndreptase spre ţeava de încălzire şi îşi lipise urechea de ea dar, chiar în clipa aceea, caloriferul pornise şi orice sunet ar fi existat s-a pierdut în valul de aer cald care urca de la subsol. Când caloriferul se oprise, cu cinci minute în urmă, liniştea era deplină, cu excepţia vântului, a scrâşnetului făcut de zăpada care se lovea de geamuri şi din când în când geamătul lemnăriei.

Îşi privi unghia ruptă. De sub ea ţâşneau picături mici de sânge.

(„Jack a ieşit.”)

(„Nu vorbi prostii.”)

(„Ba da, a ieşit. A luat un cuţit din bucătărie sau poate chiar toporul pentru tranşat carnea. Urcă acum scările spre noi. Calcă pe marginea treptelor, ca să nu scârţâie.”)

(„! Eşti nebună!”)

Îi tremurau buzele şi o fracţiune de secundă a avut senzaţia că rostise ultimele cuvinte cu glas tare. Dar tăcerea era netulburată.

Se simţi privită.

Se răsuci şi rămase împietrită cu ochii la fereastra întunecată, prin care se zgâia la ea un chip alb, hidos, cu găuri negre în locul ochilor, un chip care bâlbâia vorbe fără şir, figura unui nebun monstruos care fusese ascuns tot timpul în aceşti pereţi plini de gemete şi suspine…

Era numai desenul făcut de ger pe fereastră.

Lăsă să-i scape un oftat prelung şi susurat şi i se păru că aude, clar de această dată, chicoteli amuzate venind de undeva.

(„Te sperii şi de umbra ta. Situaţia e destul de gravă şi fără asta. Până mâine dimineaţă o să fii numai bună pentru cămaşa de forţă.”)

Exista un singur mod de a-şi risipi temerile.

Ar fi trebuit să coboare şi să se asigure că Jack mai era încă în cămară.

Foarte simplu. Coboară. Aruncă o privire. Urcă înapoi. Ah, apropo, opreşte-te o clipă şi ia tava de pe pupitrul de la recepţie. Probabil că omleta nu mai e bună de nimic, dar poţi să reîncălzeşti supa pe reşoul de lângă maşina de scris a lui Jack.

(„A, da, şi ai grijă să nu mori dacă el te aşteaptă acolo jos cu un cuţit în mână.”)

Se îndreptă spre măsuţa de toaletă, încercând să-şi scuture de pe umeri mantaua de spaimă care o înfăşurase.

Pe măsuţă zăceau împrăştiate câteva grămezi de mărunţiş, bonuri de benzină pentru microbuzul hotelului, cele două pipe pe care Jack le lua pretutindeni, dar din care fuma numai rareori… şi cheile lui.

Luă cheile, le ţinu o clipă în mână şi apoi le puse la loc. Îi venise ideea să încuie uşa de la dormitor în urma ei, dar nu-i plăcea. Danny dormea. Îi trecură prin minte gânduri destul de vagi despre un posibil incendiu. Şi mai era ceva care o sâcâia mai tare, dar nu-i dădu nicio importanţă.

Wendy traversă camera, se opri nehotărâtă o secundă în faţa uşii, apoi scoase cuţitul din buzunarul halatului şi-i apucă strâns mânerul de lemn.

Deschise brusc uşa.

Coridorul cel scurt care ducea spre apartamentul lor era pustiu. Lămpile electrice din pereţi străluceau puternic, etalând parcă fondul albastru al covorului şi modelul lui negru, sinuos.

(„Vezi? Nu-i niciun bau-bau aici.”)

(„Nu, sigur că nu. Vor să te scoată din cameră. Vor să faci ceva stupid şi femeiesc şi exact asta faci acum.”)

Şovăi din nou, zbătându-se dureros în dilema ei. Nu voia să-l părăsească pe Danny şi siguranţa apartamentului lor şi, în acelaşi timp, avea cu disperare nevoie să se asigure că Jack *mai era…* închis.

(„Bineînţeles că este”)

(„Dar vocile…”)

(„N-a fost nicio voce. A fost închipuirea ta. A fost vântul.”)

— N-a fost vântul.

Sunetul propriei sale voci o făcu să tresară. Dar certitudinea înfricoşătoare din ea o făcu să înainteze. Cuţitul se legăna în ritmul paşilor, prinzând unghiuri diferite de lumină pe lama sclipitoare şi aruncându-le pe tapetul de mătase. Papucii ei şopteau pe lâna groasă a covorului. Nervii îi erau încordaţi ca firele de înaltă tensiune.

Ajunse la colţul dinspre coridorul principal şi se uită în toate direcţiile, mintea întărindu-i-se pentru orice ar fi văzut acolo.

Dar nu văzu nimic.

După o scurtă ezitare, dădu colţul şi începu să traverseze coridorul. Fiecare pas care o apropia de scară îi sporea groaza şi o făcea să-şi dea seama că-şi părăsise copilul care dormea, care era singur şi lipsit de apărare. În urechi îi răsuna din ce în ce mai tare sunetul papucilor ei pe covor; de două ori a privit peste umăr ca să se convingă că nu se furişa nimeni în spatele ei.

Ajunse la scară şi se sprijini de coloana din mijlocul balustradei. Erau nouăsprezece trepte late până jos în hol. Le numărase de destule ori până acum. Nouăsprezece trepte acoperite cu mochetă şi nici urmă de Jack care să stea ghemuit pe vreuna din ele. Sigur că nu. Jack era închis în cămară, în spatele unei uşi groase din lemn de stejar, prevăzută cu un zăvor zdravăn din oţel.

Dar holul era întunecat şi oh, atât de plin de umbre.

Îşi simţea pulsul zbătându-i-se în gât.

În faţă, puţin la stânga, fălcile de alamă ale ascensorului stăteau căscate, bătându-şi parcă joc de ea, invitând-o să păşească înăuntru şi să facă cea mai lungă călătorie a vieţii sale. („Nu, mulţumesc.”)

Cabina ascensorului fusese drapată cu spirale roz şi albe din hârtie creponată. Peste tot erau împrăştiate confeti. În colţul din stânga zăcea aruncată o sticlă de şampanie goală.

Sesiză o mişcare, undeva deasupra, şi se întoarse brusc ca să se uite în sus, la celelalte nouăsprezece trepte care duceau la holul întunecat al etajului al doilea. Dar nu văzu nimic. Şi totuşi avea senzaţia neliniştitoare că văzuse cu coada ochiului cum lucrurile

(„lucrurile”)

se retrăseseră în întunericul şi mai adânc al holului de deasupra, chiar înainte ca privirea ei să le înregistreze.

Se uită din nou la scara care ducea la parter.

Palma mâinii drepte îi transpirase pe mânerul de lemn al cuţitului; îl mută în mâna stângă, îşi şterse palma dreaptă de pluşul roz al halatului şi mută cuţitul înapoi. Aproape fără să-şi dea seama că mintea comandase corpului să înainteze, începu să coboare treptele, piciorul stâng, apoi cel drept, piciorul stâng, apoi cel drept, ţinându-se cu mâna liberă de balustradă.

(„Unde e petrecerea? Nu vă speriaţi de mine, giulgiuri mucegăite! Nimeni nu s-a speriat vreodată de o femeie cu un cuţit! Hai să punem şi nişte muzică! Hai, mai vioi!”)

Zece trepte, o duzină, o duzină, ca la prăvălie.

Lămpile de la etajul întâi îşi răspândeau lumina galbenă şi slabă până aici jos, şi-şi aminti să aprindă luminile de la parter, fie la intrarea în restaurant, fie din biroul directorului.

Dar totuşi mai venea o rază de lumină şi de altundeva, o lumină albă şi mută.

Becurile fluorescente. Sigur că da. Din bucătărie.

Se opri pe a treisprezecea treaptă, încercând să-şi amintească dacă le stinsese sau le lăsase aprinse atunci când ea şi Danny au urcat în cameră. Pur şi simplu nu-şi putea aminti.

Sub ea, în hol, scaunele cu spătar înalt păreau nişte matahale în bălţile lor de întuneric. Geamul uşilor de la intrare era acoperit cu cortina albă a zăpezii troienite. Bumbii metalici din tapiţeria canapelei străluceau stins, ca ochii de pisică. Erau o sută de locuri unde te puteai ascunde.

Îşi continuă drumul cu picioarele grele ca plumbul din cauza spaimei.

Acum şaptesprezece, acum optsprezece, acum nouăsprezece.

(„Holul, doamnă. Aveţi grijă.”)

Uşile sălii de bal erau date de perete şi prin ele se revărsa numai întunericul. Dinăuntru se auzea un ticăit regulat, ca o bombă cu ceas. Înlemni, apoi îşi aduse aminte

de ceasul de pe poliţa şemineului, ceasul de sub clopotul de sticlă. Probabil că Jack sau Danny l-au întors… sau poate că s-a întors singur, ca toate lucrurile din *Overlook.*

Se îndreptă spre recepţie, cu intenţia de a trece prin biroul directorului şi de a se duce în bucătărie. Vedea pe pupitru, lucind argintiu în umbră, tava cu fosta lor cină.

În clipa aceea ceasul începu să bată, cu sunete melodioase, cristaline.

Wendy împietri şi-şi muşcă limba. Apoi se relaxă. Bătea ora opt, atâta tot. Ora opt… *cinci, şase, şapte…*

Număra bătăile. I se păru dintr-o dată că nu era în regulă să-şi continue drumul până când nu se oprea ceasul.

…opt… nouă…

(„?? Nouă??”)

…zece… unsprezece…

Şi brusc, mult prea târziu, înţelese. Se întoarse cu mişcări stângace spre scări, ştiind deja că a întârziat prea mult. Dar cum ar fi putut să se gândească la aşa ceva?

Doisprezece.

În sala de bal se aprinseră toate luminile. Se ridică un sunet strident de alămuri. Wendy ţipă, dar strigătul ei era nesemnificativ, se pierdea în mugetul scos de plămânii aceia metalici.

— *Scoateţi măştile!* se auzi ecoul. *Scoateţi măştile! Scoateţi măştile!*

Apoi se stinse, de parcă ar fi pornit pe un lung coridor al timpului, lăsând-o din nou singură.

Nu, nu singură.

Se întoarse şi-l văzu cum se îndrepta spre ea.

Era Jack, şi totuşi nu era el. În ochi avea o sclipire străină, ucigaşă; gura lui atât de cunoscută era deformată de un rânjet tremurător, lipsit de veselie.

Ţinea ciocanul de crichet în mână.

— Ai crezut că o să reuşeşti să mă închizi? Asta ai crezut?

Ciocanul şuieră prin aer. Ea făcu un pas înapoi, se împiedică de un taburet, căzu pe covorul din hol.

— Jack…

— Căţea, şopti el. Ştiu ce eşti.

Ciocanul coborî cu o iuţeală năprasnică, ucigaşă, şi se îngropă în abdomenul ei moale. Wendy ţipă, scufundându-se dintr-odată într-un ocean de durere. Cu greu reuşi să vadă cum ciocanul o ataca din nou. Înţelese atunci, cu o limpezime care aproape că-i amorţi reacţiile, că avea de gând s-o omoare în bătaie cu ciocanul pe care îl ţinea în mână.

Încercă să strige din nou să-l implore să înceteze de dragul lui Danny, dar nu mai avea aer. Scoase numai un scâncet stins.

— Acum. Acum, pe Dumnezeul meu, spuse el rânjind.

Împinse taburetul cu piciorul.

— Cred că acum o să-ţi iei doctoria.

Ciocanul se năpusti din nou asupra ei. Wendy se rostogoli la stânga, poalele halatului încurcându-i-se printre picioare. Jack scăpă ciocanul din mână când lovi podeaua. A trebuit să se aplece şi să-l ridice şi, în timpul acesta, ea o luă la fugă spre scară. Îşi simţea întreg abdomenul ca pe o vânătaie cumplit de dureroasă.

— Căţea, spuse el rânjind încă şi se luă după ea. O să primeşti ce meriţi. În sfârşit.

Auzi şuieratul ciocanului prin aer şi apoi o durere înfiorătoare îi explodă în partea dreaptă, chiar sub sân, unde primise lovitura, rupându-i două coaste. Se prăbuşi şi o nouă durere, la fel de fioroasă, o străpunse când se lovi cu partea rănită de trepte. Şi totuşi, instinctul o făcu să se rostogolească din nou, să se rostogolească încercând să se îndepărteze, iar ciocanul îi vâjâi pe lângă obraz, la un centimetru distanţă. Lovi în mocheta groasă a scării cu o bufnitură înfundată. În clipa aceea văzu cuţitul care-i zburase din mână atunci când căzuse. Sclipea pe treapta a patra.

— Căţea, repetă el.

Ciocanul coborî. Ea se ridică repede şi lovitura o prinse sub rotulă. Simţi că i-a luat foc piciorul. Sângele începu să-i curgă pe gambă. Şi atunci ciocanul coborî din nou. Îşi smuci capul, ferindu-l, dar primi o lovitură puternică în locul dintre umăr şi gât, care-i jupui pielea din spatele urechii.

Ciocanul coborî din nou, dar de data aceasta ea se rostogoli înspre el pe trepte, în arcul format de mişcarea lui. Îi scăpă un strigăt ascuţit când coastele rupte i se izbiră şi se frecară de muchia treptelor. Îl lovi chiar în fluierul piciorului cu întregul ei corp, iar el se dezechilibră cu un urlet de mânie şi surpriză. Picioarele încercară în zadar să menţină contactul cu treapta. Apoi se prăbuşi pe podea, ciocanul zburându-i din mână. O privi o clipă, şocat.

— Te omor pentru asta, spuse.

Se întinse după mânerul ciocanului. Wendy se chinui din nou să se ridice în picioare. Durerea îi urca în valuri pe piciorul stâng până la şold. Chipul îi era cenuşiu dar hotărât. Tocmai când Jack apuca mânerul ciocanului de crichet, ea îi sări în spate.

— *O, Doamne, Dumnezeule!* strigă ea către umbrele din holul hotelului *Overlook* şi implântă cuţitul de bucătărie până la plăsele în spatele lui Jack.

El înţepeni o clipă, şi apoi scoase un urlet înfiorător. Wendy se gândi că nu mai auzise un sunet atât de groaznic în viaţa ei; era de parcă zbieraseră chiar uşile şi ferestrele şi lemnăria hotelului. Părea că e un urlet nesfârşit, în timp ce el rămase nemişcat sub ea. Parcă jucau un joc de societate, de-a calul şi călăreţul. Numai că pe spatele cămăşii sale groase, cu carouri roşii şi negre, era o pată de sânge care se întindea.

Apoi el se prăbuşi cu faţa în jos, iar ea căzu pe partea dureroasă, gemând.

A stat aşa câtva timp, respirând sacadat, incapabilă să se mişte. Întreg corpul îi era o rană vie, înfiorătoare. De fiecare dată când încerca să tragă aer în piept, parcă ceva o

înjunghia cu cruzime, iar gâtul îi era ud de la sângele care îi curgea din urechea jupuită.

Nu se auzeau decât sunetele pe care le scotea încercând să respire, vântul şi ticăitul ceasului din sala de bal.

În cele din urmă se ridică cu multă greutate în picioare şi se împletici înspre scară. Când ajunse acolo se apucă strâns de coloana din mijlocul balustradei, cu capul aplecat, simţind cum o cuprinde leşinul. Când slăbiciunea îi mai trecu puţin, începu să urce, folosindu-şi piciorul sănătos şi ţinându-se strâns cu ambele mâini de balustradă. O dată îşi ridică privirea, aşteptându-se să-l vadă pe Danny sus, în capul scării, dar coridorul era pustiu.

(„Mulţumesc Doamne că a dormit în tot timpul acesta, mulţumesc Doamne mulţumesc Doamne.”)

După şase trepte a trebuit să se oprească, să se odihnească, cu capul în piept, cu părul blond atârnându-i peste balustradă. Aerul îi şuiera dureros prin gât, de parcă ar fi fost sârmă ghimpată. O durea toată partea dreaptă, transformată într-o masă de carne fierbinte, umflată, sângerândă.

(„Haide Wendy hai fetiţo încuie uşa în urma ta şi apoi contemplă stricăciunile mai ai treisprezece trepte nu-i chiar aşa rău. Şi când ajungi pe coridor poţi să te târăşti. Îţi dau voie.”)

Trase în piept atâta aer cât îi permiteau coastele rupte şi pe jumătate se ridică, pe jumătate se prăbuşi pe treapta următoare. Apoi pe cealaltă.

Se afla pe a noua treaptă, aproape la jumătatea drumului, când vocea lui Jack, cavernoasă, se auzi din spate:

— Căţea. M-ai omorât.

O copleşi un val de teroare neagră, ca miezul de noapte. Privi în urmă, peste umăr, şi-l văzu pe Jack cum se ridica încet în picioare.

Avea spatele aplecat şi din el îi ieşea mânerul cuţitului de bucătărie. Ochii parcă i se contractaseră, dispărând

aproape cu totul în pliurile palide ale pielii pungite în jurul lor. Ţinea ciocanul de crichet în mâna stângă. Capătul lui era plin de sânge. O bucată din pluşul roz al halatului ei era lipită aproape în mijloc.

— O să-ţi dau eu doctoria care-ţi trebuie, şopti el şi se îndreptă clătinându-se spre scară.

Scâncind speriată, începu să urce din nou, ajutându-se cu braţele de balustradă. Zece trepte, o duzină, o duzină ca la prăvălie. Cu toate acestea, holul de la etajul întâi îi părea tot atât de departe ca piscul de neatins al unui munte. Gâfâia acum, şi întreg corpul îi protesta violent. Părul i se legăna sălbatic. Transpiraţia îi înţepa ochii. Ticăitul ceasului blestemat din sala de bal părea a-i umple auzul şi, contrapunctic, gemetele de durere şi gâfâielile lui Jack, când acesta începu să urce scara.

51. Soseşte Hallorann

Larry Durkin era un bărbat slab şi înalt, cu o faţă posacă şi cu o claie bogată de păr roşcovan. Hallorann îl prinsese tocmai când pleca de la garaj, cu chipul morocănos îngropat în gulerul unei canadiene militare. Nu mai voia să încheie nicio afacere în ziua aceea, indiferent de la ce depărtare venise Hallorann şi a fost şi mai refractar când a venit vorba să închirieze unul din cele două snowmobile pe care le avea acestui negru cu privirea rătăcită, care insista să urce până la bătrânul *Overlook.* Hotelul avea o reputaţie proastă printre cei care-şi petrecuseră aproape întreaga viaţa în orăşelul Sidewinder. Se comiseseră crime acolo, sus. *Overlook* fusese condus un timp de o bandă de escroci, apoi, altă perioadă, fusese în mâna unor asasini. Şi acolo se întâmplaseră nişte lucruri ciudate, care nu au ajuns niciodată în ziare, pentru că banul foloseşte un limbaj foarte convingător. Însă locuitorii din Sidewinder cam ştiau despre ce era vorba. Majoritatea cameristelor proveneau din oraş, şi cameristele văd o mulţime de lucruri.

Însă când Hallorann îi pomeni numele lui Howard Cottrell şi îi arătă lui Durkin eticheta cusută în interiorul uneia din mănuşile albastre, proprietarul garajului se înmuie.

— El te-a trimis la mine, hm? întrebă Durkin în timp ce descuia poarta garajului şi-l conducea pe Hallorann înăuntru. Mă bucur să aflu că nenorocitul ăla bătrân mai are ceva în cap. Credeam că s-a tâmpit de tot.

Apăsă un comutator şi un şir de becuri fluorescente, foarte vechi şi foarte murdare, prinseră viaţă bâzâind obosit.

— Acum, ia spune-mi, dom’le, ce naiba, Doamne iartă-mă, cauţi acolo sus?

Pe Hallorann începură să-l lase nervii. Ultimele câteva mile până la Sidewinder fuseseră un coşmar. La un moment dat, o rafală puternică de vânt care probabil că avea mai

mult de şaizeci de mile pe oră, se năpustise asupra lui, învârtind Buickul cu 360 de grade. Şi mai avea încă mult de mers, şi numai Dumnezeu ştia ce va găsi la capătul drumului. Era cumplit de îngrijorat din cauza băiatului. Era aproape şapte fără un sfert şi expediţia sa prin furtuna de zăpadă nu se încheiase încă.

— Are cineva necazuri acolo, spuse Hallorann cu foarte mare prudenţă. Fiul îngrijitorului.

— Cine? Băiatul lui Torrance? Ce fel de necazuri poate să aibă?

— Nu ştiu, mormăi Hallorann.

I se făcu rău, numai gândindu-se cât timp va mai pierde şi de data asta. Stătea de vorbă cu un om simplu, un provincial, şi ştia că toţi oamenii de la ţară simţeau aceeaşi nevoie de a aborda problemele pe ocolite, de a le adulmeca pe toate părţile, înainte de a ajunge la esenţă. Însă nu mai avea timp, pentru că acum el nu era decât o cioară speriată şi dacă povestea asta mai continua, s-ar fi putut hotărî să dea bir cu fugiţii.

— Uite ce e, zise el. Te rog. Trebuie să ajung acolo sus, şi ca să ajung acolo sus am nevoie de un snowmobil. Plătesc cât îmi ceri, dar pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să-mi văd de treabă!

— În regulă, spuse calm Durkin. Dacă Howard te-a trimis, mi-e de ajuns. Ia-l pe ăsta. „Arctic Cat”. Îţi dau o canistră cu zece litri de benzină. Rezervorul e plin. Cred că o să-ţi ajungă să te duci şi să te întorci.

— Mulţumesc, zise Hallorann cu o voce agitată.

— Te costă douăzeci de dolari, inclusiv benzina.

Cu mâini tremurătoare şi mişcări stângace, Hallorann scoase o hârtie de douăzeci din portofel şi i-o dădu lui Durkin. Acesta o îndesă într-un buzunar fără s-o învrednicească măcar cu o privire.

— Cred că ar fi mai bine să facem şi schimb de haine, zise Durkin, scoţându-şi canadiana. Haina aia a ta nu face doi

bani pe o vreme ca asta. Îmi dai canadiana înapoi când îmi aduci şi maşina.

— Ei, stai puţin, nu pot să…

— Nu mă bate la cap, îl întrerupse Durkin, vorbindu-i încă cu blândeţe. Nu-ţi dau drumul afară pe vremea asta ca să degeri. Eu traversez numai două străzi şi ajung acasă, la cină. Dă-o-ncoace.

Uimit, Hallorann îşi schimbă haina cu canadiana îmblănită a lui Durkin. Deasupra, neoanele bâzâiau uşor, amintindu-i de becurile din bucătăria de la *Overlook.*

— Băiatul lui Torrance, spuse Durkin şi clătină din cap. Un puşti frumuşel, nu? A fost de câteva ori pe aici cu taică-său înainte să vină zăpada. În microbuzul hotelului. Mi s-a părut că ţin atât de mult unul la celălalt cât este omeneşte posibil. Puştiul ăsta îşi iubeşte tatăl. Sper să nu fi păţit nimic.

— Şi eu sper.

Hallorann trase fermoarul canadienei şi-şi legă gluga sub bărbie.

— Hai să te ajut să scoatem snowmobilul de aici, spuse Durkin.

Împinseră împreună vehiculul pe cimentul pătat cu ulei, spre poarta garajului.

— Ai mai condus vreodată o chestie din asta?

— Nu.

— Nu-i mare lucru. Instrucţiunile sunt lipite pe bord, dar tot ce trebuie să ştii este cum să porneşti şi cum să opreşti. Pedala este aici, e ca pedala de la motocicletă. Frâna e pe partea cealaltă. Apleacă-te cu el când iei curbele. Puişorul ăsta ar merge în mod normal cu şaptezeci la oră, dar pe zăpada asta afânată nu poate depăşi cincizeci.

Acum se aflau în curtea înzăpezită a garajului şi Durkin îşi ridică vocea ca să se facă auzit peste vuietul vântului.

— Să nu ieşi de pe drum! strigă el în urechea lui Hallorann. Urmăreşte plăcuţele indicatoare şi parapetul şi

totul o să fie bine. Dacă ieşi de pe drum eşti mort. Ai înţeles?

Hallorann aprobă din cap.

— Stai puţin, îi spuse Durkin şi fugi înapoi în garaj.

Cât el lipsi, Hallorann răsuci cheia în contact şi apăsă puţin pedala. Snowmobilul tuşi şi învie cu un mârâit impertinent.

Durkin se întoarse cu o mască de schi colorată în roşu şi negru.

— Pune-ţi asta! strigă el.

Hallorann îşi trase masca pe faţă. Era prea strâmtă, dar cel puţin nu mai simţea muşcătura vântului tăios în plină faţă.

Durkin se aplecă spre el ca să se poată face înţeles.

— Cred că şi tu afli uneori nişte lucruri aşa cum le află şi Howie, spuse el. Nu mă interesează, numai că locul ăla unde te duci are o reputaţie foarte proastă pe aici. Îţi dau o puşcă, dacă vrei.

— Nu cred că mi-ar fi de vreun folos, strigă Hallorann.

— Tu ştii mai bine. Dacă însă îl iei pe puşti de acolo, adu-l la numărul 16 pe Peach Lane. Nevastă-mea o să-i dea o supă caldă.

— Sigur. Mulţumesc pentru tot.

— Ai grijă! zbieră Durkin. Stai pe şosea!

Hallorann dădu din cap şi răsuci încet pedala. Snowmobilul începu să înainteze, torcând ca un motan uriaş. Farul lui arunca un con limpede de lumină prin ninsoarea deasă. În oglinda retrovizoare îl văzu pe Durkin cu mâna ridicată şi şi-o ridică şi el, ca răspuns. Apoi coti la stânga şi ieşi pe strada principală, snowmobilul deplasându-se lin prin lumina albă a felinarelor. Vitezometrul arăta treizeci de mile la oră. Era şapte şi zece. La *Overlook* Wendy şi Danny dormeau, iar Jack Torrance discuta probleme de viaţă şi moarte cu predecesorul lui.

Aproape de capătul străzii principale nu mai erau felinare. Pe încă o jumătate de milă se întindeau căsuţe

mici, bine baricadate împotriva furtunii, şi apoi, după ce trecu şi de ele, Hallorann rămase numai cu întunericul prin care urla vântul. Din nou în beznă, fără nicio lumină decât fasciculul subţire al farului de pe snowmobil, simţi cum îl cuprinde iar groaza, o spaimă copilărească, sinistră şi descurajantă. Niciodată nu se simţise atât de singur. Câteva minute, în timp ce luminiţele oraşului se pierdeau în urmă, impulsul de a se întoarce i se păru aproape de neînvins. Se gândi că Durkin, cu toată grija manifestată faţă de băieţelul lui Jack Torrance, nu se oferise să ia cel de al doilea snowmobil şi să vină cu el.

(„Locul ăla are o reputaţie foarte proastă pe aici.”)

Strângând din dinţi, apăsă mai tare pedala şi urmări cum indicatorul vitezometrului trece de cifra patruzeci şi se opreşte la patruzeci şi cinci. I se părea că merge îngrozitor de repede şi totuşi îi era teamă că nu era destul de repede. Cu viteza aceasta, ar dura aproape o oră ca să ajungă la *Overlook.* Dar, dacă încerca să meargă şi mai repede, putea să nu mai ajungă acolo deloc.

Îşi ţinea ochii aţintiţi asupra parapetului şi la reflectoarele minuscule montate deasupra, din loc în loc. Multe din ele erau acoperite cu zăpadă. De două ori a văzut periculos de târziu semnele care indicau curbele şi a simţit că snowmobilul se ridica pe troienele de pe margine, care ascundeau buza prăpastiei, înainte de a se înapoia pe locul unde se afla drumul în mod obişnuit în timpul verii. Contorul de parcurs număra milele cu o încetineală torturantă: cinci, zece, cincisprezece, în cele din urmă. Chiar şi în spatele măştii tricotate de schi, chipul începea să i se rigidizeze, iar picioarele şi le simţea amorţite.

(„Aş fi în stare să dau şi o sută de dolari acum pe o pereche de pantaloni de schi.”)

Cu fiecare milă parcursă, sentimentul de teroare se intensifica, de parcă locul acela de sus din munţi emana un aer otrăvitor care devenea tot mai dens şi înăbuşitor pe măsură ce te apropiai. La fel fusese şi înainte? Nu-i plăcuse

niciodată hotelul *Overlook* şi mai existau şi alţi oameni care împărtăşeau acest sentiment al său, însă niciodată nu fusese aşa.

Putea încă să simtă cum vocea care voise să-l distrugă înainte de Sidewinder, încearcă să pătrundă până la el, să treacă de barajul pe care şi-l ridicase în jur, să ajungă la miezul său vulnerabil. Dacă vocea fusese atât de puternică în urmă cu douăzeci şi cinci de mile, cu cât mai puternică putea fi ea acum? Însă nu o putea împiedica complet să intre. O parte a ei se strecura prin crăpăturile sistemului său de apărare, inundându-i creierul cu imagini sinistre. Din ce în ce mai des îi apărea chipul unei femei, îngrozitor de rănită, care se afla într-o baie şi care îşi ridicase inutil mâinile ca pentru a se feri de o lovitură puternică. Şi el devenea din ce în ce mai convins că femeia aceea era…

(„Iisuse, ai grijă!”)

Parapetul răsărise fantomatic în faţa lui ca un tren al groazei. Cu minţile aiurea, nu văzuse un indicator. Smuci cu putere cârma snowmobilului spre dreapta şi se răsuci, înclinându-se periculos. De dedesubt se auzi hârâitul aspru al tălpicilor pe piatră. Crezu că snowmobilul avea de gând să-l trântească şi, într-adevăr, se balansă o clipă pe muchia ca de cuţit a echilibrului înainte să se întoarcă pe suprafaţa mai mult sau mai puţin netedă a drumului acoperit de zăpadă, pe jumătate condus, pe jumătate alunecând în derivă. Şi atunci văzu hăul chiar în faţa lui, lumina farului descoperindu-i marginea abruptă a cuverturii de zăpadă şi întunericul de după ea. Întoarse snowmobilul în sens opus, cu inima bătându-i în gât dezgustător de tare.

(„Ţine-l pe drum, Dicky, prietene.”)

Mai apăsă puţin pedala. Acum, acul vitezometrului se oprise chiar înainte de cifra cincizeci. Vântul mugea şi urla. Farul scormonea întunericul.

Câtva timp mai târziu, după ce a ocolit o curbă troienită, văzu o scânteiere de lumină undeva în faţă. Doar o clipă şi apoi fu acoperită de o denivelare a terenului.

Licărirea aceea trecătoare a fost atât de scurtă, încât încercă să se convingă că nu fusese vorba decât de o manifestare iluzorie a dorinţei sale, când, după o altă curbă, văzu din nou luminiţa, puţin mai aproape de data aceasta. Nu mai exista nicio îndoială; o zărise de prea multe ori chiar din acest unghi. Era hotelul *Overlook.* Se părea că luminile erau aprinse la parter şi la etajul întâi.

Parte din groaza care îl cuprinsese – acea parte care avea legătură cu riscul de a ieşi de pe şosea sau de a strica snowmobilul la o curbă neobservată – se topi imediat. Snowmobilul se deplasa acum cu siguranţă pe prima porţiune a unei curbe în formă de „S” pe care şi-o amintea pas cu pas şi exact în acea clipă farul său se opri asupra

(„o Doamne Dumnezeule, ce este asta”)

pe drum în faţa lui. Pictat în negru şi alb, lui Hallorann i se păru mai întâi că era vorba de un lup uriaş şi înfiorător care fusese gonit de viscol din pădure. Apoi, pe măsură ce se apropia de el, îl recunoscu şi teroarea îl sufocă.

Nu era un lup, ci un leu. Un leu modelat în tufă.

Trăsăturile lui erau o mască de umbră neagră pudrată cu zăpadă, pulpele îi erau încordate, pregătite pentru săritură. Şi a sărit, stârnind o mică avalanşă de cristale strălucitoare.

Hallorann ţipă şi trase ghidonul cu putere spre dreapta, aplecându-se în acelaşi timp. O durere înfiorătoare îi săgetă faţa, gâtul, umerii. Masca de schi se sfâşie la spate. Fu aruncat de pe snowmobil. Ateriză în zăpadă, se rostogoli prin ea.

Îl simţi cum se năpusteşte asupra lui. Simţea în nări un miros amar de frunze verzi şi verbină. O labă uriaşă, croită din tufă, îl lovi în spate şi Hallorann zbură cinci metri prin aer, ca o păpuşă din cârpă. Văzu cum snowmobilul, fără şofer acum, loveşte parapetul şi se răstoarnă, cu farul cercetând cerul. Apoi se prăbuşeşte pe o parte, cu o bufnitură puternică.

În acea clipă leul ajunse asupra lui. Se auzi un zgomot ca de crengi care se frâng, ca de frunze care foşnesc. Ceva îi

sfâşie canadiana. Putea să fie vorba de ciulini, dar Hallorann ştia foarte bine că erau gheare.

— Tu nu exişti! strigă Hallorann leului care mârâia furios, dându-i târcoale! *Nu exişti deloc!*

Se chinui să se ridice în picioare şi reuşi să străbată jumătate din drumul spre snowmobil, înainte ca leul să ţâşnească şi să-l lovească în ceafă cu laba sa cu gheare ascuţite. În faţa ochilor lui Hallorann explodară lumini silenţioase.

— Nu eşti, spuse el din nou, dar era un mormăit stins. Îl lăsară genunchii şi se prăbuşi în zăpadă. Se târî spre snowmobil cu obrazul drept transformat într-o eşarfă sângerândă. Leul îl lovi din nou, rostogolindu-l pe spate, ca pe o broască ţestoasă. Răgea jucăuş.

Hallorann se luptă să ajungă la snowmobil. Acolo se găsea obiectul de care avea nevoie. Şi în clipa aceea leul se năpusti iarăşi asupra lui, sfâşiind şi zgâriind.

52. Wendy şi Jack

Wendy îndrăzni să mai arunce o privire în spate. Jack tocmai urca a şasea treaptă, agăţându-se, ca şi ea, de balustradă, încă mai avea gura strâmbată într-un rictus şi prin acest rânjet sângele negru şi vâscos se scurgea încet şi i se prelingea pe bărbie. Buzele schimonosite îi dezveleau dinţii.

— O să-ţi împrăştii creierii pe pereţi. O să ţi-i zdrobesc şi o să ţi-i împrăştii pe pereţi.

Cu un efort cumplit mai urcă încă o treaptă.

Panica o stimula şi îi mai trecu puţin durerea pe care o simţea în partea dreaptă. Începu să urce cât de repede era în stare, apucându-se convulsiv de balustradă, fără să mai ţină seama de suferinţa pe care i-o provoca fiecare mişcare. Ajunsă pe ultima treaptă, mai privi o dată în urmă.

În loc să-şi piardă puterile, Jack părea mai degrabă că prinde forţe noi. Era la numai patru trepte distanţă, măsurând spaţiul care îl despărţea de ea cu ciocanul de crichet pe care îl ţinea în mâna stângă, în timp ce cu dreapta se sprijinea de balustradă.

— Sunt chiar în spatele tău, gâfâi el prin rânjetul însângerat, de parcă i-ar fi citit gândurile. Chiar în spatele tău, căţea. Cu doctoria pentru tine. Cu doctoria pentru tine.

O luă la fugă împleticindu-se pe coridorul principal.

Uşa unei camere se deschise brusc şi îi răsări în faţă un bărbat cu o mască verde de vampir.

— *Minunată petrecere, nu-i aşa?* îi strigă acesta în ureche şi aruncă asupra ei un pumn de confeti şi serpentine.

Apoi, bărbatul cu mască de vampir scoase un fel de cotcodăcit amuzat şi intră înapoi în cameră, trântind uşa. Ea se prăbuşi pe covor. Simţea că partea dreaptă a corpului mai avea puţin şi exploda din cauza durerii atroce, şi se lupta disperată împotriva norilor negri ai leşinului care se

îndreptau ameninţători spre ea. Ca prin vis, auzi cum ascensorul începuse iarăşi să funcţioneze şi, sub degetele ei chircite, i se părea că modelul covorului începuse să se mişte, legănându-se ca lianele într-o junglă.

Ciocanul lovi peretele în spatele ei şi ea se aruncă înainte, suspinând. Privi peste umăr şi văzu cum Jack se împiedică, îşi pierde echilibrul şi mai loveşte o dată cu ciocanul, chiar înainte ca şi el să se prăbuşească, împroşcând covorul cu sânge.

Capul ciocanului o lovi chiar între omoplaţi şi, timp de o secundă, durerea a fost atât de cumplită, că doar se zvârcoli, încleştând şi descleştând convulsiv pumnii. I se păruse că a auzit clar cum ceva dinăuntrul ei s-a rupt şi câteva clipe a fost cuprinsă de o detaşare ciudată, de parcă ar fi observat lucrurile din jurul ei printr-o perdea de nori.

Apoi cunoştinţa îi reveni pe de-a-ntregul, aducând cu ea teroarea şi agonia.

Jack încercă să se ridice în picioare ca să-şi termine treaba.

Wendy încercă şi ea să se ridice şi descoperi că îi era imposibil. Efortul făcut parcă îi curenta coloana vertebrală. Începu să se târască cu mişcări laterale. Jack se târa după ea, folosind ciocanul ca pe o cârjă.

Ajunse la colţul coridorului şi reuşi să-l treacă, ţinându-se cu mâinile de perete. Groaza care o cuprinse devenise mai mare: nu ar fi crezut că e posibil un asemenea lucru, şi totuşi era. Era de o sută de ori mai rău să nu fie în stare să-l vadă sau să ştie cât de mult s-a apropiat. Îşi umpluse pumnii cu fire din ţesătura covorului, tot ajutându-se cu mâinile să înainteze şi ajunsese deja la jumătatea holului dinspre apartamentul lor, când observă că uşa era dată de perete.

(„Danny! O Iisuse!”)

Cu un efort cumplit reuşi să se ridice în genunchi şi apoi în picioare, zgâriind cu unghiile tapetul de mătase de care se sprijinea. Ignoră durerea şi se împletici în cameră, tocmai când Jack apăru de după colţ şi se îndreptă cu paşi

mari spre uşa deschisă, sprijinindu-se în ciocanul de crichet.

Se prăvăli în cameră, se prinse cu mâinile de marginea măsuţei de toaletă, se sprijini de ea şi apoi apucă uşa.

Jack ţipă la ea:

— Nu închide uşa! Fir-ai a dracului, să nu îndrăzneşti s-o închizi!

O trânti cu toată puterea care-i rămăsese şi puse siguranţa. Orbecăi înnebunită cu mâna stângă pe măsuţă, răsturnând mărunţişul pe duşumea, de unde monezile se rostogoliră în toate direcţiile. Apucă lanţul cu chei, chiar în momentul când ciocanul izbi în uşă, făcând-o să tremure în toc. La a doua încercare reuşi să vâre cheia în broască şi o răsuci spre dreapta. Jack scoase un urlet înfiorător. Ciocanul lovi uşa într-o cascadă de bufnituri ucigaşe, care o făcură să se cutremure şi să se dea la o parte. Cum de mai poate face aşa ceva când are un cuţit înfipt în spinare? De unde venea atâta putere? Dori că strige *„De ce nu eşti mort?”* la uşa încuiată.

Dar se întoarse cu spatele. Ea şi cu Danny vor trebui să intre în baia de alături şi să încuie uşa de acolo, în caz că Jack va reuşi totuşi să spargă uşa de la dormitor. Îi trecu prin minte gândul că ar putea fugi prin puţul „chelnerului invizibil”, dar îl alungă imediat. Danny era destul de micuţ ca să încapă acolo, însă ea nu va fi în stare să dirijeze frânghia. S-ar putea ca el să se prăbuşească în gol.

Aşa că singura soluţie rămânea baia. Şi dacă Jack reuşea să spargă uşa de acolo…

Dar nu voia să se gândească la aşa ceva.

— Danny, iubitule, trebuie să te trezeşti, a…

Patul era gol.

Când adormise, ea aruncase peste el păturile şi una din cuverturi. Acum erau date la o parte.

— O să pun mâna pe tine! urlă Jack. O să pun mâna pe amândoi!

Fiecare cuvânt era însoţit de câte o lovitură de ciocan, însă Wendy nu le mai băga în seamă. Întreaga ei atenţie era concentrată asupra patului gol.

— *Ieşi afară! Deschide uşa asta blestemată!*

— Danny? şopti ea.

Sigur că da… când Jack o atacase. Scena i se transmisese lui Danny aşa cum păreau a i se transmite întotdeauna imaginile violente. Poate chiar văzuse totul într-un coşmar. Se ascundea.

Se lăsă cu stângăcie în genunchi, simţind o altă săgeată dureroasă prin piciorul umflat şi plin de sânge, şi se uită sub pat. Acolo nu era nimic altceva decât ghemotoace de praf şi papucii lui Jack.

Jack îi strigă numele şi, de data aceasta, când izbi cu ciocanul, o ţandără lungă de lemn se desprinse din uşă şi căzu pe duşumea cu un zgomot puternic. La următoarea lovitură, uşa se crăpă cu un sunet oribil, sunetul pe care îl scot surcelele uscate sub bardă. Acum, capul însângerat al ciocanului, la rândul lui ciuntit şi crăpat, izbea prin gaura formată în lemnul uşii, împroşcând camera cu schije din lemn.

Ajutându-se de piciorul patului, Wendy se ridică şi se împletici până la dulap. Coastele rupte o înjunghiau cu mii de pumnale, făcând-o să geamă.

— Danny?

Cotrobăi înnebunită printre hainele agăţate înăuntru; unele din ele căzură de pe umeraşe şi planară dizgraţios pe podea. Danny nu era în dulap.

Şchiopătă înspre baie şi, când ajunse la uşă, aruncă o privire peste umăr. Ciocanul sfărâma uşa, lărgea gaura şi atunci prin ea apăru o mână care începu să bâjbâie în căutarea siguranţei. Cu o groază de nedescris, văzu că lăsase cheia în broască.

Mâna trase siguranţa, care căzu lovind lanţul de chei. Acestea zornăiră vesel. Mâna le apucă victorioasă.

Cu un geamăt, intră în baie şi trânti uşa, tocmai când uşa de la dormitor era dată de perete şi Jack se năpustea înăuntru urlând.

Wendy puse siguranţa şi răsuci yala, privind cu disperare în jur. Baia era pustie. Danny nu era nici aici. Şi, surprinzându-şi propriul chip, plin de sânge şi îngrozit, în oglinda de pe dulăpiorul cu medicamente, simţi ceva asemănător cu bucuria. Niciodată nu fusese de părere că copiii trebuie să fie martori ai micilor certuri dintre părinţii lor. Şi poate că arătarea aceasta care mugea acum prin dormitor, răsturnând şi sfărâmând mobilele, va crăpa în cele din urmă, înainte să pornească în căutarea fiului ei. Poate, se mai gândi Wendy, ar mai fi posibil să-i mai producă şi alte răni… sau poate chiar să-l ucidă de tot.

Cercetă rapid cu privirea suprafeţele din porţelan industrial ale camerei de baie, căutând ceva, orice, care ar fi putut fi folosit drept armă. Era o bucată de săpun acolo, dar chiar dacă ar fi înfăşurat-o într-un prosop, nu credea că putea fi suficient de periculoasă. Toate celelalte obiecte erau prinse în şuruburi. Doamne, Dumnezeule, nu putea face chiar nimic?

Din spatele uşii continuau să se audă sunetele distructive, bestiale, însoţite de strigăte răguşite cum că ei „îşi vor lua doctoria” şi „vor plăti pentru ce i-au făcut”. El o să „le arate cine-i şeful”. Că ei erau doar nişte „javre nenorocite”, amândoi, şi ea şi Danny.

Se auzi o bufnitură când a răsturnat patefonul, un pocnet sec când a sfărâmat ecranul televizorului cumpărat de ocazie şi un zgomot de sticlă spartă, urmat de un curent rece pe sub uşa de la baie. O altă bufnitură înăbuşită când a sfâşiat saltelele de pe paturile alăturate, unde dormiseră împreună, coapsă lângă coapsă. Bubuituri asurzitoare când Jack lovea în neştire pereţii cu ciocanul.

Şi totuşi nimic din acele strigăte furioase, din acele bolboroseli fără şir nu aminteau de Jack cel adevărat. În vocea aceea alternau scâncete de autocompătimire cu

urlete lugubre; îi îngheţă sângele în vine amintindu-i de ţipetele care răsunau uneori din saloanele de geriatrie ale spitalului unde lucrase vara pe vremea când era elevă de liceu. Dementă senilă. Nu era Jack cel din cameră. Ea asculta vocea nebună şi delirantă a hotelului *Overlook* însuşi.

Ciocanul izbi în uşa băii şi desprinse o bucată mare din placajul subţire. Prin despicătură se holba la ea jumătatea unui chip dement şi crispat. Gura, obrajii şi gâtul erau plini de sânge, unicul ochi pe care ea putea să-l vadă era mic şi plin de răutate, ca ochiul unui porc.

— Nu mai ai unde să fugi, pizdă nenorocită, gâfâi creatura prin rânjetul însângerat.

Ciocanul coborî din nou, trimiţând aşchii în cada băii şi în oglinda de pe dulăpiorul cu medicamente…

(„!! Dulăpiorul cu medicamente!!”)

Un scâncet disperat îi scăpă când se răsuci spre el, uitând pe moment durerea atroce, şi deschise uşa cu oglindă cu atâta putere încât o scoase aproape din balamale. Începu să cotrobăie prin rafturi. În spate, vocea aceea, răguşită şi brutală, răcni:

— Acum vin! Acum vin, scroafo!

Demola uşa cu ritmul frenetic al unei maşinării industriale.

Degetele ei înnebunite răsturnară sticluţe şi borcane: sirop de tuse, vaselină, şampon din plante, iod, perhidrol, aspirină se rostogoliră toate în chiuvetă, unde se sparseră cu zgomot.

Apucă rezerva cu lame de ras, chiar în clipa când auzi din nou cum mâna creaturii bâjbâia după yală şi lanţul de siguranţă.

Respirând sacadat, scoase una din lame. Oftă înăbuşit: îşi tăiase buricul degetului mare. Se întoarse iute şi tăie adânc mâna care răsucise deja yala şi acum orbecăia după siguranţă.

Jack ţipă. Îşi retrase mâna cu o smucitură.

Gâfâind, cu lama între degetul mare şi arătător, îl aştepta să încerce din nou să deschidă uşa. Aşa se şi întâmplă, şi îl tăie încă o dată. El ţipă iarăşi, încercând să-i apuce mâna, şi ea îl tăie din nou. Lama i se răsuci între degete, rănind-o, şi apoi căzu pe pardoseală, lângă toaletă.

Wendy scoase o altă lamă din rezervă şi aşteptă.

Mişcare în cealaltă cameră…

(„?? pleca??”)

Şi un sunet pătrundea prin fereastra spartă. Un zgomot de motor, ca bâzâitul unei insecte.

Urletul de mânie al lui Jack şi apoi – da, da, acum era sigură – părăsea apartamentul rezervat îngrijitorului, împleticindu-se printre sfărâmături şi ieşind apoi în hol.

(„?? Vine cineva, un pădurar, Dick Hallorann??”)

— O, Doamne, bâlbâi ea cu o voce spartă.

I se părea că are gura plină de cioturi şi rumeguş vechi.

— O, Doamne, te rog.

Trebuia să plece şi ea acum, trebuia să-şi găsească fiul, ca să poată înfrunta alături tot restul acestui coşmar. Întinse mâna şi încercă să desfacă siguranţa, cu mişcări neîndemânatice. Reuşi să deschidă uşa, ieşi clătinându-se în hol şi, dintr-o dată fu copleşită de certitudinea înfricoşătoare că Jack se prefăcuse numai că pleacă şi că o pândea de undeva.

Privi în jur. Camera era pustie; şi pustiu era şi salonaşul. Pretutindeni, mobila era răsturnată, distrusă.

Dulapul? Gol.

Şi atunci valurile cenuşii începură să o năpădească şi se prăbuşi aproape leşinată pe salteaua pe care Jack o smulsese de pe pat.

53. Hallorann este doborât

Hallorann ajunse la snowmobilul răsturnat, tocmai în clipa în care, la o milă şi jumătate depărtare, Wendy reuşea să dea colţul şi se târa pe holul scurt dinspre apartamentul îngrijitorului.

Nu avea nevoie de snowmobil, ci de canistra prinsă în curele elastice la spatele acestuia. Mâinile sale, încă îmbrăcate în mănuşile albastre ale lui Howard Cottrell, apucară cureaua de deasupra şi o dezlegară, în timp ce leul urla în spate, sunet care părea mai degrabă a veni din interiorul minţii sale decât din afara ei. O lovitură dură, ca de creangă de copac, peste picior, făcându-i genunchiul să freamete de durere când a fost forţat să se îndoaie într-un mod nefiresc. Un geamăt înăbuşit ţâşni printre dinţii încleştaţi ai lui Hallorann. Dintr-o clipă în alta se va repezi să-l omoare plictisit deja de atâta joacă.

Bâjbâi bezmetic după a doua curea. O şuviţă de sânge lipicios îi curgea în ochi.

(„Urlet. Lovitură.”)

De data aceasta îi răzui fesele, făcându-l aproape să se rostogolească iar departe de snowmobil. Se agăţă strâns de acesta pentru că, fără exagerare, numai aşa îşi putea salva viaţa.

Reuşi să desfacă şi a doua curea. Apucă strâns canistra chiar în momentul când leul atacă din nou, rostogolindu-l pe spate. Îl văzu din nou, numai o umbră în întunericul brăzdat de ninsoare, o arătare de coşmar, o fantomă îngrozitoare. Hallorann răsuci capacul canistrei, în timp ce umbra mişcătoare îi dădea târcoale, împrăştiind nori mici de zăpadă. Tocmai când se pregătea să se năpustească din nou, capacul se deschise, lăsând să se împrăştie mirosul pătrunzător al benzinei.

Hallorann se ridică în genunchi şi aruncă benzina peste forma incredibil de rapidă care se repezea asupra lui.

Se auzi un şuierat veninos şi umbra se retrase.

— Benzină! striga Hallorann cu o voce stridentă şi spartă. O să-ţi dau foc, drăguţă! Te-ai prins?

Leul îl atacă din nou, scuipând mânios. Hallorann îl împroşcă din nou cu benzină, dar de această dată leul nu se mai opri. Hallorann simţi, mai degrabă decât îi văzu, capul uriaş şi se aruncă într-o parte reuşind să evite într-o bună măsură impactul. Cu toate acestea, leul îi lovi piezişş toracele şi o vâlvătaie dureroasă păru că i s-a aprins acolo. Benzina se revărsă gâlgâitor din canistra pe care o mai ţinea încă încleştată, îi udă braţul şi mâna dreaptă, rece ca moartea.

Zăcea întins pe spate în zăpadă, la zece paşi în dreapta snowmobilului. Leul era o prezenţă uriaşă la stânga lui, şuierând şi scuipând, pregătindu-se din nou de atac. Lui Hallorann i se părea că îl şi vede cum îşi mişcă coada.

Îşi smulse cu dinţii mănuşa lui Cottrell din mâna dreaptă, simţind în gură gust de lână udă şi benzină. Îşi ridică poalele canadienei cu un gest sălbatic şi-şi băgă mâna în buzunarul de la pantaloni. Acolo, pe lângă mărunţiş şi chei, se mai afla şi o brichetă foarte veche şi uzată. O cumpărase în 1954 din Germania. I se rupsese odată balamaua şi o trimisese înapoi la fabrică, iar cei de acolo i-o reparaseră gratis, exact aşa cum spunea reclama.

Un val de gânduri hidoase îi inundă mintea într-o fracţiune de secundă.

(„Dragă fabrică, bricheta mea a fost înghiţită de un crocodil aruncat dintr-un avion pierdut în Pacific, dragă fabrică, dacă nenorocita asta nu se aprinde, leul ăla o să-mi smulgă capul”)

Scoase bricheta. Dădu capacul la o parte. Leul se repezi la el, cu un urlet sfâşietor, degetul găsi rotiţa de aprindere, scânteie, *flacără,*

(„mâna”)

mâna lui înmuiată în benzină, arzând ca o torţă, flăcările cuprinzând toată mâneca, nicio durere, nicio durere încă,

leul ferindu-se de vâlvătaia neaşteptată, sculptura hidoasă cu ochi şi gură, sărind în lături, dar mult prea târziu.

Crispându-se de durere, Hallorann lovi cu braţul în flăcări creatura ţeapănă şi plină de spini.

Într-o clipă, întreaga făptură îngrozitoare fu cuprinsă de foc, rug funerar care se zvârcolea prin zăpadă. Mugi de furie şi durere. Părea că încearcă să-şi prindă coada, vâlvătaie, în timp ce se depărta de Hallorann, fugind în zigzag.

Hallorann îşi băgă braţul adânc în zăpadă, înăbuşind flăcările, incapabil să-şi ia ochii de la agonia leului muribund. Apoi, gâfâind, se ridică în picioare. Mâneca de la canadiana lui Durkin era plină de funingine, însă intactă; şi mâna lui la fel. La treizeci de metri de locul unde se afla, leul din tufă se transformase într-o minge de foc. Scânteile se înălţau spre cer şi erau răpite cu violenţă de vânt. O clipă coastele şi ţeasta au părut dăltuite într-o imensă flacără portocalie şi apoi întregul schelet s-a năruit, s-a dezintegrat şi s-a împrăştiat în mici movile arzătoare.

(„Lasă-l în pace. Grăbeşte-te.”)

Ridică de jos canistra şi încercă să ajungă la snowmobil. Simţurile i se aprindeau şi apoi i se stingeau, oferindu-i parcă numai secvenţe dintr-un film, numai frânturi, dar nu şi imaginea întreagă. Într-una din aceste secvenţe şi-a dat seama că a pus snowmobilul înapoi pe drum şi s-a aşezat pe el, cu răsuflarea tăiată, şi incapabil să mai facă vreo altă mişcare timp de câteva clipe. În alta, fixă din nou canistra, încă pe jumătate plină, cu benzile elastice. Tâmplele îi zvâcneau îngrozitor de tare din cauza mirosului de benzină (şi, bănuia el, ca rezultat al confruntării cu leul) şi observă că vomitase în zăpadă, însă nu-şi putea aminti când anume.

Snowmobilul, al cărui motor era încă încălzit, porni imediat. Apăsă spasmodic pedala şi se repezi înainte, într-o serie de smucituri numai bune pentru a-ţi frânge gâtul, care îi făcură mai atroce durerea de cap. La început, snowmobilul se legăna ca un om beat, dar când se ridică pe

jumătate din şa, expunându-şi faţa vântului îngheţat şi tăios, reuşi să alunge o parte din letargia care îl cuprinsese. Apăsă mai tare pedala.

(„Unde sunt celelalte animale din tufe?”)

Nu ştia, dar cel puţin nu va mai fi surprins nepregătit.

Hotelul *Overlook* se prefigura ameninţător în faţa lui, cu ferestrele luminate la etajul întâi, care aruncau dreptunghiuri galbene pe zăpadă. Poarta de la intrarea în parcare era încuiată şi Hallorann coborî după ce aruncă o privire prudentă în jur, rugându-se să nu-şi fi pierdut cheile atunci când scosese bricheta din buzunar… nu, erau acolo, la locul lor. Le cercetă în lumina strălucitoare împrăştiată de farul snowmobilului şi o găsi pe cea pe care o căuta. Oricum, la început nu crezu că va fi în stare să mişte poarta; cu mişcări frenetice, începu să dea zăpada la o parte, nemailuând în seamă chingile din fier care-i strângeau tâmplele şi nici teama că unul din ceilalţi lei i se putea furişa în spate. Reuşi s-o mişte atât cât să se poată strecura în deschizătură şi s-o împingă mai tare, făcând suficient loc ca snowmobilul să-şi poată croi drum pe acolo.

Deveni conştient de o mişcare în întuneric, în faţa lui. Animalele decupate în tufe, toate animalele rămase, erau adunate la baza treptelor de la terasa hotelului, stând de pază, astfel încât nimeni să nu poată intra şi nimeni să nu poată ieşi. Leii dădeau târcoale. Câinele stătea cu labele din faţă pe prima treaptă.

Hallorann apăsă cu putere pedala şi snowmobilul ţâşni înainte, împrăştiind nori de zăpadă în urma lui. În apartamentul îngrijitorului, Jack Torrance tresări la auzul zumzetului ca de viespe al motorului care se apropia şi, pe neaşteptate, porni cu mare greutate spre hol. Căţeaua nu-l mai interesa deocamdată. Căţeaua putea să aştepte. Acum era rândul negroteiului ăsta împuţit. Cioara asta jegoasă care-şi băga nasul acolo unde nu-i fierbea oala. Întâi el şi apoi fiul său. O să le arate el. O să le arate că… că el… că el avea *stofă de conducător!*

Afară, snowmobilul zbura tot mai repede. Întregul hotel părea un val uriaş care se ridica împotriva lui. Cristale tăioase de zăpadă îl izbiră în obraji. Lumina farului descoperi chipul câinelui, ochii săi – nişte găuri lipsite de expresie.

În clipa aceea se trase la o parte, lăsând un spaţiu liber. Hallorann smuci ghidonul snowmobilului cu toată forţa care-i mai rămăsese şi vehiculul se răsuci în semicerc, într-un nor gros de zăpadă, răsturnându-se aproape. Se lovi de prima treaptă şi ţâşni înainte, împins de recul. Într-o clipă, Hallorann fu jos şi urcă în fugă treptele. Se împiedică, căzu, se ridică. Câinele mârâia furios – tot în mintea lui – foarte aproape, în spate. Ceva sfâşie umărul canadienei şi în secunda următoare se şi afla pe terasă, pe poteca îngustă pe care Jack o săpase prin nămeţi. În siguranţă. Animalele erau prea mari ca să încapă în coridorul acela strâmt.

Ajunse la uşile duble care dădeau în holul hotelului şi îşi căută din nou cheile. În acelaşi timp încercă şi clanţa. Uşile nu erau încuiate. Le împinse şi intră.

— *Danny!* strigă răguşit. *Danny, unde eşti?*

Îi răspunse numai tăcerea.

Ochii îi rătăciră prin holul imens până la scara impunătoare şi simţi că se sufocă. Covorul era pătat şi îmbibat cu sânge. O dâră de sânge ducea la etaj. Şi balustrada era mânjită.

— O, Iisuse, murmură el, apoi îşi ridică din nou vocea. *Danny! DANNY!*

Tăcerea hotelului părea că-şi bate joc de el, jucându-se cu ecouri viclene, necinstite.

(„Danny? Cine-i Danny? Îl cunoaşte cineva pe Danny? Îl cunoaşte cineva pe Danny? Danny, Danny, cine-l are pe Danny? Cară-te de-aici, negrule. Habar n-avem cine-i Danny.”)

Dumnezeule, se străduise atâta, trecuse prin ce trecuse, numai ca să ajungă prea târziu? Se înfăptuise deja oribila crimă?

Urcă scara, sărind câte două trepte o dată şi se opri la etajul întâi. Dâra de sânge ducea spre apartamentul îngrijitorului. Groaza i se furişă în creier în timp ce se îndrepta spre holul scurt. Animalele din tufe fuseseră înfiorătoare, dar asta era şi mai rău. În inima lui ştia deja prea bine ce urma să găsească atunci când va ajunge în cameră.

Şi nu se grăbea deloc să ajungă acolo.

Jack stătuse ascuns în ascensor atunci când Hallorann urcase scara. Acum se strecură în spatele siluetei îmbrăcate într-o canadiană înzăpezită, fantoma mânjită cu sânge închegat, cu un zâmbet larg întipărit pe chip. Ciocanul de crichet era ridicat atât de sus cât îi permitea

(„?? m-a înţepat căţeaua, nu-mi aduc aminte??”)

durerea urâtă, sfâşietoare din spate.

— Negrule, şopti el. O să te învăţ eu să-ţi mai vâri nasul unde nu-ţi fierbe oala.

Hallorann auzi şuieratul şi începu să se răsucească, să evite lovitura şi ciocanul de crichet izbi. Gluga canadienei amortiză lovitura, însă nu îndeajuns. O rachetă îi explodă în cap, lăsând în urmă o dâră de stele… şi apoi, nimic.

Se sprijini de tapetul din mătase şi Jack îl lovi din nou, din lateral de data aceasta, sfărâmându-i pometele şi aproape toţi dinţii de pe partea stângă a maxilarului. Se prăbuşi.

— Aşa, şopti Jack. Aşa, pe Dumnezeul meu.

Unde era Danny? Avea ceva de rezolvat cu fiul său, care păcătuise.

Trei minute mai târziu uşa de la ascensor fu dată de perete în penumbra de la etajul al treilea. În el se afla numai Jack Torrance. Singur. De fapt, cabina se oprise între etaje şi a trebuit să se ridice în mâini, zvârcolindu-se de durere, ca o creatură schilodită. Târa după el ciocanul de crichet, crăpat acum. Vântul urla şi horcăia afară, pe sub streşini. Ochii lui Jack se învârteau frenetic în orbite. Avea sânge şi confeti în păr.

Fiul lui era aici sus, pe undeva. Simţea asta. Lăsat în voia lui putea să facă orice: să mâzgălească cu carioca pe tapetul scump din mătase, să strice mobilierul, să spargă geamurile. Era un mincinos şi un prefăcut şi va trebui să fie pedepsit… cu asprime.

Jack Torrance se ridică cu greu în picioare.

— Danny? strigă. Danny, vino puţin aici, vrei? Ai făcut o năzbâtie şi vreau să vii să-ţi iei doctoria, ca un bărbat. Danny? *Danny?!*

54. Tony

(„Danny…”)

(„Danniiiii…”)

Întuneric şi coridoare. Rătăcea prin întuneric şi coridoare care semănau cu cele din hotel, dar care erau totuşi diferite. Pereţii îmbrăcaţi în tapet de mătase erau atât de înalţi încât, chiar dacă îşi dădea capul pe spate, tot nu putea vedea tavanul. Se pierdea în beznă. Toate uşile erau încuiate şi se pierdeau şi ele în beznă. Sub vizoare (care pe aceste uşi gigantice aveau diametrul unei ţevi de puşcă), în loc de numere, fuseseră ataşate pe fiecare uşă cranii micuţe cu câte două oase încrucişate dedesubt.

Şi de acolo, de undeva, îl striga Tony.

(„Danniiiii…”)

Se mai auzeau şi nişte bubuituri, pe care le cunoştea bine, şi strigăte răguşite, stinse din cauza depărtării. Nu putea desluşi fiecare cuvânt, dar ştia textul destul de bine acum. Îl mai auzise şi înainte, în vise şi în stare de veghe.

Se opri, un băieţel care nu mai purta scutece abia de vreo trei ani, şi încercă să-şi dea seama unde se află, unde poate fi. Îi era frică, dar era o frică pe care o putea suporta. Îi era teamă deja de două luni, teamă care cuprindea toată gama, de la neliniştea surdă, până la teroarea completă, care încovoaie mintea şi amorţeşte simţurile. Şi pe acestea le putea suporta. Dar voia să ştie de ce venise Tony, ce anume făcea ca sunetul numelui său rostit pe holul acesta să nu pară a aparţine nici lumii reale şi nici tărâmului viselor, unde Tony îi arăta câteodată anumite lucruri. De ce, unde…

— Danny.

Departe, în holul uriaş, aproape la fel de micuţă ca Danny însuşi, se vedea o siluetă întunecată. Tony.

— Unde sunt? îl întrebă încet pe Tony.

— Dormi, spuse Tony. Dormi în dormitorul mamei şi al tăticului tău.

Tristeţea din glasul lui Tony era evidentă.

— Danny, mai zise Tony. Mămica ta o să fie grav rănită. Poate chiar ucisă. Şi domnul Hallorann la fel.

— Nu!

Strigătul era plin de un fel de durere îndepărtată, de o groază care părea a fi înăbuşită de acest fundal ireal şi lugubru. Cu toate acestea, îl înconjurară imagini ale morţii: o broască strivită pe autostradă, ca un timbru hidos; ceasul spart al tatei într-o ladă cu gunoi care urmează să fie aruncat; plăci funerare cu câte un mort sub fiecare dintre ele; o gaiţă moartă lângă un stâlp de telegraf; resturile sleite de la masă, pe care mămica le curăţa de pe farfurii în gura neagră a găleţii cu gunoi.

Şi totuşi nu putea asimila aceste simboluri simple cu realitatea complexă, în permanentă schimbare, a mamei sale; ea reprezenta definiţia lui copilăroasă a eternităţii. Ea existase pe vremea când el nu era. Ea va continua să existe şi atunci când el nu va mai fi. Putea accepta eventualitatea propriei sale morţi, se obişnuise cu această posibilitate după întâlnirea din Camera 217.

Dar nu moartea ei.

Nu moartea tăticului.

Niciodată.

Începu să se zbată şi întunericul şi coridorul începură să se unduiască. Silueta lui Tony deveni neclară, himerică.

— Nu face asta! strigă Tony. Nu, Danny, nu face asta!

— Nu o să moară! *Nu!*

— Atunci trebuie să o ajuţi. Danny… te afli într-un loc din străfundurile minţii tale. Locul unde locuiesc eu. Eu sunt o parte din tine Danny.

— Tu eşti *Tony.* Tu nu eşti eu. O vreau pe mămica mea… o vreau pe mămică mea…

— Nu eu te-am adus aici, Danny. Ai venit singur. Pentru că ai ştiut.

— Nu…

— Ai ştiut mereu, continuă Tony şi începu să se apropie.

Pentru prima dată, Tony începu să se apropie.

— Eşti într-un loc în adâncul tău, unde nu poate pătrunde nimic. Suntem singuri aici câteva minute, Danny. Acesta este un *Overlook* unde nu poate veni nimeni niciodată. Ceasurile de aici nu funcţionează. Nicio cheie nu li se potriveşte şi nu pot fi întoarse. Uşile nu au fost niciodată deschise şi nimeni nu a locuit vreodată în camerele acestea. Însă nu poţi rămâne aici mult timp. Pentru că se apropie.

— Se… şopti înspăimântat Danny şi atunci i se păru că bubuiturile neregulate se auzeau tot mai de aproape, erau tot mai sonore.

Groaza lui, stăpânită şi întrucâtva îndepărtată cu câteva clipe în urmă, se transforma într-un sentiment mult mai acut. Acum cuvintele puteau fi desluşite. Răguşite, turuite; erau rostite de cineva care imita într-un mod vulgar vocea tatălui său; dar nu era tăticul. Ştia acum asta. Ştia

(„Ai venit singur. Pentru că ai ştiut.”)

— *O, Tony, e tăticul meu?* strigă Danny. *Tăticul meu e cel care vrea să mă prindă?*

Tony nu răspunse. Dar Danny nici nu avea nevoie de vreun răspuns. Ştia. De ani de zile aici avea loc un bal mascat lung şi coşmăresc. Încetul cu încetul, se acumulase o forţă ciudată, secretă şi mută ca dobânzile de la bancă. Forţă, prezenţă, formă: acestea nu erau decât nişte cuvinte şi nu aveau nicio importanţă. Purta multe măşti, dar era unul singur. Acum venea să-l prindă. Se ascundea în spatele chipului tăticului, imita vocea tăticului, purta hainele tăticului.

Dar nu era tăticul lui.

Nu era tăticul lui.

— Trebuie să-l ajut! ţipa.

Acum Tony se afla chiar în faţa lui, şi privindu-l pe Tony era ca şi când s-ar fi uitat într-o oglindă fermecată şi s-ar fi văzut pe el însuşi, peste zece ani; ochii distanţaţi şi foarte

întunecaţi, bărbia hotărâtă, gura frumos modelată. Părul era blond deschis, ca al mamei sale, şi totuşi trăsăturile purtau amprenta tatălui său, de parcă Tony – de parcă Daniel Anthony Torrance, cel care va fi într-o zi – era un amalgam între tată şi fiu, o fantomă a amândurora, o contopire a lor.

— Trebuie să încerci să ajuţi, zise Tony. Însă tatăl tău… este acum de partea hotelului, Danny. Acolo vrea el să fie. Dar hotelul te vrea şi pe tine, pentru că este foarte lacom.

Tony trecu pe lângă el, îndreptându-se spre întunericul din capătul holului.

— Stai! ţipă Danny. Ce pot…

— E aproape acum, spuse Tony, îndepărtându-se. Trebuie să fugi… să te ascunzi… să te fereşti de el. Fereşte-te.

— Tony, nu pot!

— Dar ai şi început, zise Tony. Îţi vei aminti ce a uitat tatăl tău.

Dispăru.

Şi de undeva, de aproape, se auzi vocea tatălui său, rece şi amăgitoare:

— Danny? Poţi să ieşi, amice. Doar o bătăiţă, atâta tot. Suport-o ca un bărbat şi gata. Nu avem nevoie de ea, amice. Doar tu şi cu mine, nu-i bine? Când o să terminăm şi cu… bătăiţa asta, o să fim doar noi doi.

Danny fugi.

În urma lui, demenţa sparse şarada prost construită a normalităţii:

— *Vino-ncoace, căcăciosule! Chiar în clipa asta!*

Fugea pe un coridor lung, gâfâind şi suflând greu. După un colţ. Sus pe scări. Şi, pe măsură ce alerga, pereţii care fuseseră atât de înalţi şi îndepărtaţi începură să coboare; covorul, care fusese numai o pată nedesluşită sub picioarele sale, îşi recăpătă modelul cunoscut, albastru şi negru, liane unduioase împreunate; uşile aveau din nou numere şi în spatele lor continuau toate petrecerile care se contopeau într-una singură, în camere populate de generaţii întregi de

oaspeţi. Aerul începuse să sclipească în jurul lui, loviturile ciocanului în pereţi provocau ecouri duble. Era de parcă ar fi ţâşnit printr-o placentă subţire din somn.

Pe covorul din faţa Apartamentului Prezidenţial de la etajul al treilea; lângă el, într-o grămadă însângerată, zăceau două cadavre îmbrăcate în costume demodate şi cu cravate înguste la gât. Cei doi oameni fuseseră împuşcaţi, şi acum începeau să se mişte şi să se ridice în picioare.

Trase în piept aer ca să strige, dar strigătul îi muri pe buze.

(!! CHIPURI FALSE!! NU SUNT ADEVĂRATE!!)

Păliră ca nişte fotografii vechi şi dispărură.

De jos, însă, sunetul ciocanului care izbea pereţii se auzea tot mai tare, neîntrerupt, purtat prin puţul ascensorului şi casa scării. Forţa atotputernică a hotelului *Overlook* luase înfăţişarea tatălui său, care orbecăia pe la parter.

În spatele lui, o uşă se deschise cu un scârţâit ascuţit.

O femeie intrată deja în putrefacţie, îmbrăcată cu un veşmânt mucegăit din mătase, ieşi din cameră. Pe degetele ei galbene şi descărnate avea inele acoperite cu o mâzgă verde-gri închegată. Viespi dolofane se târau greoi pe chipul ei.

— Intră, îi şopti, rânjind cu buzele-i negre. Intră şi o să dansăăăăăm taaaango…

— Chip fals! şuieră el. Nu e adevărat!

Se îndepărtă de el alarmată şi se topi.

— Unde eşti? strigă cealaltă creatură, dar vocea horcăia numai în capul său. Încă mai auzea la parter obiectul acela care purta chipul lui Jack… şi încă altceva.

Sunetul înalt, scâncit, al unui motor care se apropia.

Lui Danny i se tăie respiraţia. Era oare vorba de altă întruchipare a hotelului, de altă iluzie? Sau era Dick? Dorea – dorea cu disperare – să creadă că *era* Dick, însă nu îndrăznea să-şi asume acest risc.

Se retrase pe coridorul principal şi apoi pe un hol lateral, ţesătura covorului şoptind sub picioarele lui. Uşile încuiate se încruntau în jos spre el, aşa cum făcuseră şi în visuri şi în viziuni, numai că acum se afla în lumea lucrurilor reale, unde jocul se juca pe viaţă şi pe moarte.

Se întoarse spre dreapta şi se opri, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Aer cald îi învăluia gleznele. De la calorifere, desigur. Probabil că astăzi era ziua în care tăticul încălzea aripa de vest şi

(„îţi vei aminti ce a uitat tatăl tău”)

Ce anume? Aproape ştia. Ceva care ar fi putut să-l salveze pe el şi pe mămica? Dar Tony spusese că va trebui s-o facă el însuşi. Ce anume?

Se sprijini de perete, încercând cu disperare să se concentreze. Era atât de greu… hotelul încerca la nesfârşit să-i bage în cap… imaginea acelei forme întunecate şi cocoşate, care lovea cu ciocanul în toate părţile, sfârtecând tapetul… împrăştiind nori de moloz.

— Ajută-mă, murmură el. Tony, ajută-mă.

Dintr-odată, îşi dădu seama că hotelul fusese cuprins de o tăcere de mormânt. Se oprise şi scâncetul motorului

(înseamnă că nu fusese adevărat)

şi se opriseră şi zgomotele petrecerii şi nu mai rămăsese decât urletul neîntrerupt al vântului.

Pe neaşteptate, ascensorul reveni la viaţă cu un huruit asurzitor.

Urca.

Şi Danny ştia cine – ce – era în el.

Sări în picioare, privind sălbatic în jur. Panica îi strânse inima în cleşti de gheaţă. De ce l-a trimis Tony la etajul al treilea? Era încolţit aici, prins în cursă. Toate uşile erau încuiate.

Podul!

Ştia că există un pod. Urcase aici cu tăticul lui în ziua când acesta a pus cursele de şoareci acolo. Nu i-a dat voie lui Danny să urce cu el în pod din cauza şobolanilor. Îi era

teamă ca nu cumva să-l muşte pe Danny. Chepengul care ducea în pod se afla în tavanul ultimului coridor scurt al acestei aripi a hotelului. Era acolo şi un par sprijinit de perete. Tăticul deschisese chepengul cu parul, apoi se auzise un zgomot puternic de contrabalansare şi prin trapa deschisă fusese coborâtă o scară. Dacă ar reuşi să se urce în pod şi să tragă scara după el…

Undeva, prin labirintul de coridoare din spate, ascensorul se oprise. Se auzi un huruit metalic când cineva deschise grilajul. Şi apoi o voce – nu din capul lui Danny de data aceasta, ci cumplit de reală – strigă:

— Danny? Danny, vino aici o clipă, vrei? Ai făcut o năzbâtie şi vreau să vii şi să-ţi iei doctoria ca un bărbat. Danny? *Danny!*

Faptul că trebuia să-şi asculte părinţii era atât de puternic înrădăcinat în întreaga sa fiinţă, încât chiar făcu automat doi paşi înspre acea voce, înainte de a se opri năucit. Pumnii micuţi i se încleştară.

(„Nu eşti adevărat! Eşti un chip fals! Ştiu ce eşti! Scoate-ţi masca!)

— *Danny!* se auzi urletul. *Vino aici, jigodie! Vino aici şi îndură ca un bărbat adevărat!*

Apoi un bubuit răsunător, macabru, când ciocanul lovi peretele. Când vocea aceea îi răcni din nou numele, venea din altă parte. Se apropiase.

În lumea lucrurilor adevărate începea vânătoarea.

Danny o luă la fugă. Fără să facă vreun zgomot pe covorul gros, pe lângă uşile închise, pe lângă tapetul de mătase, pe lângă extinctorul fixat în perete. Ezită o clipă, apoi se năpusti pe ultimul coridor. La capătul acestuia nu mai era nimic altceva decât o uşă zăvorâtă şi nu mai avea încotro să fugă!

Dar parul mai era încă acolo, sprijinit de perete, aşa cum îl lăsase tăticul lui.

Danny îl înşfăcă. Îşi dădu capul pe spate ca să se uite la chepeng. Parul avea un cârlig la capăt şi trebuia doar să-l

prinzi de inelul fixat în chepeng. Trebuia să…

Un lacăt nou-nouţ atârna din inelul chepengului. Lacătul pe care îl montase Jack Torrance după ce îşi pusese cursele, în caz că fiului său i-ar fi intrat în cap ideea să cerceteze într-o bună zi podul.

Încuiat. Groaza îl copleşi.

În spatele lui, creatura aceea venea, poticnindu-se şi clătinându-se pe lângă Apartamentul Prezidenţial, rotind cu sălbăticie ciocanul de crichet prin aer.

Danny se lipi cu spatele de ultima uşă zăvorâtă şi aşteptă.

55. Ceea ce fusese uitat

Wendy îşi reveni încetul cu încetul, pâcla cenuşie se risipi, fiind înlocuită de durere: spatele, piciorul, pieptul… credea că nu va mai fi în stare să se mişte. O dureau până şi degetele şi la început nu a ştiut din ce cauză.

(„Lamă de ras”)

Părul blond, acum umed şi încâlcit, îi atârna în ochi. Îl dădu pe spate şi atunci coastele rupte o înjunghiară, făcând-o să geamă. Desluşi o saltea albă cu dungi albastre, pătată cu sânge. Sângele ei, sau poate al lui Jack. Indiferent al cui ar fi fost, era încă proaspăt. Leşinul nu durase prea mult. Şi acesta era un lucra important deoarece…

(„? De ce?”)

Deoarece…

Mai întâi îi reveni în minte bâzâitul ca de insectă al motorului. Se agăţă prosteşte de această amintire şi apoi, într-un singur salt vertiginos şi ameţitor, gândul i se întoarse în timp, dezvăluindu-i totul dintr-o dată.

Hallorann. Trebuie că a fost Hallorann. Altfel, de ce ar fi plecat Jack atât de repede, fără să-şi termine treaba… fără să-şi termine treaba cu ea?

Pentru că nu se mai simţea în largul lui. Trebuia să-l găsească urgent pe Danny şi… şi să facă ce avea de făcut, înainte ca Hallorann să-l poată opri.

Sau se şi întâmplase deja?

Auzi schelălăitul ascensorului care urca.

(„Nu, Dumnezeule, te rog, nu, sângele, sângele e încă proaspăt, să nu se fi întâmplat deja”)

Fără să-şi dea seama cum, reuşi să se ridice în picioare şi se împletici prin cameră, împiedicându-se de ruinele salonaşului, până la uşa sfărâmată. O deschise şi ieşi în hol.

— Danny! strigă, crispându-se din cauza durerii înfiorătoare pe care o simţea în piept. Domnule Hallorann! E cineva aici? E cineva?

Ascensorul funcţiona din nou şi se opri la unul din etaje. Auzi zgomotul metalic al grilajului dat la o parte şi apoi i se păru că a auzit pe cineva vorbind. Poate că era numai închipuirea ei. Urletul vântului era prea puternic ca să poată fi sigură.

Sprijinindu-se cu o mână de perete, reuşi să ajungă la colţul coridorului scurt, şi atunci strigătul îi îngheţă sângele în vene, plutind duşmănos de-a lungul scărilor şi prin puţul ascensorului:

— *Danny! Vino-ncoace, jigodie ce eşti! Vino-ncoace şi îndură ca un adevărat bărbat!*

Jack. La etajul al doilea sau al treilea. Îl căuta pe Danny.

Dădu colţul, se împiedică, aproape se prăbuşi. I se tăie respiraţia. Ceva

(cineva?)

ghemuit lângă perete, cam la jumătatea drumului spre scară. Începu să meargă mai repede, strâmbându-se de durere de fiecare dată când îşi lăsa greutatea pe piciorul rănit. Observă că era un bărbat şi, pe măsură ce se apropia de el, înţelegea şi ce reprezentase zgomotul acela de motor.

Era domnul Hallorann. Venise. Reuşise să ajungă.

Se lăsă uşor în genunchi lângă el, înălţând o rugă incoerentă pentru viaţa lui. Îi curgea sânge din nas şi un cheag înfiorător de mare i se revărsase din gură. Dar respira, slavă Domnului.

Privindu-l mai atent, Wendy observă cu stupoare, că o mânecă a canadienei pe care o purta era înnegrită şi uşor arsă. Canadiana fusese sfâşiată. Părul îi era năclăit de sânge şi avea pe ceafă o zgârietură superficială, însă foarte urâtă.

(„Dumnezeule, ce i s-a întâmplat?”)

— *Danny!* se auzi vocea răguşită şi înfuriată răcnind de undeva de deasupra lor. *Vino-ncoace, fir-ai tu al dracului!*

Nu mai era vreme acum să-şi pună întrebări. Începu să-l scuture, strâmbându-se din cauza durerii care-i sfârteca pieptul pe care îl simţea fierbinte şi umflat.

(„Dacă îmi perforează plămânul de fiecare dată când fac vreo mişcare?”)

Dar nu avea ce să facă. Dacă Jack l-ar găsi pe Danny, l-ar omorî, l-ar zdrobi cu ciocanul, aşa cum a încercat să facă şi cu ea.

Aşa că îl scutură pe Hallorann şi apoi începu să-l lovească uşor peste obrazul nevătămat.

— Treziţi-vă, spuse. Domnule Hallorann, trebuie să vă treziţi. Vă rog… vă rog…

De deasupra se auzeau loviturile neliniştite ale ciocanului, în timp ce Jack Torrance îşi căuta fiul.

Danny se lipise cu spatele de uşă şi privea la colţul unde se întâlneau coridoarele. Tot mai tare se auzeau bubuiturile neregulate ale ciocanului. Creatura aceea care îl urmărea, striga şi urla şi înjura. Visul şi realitatea se contopiseră.

Apăru de după colţ.

Într-un fel, Danny se simţi uşurat. Acesta nu era tatăl său. Chipul şi trupul îi fuseseră sfâşiate şi zdrenţuite şi transformate într-o glumă proastă. Acesta nu era tatăl său, arătarea asta dintr-un film de groază de sâmbătă seara, cu ochii daţi peste cap, cu umerii cocârjaţi, cu cămaşa înmuiată în sânge. Nu era tăticul lui.

— Pe Dumnezeul meu, gâfâi creatura. Îşi şterse buzele cu o mână nesigură. O să afli acum cine-i şeful aici. O să vezi tu. Nu pe tine te vor. Ci pe mine. *Pe mine! Pe mine!*

Ciocanul, al cărui capăt era deja deformat şi crăpat acum de pe urma nenumăratelor izbituri, lovi peretele, făcând o crestătură adâncă în tapetul de mătase. Nori mici de moloz se împrăştiară. Arătarea începu să rânjească.

— Hai să vedem dacă mai ai de gând să faci vreo şmecherie, mormăi. Să ştii că nu m-am născut ieri. Nu-s venit cu pluta, aşa să ştii. Am de gând să-mi iau în serios obligaţiile de părinte faţă de tine, băiete.

Danny spuse:

— Nu eşti tăticul meu.

Se opri. Timp de câteva secunde păru nedumerit, păru a nu-şi da bine seama cine sau ce era.

Apoi începu iar să înainteze. Ciocanul şuieră, despicând aerul, lovi o uşă cu un sunet sec.

— Eşti un mincinos, zise. Cine altcineva să fiu? Am cele două aluniţe, am buricul scobit, am până şi *cuculeţul,* băiete, întreab-o pe maică-ta.

— Eşti o mască, spuse Danny. Un chip fals. Singurul motiv pentru care te foloseşte hotelul este că nu eşti tot atât de mort ca ceilalţi. Dar când va termina cu tine, nu vei mai fi nimic. Nu mă înspăimânţi.

— Ba o să te înspăimânt! urlă arătarea.

Ciocanul şuieră furios şi izbi covorul între picioarele lui Danny. Danny nici măcar nu tresări.

— Ai minţit! Te-ai înţeles cu ea! Ai complotat împotriva mea! *Şi ai trişat! Ai copiat la examenul final!*

Ochii îi scânteiară sălbatic de sub sprâncenele stufoase. În privirea lor se citea un soi de viclenie alienată.

— O să-l găsesc eu. E pe undeva prin pivniţă. O să-l găsesc. Mi-au promis că o să-mi dea voie să cotrobăi peste tot.

Ridică din nou ciocanul.

— Da, ţi-au promis, spuse Danny, dar au minţit.

Ciocanul şovăi.

Hallorann începu să revină la realitate, dar Wendy încetase să-l mai lovească peste obraz. Cu o clipă în urmă, cuvintele: *„Ai trişat! Ai copiat la examenul final!”* pătrunseră până la ea prin puţul ascensorului, de-abia auzite în răcnetele vântului. Veneau de undeva din aripa vestică. Era aproape sigură că ei se aflau la etajul al treilea şi că Jack – ceea ce pusese stăpânire pe Jack – îl găsise pe Danny. Nici ea, nici Hallorann nu mai puteau face nimic acum.

— O, amice, murmură ea.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Nemernicul mi-a rupt falca, mormăi Hallorann, şi capul…

Încercă să se aşeze mai bine. Ochiul drept i se învineţea cu repeziciune şi se umfla. Cu toate acestea, o recunoscu pe Wendy.

— Doamna Torrance…

— Sssst, spuse ea.

— Unde este băiatul, doamna Torrance?

— La etajul trei, răspunse. Cu tatăl său.

— Ei mint, repetă Danny.

Ceva îi trecu prin minte, fulgerător ca un meteorit, prea iute şi prea strălucitor ca să-l poată prinde şi reţine. Rămase numai dâra gândului.

(„e pe undeva prin pivniţă”)

(„îţi vei aminti ceea ce tatăl tău a uitat”)

— Nu… nu e frumos să vorbeşti aşa cu tatăl tău, spuse horcăit arătarea.

Ciocanul tremură, apoi coborî.

— Îţi înrăutăţeşti situaţia. Pedeapsa… ta. O faci şi mai rea.

Se împletici ca un om beat şi se holbă la copil cu un fel de autocompătimire plângăreaţă care începu să se transforme în ură. Ciocanul se ridică din nou.

— Nu eşti tăticul meu, îi spuse iarăşi Danny. Şi dacă a mai rămas în tine vreo bucăţică din tăticul meu, atunci trebuie să ştii că ei te mint. Totul este o înşelătorie şi o minciună. Ca zarurile falsificate pe care mi le-a dat tăticul de Crăciun anul trecut, ca darurile puse în vitrină, şi tăticul meu spune că nu e nimic înăuntru, niciun cadou, că nu sunt decât nişte cutii goale. De decor, zice tăticul meu. Tu nu eşti tăticul meu. Tu eşti hotelul. Şi când o să capeţi ce vrei, nu o să-i dai nimic în schimb tăticului meu. Pentru că eşti egoist. Şi tăticul meu ştie asta. A trebuit să-l faci să bea. Lucrul Rău. Numai aşa ai putut să-l prinzi, chip mincinos ce eşti.

— Minţi! Minţi!

Cuvintele erau stridente şi piţigăiate. Ciocanul se agita sălbatic în aer.

— Haide, loveşte-mă. Dar niciodată nu vei obţine ce vrei de la mine.

Chipul din faţa lui se schimbă. Era greu de spus cum; trăsăturile nu s-au înmuiat şi nici nu s-au contopit. Trupul i se cutremură uşor, apoi mâinile însângerate se desfăcură ca nişte labe frânte. Ciocanul căzu pe covor cu un zgomot înăbuşit. Atâta tot. Dar, dintr-odată, tăticul lui *se afla* acolo, privindu-l cu o durere nesfârşită şi cu o tristeţe atât de mare, încât lui Danny i se aprinse inima în piept. Buzele începură să-i tremure.

— Amice, spuse Jack Torrance. Fugi. Repede. Şi ţine minte ce mult te iubesc.

— Nu, zise Danny.

— O, Danny, pentru numele lui Dumnezeu…

— Nu, repetă Danny. Apucă una din mâinile însângerate ale tatălui său şi o sărută.

— Este aproape gata.

Sprijinindu-se de perete, Hallorann reuşi să se ridice cu greu în picioare. El şi cu Wendy se priviră ca doi supravieţuitori dintr-un spital bombardat.

— Trebuie să ajungem acolo, spuse el. Trebuie să-l ajutăm.

De pe chipul ei livid, ochii înspăimântaţi îl priviră o clipă, o clipă care păru nesfârşită.

— E prea târziu, spuse Wendy. Numai el singur se poate ajuta acum.

Trecu un minut, apoi două. Trei. Şi auziră urletul de deasupra, însă nu plin de mânie sau triumf, ci cuprins de o groază de moarte.

— Doamne sfinte, şopti Hallorann. Ce se întâmplă?

— Nu ştiu, răspunse ea.

— L-a ucis?

— Nu ştiu.

Ascensorul prinse viaţă şi începu să coboare, cu lucrul acela strigând şi delirând zăvorât în măruntaiele sale.

Danny nu făcu nicio mişcare. Nu exista niciun loc unde să poată fugi şi unde hotelul *Overlook* să nu-l ajungă. Îşi dădu seama de acest adevăr brusc şi într-un mod cu totul nedureros. Pentru prima dată în viaţă gândise ca un adult, simţise ca un adult, chintesenţă a experienţei acumulate în acest loc nefast, o sinteză dureroasă.

(„Mămica şi tăticul nu mă pot ajuta şi sunt singur.”)

— Pleacă, îi spuse străinului însângerat din faţa lui. Hai, pleacă de aici.

Arătarea se aplecă, expunând cuţitul înfipt până în plăsele. Apucă din nou ciocanul, dar, în loc să ţintească înspre Danny, întoarse mânerul, astfel încât partea dură a ciocanului de crichet fu îndreptată asupra propriului său chip.

Danny înţelese totul.

Ciocanul se ridică şi coborî, distrugând şi ce mai rămăsese din trăsăturile lui Jack Torrance. Arătarea de pe hol începu să danseze o polcă lugubră, ritmul ei fiind însoţit de sunetul sinistru făcut de ciocanul care lovea neîncetat. Sângele ţâşni pe tapet. Aşchii de os făcură tumbe prin aer ca nişte clape de pian sfărâmate. Era imposibil de spus cât timp a durat. Dar când creatura îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Danny, tatăl său dispăruse pentru totdeauna. Ceea ce rămăsese era un amestec ciudat şi schimbător, mai multe chipuri contopite imperfect într-unul singur. Danny recunoscu femeia din Camera 217; omul-câine; stafia flămândă a băieţelului din tunelul de beton.

— Atunci, jos măştile, şopti. Fără alte întreruperi.

Ciocanul se ridică pentru a da lovitura de graţie. Danny auzi un ticăit din ce în ce mai puternic.

— Mai ai ceva de spus? îl întrebă. Eşti sigur că nu vrei s-o iei la goană? Nu vrei să ne jucăm leapşa? Avem timp

berechet, ştii asta. *O eternitate.* Sau îi punem capăt acum? Aşa ar fi bine. Altfel, ratăm petrecerea.

Rânjetul cu dinţii sparţi era îngrozitor de lacom.

Şi atunci îşi aminti. Ceea ce tatăl său uitase.

Un triumf neaşteptat îi luminã chipul; creatura observă şi ezită, nedumerită.

— *Cazanul!* striga Danny. *Nu ai mai dat drumul la presiune de dimineaţă! Se umflă! O să explodeze!*

Pe trăsăturile sfărâmate ale arătării din faţa lui se întipări o expresie de teroare grotescă şi de înţelegere a pericolului. Ciocanul îi scăpă din pumnii încleştaţi şi se rostogoli inofensiv pe covorul cu model albastru şi negru.

— Cazanul! urlă. O, nu! Nu se poate. Nu se poate! Javră ticăloasă! Nu se poate! O, o, o…

— *Ba da!* strigă înverşunat Danny.

Se îndreptă cu paşi nesiguri spre arătarea zdrobită din faţa lui, ameninţând-o, parcă, cu pumnii micuţi.

— În orice clipă! Ştiu! Cazanul, tăticul a uitat cazanul! *Şi l-ai uitat şi tu!*

— Nu, o, nu, nu trebuie, nu se poate, ticălos mic şi împuţit. O să te fac eu să-ţi iei doctoria, o să te fac s-o iei picătură cu picătură, o, nu, o, nu…

Brusc, făcu stânga împrejur şi se îndepărtă împleticindu-se. Câteva clipe încă, umbra sa se legăna pe perete, mai mare, mai mică şi apoi dispăru, lăsând în urmă o dâră de strigăte, ca nişte serpentine uzate de carnaval.

Câteva momente mai târziu porni ascensorul.

Dintr-o dată îl învălui strălucirea

(„mămica, domnul Hallorann, Dick, pentru prieteni, împreună, în viaţă, sunt în viaţă, trebuie să ieşim de aici, o să explodeze, o să sară în aer”)

ca un răsărit de soare mistuitor şi o luă la fugă. Lovi cu piciorul ciocanul de crichet însângerat şi deformat. Nu-şi dădu seama.

Plângând, alergă spre scară.

Trebuiau să iasă de aici.

56. Explozia

Niciodată după aceea Hallorann nu a fost în stare să relateze cu precizie desfăşurarea evenimentelor. Îşi amintea că ascensorul coborâse, trecuse de ei fără să se oprească şi înăuntru era ceva. Dar nu a încercat să se uite pe fereastră din uşă, pentru că ceea ce era înăuntru scotea nişte sunete care nu erau câtuşi de puţin omeneşti. La început, Wendy Torrance tresări şi se strânse lângă el, iar apoi se năpusti cât de repede era în stare pe coridorul principal, împleticindu-se şi izbindu-se de pereţi.

— Danny! Danny! O, slavă Domnului! Slavă Domnului!

Îl cuprinse în braţe, gemând de bucurie, dar şi din cauza durerii.

(„Danny”)

Din îmbrăţişarea mamei sale, Danny îşi ridică ochii spre el şi Hallorann observă cât de mult se schimbase băiatul. Chipul său era livid şi plin de pete mici, ochii întunecaţi şi impenetrabili. Parcă şi slăbise. Privindu-i pe cei doi împreună, Hallorann se gândi că, de fapt, mama era cea care părea mai tânără, în ciuda loviturilor îngrozitoare primite.

(„Dick – trebuie să plecăm – să fugim – locul ăsta – o să”)

Imaginea hotelului *Overlook* în flăcări, flăcări uriaşe dansând pe acoperiş. Ploaie de cărămizi pe zăpadă. Sirenele maşinilor de pompieri… deşi nicio astfel de maşină nu ar fi fost în stare să ajungă aici până la sfârşitul lunii martie. Mai mult decât orice altceva, gândul lui Danny îi transmise o senzaţie copleşitoare de urgenţă, senzaţia că se putea întâmpla *în orice moment.*

— În regulă, spuse Hallorann.

Se îndreptă înspre cei doi, şi la început mişcările i-au fost anevoioase, de parcă ar fi încercat să înoate în apa adâncă. Simţul echilibrului îi era deteriorat, ochiul drept nu putea să focalizeze. Falca trimitea uriaşe impulsuri dureroase în

tâmplă şi în gât, iar obrazul i se părea mare cât o varză. Dar caracterul imperativ din gândul băiatului îl hotărî să acţioneze.

— În regulă? întrebă Wendy.

Se uită de la Hallorann la fiul ei şi apoi iar la Hallorann.

— Trebuie să plecăm, răspunse Hallorann.

— Nu sunt îmbrăcată… hainele mele…

Danny i se smulse din braţe şi se repezi înspre camerele lor. Îl urmări cu privirea şi, după ce dispăru după un colţ, îşi ridică ochii spre Hallorann.

— Dacă se întoarce?

— Soţul dumneavoastră?

— Nu e Jack, murmură ea. Jack e mort. Locul ăsta l-a ucis. *Locul ăsta blestemat.*

Lovi cu pumnul în perete şi ţipă simţind durerea ascuţită din degetele tăiate.

— Cazanul, nu-i aşa?

— Da, doamnă. Danny zice că o să explodeze.

— Bine.

Cuvântul a fost rostit pe un ton satisfăcut.

— Nu ştiu dacă o să pot coborî din nou scările. Coastele… Mi-a rupt coastele. Şi ceva în spate. Mă doare.

— O să reuşiţi, spuse Hallorann. O să reuşim cu toţii.

Dintr-odată, însă, îşi aminti de animalele din tufe şi se întrebă ce vor face dacă încă mai stăteau de pază la ieşirea din hotel.

Danny se întorcea cu cizmele, hainele şi mănuşile lui Wendy. Cu haina şi mănuşile lui.

— Danny, spuse ea, ghetele tale.

— Prea târziu, zise Danny.

Îi privi cu un fel de nebunie disperată. Se uită fix la Hallorann şi dintr-o dată mintea acestuia se concentră asupra imaginii unui ceas sub un clopot de sticlă, ceasul din sala de bal care fusese donat hotelului de un diplomat elveţian în 1949. Limbile ceasului arătau că mai era un singur minut până la miezul nopţii.

— O, Doamne, şopti Hallorann, Doamne, Dumnezeule.

Puse un braţ în jurul lui Wendy şi o ridică. Cu celălalt îl apucă pe Danny! O luă la fugă spre scară.

Wendy ţipă de durere când braţul îi strânse tocmai coastele rupte, când muşchii din spate îi scrâşniră în agonie, dar Hallorann nu-şi încetini paşii. Se năpusti în jos pe trepte, ţinându-i pe amândoi în braţe. Un ochi mărit şi disperat, celălalt umflat, rămas numai o crăpătură. Părea un pirat cu un singur ochi care lua ostateci pentru a cere o răscumpărare enormă mai târziu.

Şi atunci strălucirea îl învălui şi înţelese ce voise Danny să spună când a zis că era târziu. Aproape că simţea cum se pregăteşte explozia să ţâşnească din pivniţă şi să sfârtece măruntaiele acestui loc îngrozitor.

Alergă şi mai repede, traversând holul ca un uragan, înspre uşile duble.

Traversă grăbit subsolul până în camera cazanului, luminată slab de un singur bec murdar. De frică, îi curgeau balele şi se smiorcăia neputincios. Fusese atât de aproape, atât de aproape de clipa când l-ar fi avut pe băiat şi puterea lui uluitoare. Nu putea să piardă tocmai acum. Aşa ceva nu trebuia să se întâmple. Va da drumul la presiunea din cazan şi apoi îl va pedepsi pe băiat cu foarte multă asprime.

— Nu trebuie să se întâmple! zbieră. O, nu! Nu trebuie!

Se împletici până la cazan, al cărui trup cilindric strălucea roşiatic. Gâfâia şi zornăia şi împroşca nori de abur într-o sută de direcţii, ca o flaşnetă monstruoasă. Acul indicator se afla la limita maximă al cadranului.

— *Nu, aşa ceva nu se poate!* urlă directorul/îngrijitorul.

Puse mâinile (mâinile lui Jack Torrance) pe supapă, fără să-i pese de mirosul de ars care se ridica de acolo şi nici de carnea arsă în clipa când roata incandescentă îi intră în palme ca într-un drum noroios.

Roata cedă şi, cu un strigăt de triumf, creatura deschise larg supapa. Din măruntaiele cazanului se auzi un muget

prelung, când un şuvoi uriaş de abur ieşi din el, ca o duzină de balauri care şuieră în cor. Dar, înainte ca aburul să acopere în întregime cadranul, s-a văzut clar cum acul indicator începuse să coboare.

— AM CÂŞTIGAT! zbieră.

Începu să ţopăie în ceaţa fierbinte, care devenea tot mai deasă, fluturându-şi mâinile cuprinse de flăcări în gesturi obscene.

— NU A FOST PREA TÂRZIU! AM CÂŞTIGAT! NU A FOST PREA TÂRZIU! NU A FOST PREA TÂRZIU! NU…

Cuvintele i se transformară într-un răcnet victorios, care fu înghiţit de un tunet asurzitor când explodă cazanul hotelului *Overlook.*

Hallorann ţâşni afară prin uşile duble şi îi duse în braţe prin şanţul croit în zăpada de pe terasă. Văzu limpede animalele din tufe, mult mai limpede ca înainte, şi chiar în clipa când îşi dădu seama că temerile lui cele mai sumbre erau adevărate, că monştrii aceia se aflau între terasă şi snowmobil, blocându-i drumul, hotelul explodă. I se păru că totul se petrece în acelaşi timp deşi, mai târziu, a înţeles că nu se putea aşa ceva.

Se auzi o explozie adâncă, un sunet grav pe o singură notă joasă, atotpătrunzătoare

(HUMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMM;;;……)

şi apoi în spatele lor, un curent puternic de aer, care părea a-i împinge cu blândeţe. Pe acest suflu cald au fost purtaţi toţi trei de pe terasă şi un gând incoerent

(„cam aşa trebuie că se simte Superman”)

îi alunecă prin minte lui Hallorann în timp ce zburau prin aer. Îi scăpă din braţe pe Wendy şi pe Danny şi aterizâ într-un morman de zăpadă. Zăpada îi intră pe sub cămaşă şi îi intră şi în nas şi îşi dădu vag seama că îi mai alină durerea din obrazul rănit.

Apoi se strădui să ajungă deasupra, fără să se gândească în acel moment nici la animalele din tufe, nici la Wendy

Torrance, nici măcar la copil. Se rostogoli cu faţa în sus ca să poată urmări ultimele clipe din viaţa hotelului *Overlook.*

Ferestrele hotelului *Overlook* se făcură ţăndări. În sala de bal, clopotul de sticlă de deasupra ceasului se crăpă; se sparse în două şi căzu pe covor. Ceasul îşi încetă ticăitul: se opriră şi rotiţele, şi angrenajele, şi roata-balansier. Se auzi ceva ca o şoaptă, ca un oftat, şi izbucni un val mare de praf. În Camera 217, cada băii se despică brusc în două, revărsând o apă verzuie, cu miros dezgustător. În Apartamentul Prezidenţial, tapetul luă foc. Uşile batante ale Salonului Colorado săriră din balamale şi se prăbuşiră pe pardoseala restaurantului. Dincolo de arcada de la subsol, grămezile uriaşe de hârtii vechi se aprinseră şi flăcările se ridicară cu un şuierat făcut parcă de un aparat de sudură. Asupra vâlvătăilor se revărsa apa clocotită din cazan, însă nu reuşi să le înăbuşe. Ca frunzele de toamnă care ard mocnit sub un cuib de viespi, hârtiile se ondulară şi se înnegriră. Cazanul explodă, sfărâmând grinzile din tavanul pivniţei, împrăştiindu-le ca pe nişte oase de dinozaur. Jetul de gaz care alimentase cazanul, rămas liber acum, se ridică cu un muget puternic, coloană de flăcări, prin crăpătura din podeaua holului. Mocheta de pe trepte se aprinse şi vâlvătaia alergă în sus pe scări, înspre etajul întâi, de parcă s-ar fi grăbit să anunţe nişte veşti teribil de bune. O rafală de explozii sfârtecă hotelul. Candelabrul din restaurant, bomba uriaşă din cristal, se prăbuşi cu un zgomot asurzitor, răsturnând mesele. Prin cele cinci coşuri ale hotelului *Overlook* ţâşniră flăcări uriaşe înspre norii care se împrăştiau.

(„Nu! Nu trebuie! Nu trebuie! NU TREBUIE!”)

Urla; urla, dar acum nu mai avea voce, iar panica şi sfârşitul şi osânda veşnică se învolburau zbierându-i doar în minte, dizolvându-se, pierzând gând şi voinţă, căutând, negăsind, ieşind, fugind, ieşind în vid, în nimic, sfărâmându-se.

Petrecerea se încheiase.

57. Plecarea

Explozia scutură întreaga faţadă a hotelului. Ţăndări de sticlă se împrăştiară pe zăpadă, unde începură să sclipească aidoma unui praf de diamante. Câinele-tufă, care tocmai se apropia de Danny şi de mama lui, se retrase speriat, lăsându-şi în jos urechile verzi, băgându-şi coada între picioare, târându-se jalnic, vrednic de dispreţ. În minte, Hallorann îl auzi cum scheaună cu teamă şi sunetul acesta se împleti cu urletul speriat şi derutat al celor două feline uriaşe. Se ridică cu greu în picioare ca să ajungă la ceilalţi doi şi să-i ajute şi atunci văzu ceva chiar mai înspăimântător: iepurele-tufă, încă acoperit de zăpadă, se izbea ca un nebun de gardul din capătul terenului de joacă şi plasa metalică zornăia parcă în acordurile unei muzici de coşmar, cântată de o ţiteră-fantomă. Chiar şi din locul unde se afla putea să audă cum ramurile şi crenguţele care îi alcătuiau scheletul pârâiau şi trosneau ca nişte oase care se frâng.

— Dick! Dick! îl strigă Danny.

Încercă să-şi sprijine mama, s-o ajute să ajungă la snowmobil. Hainele pe care le luase zăceau împrăştiate prin zăpadă, între locul unde căzuseră şi locul unde se aflau acum. Hallorann îşi dădu brusc seama că femeia era în cămaşă de noapte, iar Danny numai în tricou, şi temperatura era sub zero grade.

(„dumnezeule, e în picioarele goale!”)

Se înapoie, mergând anevoios prin zăpadă, şi culese haina şi cizmele ei, haina şi mănuşile desperecheate ale lui Danny. Apoi fugi înapoi la ei, intrând din loc în loc în zăpadă până la şold, croindu-şi cu greu drumul.

Wendy era îngrozitor de palidă, pe o parte a gâtului îi curgea sânge, sânge care acum îngheţa.

— Nu pot, murmură, aproape leşinată. Nu, nu… pot. Îmi pare rău.

Danny îl privi pe Hallorann cu o implorare mută în ochi.

— O să fie bine, zise Hallorann şi o luă în braţe. Haide.

Ajunseră toţi trei la locul unde snowmobilul se răsucise şi se oprise. Hallorann aşeză femeia pe scaunul pasagerului şi îi puse haina. Îi ridică picioarele – erau foarte reci, dar nu degeraseră încă – şi le frecă apăsat cu jacheta lui Danny, înainte să-i pună cizmele. Chipul lui Wendy era alb ca varul, ochii buimăciţi îi erau închişi pe jumătate, însă începuse să tremure. Hallorann se gândi că era un semn bun.

În spatele lor o serie de trei explozii zgudui hotelul. Flăcări portocalii luminară zăpada.

Danny îşi lipi buzele de urechea lui Hallorann şi strigă ceva.

— Ce?

— Te-am întrebat dacă ai nevoie de aia?

Băiatul arăta spre canistra roşie răsturnată în zăpadă.

— Cred că da.

O ridică şi o scutură. Mai era ceva benzină înăuntru, însă nu putea să-şi dea seama câtă. Prinse canistra în spatele snowmobilului, bâjbâind neîndemânatic, pentru că degetele începuseră să-i amorţească. Pentru prima dată îşi dădu seama că pierduse mănuşile lui Howard Cottrell

(„dacă scap o s-o pun pe soră-mea să-ţi împletească zece perechi, Howie”)

— Urcă-te, strigă la băiat.

Danny se împotrivi:

— O să îngheţăm!

— Trebuie să mergem la magazie! Sunt nişte lucruri acolo… pături… chestii din astea. Urcă-te în spatele mamei tale.

Danny se urcă, iar Hallorann îşi întoarse capul ca să poată striga chiar în urechea lui Wendy.

— Doamnă Torrance! Ţineţi-vă bine de mine! Înţelegeţi ce vă zic? *Ţineţi-vă bine!*

Îl înconjură cu braţele şi îşi lipi obrazul de spatele lui. Hallorann porni snowmobilul şi apăsă delicat pedala, ca sa

împiedice orice spasm al vehiculului. Femeia de-abia se ţinea şi, dacă ar fi fost cât de puţin împinsă în spate, greutatea ei i-ar fi răsturnat şi pe ea şi pe copil.

Porniră. Snowmobilul se roti în cerc şi apoi se îndreptară spre vest, paralel cu hotelul. Hallorann se apropie şi mai mult, ca să-l poată înconjura şi astfel să poată ajunge la magazie.

O clipă au putut vedea limpede ce se întâmpla în holul mare de la parter. Flacăra de gaz care se ridica prin duşumeaua sfărâmată era ca o lumânare uriaşă de pe un tort, galbenă în mijloc şi cu pâlpâiri albastre pe margini. În momentul acela părea doar că luminează şi nu distruge. Au văzut recepţia cu clopoţelul argintat de pe pupitru, cu modelul vechi de casă de bani, cu scaunele cu spătar înalt, cu pernele brodate, cu covoarele cu model complicat. Danny mai văzu şi canapeaua mică de lângă şemineu unde stătuseră cele trei călugăriţe în ziua în care au venit – ziua închiderii. Însă aceasta era adevărata zi a închiderii.

Apoi, nămeţii de pe terasă au ascuns această imagine. O clipă mai târziu înconjurau aripa vestică a hotelului. Era destul de multă lumină ca să nu fie nevoie de farul snowmobilului. Cele două etaje superioare erau cuprinse de flăcări şi limbile de foc spărgeau ferestrele. Vopseaua albă şi lucioasă începuse să se înnegrească şi să se jupoaie. Obloanele care acoperiseră fereastra uriaşă a Apartamentului Prezidenţial – obloane pe care Jack le fixase la jumătatea lui octombrie, aşa cum fusese instruit – atârnau acum în vâlvătăi sălbatice, dezvăluind întunericul adânc şi sfărâmat dinăuntru, ca o gură fără dinţi care se căsca într-un ultim şi mut horcăit.

Wendy îşi lipise faţa de spatele lui Hallorann pentru a se feri de vânt şi Danny îşi lipise la fel obrazul de spatele mamei sale, astfel încât numai Hallorann putu să vadă ultima imagine şi nu pomeni niciodată de ea după aceea. I se păru că vede o formă uriaşă şi întunecoasă ieşind prin fereastra Apartamentului Prezidenţial, acoperind zăpada

din spate. O clipă luă înfăţişarea unei mantii gigantice şi dezgustătoare şi apoi vântul o prinse, o sfâşie şi o fărâmiţă ca pe o coală înnegrită de hârtie foarte veche. Se rupse în bucăţi, se antrenă într-un vârtej năvalnic de fum şi dispăru, de parcă nici nu ar fi existat vreodată. Însă în clipele acelea, când forma aceea s-a învolburat deznădăjduită, dansând ca particulele negative ale luminii, îi reveni în minte o amintire din copilărie… cu cincizeci de ani în urmă, sau poate mai mult. Împreună cu fratele său, descoperise un cuib uriaş de viespi de pământ, la nord de ferma lor. Fusese construit într-o groapă lângă un copac bătrân şi uscat. Fratele lui mai avea câteva artificii rămase din ziua de 4 iulie. Le-a dat foc şi le-a aruncat în cuib. Au explodat cu un pocnet răsunător şi un vuiet surd şi mânios – aproape ca un zbieret înfundat – se ridică din cuibul distrus. Au luat-o la goană de parcă ar fi fost urmăriţi de demoni. Şi Hallorann chiar bănuia că într-adevăr a fost vorba de demoni. Privind în urmă peste umăr, aşa cum făcea şi acum, a văzut în ziua aceea un nor uriaş şi negru de bărzăuni care s-au ridicat în aerul fierbinte în vârtejuri, despărţindu-se apoi ca să caute duşmanul care le atacase căminul, astfel încât ei – cu inteligenţa lor unică, de grup – să-l poată ucide cu înţepături veninoase.

Apoi lucrul acela din aer dispăru şi s-ar fi putut să fi fost numai o părere, o trombă de fum, sau o bucată de tapet care flutura pe cer; şi rămase numai hotelul *Overlook,* torţă aprinsă în gâtlejul hohotitor al nopţii.

Avea şi o cheie de la magazie prinsă în inelul său cu chei, însă Hallorann observă că nu era nevoie să o folosească. Uşa era întredeschisă, lacătul atârna descuiat în zăvor.

— Eu nu pot să intru, şopti Danny.

— Nu-i nimic. Stai cu mămica ta. Pe vremuri erau aici nişte pături vechi. Probabil că sunt deja mâncate de molii, dar oricum e mai bine decât să murim îngheţaţi. Doamnă Torrance, sunteţi încă trează?

— Nu ştiu, răspunse o voce stinsă. Aşa cred.

— Bine. Lipsesc numai o clipă.

— Întoarce-te cât poţi de repede, murmură Danny. Te rog.

Hallorann dădu din cap. Îndreptase farul spre uşa magaziei şi acum înota prin zăpadă, aruncând o umbră lungă în faţă. Împinse uşa şi intră. Păturile erau în colţ, lângă setul de crichet.

Alese patru – miroseau a vechi şi a mucegai şi cu siguranţă că moliile se ospătaseră pe gratis din ele – şi apoi se opri.

Dispăruse unul din ciocanele de crichet.

(„Cu el m-o fi lovit?”)

De fapt, nu prea conta cu ce fusese lovit, nu? Şi totuşi, începu să exploreze uşor cu degetele umflătura uriaşă din falcă. Efort de şase sute de dolari într-un cabinet stomatologic, risipit cu o singură lovitură. Şi de fapt,

(„Poate că nu m-a lovit cu aşa ceva. Poate că un ciocan s-a pierdut. Sau a fost furat. Sau luat ca amintire. De fapt”)

nu avea nicio importanţă. Nimeni nu o să mai joace crichet aici la vară. Sau în oricare vară din viitorul apropiat.

Nu, nu avea nicio importanţă, decât că îl fascina rastelul cu ciocane de crichet din care unul lipsea. Se pomeni că se gândeşte la sunetul înfundat pe care-l scotea capul de lemn al ciocanului când lovea o bilă din lemn. Un sunet plăcut, care-ţi aducea în nări miros de vară. Urmăreai bila rostogolindu-se pe

(„os, sânge.”)

pietriş. Evoca imagini cu

(„os, sânge.”)

pahare înalte cu ceai cu gheaţă, balansoare, doamne cu pălării albe de pai, bâzâitul ţânţarilor şi

(„băieţei obraznici care nu respectă regulile jocului.”)

tot felul de chestii din astea. Sigur. Un joc drăguţ. Cam demodat acum, dar… drăguţ.

— Dick?

Vocea era subţire, speriată şi, aşa i se păru lui, destul de neplăcută.

— Ai păţit ceva, Dick? Ieşi acum. *Te rog!*

(„Ieşi acu’ cioară, te cheamă stăpânu’”)

Mâinile îi apucară strâns mânerul unuia din ciocane, plăcându-i senzaţia pe care o simţea. Ochii îi deveniseră inexpresivi în întunericul brăzdat de scânteile incendiului. Chiar, le-ar face un serviciu amândurora. Ea era o epavă… o durea îngrozitor… şi o parte din poveste

(„toată povestea”)

se petrecuse din vina puştiului ăsta afurisit. Sigur că da. Şi-a lăsat tatăl acolo înăuntru ca să ardă de viu. Dacă te gândeai bine, asta aproape că era o crimă. I se zicea patricid. Ceva îngrozitor şi abject.

— Domnule Hallorann?

Vocea ei era mai mult o şoaptă slabă, plângăreaţă. Nu-i plăcu prea mult.

— *Dick!*

Băiatul suspina acum, înfricoşat.

Hallorann scoase ciocanul din stativ şi se întoarse spre raza albă a farului snowmobilului. Îşi târa încet picioarele pe duşumeaua din lemn a magaziei, ca picioarele unei jucării mecanice care a fost întoarsă cu cheia şi pusă în mişcare.

Dintr-odată se opri, privi oarecum mirat la ciocanul pe care îl ţinea în mâini şi se întrebă îngrozit ce se gândea să facă. Crimă? *Se gândise să comită o crimă?*

O clipă, întreaga-i minte păru că se umple cu sunetul din ce în ce mai îndepărtat al unei voci mânioase:

(„Fă-o! Fă-o, cioară fără coaie şi cu apă la genunchi! Omoară-i! OMOARĂ-I PE AMÂNDOI!”)

Atunci, cu un strigăt abia şoptit şi înfricoşat, aruncă ciocanul din mâini. Acesta căzu cu zgomot în colţul unde se afla mormanul de pături, cu unul din cele două capete îndreptate spre el, ca o invitaţie mută.

Fugi.

Danny stătea pe şaua snowmobilului şi Wendy îl ţinea în braţe. Avea chipul brăzdat de lacrimi şi tremura de parcă ar

fi avut o criză de malarie. Printre dinţii care îi clănţăneau, reuşi să întrebe:

— Unde ai fost? Ne-am speriat.

— Chiar că e loc de speriat, rosti Hallorann încet. Poate să ardă până la temelii şi tot n-o să mă prindeţi mai aproape de o sută de mile de el. Haideţi, doamnă Torrance, înfăşuraţi-vă în păturile astea. Să vă ajut. Şi tu, Danny. Costumează-te în arab.

Puse două pături în jurul lui Wendy, acoperindu-i şi capul de urgia îngheţată a vântului, şi îl ajută pe Danny să le prindă bine pe ale lui.

— Acum, ţineţi-vă bine, zise. Ne aşteaptă un drum lung, dar ce-a fost mai rău a rămas în urmă.

Înconjură magazia şi apoi îndreptă snowmobilul pe drumul pe care veniseră. Hotelul *Overlook* se transformase acum în întregime într-o torţă care lumina cerul. În pereţi apăruseră găuri mari şi înăuntru era un iad roşu care creştea şi se micşora. Zăpada topită curgea prin streşinile carbonizate în cascade fierbinţi.

Ajunseră pe gazonul din faţă, care era luminat feeric. Nămeţii aveau sclipiri stacojii.

— Uite! strigă Danny, când Hallorann încetini în faţa porţii.

Arăta cu degetul spre terenul de joacă.

Creaturile tăiate în tufe se aflau în poziţiile lor iniţiale, însă erau dezbrăcate de frunze, înnegrite, pârjolite. Crengile moarte formau o reţea rigidă în lumina văpăilor, frunzele mici erau împrăştiate la picioarele lor ca nişte petale scuturate.

— Au murit! ţipă Danny cu un soi de isterie victorioasă. *Moarte! Sunt moarte!*

— Ssssst, şopti Wendy. E în regulă, iubitule. E bine.

— Ei, amice, zise Hallorann. Hai să mergem undeva unde e cald. Eşti gata?

— Da, murmură Danny. Sunt gata de atât de mult timp…

Hallorann se strecură prin deschizătura dintre poartă şi gard şi, o clipă mai târziu, se aflau pe drum, în direcţia Sidewinder. Sunetul făcut de snowmobil mai stărui câteva secunde în aer, până se pierdu în răcnetul necontenit al vântului. Sufla printre crengile dezgolite ale tufelor în formă de animale, cu un sunet grav, înfrânt, deznădăjduit. Focul creştea şi se micşora. La un moment dat, după ce se stinsese zgomotul motorului, acoperişul hotelului *Overlook* se surpă – mai întâi în aripa vestică, apoi în cea estică şi, după câteva secunde şi acoperişul central. Un uriaş şuvoi spiralat de scântei şi de moloz incendiat se urca spre înaltul nopţii sinistre de iarnă.

Purtate de vânt, bucăţi de şindrilă în flăcări ajunseră în magazie prin uşa rămasă deschisă.

După puţin timp, focul izbucni şi în magazie.

Mai aveau încă douăzeci de mile până la Sidewinder când Hallorann s-a oprit ca să pună şi restul de benzină în rezervorul snowmobilului. Începuse să-l îngrijoreze starea în care se afla Wendy Torrance. Părea că se îndepărtează tot mai mult de ei. Şi încă mai aveau o bucată bună de drum.

— *Dick!* strigă Danny.

Stătea în picioare pe şa, arătând cu degetul în zare.

— *Uite, Dick! Uită-te acolo!*

Ninsoarea încetase şi o lună ca un dolar de argint se uita la ei printre norii care se împrăştiau. Departe, îndreptându-se însă spre ei, urcând şoseaua cu serpentinele sale, se vedea un lanţ sidefiu de lumini. Vântul se opri o clipă şi Hallorann putu să desluşească mormăitul îndepărtat al motoarelor de pe snowmobile.

Hallorann, Danny şi Wendy s-au întâlnit cu ele cincisprezece minute mai târziu. Le aduseseră haine de schimb şi coniac şi pe doctorul Edmonds.

Şi lunga noapte lua sfârşit.

58. Epilog/Vara

După ce a isprăvit de controlat salatele pe care le preparase ucenicul său şi aruncă o privire peste fasolea coaptă pe care o serveau la antreuri în săptămâna aceea, Hallorann îşi scoase şorţul, îl agăţă în cuier şi ieşi pe uşa din spate. Avea cam patruzeci şi cinci de minute la dispoziţie până când trebuia să se apuce de pregătirea cinei.

Locul se numea „Red Arrow Lodge” şi era îngropat în munţii din vestul statului Maine, la distanţă de treizeci de mile de oraşul Rangley. Era o afacere bună, era de părere Hallorann. Munca nu era prea grea, bacşişul bun, şi până acum nu-i fusese trimis înapoi niciun fel de mâncare. Deloc rău, dacă te gândeai că sezonul era aproape pe sfârşite.

Se furişă printre barul în aer liber şi piscină (deşi nu putea înţelege motivul pentru care ar fi vrut cineva să folosească piscina când avea lacul la îndemână), traversă peluza, unde câţiva oaspeţi jucau volei şi râdeau, şi urcă o pantă domoală. Aici creşteau pini, iar vântul susura printre ei, purtând parfumul de conifere şi de răşină dulce.

Mai încolo erau aşezate discret printre copaci câteva căsuţe cu vedere la lac. Ultima dintre ele era şi cea mai confortabilă şi Hallorann o închiriase pentru două persoane încă din luna aprilie, când primise slujba asta.

Femeia stătea pe verandă, într-un balansoar, cu o carte în mâini. Pe Hallorann îl izbi din nou schimbarea petrecută cu ea. Îl influenţa şi atitudinea ţeapănă, aproape convenţională a corpului ei, în ciuda mediului atât de puţin protocolar – din cauza corsetului, desigur. Avusese o vertebră sfărâmată, trei coaste rupte şi nişte leziuni interne. Spatele i se vindeca cel mai greu şi de aceea încă mai purta corsetul… aceasta era cauza poziţiei rigide.

Însă schimbarea era mai mare. Părea mai matură, râsul dispăruse. Acum, când o urmărea cum citeşte, Hallorann descoperi pe chipul ei un fel de frumuseţe gravă,

inexistentă în ziua când o văzuse pentru prima dată, cu aproximativ nouă luni în urmă.

Pe vremea aceea era încă o fetişcană. Acum era femeie, o fiinţă omenească ce fusese târâtă în partea întunecată a lunii şi se întorsese, fiind încă în stare să încerce să-şi refacă viaţa. Însă fragmentele din viaţa ei distrusă, se gândi Hallorann, nu se vor mai lipi niciodată în acelaşi fel.

Niciodată, cât va trăi.

Îi auzi paşii şi ridică ochii închizând cartea:

— Dick! Bună!

Încercă să se ridice şi chipul îi fu străbătut de o mică grimasă de durere.

— Nu, nu, nu te ridica, zise el. Nu suport ceremoniile decât dacă am cravată albă şi sunt îmbrăcat în frac.

Ea îi surâse, iar el urcă treptele şi se aşează alături pe verandă.

— Cum merge?

— Binişor, recunoscu el. Să guşti din mâncarea de creveţi diseară. O să-ţi placă. Unde-i Danny?

— Acolo.

Îi arătă locul şi Hallorann văzu o siluetă micuţă aşezată la capătul pontonului. Purta blugi ridicaţi până la genunchi şi o cămaşă cu dungi roşii. Mai departe, în apa liniştită, se distingea pluta undiţei. Din când în când, Danny o trăgea înspre el, studia plumbul şi cârligul de dedesubt şi apoi o arunca din nou în apă.

— S-a bronzat, spuse Hallorann.

— Da. Foarte tare.

Îl privi cu tandreţe.

Hallorann scoase o ţigară, o bătu de dosul palmei şi o aprinse. Fumul se răsuci leneş în soarele după-amiezii.

— Cum mai e cu visele pe care le are?

— E mai bine, răspunse Wendy. N-a avut decât unul singur toată săptămâna asta. Înainte avea coşmaruri de câte două-trei ori pe noapte. Exploziile, tufele. Şi mai ales… ştii tu.

— Mda. O să fie bine, Wendy.

ÎI privi:

— Aşa să fie? Mă întreb şi eu.

Hallorann dădu din cap:

— Tu şi cu el vă întoarceţi acum. Schimbaţi, poate, dar sănătoşi. Nu mai sunteţi ce aţi fost, dar asta nu e neapărat un lucru rău.

Tăcură un timp, Wendy legănându-se uşor în balansoar; Hallorann, sprijinindu-şi picioarele de balustrada verandei şi fumând. O briză uşoară îşi croia drum tainic printre pini, dar de-abia dacă-i răsfira puţin părul lui Wendy. Şi-l tăiase.

— M-am hotărât să accept oferta lui Al – a domnului Shockley, zise ea.

Hallorann o aprobă:

— Pare o slujbă bună. Ceva ce te-ar putea interesa. Când începi?

— În prima luni din septembrie. Când Danny şi cu mine vom pleca de aici, vom merge direct în Maryland ca să ne căutăm o locuinţă. De fapt, ştii, m-a convins broşura aceea editată de Camera de Comerţ. Pare un oraş bun pentru un copil. Şi aş vrea să încep să muncesc iarăşi, înainte de a intra prea mult în banii de asigurare pe care i-a lăsat Jack. Au mai rămas peste patruzeci de mii de dolari. Destul ca să-l trimit pe Danny la facultate, şi încă mai rămân destui ca să-l ajute să poată porni bine în viaţă, mai ales dacă sunt investiţi cum se cuvine.

Hallorann dădu din cap:

— Şi mama ta?

Se uită la el şi zâmbi trist:

— Cred că Maryland e destul de departe.

— N-o să-ţi uiţi prietenii, nu-i aşa?

— Danny nu o să-mi dea voie. Du-te şi vorbeşte cu el. Te-a aşteptat toată ziua.

— Şi eu de-abia am aşteptat să-l văd.

Se ridică şi-şi netezi uniforma albă de bucătar.

— O să fie bine, repetă. Nu-ţi dai seama?

Se uită în sus spre el, şi de data aceasta surâsul îi era plin de căldură.

— Da, spuse ea.

Apoi îi luă mâna şi i-o sărută.

— Câteodată mi se pare că aşa o să fie.

— Mâncarea de creveţi, mai zise el coborând treptele. Să nu uiţi.

— N-am să uit.

O luă de-a lungul potecii înclinate, acoperită cu pietriş, care ducea la ponton, şi apoi pe scândurile mâncate de vreme ale acestuia, până la capăt, unde Danny se bălăcea cu picioarele în apa limpede. Aici relieful era muntos, însă munţii erau vechi, gârboviţi şi umiliţi de curgerea timpului. Lui Hallorann îi erau dragi.

— Ai prins ceva? îl întrebă, aşezându-se lângă el.

Îşi scoase mai întâi un pantof, apoi şi pe celălalt. Cu un oftat îşi scufundă picioarele încinse în apa rece.

— Nu. Dar a muşcat acum câtva timp.

— Ieşim cu barca mâine dimineaţă. Trebuie să pescuieşti chiar în mijlocul lacului dacă vrei să prinzi ceva, băiete. Acolo în larg sunt peştii mari.

— Cât de mari?

Hallorann ridică din umeri:

— O… rechini, balene, chestii din astea.

— Nu există nicio balenă pe-aici!

— Nicio balenă *albastră,* ai dreptate. Sigur că nu. Balenele de-aici sunt lungi de cel mult treizeci de metri. Balene roz.

— Cum au ajuns aici din ocean?

Hallorann ciufuli părul blond-roşcat al copilului.

— Au înotat în susul apei, băiete. Aşa au ajuns.

— Pe bune?

— Pe bune.

Tăcură câteva clipe, privind oglinda nemişcată a lacului, Hallorann cufundat în gânduri. Când îl privi din nou pe Danny, văzu că ochii i se umpluseră de lacrimi.

Cuprinzându-i cu braţul de umeri, îl întrebă:

— Ce-i asta?

— Nimic, şopti Danny.

— Ţi-e dor de tăticul tău, nu-i aşa?

Danny dădu din cap:

— Ştii întotdeauna.

O lacrimă i se desprinse din colţul ochiului drept şi se scurse încet pe obraz.

— Nu pot exista secrete între noi, fu de acord Hallorann. Asta e situaţia, n-ai ce face.

Privindu-şi undiţa, Danny zise:

— Câteodată îmi doresc să fi murit eu. A fost vina mea. Numai eu sunt vinovat.

Hallorann spuse:

— Nu vrei să vorbeşti despre asta cu mama ta, nu-i aşa?

— Nu. Ea vrea să uite tot ce s-a întâmplat. Şi eu vreau, însă...

— Însă nu poţi.

— Nu.

— Vrei să plângi?

Băiatul încercă să răspundă, însă cuvintele îi fură înghiţite de un suspin. Îşi sprijini capul de umărul lui Hallorann şi plânse, cu faţa scăldată în lacrimi. Hallorann îl strânse în braţe şi nu rosti niciun cuvânt. Ştia că puştiul va vărsa lacrimi de multe ori şi avea noroc că era destul de tânăr ca s-o poată face. Lacrimile care vindecă sunt şi lacrimi care pârjolesc şi sfâşie.

Când Danny se mai linişti puţin, Hallorann îi zise:

— O să depăşeşti momentul ăsta. Nu crezi, dar aşa o să se întâmple. Ai stră…

— Îmi doresc să n-o fi avut! se înecă Danny, cu vocea încă plină de lacrimi. Tare aş vrea să nu o fi avut!

— Dar o ai, spuse Hallorann. La bine şi la rău. Nu tu hotărăşti, puştiule. Însă ce-a fost mai rău s-a terminat. Poţi să-ţi foloseşti darul ca să stai de vorbă cu mine când ai

necazuri. Şi dacă ai necazuri prea mari poţi să mă chemi, şi am să vin.

— Chiar dacă sunt în Maryland?

— Chiar şi acolo.

Tăcură, urmărind cum pluta undiţei lui Danny se îndepărtează la vreo zece metri de ponton. Apoi Danny spuse abia auzit:

— Vrei să fii prietenul meu?

— Cât timp vei dori.

Băiatul îl îmbrăţişă, iar Hallorann îl strânse tare la piept.

— Danny? Ascultă-mă. Am să-ţi spun acum ceva şi nu o să mai pomenesc niciodată de asta. Există nişte lucruri care nu trebuie spuse niciunui băieţel de şase ani din lumea asta, însă felul cum trebuie să fie şi felul în care se petrec în realitate lucrurile sunt două chestii diferite. Lumea este un loc dur, Danny. Nu-i pasă de nimeni. Nu te urăşte pe tine sau pe mine, dar nici nu ne iubeşte. Se întâmplă lucruri teribile în lumea asta, pe care nu le poate explica nimeni. Oamenii buni mor în chinuri şi-i lasă singuri pe cei care îi iubesc. Uneori ţi se pare că numai oamenii răi sunt sănătoşi şi bogaţi. Lumea nu te iubeşte, dar te iubeşte mămica ta şi te iubesc şi eu. Eşti un copil bun. Plânge-l pe tăticul tău şi atunci când simţi că trebuie să verşi lacrimi din cauza celor întâmplate, intră într-un dulap, sau ascunde-te sub plapumă şi plângi până când te uşurezi. Aşa trebuie să se poarte un fiu bun. Dar ai grijă să mergi înainte. Asta e treaba ta în lumea aceasta dură, să-i păstrezi dragostea neatinsă şi să mergi înainte, indiferent ce se întâmplă. Adună-te şi mergi înainte.

— Bine, şopti Danny. O să vin în vizită iar la vară, dacă vrei… dacă nu te deranjează. La vară o să am şapte ani.

— Şi eu o să am şaizeci şi doi. Şi o să te strâng atât de tare în braţe că o să-ţi iasă creierii prin urechi. Dar ce-ar fi să isprăvim vara asta înainte să ne gândim la cea viitoare?

— Bine.

Îl privi:

— Dick?

— Îmmm?

— Nu-i aşa că n-ai să mori?

— Nu mă prea preocupă chestia asta. Dar pe tine?

— Nu, *domnule*. Eu…

— A muşcat ceva fiule.

Îi arătă locul. Pluta cu dungi albe şi roşii se scufundase. Reapăru, lucitoare, şi apoi se scufundă din nou.

— *Hei!* se înecă Danny.

Wendy coborâse poteca şi acum era lângă ei, în spatele lui Danny.

— Ce este? întrebă. O ştiucă?

— Nu doamnă, zise Hallorann. Cred că e o balenă roz.

Vârful undiţei se încovoie. Danny o trase şi un peşte lung, de culoarea curcubeului, scânteie într-un arc însorit de-o clipă şi apoi dispăru din nou în apă.

Danny înfăşură precipitat firul undiţei, înghiţind cu noduri.

Hallorann râse:

— Te descurci de minune singur, bărbăţelule. Nu ştiu dacă e o balenă roz sau un păstrăv, dar merge. Merge foarte bine.

Îl cuprinse pe Danny cu braţul după umeri şi băiatul trase încet peştele la mal. Wendy se aşezase în partea cealaltă. Stăteau toţi trei la capătul pontonului, în soarele cald al după-amiezii.

Sfârşit

{1} Un grup de emigranţi spre California, care în iarna 1846–1847 au avut un tragic destin, pe când încercau să străbată o trecătoare din munţii Sierra Nevada (n.red.).

{2} *Thanksgiving Day* – sărbătoare oficială în amintirea primilor colonişti din Massachusetts (în ultima joi din noiembrie) (n.red.).

{3} Preşedinte al SUA (1921–1923) (n.red.).

{4} Scriitor englez (1717–1797), autor al celebrului roman gotic *„Castelul Otranto”* (n.red.).

{5} *Luddites* (orig.) – muncitori englezi care au încercat să împiedice folosirea maşinilor în industrie, spărgându-le (1811–1816) (n.red.).

{6} Parafrază la nuvela lui Joseph Conrad, „Almayer’s Folly” *(Nebunia lui Almayer* sau *Hanul lui Almayer)* (n.red.).

{7} Bookmaker – persoană care ţine registrul cu pariuri la cursele de cai (n.red.).

{8} *Dashing through the snow...* (engl.). Vers din cântecul tradiţional de Crăciun *Jingle Bells.* (n.red.).